

ရာဂျီမွန်မြို့တံခါး

နှင့်

ဂျပန်ဝတ္ထုတိုများ

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုပျိုကွဲရေး
 လိုင်း၊ ရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုပျိုကွဲရေး
 အမျှင်အခြားအားအားတူတူရှိနိုင်ခြင်း

ဒို့အရေး
 ဒို့အရေး
 ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေခေါ်ပေါက်ရေးသည်
 ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏
 ပေးအကူအညီအား တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ဖွဲ့ အဆိုပြုနိုင်ပါစေအား၊ ဆန့်ကျင်ကြား
 နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို ချောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူ များအား
 ဆန့်ကျင်ကြား
 နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် ချောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြား၊
 ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဆန့်ကျင်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချမှန်ကြား။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၅) ရပ်

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
 အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
 နိုင်ငံတော်တွင် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေထက် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
 ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံ ဥပဒေထက် နှင့် အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော
 နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၅) ရပ်

ဧကန်တမ်းအကျိုးအမြတ် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုတည်၊ သက်စွဲဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်
 တည်ဆောက်ရေး၊
 ရေကုန်စီးပွားရေးစနစ် စီပြင်နား ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
 ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများစိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင်
 တည်ဆောက်ရေး၊
 နိုင်ငံတော်စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုရွေးချယ်အားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် လိုင်းရင်းသား
 ပြည်သူတို့၏ စက်ဝမ်းတွင်နှိမ့်စေ

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၅) ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စားရိုးပြုမူပေးရေး
 အမျိုးကွဲ၏ ဝတ်စုံတော်ပြုမူပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက်ကားများ
 မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
 မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
 တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ပြုမူပေးရေး

UNITY စာအုပ် အမှတ်စဉ် (၂၀)

ရာရှိုမှန်မြို့တံခါး

နှင့်

ဂျပန်ဝတ္ထုတိုများ

အမှတ် ၃၆၊ အပေါ်ဆုံးထပ်၊ ဟင်္သာတလမ်း၊
စမ်းချောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၃၃ / ၂၀၀၀ (စ)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၉၄၉ / ၂၀၀၂ (၁၁)

မျက်နှာဖုံး
ခွန်ကျော်စွာ

ပုံနှိပ်ခြင်း
ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၃ ဖေဖော်ဝါရီ

အုပ်ရေ - ၁၀၀၀

ကွန်ပျူတာစာမီ
UNITY

စာအုပ်ချုပ်
ကိုမြင့်

ထုတ်ဝေသူ
ဦးတင်စိန် (၀၃၇၆၃) စန်းရောင်စိန်စာပေ
၄/၁၇၇၊ မေခလမ်း၊ ဝေဘာစိန်မြို့သစ်၊ မြောက်ဥက္ကလာ။

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ
ဒေါ်ခင်အေးမြင့် (၀၅၉၀၁) ၊ ရာပြည့်အောင်ဆက်
အမှတ် ၁၉၉၊ လမ်း ၅၀၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၈၀၀ ကျပ်

မာတိကာ

၀၁။ ရာရွှိဖွန်ဖြူတခါး	မြသန်းတင့်	၈
၂။ ခွေးလေ	မြသန်းတင့်	၁၉
၃။ ခေပေါ်တ လ	ကျော်လွင်ဦး	၃၁
၄။ အပေါင်ဆိုင်ရှင် မယား	ညွန့်ကြူ	၅၀
၅။ လပြည့်ည	မောင်ထွန်းသူ	၆၇
၆။ တိုဘာဆုတီ	မောင်ထွန်းသူ	၁၀၃
၇။ အပျိုက်ကျင်း ယက်သူများ	နေဝင်းမြင့်	၁၃၉
၈။ တောင်တက်ဘောင်းဘီတိုလေးတစ်ထည်မြတ်သစ်		၁၅၂
၉။ ဝိုးဖိမ်	ဇော်နတ်ဇော်	၁၇၁
၁၀။ အာကာသကြေးမုံပြင်	ဇော်နတ်ဇော်	၁၇၈
၁၁။ မိုးရေထဲက ဈေပန်းများ	မြင့်သန်း	၁၉၂
၁၂။ ဒေါက်ဒေါက် ဖိမ်မေ့တဘယ်သူလဲ	ရဲဖြူလွင်	၂၀၆
၁၃။ ဇာဝါငှက်လှေကလေး	လေးကိုတင်	၂၁၈
၁၄။ တကယ်လို့ ငါသာ နင်ဆိုရင်	ရဲဘုန်းခေါင်	၂၂၉
၁၅။ နေရောင်ဖြာတဲ့နေရာ	စန်းစန်းဦး	၂၅၇
၁၆။ ခေါင်မိုးပေါ်တ အဖူး	မိုးဝင်းသိမ်း	၂၆၂

၀၁။ မောင်ထွန်းသူ	မြိုင်ဇေမာ
၂။ ဝင်စောတင့်	ကိုယ်မှာဝင်နာဆောင်လည်း စိတ်မှာစောဆောင်
၃။ မောင်ထွန်းသူ	တော်လှီတော်လှီဝတ္ထုတိုများ
၄။ မန်းတင်	ဂျူလီယက်ဆီဘာ
၅။ မောင်စူးစမ်း	စေတီပြိုင်စီးပွားစေ့ ပြဿနာများ
၆။ မင်းကျော်	ကျွန်တော်ဆရာများ
၇။ မိုင်းဇော်၊ ဝင်းမြင့်	လူမီရဲ့ အမှုန်အဖွားတင်းစင်တဲ့ လက်မဆောင်ကဏ္ဍများ
၈။ ကြည်ဦး	တလေးကြေးမုံငှက်မျိုးမုံ
၉။ ဇင်စောမူခင်စောတင့်	လူရင်အောက်မှ အဖေ့ ဇေတီမော်စော့နဲ့ သမီး၏အလှမ်းစာ
၁၀။ မောင်ထွန်းသူ	ရမ္မာတီမီး
၁၁။ တက္ကသိုလ်ခင်မောင်ခင်	တက္ကသိုလ်တက္ကသိုလ်ကြီးများ သူတို့ဘဝနှင့် သူတို့စိတ်
၁၂။ ဝင်စောတင့်	လမင်းပမာအေးမြစွာ
၁၃။ တက္ကသိုလ်ထင်ကြီး	မြူနီဝါပြာနှင့် အခြားအင်္ဂလိပ်ပေါ်ဘာများ
၁၄။ မောင်စရာရွယ်၊ အောင်စိုန်	သမိုင်းဇော်စာ
၁၅။ ကျော်ဝင်း	ယဉ်ကျေးမှုများတိုးတက်မိခြင်းနှင့် ယောပြိုင်ကွဲမှုကြီး
၁၆။ နတ်ရွယ် (မြန်မာပြန်)	တာရာမာစောညီအစ်ကိုများ
၁၇။ မင်းထုဝက် (မြန်မာပြန်)	ဒိုက္ကစီးယား၏ လီယာမင်းကြီး
၁၈။ မောင်ထင်	ယောမင်းကြီးဦးဆုံးလွှဲ အတ္ထုပ္ပတ္တိနှင့်
၁၉။ နေဗုဒ္ဓသတ်တကျမ်း	
၁၉။ ဝင်စောတင့်	အရှင်ဆရာမိတ် [သာသနာ့ဇာတိနှင့် ဓမ္မပါရမီ]

ဆက်လက်ထုတ်ဝေမည့် စာအုပ်များ

၀၁။ မိုးဦး (အင်္ဂလိပ်)	ဇော်ဖင်ဟောတင်းအတ္ထုပ္ပတ္တိ
၂။ မိန့်ခင်မောင်စို (မြန်မာပြန်)	အနာတတန်
၃။ မောင်ထွန်းသူ၏	လီယိုတော်လှီတော်လှီဝတ္ထုတိုများ
၄။ ဣန္ဒြိယာဝင်း၏	တွေးမိသောအတွေးများနှင့် အတွေးအမြင်ဆောင်းပါးများ
၅။ ရဲဘုန်းခေါင်	- ဓာရ်နတ်မင်း၏ ရယ်မောသံများ
၆။ မောင်ထင် (မြန်မာပြန်)	အနာဝတ္ထိကျမ်းနှင့် အခြား ဝတ္ထုတိုများ

ရှန်ဆူကဲ အကုတဂဝ (Ryunosuke Akutagawa) (၁၈၉၂-၁၉၂၇)

ရှန်ဆူကဲ အကုတဂဝကို ၁၈၉၂ ခုနှစ်တွင် ဂျပန်နိုင်ငံ တိုကျိုမြို့တော်၌ လူလတ်တန်းစား မိဘနှစ်ပါးမှ မွေးဖွားခဲ့သည်။ တိုကျိုမြို့တွင် မူလတန်း၊ အလယ်တန်း၊ အထက်တန်း ကျောင်းများ၌ ပညာသင်ကြားခဲ့ပြီး ၁၉၁၃-၁၉၁၆ ခုနှစ်များတွင် တိုကျို အင်ပီးနီယယ်တက္ကသိုလ်၌ အင်္ဂလိပ်စာပေကို အထူးပြုလေ့လာသင်ကြားခဲ့သည်။ စာဖျိစုံဖတ်ကာ ကျောင်းသားဘဝမှာပင် စာ စတင် ရေးသားခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် ခေတ်သစ်စိတ်ပညာ နောက်ခံဇာတ်လမ်းများ ဖန်တီးရှင်ဖြစ်သည်။ ရှုရှား-ဂျပန်စစ် ဖြစ်ပွားပြီးနောက် သူ၏ ပထမလက်ရာမွန် ဝတ္ထုလက်ရာများ ထုတ်ဝေခဲ့ရာ ၁၉၁၅ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့သော 'ရာရှိုမွန်' (Rashomon) မှာ ထင်ရှားခဲ့သည်။ အခြား ဝတ္ထုလက်ရာများကိုလည်း ရာရှိုမွန်ဝတ္ထုအတိုင်းပင် ရေးသားခဲ့ရာ စာဖတ်ပရိသတ် နှစ်ခြိုက်ခဲ့ကြသည်။ သူသည် ဂျပန်စာပေလောကတွင် ခေတ်သစ်စာဖျက်နာကို စတင် လှန်လာခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဧည့်လာင်းပြင် နောက်ခံများကို ခေတ်သစ်စိတ်ပညာများဖြင့် စရနယ်ရင်း ဂျပန်ရသစာပေသစ်ကို ဖန်တီးခဲ့သည်။ သူ၏ ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိအပိုင်းအစများ ပါဝင်သော ဝတ္ထုလက်ရာများမှာ အထူးထင်ရှားခဲ့သည်။ အရေးအသားဘက်တွင်လည်း ဓမ္မဗိဇ္ဇာန်ကျသည်။ 'ခေတ်လွန်ခံစားမှု စာရေးဆရာ' (Neo-Sensationalist) ဟုလည်း သတ်မှတ်ခံရသည်။ သူ ကွယ်လွန်သောအခါ ဂုဏ်ပြုအပ်သော စာရေးဆရာအဖြစ် ဂျပန်စာပေလောကတွင် 'အကုတဂဝ စာပေဆု' (Akutagawa Prize) အဖြစ် ဂျပန်မျိုးဆက်သစ် စာရေးဆရာများကို ဝတ္ထုစာပေဆုများ ချီးမြှင့်ခဲ့ပါသည်။

ရာရှိုမွန် မြို့တံခါး

အေးစိမ့်နေတဲ့ ညနေခင်းတစ်ခုပေါ့။ ဆာမူရိုင်းတစ်ဦးရဲ့ နောက်လိုက်တစ်ယောက်ဟာ ရာရှိုမွန်မြို့တံခါးအောက်မှာရပ်ပြီး မိုးအတိတ်ကို စောင့်နေတယ်။

ကြီးမားကျယ်ပြန့်တဲ့ မြို့တံခါးကြီးအောက်မှာ လူသူရယ်လို့ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ မရမ်းရောင် သစ်စေးတွေ ဟိုတစ်ကွက် သည်တစ်ကွက် ကွာကျနေတဲ့ တိုင်လုံးကြီးပေါ်မှာ ပုရစ်တစ်ကောင် တက်နေတယ်။ ရာရှိုမွန်မြို့တံခါးက ဆူဂျာကူ ပေတစ်ရာကြီးပေါ်မှာရှိတော့ ဝါခမောက် ဆောင်းထားတဲ့ ကျေးတောသားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဦးပေါင်းထုပ်ပေါင်းထားတဲ့ မျှားမတ်ပဲဖြစ်ဖြစ် မိုးသက်မုန်တိုင်းကို ဝင်ခိုဖို့ ရောက်လာနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အနီးအနားမှာ အဲဒီလူကလဲ့လို့ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်များအတွင်း ကျိုတိုမြို့တော်ကြီးဟာ သဘာဝဘေးဒုက္ခတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကြုံခဲ့ရတယ်။ ငလျင်တွေ၊ မုန်တိုင်းတွေ၊ မီးဘေးတွေကြောင့် ကျိုတိုမြို့ကြီးဟာ အကြီးအကျယ် ပျက်စီးခဲ့ရတယ်။ သစ်စေးတွေ၊ ရွှေပြားတွေ၊ ငွေပြားတွေ ခတ်ထားတဲ့ ဘုရားရုပ်ပွားတော်တွေနဲ့ အခြားသော အထွင်အမြတ်ထားရာ ပစ္စည်းများကို လမ်းဘေးမှာ ပုံပြီး ထင်းအဖြစ် ရောင်းကြတယ်လို့ မှတ်တမ်းတွေမှာ အဆိုရှိကြတယ်။

ကျိတိုမြို့ကြီးထဲမှာတောင် အပျက်အစီးတွေ များနေတော့ ရာခွဲမွန် မြို့တံခါးကို ပြင်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်မှာ ဖြစ်နိုင်ပါတော့မလဲ။ မြို့တံခါးကြီး ပျက်နေတာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး မြေခွေးတွေ၊ အခြား တောရိုင်း တိရစ္ဆာန်တွေဟာ တံခါးပျက်ကြီးထဲမှာ ခိုအောင်းလှေ့ကြတယ်။ သူ့ခိုတွေ၊ ဓားပြတွေ ပုန်းတဲ့အခါလည်း ရှိရဲ့။ နောက်တော့ ပိုင်ရွှင်မရှိတဲ့ လူသေအလောင်းတွေကို လာပစ်ထားကြတာလည်း ရှိရဲ့။ မှောင်လာပြီ ဆိုတာနဲ့ ရာခွဲမွန် မြို့တံခါးပျက်ကြီးဟာ ချောက်ချားစရာ ကောင်းနေပြီး အနီးအနားကို ဘယ်သူမှ မလာရဲကြဘူး။

ကျီးကန်းအုပ်တွေကတော့ အဝေးကနေ ပျံလာကြပြီး အဲဒီတံခါး ပျက်ကြီးထဲမှာ အိပ်တန်းတက်ကြတယ်။ နေ့လယ်ဘက်ဆိုရင်တော့ အဲဒီ ကျီးကန်းအုပ်တွေဟာ မြို့တံတိုင်းတိုင်ထိပ်မှာ တအာအာအော်ရင်း ဝဲနေ တတ်ကြတယ်။ နေလုံးကြီးပျောက်ကွယ်သွားလို့ ကောင်းကင်မှာ နီရဲတဲ့ ရောင်ခြည်အကြွင်းအကျန်တွေချည်း ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့အခါမှာ အဲဒီကျီးကန်း အုပ်တွေဟာ မြို့တံခါးနံရံမှာ နှမ်းစေ့ကို ကြာပတ်ထားသလို ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေ့ကတော့ ကျီးကန်းအုပ်တွေကို တစ်ကောင်တလေမှ မမြင်ရဘူး။ မိုးချုပ်သွားလို့လားတော့ မပြောတတ်ဘူး။

မြို့တံခါးကို တက်တဲ့ ကျောက်တုံးလှေကားထစ်ကြီးတွေကတော့ တချို့နေရာတွေမှာ ပဲ့ခွဲကုန်ကြပြီ။ တချို့နေရာတွေက ပတ်ကြားအက် တွေထဲမှာတော့ မြက်တွေ ပေါက်နေကြတယ်။ ကျောက်တုံးလှေကားထစ် တွေပေါ်မှာလည်း ကျီးကန်းခေ့တွေ ပွစာတက်လို့နေတယ်။

အပြာရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားတဲ့ ဆာမူရိုင်းနောက်လိုက်ဟာ အမြင့်ဆုံးလှေကားထစ်ဖြစ်တဲ့ သတ္တမမြောက်အထစ်မှာ ထိုင်ပြီး မိုးစက်တွေကို ငေးကြည့်နေတယ်။ သူ့အာရုံတွေကတော့ သူ့ရဲ့ ညာဘက် ပါးပေါ်မှာ ပေါက်နေတဲ့ ဝက်ခြံပုကြီးဆိုကို ရောက်နေတယ်။

ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ဆာမူရိုင်းနောက်လိုက်ဟာ မိုးအတိတ်ကို စောင့် နေတာ။ ဒါပေမဲ့ မိုးတိတ်သွားရင် ဘယ်သွားပြီး ဘာလုပ်ရမယ် မသိ သေးဘူး။ ထုံးစံအတိုင်းဆိုရင်တော့ မိုးတိတ်ရင် ကိုယ့်အရှင်သခင်

ဆာမူရိုင်းဆိုကို ပြန်သွားရဲ့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ မကြာခင်ကပဲ သူ့ အလုပ် ပြုတ်လာခဲ့ပြီလေ။ ကျိတိုမြို့ကြီးရဲ့ စီးပွားဥစ္စာဟာ အလျင်အမြန် ဆုတ်ယုတ် ပျက်ပြားနေတယ်။ ဒီလိုစီးပွားပျက်နေတဲ့အတွက် သူ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ အမှုထမ်းခဲ့တဲ့ သူ့သခင်ဟာ သူ့ကို အလုပ်က ဖြတ်ပစ် လိုက်တယ်။ ခုတော့ မိုးကလည်းရွာ၊ ဘယ်ကိုသွားရမုန်းလည်း မသိ။ ရာသီဥတုကလည်း နောက်ကျိနှင်ထွေးနေတဲ့ သူ့စိတ်ဓာတ်ကို အပြီးများနဲ့ ဖိနေလေသလား မဆိုနိုင်ဘူး။ မိုးက တော်တော်နဲ့ တိတ်မယ့်ပုံပေါ်ဘူး။ သူ့ဟာ မနက်ဖြန်ခါမှာ ထမင်းတစ်လုံးကို ဘယ်လိုမျိုး စားစားရမလဲလို့ စဉ်းစားနေတယ်။ ယောက်ယက်ခတ်နေတဲ့ အတွေးတွေက သူ့ရဲ့ ရက်စက်တဲ့ ကံကြမ္မာကို ဆန့်ကျင်ကန့်ကွက်နေတယ်။ သူ့ဟာ ရည်ရွယ်ချက် မရှိဘဲ ဆူဂျာကုလမ်း ပေတစ်ရာကြီးပေါ်မှာ တပျောက် ပျောက် ကျနေတဲ့ မိုးစက်တွေရဲ့အသံကို နားထောင်နေတယ်။

ရာခွဲမွန်မြို့တံခါး တစ်ဝိုက်မှာ မိုးဟာ သည်းသည်ထက်သည်လော တယ်။ မိုးပေါက်ကျသံတွေကို အဝေးကြီးကတည်းက ကြားနိုင်တယ်။ မော့ကြည့်လိုက်တော့ မြို့တံခါးပုဒ်ဦး အဖိုးထိပ်က တံစက်မြိတ်အစွန်းမှာ မည်းမှောင်တဲ့ တိမ်တိုက်ကြီးတစ်တိုက် ချိတ်နေတာကို မြင်ရတယ်။

သူ့အခြေအနေက ခိုကွဲရာပဲ အခြေအနေ။ ငွေ့စရာလမ်း မရှိဘူး။ ကောင်းတဲ့လမ်းလည်း မရှိ၊ ဆိုးတဲ့လမ်းလည်း မရှိ။ မိုးသားပြောင်မတ်တဲ့ လမ်းကို ငွေ့ရင် သူ့ဟာ မကြာခင်မှာ ငတ်သေသွားပြီး မြို့တံတိုင်းဘေးမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဆူဂျာကူ ပေတစ်ရာလမ်းကြီးဘေးက ပြောင်းထဲဖြစ်ဖြစ် ငတ်ပြီး သေသွားရတော့မှာပဲ။ ဒီလိုသေသွားရင် သူ့ကိုလည်း ငွေ့လေ ငွေ့လွင့် တစ်ကောင်လို့ ဒီမြို့တံခါးပျက်ထဲမှာ လာပစ်ကြမှာပဲ။ ဒီလိုဆိုရင် မိုးဆိုး တိုက်ခိုက်တာမျိုး လုပ်မလား။ သူ့ဟာ ဒီပြဿနာကို အပြန်ပြန် အလုန်လုန် တွေးနေတယ်။ ဘယ်လိုပဲ တွေးတွေး နောက် ဆုံးတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုဆိုကို ထပ်ပြန်တလဲလဲ ရောက်လာတော့တာပဲ။ သူ လူဆိုးခားပြတ်စစ်ယောက် လုပ်ရတော့မယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်။

ဒါပေမဲ့ သံသယတွေဟာ မကြာခင်က မြန်ရောက်လာကြတယ်။

သူမှာ တခြားလမ်း မရှိဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပေမယ့် လူဆိုးစားပြလုပ်တာဟာ မှန်တယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တဲ့သတ္တိကို မဖွေးနိုင်သေးဘဲ ဖြစ်နေတယ်။

သူ အကျယ်ကြီးနာချေပြီး ထိုင်နေရာက ထလိုက်တယ်။ ကျီတို ညချမ်းရဲ့ အအေးဒဏ်ကြောင့် မီးသွေးစိုက်လေးနားက အနွှေးဓာတ်ကို သူ တောင့်တမိတယ်။ ညရီမိုးချုပ်မှာ တိုက်နေတဲ့ လေပြင်းကြောင့် မြို့တံခါးပျက် တိုင်လုံးကြီးပေါ်ကို တက်နေတဲ့ ပုရစ်လည်း မရှိတော့ဘူး။

သူဟာ လည်ကိုစင်းပြီး မြို့တံခါးတစ်ဝိုက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက် တယ်။ ပြီးတော့ အောက်က အင်္ကျီပန်းပိုးလေးပေါ်မှာ ထပ်ခြုံလာတဲ့ ဝတ်ရုံကြီးကို ပန်းအထိ ခြုံလိုက်တယ်။ မိုးလေလုံတဲ့ ချောင်ကြို ချောင်ကြားလေး တစ်ခုလောက် တွေ့ရင်တော့ ဒီနေ့ည ဒီမှာပဲ အိပ်တော့ မယ်လို့ သူ ပိုင်းဖြတ်လိုက်တယ်။ မြို့တံခါးအထက် မျှော်စင်ပေါ်ကို တက်တဲ့ သစ်အေးသုတ် လှေကားကျယ်ကြီးတစ်ခုကို သူ သွားတွေ့တယ်။ မျှော်စင်ပေါ်မှာဆိုရင်တော့ ဘယ်သူမှ မရှိတန်ကောင်းဘူး။ စွန့်ပစ်ထားတဲ့ လူသေအလောင်းတို့ ဘာတို့တော့ ရှိနိုင်တာပေါ့။ သူဟာ ခါးမှာ လွယ်ထားတဲ့ မားရှည်ကို မားအိမ်က ကျွတ်မထွက်အောင် ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ပြီး လှေကားထစ်တွေအတိုင်း အပေါ်ကို တက်လာခဲ့တယ်။

စက္ကန့်အနည်းငယ်ကြာလို့ လှေကားအလယ်လောက်ရောက်တော့ အပေါ်က လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို ရိပ်ခနဲ လှမ်းမြင်လိုက်ရတယ်။ သူဟာ အသက်ကိုတောင် ပြင်းပြင်းမရွံနိုင်ဘဲ ကျယ်ပြန့်တဲ့ လှေကားကြီးအလယ် မှာ ကြောင်တစ်ကောင်လို ကုပ်ပြီး အကဲခတ်နေတယ်။ မျှော်စင် အပေါ် ထပ်လောက်ဆီက အလင်းရောင်လှလှတစ်ခု သူ့ညာဘက်ပါးပေါ် ကို ထိုးကျလာတယ်။ မှတ်ဆိတ်တွေ ကျိုးတိုးကျဲတဲ့ပေါက်နေတဲ့၊ မှတ်ဆိတ်တွေ အောက်မှာ ဝက်ခြံဖုန်နီကြီး ပေါက်နေတဲ့ သူ့ညာဘက် ပါးပေါ့။ မျှော်စင်ထဲမှာ လူသေအလောင်းတွေလောက်ပဲ ရှိမယ်လို့ သူ ထင်ခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ လှေကားကို ဆက်တက်လာတော့ မျှော်စင်ပေါ်မှာ မီးရောင်လင်းနေတာကို တွေ့ရတယ်။ အဲဒီမီးရောင်ထဲမှာ သဏ္ဍာန်တစ်ခု လှုပ်ရှားလို့။ ငါ့ကျင့်ကျင့် မီးရောင်မိုနီမိုနီထဲမှာ မျက်နှာကြက်က

တွဲလောင်းကျနေတဲ့ ပင့်ကူအိမ်တွေက ကြောက်စရာ တလက်လက် ဖြစ်နေကြတယ်။ ရာဇ်ဗုဒ္ဓမြို့တံခါးထဲမှာ၊ မီးသက်ဖုန်တိုင်းတွေ ကြားထဲမှာ ဘယ်လိုလူများ ရောက်နေပါလိမ့်။ မသိတဲ့အရာ၊ မကောင်းဆိုးဝါး အရာဟာ သူ့ကို ခြောက်လှန့်နေတယ်။

သူဟာ အိမ်မြှောင်တစ်ကောင်လို မတ်စောက်တဲ့ လှေကားကြီး အတိုင်း လေးဖက်ထောက်ပြီး တက်လာခဲ့တယ်။ လည်ပင်းကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဆန့်တန်းပြီး မျှော်စင်ထဲကို မရဲဘဲရဲ ချောင်းကြည့်လိုက်တယ်။

ကြားရတဲ့ ကောလာဟလတွေ အတိုင်းပဲ။ မျှော်စင်ထဲမှာ လူသေ အလောင်းတွေကို ပစ်စလက်ခတ် စွန့်ပစ်ထားကြတယ်။ မီးရောင်ကလေး က မိုနီမိုနီကလေးဆိုတော့ လူသေအလောင်း ဘယ်လောက်ရှိတယ် ဆိုတာကိုတော့ သူ မပြောနိုင်ဘူး။ တချို့ လူသေအလောင်းတွေက ကိုယ်လုံးတီးဖြစ်ပြီး တချို့အလောင်းတွေမှာ အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ထား တယ်ဆိုတာလောက်ကိုပဲ သူ မြင်ရတယ်။ တချို့ကလည်း မိန်းမ အလောင်းတွေ၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပက်လက်ကြီးတွေ လန့်ပြီး ပါးစပ်ကြီး တွေ ဟလို့။ လက်နှစ်ဖက်ကလည်း စန့်စန့်ကြီးတွေဖြစ်လို့။ ရွံ့ရှုပ်တွေထက် ပိုပြီး အသက်ဇီဝိန်ရှိ ပုံမရဘူး။ အတိတ်ကြီး တိတ်နေပုံကို ထောက်တော့ သူတို့တစ်တွေ တစ်ခါတုန်းက အသက်ရှိခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့တောင် တွေးစရာပဲ။ သူတို့ပုခုံးတွေ၊ ရင်အုံတွေ၊ ဝမ်းဗိုက်တွေဟာ ခပ်မိုနီမိုနီအလင်းရောင်ထဲမှာ ထိုးထွက်နေကြပြီး တခြား အစိတ်အပိုင်းတွေကတော့ အရိပ်ထဲမှာ ပျောက်နေကြတယ်။ အဲဒီပုပ်ပွနေတဲ့ အလောင်းတွေဆီက ထွက်လာတဲ့ ပုပ်ဟောင်တဲ့ အနံ့ကြီး တွေကြောင့် နှာခေါင်းကို လက်နဲ့ပိတ်လိုက်ရတယ်။

နှာခေါင်းကို ပိတ်ထားတဲ့ သူ့လက်ဟာ ရုတ်တရက် အောက်ကို ပြတ်ကျသွားပြီး သူ့မျက်လုံးတွေဟာ ပြူးကျယ်သွားကြတယ်။ သူဟာ အလောင်းတစ်လောင်းပေါ်မှာ ငုံ့မီးနေတဲ့ သဘက်လိုလို သဏ္ဍာန်တစ်ခု ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရတယ်။ သဏ္ဍာန်ကတော့ မိန်းမအိုကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံမျိုးပဲ။ ပိန်ချုံးပြီး ဆံပင်တွေ ဖွေးဖွေးဖြူလို့။ သူ့ညာဘက်လက်မှာ

ထင်းရှူးသား မီးတုတ်တစ်ခုကို ကိုင်ထားပြီး ဆံပင်နက်နက်နဲ့ အလောင်းတစ်လောင်းကို ငုံ့ကြည့်နေတယ်။

သူဟာ သိချင်စိတ်ထက် ကြောက်စိတ်က ပိုနေပြီး တော်တော်ကြာကြာ အသက်မရှူမိဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ခေါင်းနဲ့ သူ့ကိုယ်က အဖွေးအမင်တွေဟာ ထောင်ထလာသလား အောက်မေ့ရတယ်။ အလန့်တကြားနဲ့ သူ့စောင့်ကြည့်နေတုန်းမှာ အဘွားအိုကြီးဟာ မီးတုတ်ကို ကြမ်းနှစ်ချောင်းကြားမှာ ထိုးစိုက်လိုက်ပြီး အလောင်းရဲ့ ခေါင်းကိုကိုင်ပြီး မျောက်မများ သူ့သားငယ်သမီးငယ်တွေကို သန်းတုပ်ဖေးသလို လူတွေရဲ့ ခေါင်းက ဆံပင်ရှည်ရှည်တွေကို ဆွဲနုတ်နေတယ်။ အဘွားအိုရဲ့ လက်တွေ့ လှုပ်ရှားတဲ့အတိုင်း ဆံပင်တွေကလည်း တစ်ချောင်းချင်း အလွယ်တကူ ပါလာကြတယ်။

ဆံပင် တော်တော်များများ နုတ်ပြီးလောက်တဲ့အခါ သူ့မှာ ကြောက်စိတ်မရှိတော့ဘူး။ အဘွားကြီးကို မုန်းတီးတဲ့စိတ်တွေ တဖွားဖွား ပေါ်လာတယ်။ မုန်းတီးတာမျိုးတောင် မဟုတ်တော့ဘူး။ မကောင်းမှု မှန်သမျှကို စက်ဆုပ်တဲ့စိတ်လို့ ပြောလို့ရတယ်။ ခပ်စောစောက သူ့ဖေးခဲတဲ့ ဖေးခွန်းဖြစ်တဲ့ 'ငတ်သေမလား၊ လူဆိုး ဓားပြ လုပ်မလား' လို့ ခုချိန်မှာ တစ်ယောက်ယောက်ကများ လာဖေးခဲရင် သေခြင်းတရားကို မဆိုင်းမတွေ ဇွှော့လိုက်မိမှာ အမှန်ပဲ။ ဆိုးယုတ်မှုကို မုန်းတီးတဲ့အမှန်ဟာ ကြမ်းပြင်နှစ်ချောင်းကြားမှာ စိုက်ထားတဲ့ အဘွားအိုရဲ့ မီးတုတ်က မီးလို ဟုန်းခနဲ တောက်လာတယ်။

လူသေရဲ့ခေါင်းက ဆံပင်တွေကို ဘာဖြစ်လို့ ဆွဲနုတ်နေရသလဲ ဆိုတာ သူ မသိဘူး။ အလားတူပဲ၊ အဘွားအိုရဲ့ အဖြူအမူဟာလည်း ဆိုးသလား၊ ကောင်းသလားဆိုတာ သူ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ မုန်တိုင်းတွေ တဝန်းဝန်းတိုက်နေတဲ့ ဒီညမှာ ရာဇဂြိုဟ်ဂြိုဟ်ခါးထဲက သေသူတွေရဲ့ အလောင်းက ဆံပင်တွေကို နုတ်ပစ်နေတာကတော့ ခွင့်မလွှတ်ထိုက်တဲ့ ရာဇဝတ်မှုလို့ သူ ထင်တယ်။ စောစောတုန်းက သူ့ကိုယ်တိုင် လူဆိုးဓားပြ လုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးခဲ့မိတာကိုတောင် သူ သတိမရတော့ဘူး။

သူဟာ အားယူ ထလိုက်ပြီး လက်ကမ်းကို မြဲမြဲကိုင်ရင်း အဘွားအို ရှေ့မှာ သွားရပ်လိုက်တယ်။ အဘွားအိုက သူ့ကို မြင်တော့ အကြောက်လွန်တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ထိုင်ရာက ထလိုက်တယ်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တုန်လို့။ အဘွားအိုဟာ တွေ့တွေ့ကြီး ရပ်နေပြီးမှ လှေကားဆီကို ဆင်းပြေးတယ်။

'အဘွားကြီး ဘယ်သွားတာလဲ' လို့ သူက အော်ရင်း အဘွားအို ရှေ့က ဆီးရပ်လိုက်တယ်။ အဘွားအိုက ကုတ်ခြစ်ပြီး လှေကားဆီကို အတင်းတိုးတယ်။ သူက အဘွားအိုကို နောက်ဘက်ကို အတင်း ပြန်တွန်းတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် လုံးလားထွေးလားဖြစ်ပြီး လူသေ အလောင်းတွေ ကြားထဲကို လဲကျသွားတယ်။ လဲကျသွားရင်းလည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အတင်းဆွဲနေကြတယ်။ ပြဿနာကတော့ သိပ်မကြာပါဘူး။ ခဏနေတော့ သူက အဘွားအိုလက်မောင်းကို ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အထိုင်ခိုင်းလိုက်တယ်။ အဘွားအိုရဲ့လက်မောင်းက အနိုးပေါ်အရေ တင်လို့၊ အသားရယ်လို့ ဘာမှ မရှိဘူး။ ကြက်ကလေးခြေထောက်က အရေပြားလောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်တယ်။ အဘွားအို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာလည်း ထိုင်ရာ သူက ဓားကို ဓားအိမ်က ဆွဲချွတ်ပြီး ပြောင်လက်နေတဲ့ ဓားသွားကို သူ့နားခေါင်း ရှေ့မှာ အသာကပ်ထားတယ်။ အဘွားအိုဟာ တိတ်ဆိတ်နေတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း နတ်ကျသလို ဆတ်ဆတ်တုန်လို့။ မျက်လုံးတွေ ကလည်း မျက်တွင်းထဲက ခုန်ထွက်တော့မလို အလန့်တကြား ပြူးကျယ် နေကြတယ်။ အသက်ရှူသံကလည်း တရှူးရှူးတရွဲရွဲ ဖြစ်နေတယ်။ အဘွားကြီးရဲ့ အသက်ဟာ သူ့လတ်ထဲ ရောက်နေပြီ။ ဒီအတွေးကြောင့် ဆူပွက်နေတဲ့ သူ့ဝေါသဟာ အေးသွားပြီး တည်ငြိမ်တဲ့မာနနဲ့ ကျေနပ် ရောင့်ရဲမှု ပေါ်လာတယ်။ သူက အဘွားကြီးကို ငုံ့ကြည့်ပြီး အတော် အတန် တည်ငြိမ်သွားတဲ့ အသံနဲ့... .

'ဒီမှာ အဘွားကြီး၊ ကျုပ်က ရဲဘက်က မဟုတ်ဘူး။ ဒီတံခါးမှာ ခဏ ဝိုင်းခိုနေတဲ့ ခနဲနဲသည့်တစ်ယောက်ပဲ။ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ကြိုနှုန်းလည်း

မတုပ်ဘူး။ ဘာမှလည်း မလုပ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီပေါ်တက်ပြီး ဘာလုပ်
နေသလဲ ဆိုတာကိုတော့ မြော့ရသိမ့်မယ်'

အဘွားကြီးရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ ပိုဖြူကျယ်သွားတယ်။ သားရဲကွက်
တစ်ကောင်ရဲ့ ဇွဲချွန်ရဲတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။
အဘွားအိုက နှုတ်ခမ်းတွေကို လှုပ်နေပေမယ့် သူ့နှုတ်ခမ်းတွေဟာ
တစ်ခုခုကို ဝါးနေသလို ပါးရေတွန့်တွေထဲမှာ နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်
သွားကြတယ်။ လည်ပင်း သေးသေးကလေးထဲမှာ စလုတ်ဟာ လှုပ်နေ
တယ်။ ပြီးတော့ ကျီးအာတဲ့ အသံမျိုးနဲ့ အသံထွက်လာတယ်။

'ငါ ဆံပင်တွေ နုတ်နေတာ၊ ဆံပင်တုလုပ်မလို့ ဆံပင်တွေ နုတ်နေ
တာ'

သူ့အခြေဟာ စတွေ့ခါစက ပေါ်လာခဲ့တဲ့ မသိတဲ့အရာကို
ပယ်ဖျက်ပစ်လိုက်တယ်။ သူ့ဟာ တော်တော် စိတ်ပျက်သွားတယ်။
လက်စသတ်တော့ သူ့ခြေရင်းမှာထိုင်နေတဲ့ အဘွားအိုကြီးဟာ ထိတ်လန့်
တုန်ယင်နေတဲ့ မိန်းမအိုကြီးတစ်ယောက်ပါလား။ သဘာဝသရဲလည်း
မဟုတ်ပါလား။ တစ်ဝမ်းတစ်ခါး အစာရေစာလေးရဖို့အတွက်
လူသေတွေရဲ့ ဆံပင်တွေကို လိုက်နုတ်ပြီး ဆံပင်တုလုပ်နေတဲ့
အဘွားအိုကြီးပါကလားဆိုတာ သူ ချက်ချင်း သဘောပေါက်သွားတယ်။
အေးစက်တဲ့ အထင်သေးစက်ဆုပ်မှု ရင်ထဲမှာ ပေါ်လာတယ်။
ကြောက်စိတ်ဆိုလို့ လုံးလုံး မရှိတော့ဘူး။ ဇောဇောတုန်းက မုန်းတီးတဲ့
စိတ်ဟာလည်း ပြန်ပေါ်လာတယ်။ သူ့စိတ်ထဲက ခံစားချက်တွေကို
အဘွားအိုကြီးကလည်း ခိုင်မိပုံရရဲ့။ လူသေတွေရဲ့ ခေါင်းက နုတ်လာတဲ့
ဆံပင်တွေကို လက်ထဲမှာကိုင်ထားတဲ့ အဘွားအိုကြီးက အက်ကွဲ
ကြမ်းရှုနေတဲ့အသံနဲ့ ပြောတယ်။

'သေသူရဲ့ ခေါင်းက ဆံပင်ကို နုတ်ပြီး ဆံပင်တု လုပ်တဲ့အတွက်
ယုတ်မာလှချည်ရဲ့လို့ နှင် ထင်ချင်ထင်မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီမှာ လာပစ်ထားတဲ့
အလောင်းတွေဟာ ဒီလောက်ပဲ တန်သတဲ့။ ဟောဒီမှာ ငါ နုတ်လာတဲ့
ဆံပင်တွေရဲ့ပိုင်ရှင် မိန်းမဆိုရင် မြွေသားကို အခြောက်လှန်းပြီး

ငါးခြောက်လို့ ပြောရောင်းခဲ့တဲ့မိန်းမ။ ဒီမိန်းမဟာ ပလိပ်ရောဂါနဲ့ မသေရင်
ခုလောက်ဆို မြွေသားခြောက်တွေကို ငါးခြောက်လို့ ပြောပြီး
ညာရောင်းနေဦးမှာ။ လူတွေကလည်း သူ့ဆီကဝယ်ပြီး ကောင်းလိုက်တဲ့
ငါးခြောက်လို့ ဆိုပြီး ကြိုက်နေကြတယ်။ သူ့အဖို့လည်း ဒါပဲ လုပ်ရမှာပေါ့။
ဒါ မလုပ်ရင် ငတ်သေသွားမှာပေါ့။ ရှေးစရာလမ်းမှ မရှိတာ။ သူ့ခေါင်းက
ဆံပင်တွေကို ငါ လာနုတ်ပြီး ဆံပင်တုလုပ်ဖို့ ရောင်းတယ်လို့ သိရင်လည်း
သူ ဝရုစိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး'

သူ့ဟာ ခေးကို ခေးအိမ်ထဲပြန်သွင်းလိုက်ပြီး ဘယ်ဘက်လက်နဲ့
အနှောင့်ကို ဆုပ်ထားရင်း အဘွားအိုစကားတွေကို နားထောင်ပြီး စဉ်းစား
နေတယ်။ သူ့ညာဘက်လက်က ညာဘက်ပါးပြင်မှာရှိတဲ့ ဝက်မြဲဖုကြီးဆီ
ကို ရောက်သွားတယ်။ သူ့စကားတွေကို နားထောင်ရင်း သတ္တိတစ်ခု သူ
ရလာတယ်။ အဲဒီသတ္တိကို စောစောက မြို့တံခါးအောက်မှာ ထိုင်နေ
တုန်းက သူ မရခဲ့သေးဘူး။ အဘွားအိုကြီးကို ဖမ်းချုပ်ခဲ့တုန်းက တန်ခိုး
တစ်ခုဟာ သူ့ကို သတ္တိနဲ့ ဝေးရာဆီကို မောင်းပို့နေခဲ့တယ်။ ငတ်ပြီး
သေမလား။ လူဆိုးခေးပြ လုပ်မလားဆိုတာ သူ့ခေါင်းထဲမှာ လုံးလုံး
မရှိတော့ဘူး။

'အဘွားကြီး၊ ခင်ဗျားပြောတာ အမှန်ပဲလား'

အဘွားအိုစကားဆုံးတဲ့အခါမှာ သူက လှောင်သံနဲ့ပြောတယ်။
သူ့ဟာ ဝက်မြဲဖုကိုင်ထားရာက ရပ်ပြီး ငုံ့ပြီး အဘွားကြီးရဲ့ လည်မျိုကို
ညှစ်ရင်း အသံပြကြီးနဲ့ အော်လိုက်တယ်။

'ဒီလိုဆို ကျုပ် ခင်ဗျားကို လုရင်လည်း မှန်တာပေါ့။ မလုရင် ကျုပ်
ငတ်တော့မှာ'

သူ့ဟာ အဘွားကြီးကိုယ်က အဝတ်အစားတွေကို ချွတ်ပစ်လိုက်
တယ်။ အဘွားအိုကြီးက ရုန်းအိုပြီး သူ့ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို အတင်းဆွဲ
ဖက်နေတာနဲ့ အလောင်းတွေကြားထဲ ကျသွားအောင် ကန်ချလိုက်တယ်။
ငါးလှမ်းလောက် လှမ်းအပြီးမှာ သူ လှေကားထိပ်ကို ရောက်လာတယ်။

အဘွားတို့ကြီးဆီက လူယူလာတဲ့ ခပ်ဝါဝါအဝတ်အစားတွေကို သူ့ချိုင်းကြားမှာ ညှပ်လို့။ မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်းမှာ သူ့ဟာ မတ်စောက်တဲ့ လှေကားထစ်တွေအတိုင်း ပြေးဆင်းလာပြီး ည ချောက်ကမ်းပါးကြီးထဲမှာ ပျောက်သွားတယ်။ သူ့ခြေသံတွေဟာ မျှော်စင်ထဲမှာ ဟိန်းကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ခဏကြာတော့ မျှော်စင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွားတယ်။

ခဏကြာတော့ အဘွားဖိုဟာ လူသေအလောင်းတွေကြားထဲက လူ့လဲထတယ်။ သူ့ဟာ ခုထက်ထိ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် လင်းနေတဲ့ မီးတုတ်ကို ကိုင်ရင်း ညည်းညည်းညူညူနဲ့ လှေကားဆီကို လေးဖက်တွားလာခဲ့တယ်။ မျက်နှာပေါ်မှာ ဖရိုဖရဲ ဝဲကျနေတဲ့ ဆံပင်ဖြူဖြူတွေ ကြားကနေပြီး မီးတုတ်က အလင်းရောင်ထဲမှာ နောက်ဆုံး လှေကားထစ်ဆီကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

လှေကားရင်း အဆုံးမှာတော့ အမှောင်ထုပဲရှိတယ်။ မသိရတဲ့ အရာ၊ မသိခဲ့တဲ့အရာပေါ့။

မှတ်ချက်။ ရာရှီမွန်မြို့တံခါးသည် ဂျပန်ပြည် မြို့တော်ဟောင်းဖြစ်သည့် ကျီတိုမြို့တွင် အကြီးဆုံး တံခါးဖြစ်သည်။ အကျယ် ၁၀၈ ပေ၊ နံရံအမြင့် ၇၅ ပေ ရှိပြီး ထု ၂၆ ပေ ထူသည်။ ကျီတိုမြို့တော်ကြီး ပျက်သုဉ်းလာသည့်အခါတွင် ရာရှီမွန်မြို့တံခါးသည်လည်း ပျက်စီးလာခဲ့ကာ လူဆိုးဝားပြုများ ခိုအောင်းရာ၊ လူသေအလောင်းများ စွန့်ပစ်ရာ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

Ryunosuke Akutagawa ၏ **Rashomon ကို ဖြန့်ဆိုသည်။**
မြသန်းတင်
ကလျာ၊ ဧပြီ ၁၉၉၆

ရှီမာဇာကီ တိုဆန် (Shimazaki Toson)
(၁၈၇၁-၁၉၄၄)

ဂျပန် စာရေးဆရာကြီး ရှီမာဇာကီ တိုဆန် နေသည့် ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ ရှီမာဇာကီသည် ဂျပန်ကဗျာခေတ်သစ်ကို ရှေ့ဆောင်သူ တစ်ဦးဖြစ်၍ သဘာဝသရုပ်ဖော် ဝတ္ထုများကိုလည်း ရေးလေ့ရှိသည်။ သူ့စာများသည် သဘာဝနှင့်လည်း နီးစပ်၍ ဘဝနှင့်လည်း နီးစပ်သည်ဟု ဝေဖန်ရေးဆရာများက ဆိုကြသည်။

ဤဝတ္ထု၌ ခွေးလေတစ်ကောင်၏ ဘဝကို ရှီမာဇာကီ ဖော်ပြထားပုံမှာ ကရုဏာရသ ဖြောက်သည်ဟု ဆိုသင့်သည်။ တိရစ္ဆာန်ဘက်က ကြည့်လျှင် လူသားသည် အလွန်ကြမ်းကြုတ် ရက်စက်သော သတ္တဝါ ဖြစ်နေသည်။ ဤသဘောသည် ယခုဝတ္ထုတွင် အထင်းသား ပေါ်နေသည်။

ဂျပန်စာပေသမိုင်းဆရာတို့က ဂျပန်ဝတ္ထုတိုဟူ၍ အထင်အရှား ပေါ်လာသည်မှာ ၁၉၀၅ ခု ရုရှား ဂျပန် စစ်ပွဲပြီးသည့်နောက်မှ ဖြစ်သည် ဟု ဆိုကြသည်။ ဤအဆိုကို အမှန်ဟု ယူဆရာလျှင် ဂျပန်ဝတ္ထုတိုသည် အနှစ်ခြောက်ဆယ်ကျော်မျှသာ ရှိသေးသည်ကို တွေ့ရသည်။

သစ်သားအုပ်ကြွပ်မိုးထား၍ အိုကူဘို ရွာသွား လမ်းမပေါ်တွင် ရှိသည်။ နောက်ဖေးမှ အိမ်ရှေ့သို့ တိုးလျှိုပေါက် ဝင်နိုင်သည်။ ကြမ်းပြင်က မြင့်၍ အောက်က မြေကြီးက ခြောက်သွေ့သည်။ ပို၍ကောင်းသည်က အိမ်နှစ်လုံးကြားက ခြံစည်းခိုးတစ်နေရာတွင် မည်းမှောင်ကျဉ်မြောင်း သည် ချောင်ကလေးတစ်ချောင်း ရှိသည်။ အရေးကိစ္စကြုံလျှင် ထို ချောင်ကလေးထဲသို့ ဝင်၍ ပုန်းနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ထို ချောင်ကလေးကို သူ့ရိပ်မြဲအဖြစ် နွေးလိုက်သည်။

နေရာတော့ မှီပြီး စားစရာ လိုသေးသည်။ ဤနေရာတစ်ဝိုက်၌ အိမ်နှစ်လုံးရှိသည်။ ခြံသမား ကင်စန့် မိသားစုနေသည့် အိမ်နှစ်လုံးနှင့် ပေါင်းလျှင် ဤအနီးတစ်ဝိုက်တွင် အိမ် လေးလုံးရှိသည်။ အိမ်များက တစ်အိမ်တစ်အိမ် ကျောပေးနေကြသည်။ အိမ်များကြားတွင် လှပသော သစ်ခက်များရှိသည့် သစ်ပင်များ ပေါက်နေကြသည်။ သူ၏ အနံ့ခံ ကောင်းသော နှာခေါင်းက ဖိစိခန်းကို ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။ ဆာလွန်း သဖြင့် တခြား ချည်ချည်ဖေးဝေး လိုက်မစွာနိုင်။ အသီးအခွံများ၊ အေးစက်၍ သိုးစပြုနေပြီဖြစ်သည့် ဟင်းကျွန်များ စသည် စားစရာ ပုန်သမျှကို အကုန် စားပစ်လိုက်သည်။ အကယ်၍ ဤစားစရာများနှင့် မတင်းတိမ်လျှင် သူသည် အမှိုက်ပုံကို အနံ့ခံကြည့်သည်။ မောပန်း အားကုန်သွားသည်အထိ အမှိုက်ပုံကို မွေနှောက်လှန်လော့ ရှာသည်။ ရေတွင်းဘေးက အင်တုံတစ်ခုထဲတွင် ညစ်ပတ်နေသော ခြေအိတ်များကို ရေစိမ်ထားသည်။ သူသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် အင်တုံထဲက ရေကို တဝ သောက်ပစ်လိုက်သည်။

ခြံထဲတွင် မိုကူဆေ ပင်အိုကြီးတစ်ပင် ရှိသည်။ ထို သစ်ပင်အို ရိပ်ကြီးအောက်ကို အပန်းဖြေ နားနေရာအဖြစ် အသုံးပြုရန် သူ ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။ သူသည် မြေလေးချောင်းကို မြေကြီးပေါ်တွင် ဆန့်၍ လှဲလိုက်သည်။ သစ်ရွက်များကြားမှ ထိုးကျလာသော နေရောင်ကြောင့် သူ့ခြေထောက်များသည် နွေးနေကြသည်။ မြေကြီးပေါ်လှဲရင်း သက်ပြင်း

ခွေးလေ

မွေးကတည်းက သူ ကံမကောင်း။ လောကကြီးထဲသို့ သူ ဝင်လာသည် အခါ၌ အမွေးအမှင်ကလည်း ထူသည်။ နားရွက်ကလည်း တွဲသည်။ မျက်လုံးများကလည်း မြေခွေးမျက်လုံးများနှင့် တူသည်။ အိမ်တွင် မွေးသည့် တိရစ္ဆာန်တိုင်း၌ လူတွေ ချစ်စရာ အရည်အချင်း တစ်ခုစီတော့ ရှိကြစမြဲ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ၌ လူချစ်စရာ အရည်အချင်းဆို၍ တစ်ခုမျှ မရှိ။ သူ့မျက်နှာထားကလည်း ခပ်ဆိုးဆိုးဖြစ်၍ မည်သူကမျှ မချစ်ချင်။ ချုပ်၍ ပြောရလျှင် သူတွင် အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်တို့တွင် ရှိတတ် သည့် အရည်အချင်းမျိုးဆို၍ တစ်ခုမျှ မရှိ။ ထို့ကြောင့် သူကို မည်သူ ကမျှလည်း မချစ်ကြ။

သို့ရာတွင် သူသည် သူဘာသာ သူ့အသက်ရှင်အောင် မနေတတ် သည့် ခွေးတစ်ကောင်သာ ဖြစ်သည်။ သူ့ဘိုးဘေးစဉ်ဆက်များကဲ့သို့ ရွာနီးချပ်စပ်သို့ ကပ်၍ လူတို့စွန့်ပစ်သော စားကြွင်းစားကျန်များကို စားသောက်ကာ တောကြီးမျက်မည်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားရန်လည်း ဖလှယ်။ သို့ဖြင့် သူသည် သူ့ကို လက်ခံမည့်အိမ်ကို တစ်အိမ်ပြီး တစ်အိမ် လိုက်ရှာ ရသည်။

ခုကွပေလှသော ဤတိရစ္ဆာန်သည် ခြံသမား ကင်စန့်၏ အိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ကင်စန့်၏အိမ်သည် ဆောက်ပြီးခါစ ဖြစ်သည်။

ချသည့်အခါ ချ၍၊ ယားသည့်နေရာကို ကုတ်သည့်အခါတွင် ကုတ်သည်။ ညနေ မိုးချုပ်လျှင် အိမ်အောက်က သူ့ရိပ်မြဲအိပ်သို့ လာကာ မီးသွေးအိတ်ကြီးများပေါ်သို့ တက်၍ ခွေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း သံစည်ပိုင်းပြတ်အလွတ်တစ်လုံးထဲသို့ ဝင်၍ အိပ်တတ်သည်။ ချမ်းလွန်းမက ချမ်းသည့်အခါများတွင် မီးဖိုအောက်တည့်တည့်သို့ သွားကာ သုံးပြီးသား မီးသွေးဟောင်းများ ထည့်သည့် သေတ္တာပေါ်သို့ တက်အိပ်သည်။ မီးသွေးက မီးငြိမ်းပြီးခါစဖြစ်၍ နွေးနေသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူ့ဘဝကို အစပြုခဲ့ရသည်။

ထိုအချိန်က ကင်စန့်တို့အိမ်တွင် အဖြူနှင့်အညို ရောနေသည့် စာဉ်ပြောက် ခွေးကလေးတစ်ကောင် နွေးထားသည်။ အမည်က ပိုချီဟုခေါ်သည်။ ကင်စန့်တို့အိမ်တွင် သူ့ကို ကြိုဆိုမည်သူဆို၍ ပိုချီတစ်ဦးသာ ရှိသည်။ ပိုချီသည် သဘောကောင်းဟန်ရှိသည်။ ပိုချီက မြေကြီးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ယက်ကာ သူ့အနားသို့ ကပ်လာသည်။ သူကလည်း ဝဲစားစပြုနေသည့် အဖြူတိုကလေးကို ယမ်းရင်း ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။

သို့ရာတွင် ကင်စန့်နှင့်တကွသော အခြားသူများကမူ သူ့ကို ပိုချီဆီးကြိုသည့်နှယ် ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုခြင်း မပြုကြ။

'အရပ်ဆိုးပြီဆိုရင် ခွေးတောင် ကြည့်လို့မကောင်းဘူး။ ခွေးက လူတယ်ဆိုရင်လည်း ကောက်မွေးရသေးရဲ့' ဟု တစ်ယောက်က ဆိုသည်။

ထိုစကားများသည် သူ့အဖို့ ဘာမျှ အဓိပ္ပာယ်မရှိ။ သူ့အမည်ကို မသိသူများကမူ 'ဟဲ့ခွေး' ဟု သာမန်မျှသာ ခေါ်ကြသည်။ ထိုအနားက အိမ်လေးလုံးစလုံး၌ အိမ်ရှင်မများ ရှိကြသည်။ သူ့ကို အိမ်ရှင်မတွေကရော ကလေးတွေကရော မုန်းကြသည်။ ရယ်ကြသည်။ "ဟဲ့ခွေး" ဟု အော်ကြ၊ ငေါက်ကြသည်။ အဖေများကမူ ထို့ထက်ပင် ကြောက်စရာကောင်းကြသေးသည်။ သူတို့ရှေ့တွင် သတိလစ်ကာ ခပ်ပေါ့ပေါ့ မနေလိုက်လေနှင့်။ နေလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နောက်က လိုက်ကြသည်။ ကျောက်ခဲများ၊ လောက်စာလုံးများ၊ မီးညှပ်များဖြင့် ပစ်ကြသည်။ တစ်ခါက တုတ်ကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့် ပစ်လိုက်သဖြင့် နောက်ခြေထောက်တွင် ဒဏ်ရာ အနာတရ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသေးသည်။

ကြာသော် သူသည် လူ၏စိတ်သဘောကို နားလည်စေ ပြုလာသည်။ မဲ့ပြလိုက်လျှင်၊ တစ်စုံတစ်ခုကို ကောက်ဟန်ပြင်လိုက်လျှင်၊ ပခုံးတွန့်၍ နှုတ်ခမ်းကိုလိုက်လျှင် သူ့ကို တစ်စုံတစ်ရာ လုပ်တော့မည် စကန္တ ဟု သိနေပြီ။ လွတ်အောင် ပြေးပေတော့၊ တစ်နေ့သော် ကံကောင်း၍ ကင်စန့်အိမ်က မီးဖိုချောင်ထဲတွင် ချောင်ပိတ် အရိုက်မခံရခြင်း ဖြစ်သည်။ မည်သူကမျှ သူ လွတ်မည်မထင်တော့။ 'ကြိုးယူခဲ့ဟေ့ . . . ကြိုးယူခဲ့' ဟု ပွတ်လော့ရိုက်အောင် အော်နေကြသည်။

သူ သိပ်ကြောက်လန့်နေပြီ။ ခြံထဲက ချွေကျွေးထဲ စွတ်မြေပြုပြီး ရေချိုးခန်းကို ပတ်သည်။ ထို့နောက် စပါးစည်သေးမှ ဖြတ်ကာ ကွင်းပြင်ထဲသို့ ထွက်ပြေးလာခဲ့သည်။

'လွတ်သွားပြီဟေ့ . . . တို့အိမ် လာနှောင့်ယှက်နေတဲ့ခွေး မဟုတ်လား' ဟု ကင်စန့်က အော်ပြောသည်။ ထိုအခါကျတော့လည်း ကင်စန့်သည် သဘောကောင်း နှလုံးကောင်း ရှိသူကဲ့သို့ ရယ်နေသည်။

ဤလို သေပြေး ရှင်ပြေး ပြေးခဲ့ရသော အကြိမ်ပေါင်းမှာ သူ့ဘဝတွင် တစ်ကြိမ်မကတော့။ သို့ရာတွင် သူသည် ဤလို အခက်အခဲမျိုးကို လွယ်လွယ်နှင့် အမှူးဖေတတ်သော သတ္တဝါမျိုး မဟုတ်။ နောက်တစ်ကြိမ် တွေ့လျှင် 'ဒါ ကျုပ်နယ်မြေ' ဟု ဆိုသကဲ့သို့ ကျွန်ရေမြင့် အစာ ရှာနေတတ်သည်။

သူသည် မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ခပ်တည်တည် ဝင်လာတတ်သည်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ညစ်ပတ်ပေရေနေသော ခြေထောက်များဖြင့် စကြိုပေါ်တွင် လျှောက်လာတတ်သည်။ မိနပ်မှ သားရေစများကို ကိုက်ဖဲ့ပစ်တတ်သည်။ အိမ်ရှင်မတို့ လျှော်ဖွပ်ထားသော အဝတ်များကို ဆော့ကစားကာ ဖဲ့တွေ နှံ့တွေ လူးအောင် လုပ်တတ်သည်။ ကလေးများကိုမူ နည်းနည်းမျှ အကြောက်အလန့် မရှိ။ ကင်စန့်တို့ အိမ်တွင် ကိုချန် ဆိုသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိသည်။ ကိုချန်သည် သစ်သား ခုံမိနပ်ကြီးကို စီးကာ အိမ်ရှေ့ကွက်လပ်တွင် ကစားတတ်သည်။ ထိုအခါ

မျိုး၌ သူသည် ကိုချွန်ကို အပျင်းပြေ လိုက်တတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကိုချွန်က မုန့်တစ်ချပ်ကို ထုတ်ပြကာ . . .

‘ဟဲ့ခွေး၊ လာ. . . လာ’ ဟု ခေါ်တတ်သည်။ သူက ခုန်၍ မုန့်ကို ဟပ်သည့်အခါတွင် ‘မေမေရေ ကိုချွန်မုန့်ကို ခွေး လုစားသွားပြီ’ ဟု တိုင်တတ်သည်။

ကိုချွန်သည် တစ်ဆိတ်ရှိလျှင် အမေကို တိုင်လေ့ရှိသည်။ ထိုအခါ အမေထွက်လာပြီး. . .

‘ဟဲ့ ကိုချွန်၊ ဒီ သစ်သား ခုံမိနပ်ကြီးကို ဘာလို့ စီးနေတာလဲ’ ဟု အော်တတ်သည်။ အမေ ထွက်လာသည့်အခါ၌ ကိုချွန်လက်ထဲတွင် ဘာမျှမကျန်တော့။ မုန့်က သူ့ပါးစပ်ထဲသို့ ရောက်နေပြီ။ သို့ဖြင့် သူသည် လူတို့ စားလေ့ရှိသော စားကောင်းသောက်ဖွယ်များကို စားခဲ့ရသည်။ စားကောင်းသောက်ဖွယ် စားပြီးသည့်အခါမျိုး၌ သူသည် နီရဲသော လျှာဖြင့် နှာထိပ်ဖျားကို လျက်နေတတ်သည်။

သို့ရာတွင် မုန့်လုစားပြီး နှာသီးဖျားကို လျှာဖြင့် လျက်နေခြင်းမှာ မည်သူ့ကိုမျှ မခန့်လေးစား ပြုလို၍ မဟုတ်။ အိမ်ရှင်များက ဆဲရေး တိုင်းထွာကြသော အသံများကိုလည်း သူ နားမလည်။ လူတို့ တီထွင် ဖန်တီးထားသည့် ကျင့်ဝတ်များကိုလည်း သူ သဘောမပေါက်။ သူသည် ခွေးတစ်ကောင်သာ ဖြစ်သည်မဟုတ်လော။ သူ့အပြုအမူသည် ယဉ်ကျေး သည်ဖြစ်စေ၊ ရိုင်းသည်ဖြစ်စေ သူ့အဖို့ ပြဿနာမရှိ။ သဘာဝနှင့်အညီ ကျင့်ကြံနေထိုင်ရသည့် အပတ်တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်မျှသာ ဖြစ်သည်။

ယခုနှစ် ဆောင်းတွင်းသည် အအေးဓာတ်လည်း လွန်ကဲသည်။ အစာရေစာလည်း ရှားပါးသည်။ သည်တစ်ဆောင်းတွင်မူ သူ အစာ ရေစာပြတ်၍ သေရတော့မည်ဟု ထင်နေသည်။ သို့ရာတွင် သူ မသေ။ ဘိုကူဘိုရွာသို့ ဆွမ်းခံလာလေ့ရှိသည့် ဘုန်းကြီးက သူပင်လျှင် ဆွမ်းကွမ်း မမျှတ ဟု ပြောသံကြားရသည်။ ကလေးတစ်ယောက်ကို ချီ၍ တောင်းစား နေသည့် သူတောင်းစားမအဖို့လည်း “သွားပါဦးတော့” ဟူသော အသံ

များကိုသာ ကြားရသည်။ ထိုနှစ် ဆောင်းရာသီ၌ သူ့လို အပတ်တိရစ္ဆာန် မပြောနှင့် လူတွေပင်လျှင် မဝရောစားကြရသည်။ သို့ဖြစ်လျှင် သူ့လို ဘာအတွက်မျှ အသုံးမကျသော ခွေးငတ်တစ်ကောင်ကို မည်သူက လာ၍ ထမင်းကျွန်း၊ ဟင်းကျွန် ဇွန်ကြဦးမည်နည်း။ ထိုနှစ်တွင် သူသည် နင်းခဲတွေ ဖုံးသည် ကွင်းပြင်တစ်လျှောက် လျှောက်သွားကာ တွေ့သမျှ ကို စားရသည်။ လိမ္မော်ခွံကိုပင် စားရသည်။

ထို့နောက် နွေရာသီ ရောက်လာသည်။ နွင်းတွေ အရည်ပျော် သည့်အခါတွင်မူ သူသည် အရွယ်ရောက်ပြေလာသည်။ ကင်စန့်၏ အိမ်မှ ပိုချီ၊ ရေချိုးအိမ်မှ ကူချီနှင့် သစ်ဆိုင်မှ ကြောက်စရာခွေးကြီး စသည်တို့သည် သူ့အနားတွင် ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေကြသည်။ သူ သွားလေ ရာရာတွင် နောက်က ခွေးထီးနှစ်ကောင်၊ သုံးကောင် ပါလာတတ်သည်။ သို့ဖြင့် အရိပ်အာဝါသကောင်းလှသော မိုကူဆေပင်ကြီးအောက်တွင် ခွေးသံတွေ ညဲညဲစည်နေတော့သည်။ ချစ်တင်းစကားဆိုသည့် အသံ များလော။ သူ့အလှကို ဖွဲ့ဆိုထားသည့် အလှဘွဲ့များလော။

ရေတွင်းသို့ ရေလာခပ်သည့် အိမ်ရှင်မတစ်ဦးက သူတို့တစ်သိုက် ကို မြင်သွားသည်။

‘ဟောတော့. . . လက်စသတ်တော့ ဒီခွေးက ခွေးမပါလား’ ဟု ပြောလိုက်သည်။ ဤတွင် အနား၌ရှိသည့် အခြား အိမ်ရှင်မတစ်ဦး ကလည်း. . .

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မလည်း အစက အထီး ထင်နေတာ’ ဟု ပြောသည်။

အိမ်ရှင်မနှစ်ဦးသည် အားရပါးရ ရပ်ကြသည်။

အိမ်လေးလုံးမှ အိမ်သားများအဖို့ ပြဿနာတစ်ရပ် တက်လာ သည်။ ထိုပြဿနာမှာ သူ့ကို မောင်းထုတ်ရေး၊ မထုတ်ရေး ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ အိမ်ရှင်ယောက်ျားများက တစ်ဖက်၊ အိမ်ရှင်မများက တစ်ဖက် အငြင်းပွားကြသည်။ အိမ်ရှင်မများက သူ့တွင် ဇီကပ်နေပြီ

ထင်ကြောင်း၊ ခွေးလေးတွေ မွေးလျှင် ဒုက္ခရောက်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် နှင်မထုတ်သင့်ကြောင်းဖြင့် အကြောင်းပြကြသည်။ ဤနေရာတွင် အိမ်ရှင်မများသည် ကိုယ်ချင်းစာကြသည်။ ဤလို အတွေ့အကြုံမျိုးကို သူတို့လည်း တွေ့ခဲ့ကြခဲ့ကြဖူးသည် မဟုတ်လော။ ဤတွင် ယောက်ျားများကလည်း သူတို့ အကြောင်းပြချက်များကို လက်ခံကြရတော့သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အနာဂတ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု တည်တည့်တည်း ချနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဤအကြောင်းများကို သူ ဘာမျှ မသိ...။

တစ်နေ့တွင် ကင်စန်တို့အိမ်ရှေ့သို့ မြင်းရထားတစ်စင်း ဆိုက်လာသည်။ မြင်းရထားပေါ်တွင် အဖုံဖုံပါသည့် သေတ္တာအခွံနှင့်တူသည့် အရာတစ်ခု ပါလာသည်။ အထဲတွင် ကောက်နွီးတွေ ခင်းထားသည်။ သူက အနံ့ရလိုက်ရုံဖြင့် ရထားပေါ် ပါလာသည့် ပစ္စည်းကို သိလိုက်ပြီ။

မြင်းရထားပေါ်မှ ရဲဝတ်စုံ ဝတ်ထားသူတစ်ဦးနှင့် မသင်္ကာစရာ လူတစ်ဦးတို့ ဆင်းလာကြသည်။ ဝိုချီနှင့် အခြားခွေးများက ထိုလူနှစ်ယောက်ကို ဆီးဟောင်ကြသည်။

'ခွေးသတ်ဗိုလ်ကြီး လာပြီ မေမေ' ဟု ကိုချန်က အော်ကာ အမေ့နောက်တွင် ပုန်းနေသည်။

အိမ်က လူများကလည်း ခြံထဲသို့ ပြေးဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ ပန်းခြံထဲက ပန်းပင်များကို ရေလောင်းနေသည့် ကင်စန်၏ သမီးက ပန်းကရားကြီးကို ကိုင်ကာ လမ်းမသို့ ထွက်လာသည်။ ရေဆေးဖြင့် ပန်းချီဆွဲနေသည့် အလယ်တန်းကျောင်းသားကလေးက ဆွဲလက်စပန်းချီကားကို ထားပစ်ကာ ထလာသည်။

'ဟိုမှာ... ဟိုမှာ၊ ပြေးပြီ' အားလုံး ပြေးကြလွှားကြဖြင့် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ လွတ်လာခဲ့သည်။ လက်ထဲတွင် သစ်သားတုတ်ကြီးကို ကိုင်ထားသည့် လူတစ်ယောက်က ခေါင်းကို ယမ်းရင်း...။

'ပြေးပြီ၊ မမိလိုက်တော့ဘူး' ဟု လှမ်းပြောသည်။ ရဲသားက ရယ်နေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပြန်သွားကြသည်။ မည်သို့ဆိုစေ၊ ဤတစ်ချိန်တော့ လွတ်သွားပြီ။

သူဝမ်းဗိုက်သည် တဖြည်းဖြည်း စုထွက်စပြုလာသည်။ မျက်ကွင်းတွေ ညှိစပြုလာသည်။ သူ့အသက်ကိုသာမက ဝမ်းဗိုက်ထဲက သားသမီးများ၏ အသက်ကိုပါ တာကွယ်ရတော့မည်။ ထို့ကြောင့် အချိန်ကောင်းသည့် ဗိုကူဆေပင်ကြီး၏ အောက်တွင် အေးအေးသက်သာ လှပနေနိုင်တော့။ မြေစိုစိုကြီးပေါ်တွင် လှံ၍ အမောမြေနေသည့်တိုင် ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်လျှင် ထွက်ပြေးရန် အဆင်သင့်ပြင်ထားရသည်။ တစ်ချက်ကလေးမျှ သတိလစ်၍ မဖြစ်။ သူ့အဖို့ လောကတွင် လူလောက် ရက်စက်၍ အကြင်နာကင်းမဲ့သူဟူ၍ တစ်ယောက်မျှရှိသည်ဟု မထင်။

သို့တိုင်အောင် သူသည် လူသူနှင့်ထေရာအရပ်သို့ မသွားနိုင်။ အခြား တိရစ္ဆာန်များကဲ့သို့ တောထဲက စိမ်းစိုသော သစ်ပင်များ၊ မြက်တောများကြားသို့သွား၍ သားသမီးမွေးဖွားရလျှင် မည်မျှ အေးအေးလူလူ ရှိမည်နည်းဟု အချို့က ထင်ကောင်းထင်ကြမည်။ သို့ရာတွင် ဤသို့လည်း သူ မသွားနိုင်။ လူ့အသိုင်းအဝန်းတွင်သာ နေတတ်သည့် သူ့သဘာဝကို သူ မဖျောက်ဖျက်နိုင်။

ဇွန်လဆန်းလောက်တွင် သူ့ကိုယ်ဝန် လစေ့သည်။ ကင်စန်တို့ အိမ်က ရေချိုးခန်းထဲတွင် ခွေးငယ်ကလေး လေးကောင်ကို မွေးသည်။ နှစ်ကောင်က အဖြူ အညို စာပြောက်ကလေးများဖြင့် ဖြစ်၍ ဝိုချီနှင့် တူသည်။ တစ်ကောင်က အနက်ဖြစ်၍ ကျန်တစ်ကောင်ကမူ မအော့လိုပြာပွဲပွဲအရောင် ဖြစ်သည်။

သူ ကလေးမွေးပြီးသည့်နောက်ကျမှ လူသတ္တဝါ၏ အပြုံးကို ပထမဆုံး မြင်ဖူးတော့သည်။ သူ့တစ်သက်တွင် လူသတ္တဝါက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူကျေးသော အစာကို ပထမဆုံး စားရတော့သည်။

'ဟဲ့ ခွေးမ၊ လာ... လာ...'

ကင်စနစ်၏အိမ်မှ အိမ်ရှင်မက မီးဖိုတံခါးကိုဖွင့်၍ ခေါ်သည်။
တိုနေမှစ၍ သူသည် “ခွေးမ” ဟူသော အမည်ပညတ်ကို ရခဲ့ပေသတည်း။

Shimazaki Toton ၏ A Domestic Animal ကို ပြန်ဆိုသည်။

ပြသန်းတင့်
နှစ်ဆယ်ရာစုနှစ်၊ ကမ္ဘာ့ ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုတိုများမှ

ယာဆုနာရီ ကာဝါဘတ (Yasunari Kawabata)
(၁၈၉၉-၁၉၇၂)

ကာဝါဘတကို ၁၈၉၉ ဇွန်လ ၁၁ ရက်တွင် ဂျပန်ပြည် အိုဆကာမြို့၌ မွေးဖွားသည်။ ဖခင်သည် ဆရာဝန်တစ်ဦးဖြစ်သည့်ပြင် စာပေနှင့် အနုပညာရပ်များကို စိတ်ဝင်စားသည်။

ကာဝါဘတ သုံးနှစ်သားတွင် ဖခင် ကွယ်လွန်သည်။ နောက် တစ်နှစ်တွင် မိခင် ကွယ်လွန်သည်။ မိဘနှစ်ပါး ကွယ်လွန်ပြီးနောက်တွင် ကာဝါဘတသည် ဘိုးအေဘွားအေများလက်၌ ကြီးပြင်းခဲ့ရ၏။ သို့သော် ရှစ်နှစ်သားတွင် အဘွား ကွယ်လွန်ပြန်သည်။ အဘိုးသည်လည်း သူ ၁၆ နှစ်သားတွင် ကွယ်လွန်သွားပြန်သည်။ ထိုအခါမှစ၍ ကာဝါဘတ၏ မိခင်ဘက်မှ ဆွေမျိုးများက ကာဝါဘတကို ပြုစု စောင့်ရှောက်ခဲ့ရ၏။

ကာဝါဘတသည် မူလတန်းတွင် ပညာသင်စဉ်က ပန်းချီဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ခဲ့သော်လည်း ၁၅ နှစ်သားတွင် စာရေးဆရာဖြစ်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။ အလယ်တန်းရောက်ပြီး ငါးနှစ်အကြာတွင် စာပေမဂ္ဂဇင်း များနှင့် သတင်းစာများသို့ ဝတ္ထုတိုများ၊ ဆောင်းပါးများ ရေးပို့စပြုလာ၏။

သူ့အဘိုး မကွယ်လွန်မီကလေးတွင် ၁၆ နှစ်သား၏ နေ့စဉ် မှတ်တမ်း စာအုပ်ကို ရေးပြီးသည်။ ထိုစာအုပ်ကို နောင်တွင် ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေသည်။

အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝတွင် စကင်ဒီနေဗီယန်စာပေနှင့် ဂျပန်စာပေကို အထူး အာရုံဝင်စားစွာ လေ့လာခဲ့၏။

၁၉၂၀ တွင် တိုကျို ဘုရင့်တက္ကသိုလ် အင်္ဂလိပ်စာပေဌာနသို့ တက်ရောက် ပညာသင်ယူ၏။ နောက်တစ်နှစ်တွင် ကျောင်းနေဖက် များနှင့် ပူးပေါင်း၍ စာပေမဂ္ဂဇင်းတစ်စောင် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ၁၉၂၃ တွင် စာပေ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်၌ အယ်ဒီတာအဖွဲ့ဝင်ဖြစ်လာပြီး စာပေ ဝေဖန်ရေး ဆောင်းပါးများကို ရေးလာသည်။ ၁၉၂၄ မတ်လတွင် တိုကျိုဘုရင့်တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရသည်။

၁၉၂၄ စက်တင်ဘာလတွင် ဗွန်ဂေဂျီဒိုင် အမည်ရှိ စာပေမဂ္ဂဇင်း တစ်စောင်ကို ထုတ်ဝေပြီး သူ၏ စာပေအယူအဆများကို တင်ပြစပြုလာ၏။ သူ၏ ကျော်ကြားသော ဝတ္ထုဖြစ်သည့် 'အိရအငြိမ်သမကလေး' အမည်ရှိ ဝတ္ထုတိုကို ၁၉၂၅ ဇန်နဝါရီလနှင့် ဖေဖော်ဝါရီလထုတ် ဗွန်ဂေဂျီဒိုင် မဂ္ဂဇင်း၌ ဖော်ပြ၏။

ထိုဝတ္ထုသည် အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုကိုလည်း ဖော်ဆောင်၏။ အထီးကျန်ဘဝဖြင့် ရပ်တည်ခဲ့ရသော ကာဝါဘတ၏ ခံစားမှုကိုလည်း သိသာစေ၏။ ကာဝါဘတ၏ စာပေအရေးအသားကိုလည်း ကိုယ်စားပြု နေ၏။ ထိုဝတ္ထုကို ဆရာဇော်ဂျီက 'အိရအငြိမ်သမကလေး' အဖြစ် ဘာသာပြန်ဖူးသည်။

ကာဝါဘတသည် ဂျပန်နိုင်ငံ၏ အလှနှင့် ဂျပန်လူမျိုးနောက်ခံ ပြုလျက် အနွှဲသားဆုံး အချစ်သရုပ်ဖော် 'နှင်းပွင့်တိုင်းပြည်' ကို ရေးခဲ့၏။ ထိုဝတ္ထုကို ၁၉၃၅ မှစ၍ အခန်းဆက်ဝတ္ထုအဖြစ် ရေးခဲ့ပြီး ၁၉၄၇ တွင် ပထမအကြိမ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ထိုဝတ္ထုကို နန္ဒသူက 'နှင်းပွင့် တိုင်းပြည်' အမည်ဖြင့် ၁၉၆၉ တွင် ဘာသာပြန်ခဲ့၏။ (သူ၏ Thousand cranes ကိုလည်း ဆရာရဲမြလွင်က ဂျပန်ဘာသာမှ တိုက်ရိုက် ဘာသာပြန်ဆို၍ ကြီးကြာတစ်ထောင် အမည်ဖြင့် ၂၀၀၂ ခုနှစ်တွင် ဘာသာပြန်ဆို ထုတ်ဝေခဲ့သည်)။

ကာဝါဘတ၏ စာပေများသည် အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုကို ကိုယ်စားပြု၏။ လူ့သဘာဝ၊ လူ့စရိုက်ကိုလည်း ဖွဲ့၏။ ဂျပန် ဟိုက္ကူကဗျာ များ၏ အတွေးအခေါ်ကိုလည်း ထင်ဟပ်ပြ၏။ ထို့ကြောင့် ၁၉၆၈ တွင် ကာဝါဘတသည် စာပေဆိုင်ရာ နိဘယ်ဆုကို ချီးမြှင့်ခံခဲ့ရ၏။ အာရှ တိုက်သား စာရေးဆရာများတွင် တကိုးနောက် ဒုတိယအကြိမ် နိဘယ်ဆု အချီးမြှင့်ခံရသော စာရေးဆရာဖြစ်သည်။ ၁၉၇၂ ဧပြီလ ၁၆ ရက်တွင် ကာဝါဘတ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

'ရေပေါ်က လ' သည် ကာဝါဘတ၏ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်၏ အစွဲအလမ်းကို သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ရေးဖွဲ့ထားခြင်းဟု နားလည်ရပါသည်။ ရှေးဦး ဂျပန်စာပေ အစွဲအလမ်းနှင့် ဟိုက္ကူကဗျာ လွှမ်းမိုးခြင်းခံရသော ကာဝါဘတ၏ အရေးအသားကိုလည်း ခံစားရနိုင် သည်ဟု သဘောရပါသည်။ အထူးသဖြင့် ကာဝါဘတ၏ စာအရေး အသားကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်ရသည်မှာ ခက်ခဲသည်ဟု ဆိုကြပါသည်။ ယခု George Saito ၏ အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်မှုမှတစ်ဆင့် မြန်မာဘာသာ ပြန်မှုကို တင်ဆက်လိုက်ပါသည်။ ဖတ်ရှုခံစားကြည့်ပါကုန်။

ရေပေါ်က လ

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် အပေါ်ထပ် အိမ်ရာပေါ်က သူ့ခင်ပွန်းအား သူ့မှန်ကလေးထံ၌ အရောင်ဟပ်လာသော သူ့အိမ်ခင်းကလေးကို ပြလိုက်ပါသည်။ အိမ်ရာပေါ်တွင် ကာလကြာမြင့်စွာ လဲလျောင်းနေခဲ့ရသူအဖို့ တော့လည်း ဘဝသစ်တစ်ခုကို ဖွင့်ဖွင့်လိုက်ခြင်းပင်။ ထို လက်ကိုင် မှန်ကလေးသည် ကျွန်ုပ်တို့ လက်ထပ်စဉ်ကပင် သတို့သမီးသုံးပစ္စည်း အဖြစ် ပါလာခဲ့သော ပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်၏။ မှန်ထောက်သည် လွန်စွာမကြီးလှပေ။ မှန်ထောက်သည် မှန်ပေါင်ကဲ့သို့ပင် ပိုးစာသားနှင့် လုပ်ထားခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် လက်ထပ်ပြီးစေ့စပ်များက မတ်တတ်မှန်ကြီးထဲတွင် သူ့ နောက်ပိုင်းဆဲပင်ကို ဤမှန်ကလေးကို သုံး၍ ကြည့်သည့်အခါတိုင်း သူ့အကျိုးလက်မောင်းကလေး လျော့မြေ့ကျကာ တံတောင်ဆစ် ပေါ်လာ ရသည့်အဖြစ်ကို အရှက်ရမြဲဖြစ်ကြောင်း ယခုတိုင် သတိရနေသေးသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ရေခဲခန်းက ပြန်လာတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ ခင်ပွန်းသည်သည် ကျွန်ုပ်တို့ လည်ကုပ်ပိုင်းကို ဤမှန်ကလေးမှတစ်ဆင့် ဘက်ပေါင်းစုံမှကြည့်၍ ကြည့်နူးတတ်မြဲဖြစ်၏။ သူသည် ဤသို့ မှန်ကလေးတွင် ထင်လာသော ဇနီး၏ လည်ကုပ်ပိုင်းကို ကြည့်ရာမှ ကျွန်ုပ်တို့လက်မှ မှန်ကိုဆွဲယူလိုက်ပြီး 'မင်းကလည်းကွာ၊ ဒီမှန်နဲ့ ကိုးရိုးကားရားနိုင်လိုက်တာ။ ဝေး... ကိုယ် ကိုင်ပေးမယ်' ဟု ပြောတတ်မြဲဖြစ်၏။ ထိုအခါ မှန်ထဲတွင် ကျွန်ုပ်တို့

အသွင်သစ်ကို မြင်ရသည်နှင့် ဤကိစ္စမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ကိုးရိုးကားရားနိုင်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ နောက်ဘက်မှ သူ့ကြည့်နေသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေမှန်း သိရလေတော့သည်။

မှန်ပေါင်က ပိုးစာသားကလေးသည် အရောင်မပြောင်းသေး။ လက်ကိုင်မှန်ကလေးသည်သာ စားပွဲအံ့ဆွဲတွင်းရှိခဲ့၏။ မြို့ကြီးပေါ်မှ လေယာဉ်ပျံများနှင့်အတူ စစ်သည် ရောက်လာ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ခင်ပွန်းသည် အသည်းအသန် မမာမကျန်း ဖြစ်နေလေပြီ။ ဤအခြေအနေတို့သည်ပင် ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ ခင်ပွန်းသည်အား မှန်ကလေးမှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက်ဥယျာဉ် ကို ပြသစေရန် ဖန်တီးလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မှန်မျက်နှာပြင်သည် မှန်ဝါးဝါးဖြစ်လာပေပြီ။ နှုတ်ခမ်းသားမှာလည်း မျက်နှာခြယ်များ၊ ပုန်မှုန့် များဖြင့် ပေကျဲနေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် မှန်မျက်နှာပြင် မှန်ဝါး လာသည်ကို သတိပြုမိခဲ့ရုံမျှသာ ပြုမိသော်လည်း မှန်မျက်နှာပြင်၌ ကောင်းစွာ အရောင် တပ်နိုင်ဆဲဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ မလှပေ။ သူ့ခင်ပွန်းကမူ မှန်ကလေးကို သူ့အပါးမှာသာထားပြီး ဝေဝနာကို မသက်မသာ ခံစားလိုက်၊ တစ်ခါ တစ်ရံ ပျင်းပျင်းရှိသဖြင့် မှန်ကလေး၏ပေါင်ကို တိုက်လိုက် နေလာခဲ့၏။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ကျွန်ုပ်တို့က အဆုတ်ရောက်ပြီးမှသာ သည် မှန်ကလေး ပေါင်ပေါ်ရှိ မသိသာ မမြင်သာသော အက်ကြောင်းရာ များကြား လမ်းတွေ့သွားမည်လားဟု တွေးမိသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ခင်ပွန်းသည်၏ ဆဲပင်ကို ဖယောင်းပန်းဆီ အနည်းငယ်သုံး၍ ပြီးပေးလေ့ ရှိ၏။ နောက်ပိုင်း၌ ကျွန်ုပ်တို့ ခင်ပွန်းသည် တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ဆဲပင်များ အတွင်းသို့ လက်ဝါးကို သွင်းလိုက်ပြီး မှန်ကို ပွတ်လေ့ရှိ၏။ ထိုအခါ မှန်ထောက် ပိုးစာသား အရောင်သည် မှန်ပိုင်းပြုအတိုင်း မှန်ပိုင်းနေသော် လည်း မှန်သားသည် ပို၍ တောက်ပလာသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နောက်အိမ်ထောင်ပြုသောအခါ ယခင်က သုံးခဲ့သော မှန်ထောက်ကိုပင် အသုံးပြုခဲ့၏။ မူလ လက်ကိုင်မှန်ကလေးသည်မူ ကွယ်လွန်သူ ပထမခင်ပွန်းသည်၏ ရုပ်ကလာပ်နှင့်အတူ မီးလောင်ကျွမ်း

ခဲ့ပေပြီ။ ယခု ခပ်ခုံးခုံးပုံ လက်ကိုင်မှန်ကလေးကို အစားထိုးထား၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုအကြောင်းကို သူ ဂုတ်ယခင်ပွန်းအား ပြောမပြုခဲ့ပေ။

ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ကွယ်လွန်သူ ခင်ပွန်း၏ လက်ချောင်းများသည် ယှက်လျက်၊ လက်နှစ်ဖက်ကို ချိတ်လျက် အနေအထားဖြင့် အလောင်းကို ပြင်ဆင်ခဲ့ရပေရာ လက်ကိုင်မှန်ကလေးကို လက်တွင် ထည့်မပေးနိုင်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် မှန်ကလေးကို ကွယ်လွန်သူ၏ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင်သာ တင်ရလေ၏။

‘ရှင်ရင်ဘတ်တော့ နာရှာတော့မှာပဲ။ မှန်ကလည်း လေးပေတာကိုး’ ကျွန်ုပ်တို့သည် မှန်ကလေးကို ရင်ဘတ်ပေါ်မှ ဝမ်းဗိုက်ပေါ်သို့ ရွှေ့ထားလိုက်သည်။ အကြောင်းကား ကျွန်ုပ်တို့သည် သူတို့လင်မယားဘဝတွင် ဤမှန်ကလေး၏ အရေးပါမှုကို တွေးမိပြီး နေ့စဉ်စွာ ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ တင်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤ အသေးအမွှာ ကိစ္စကလေးကိုပင် ခင်ပွန်းသည်၏ မိသားစုများသော်ပင် မမြင်စေချင်။ သူသည် ဂန္ဓမာပန်းဖြူဖြူများကို မှန်ကလေးပေါ်၌ တင်လိုက်၏။ မည်သူမျှ သတိမထားလိုက်မိပေ။ ရုပ်ကလာပ်ကို မီးသင်္ဂြိုဟ်ပြီးခါမှပင် လူအများသည် ပြာများကို ကြည့်ကြရာ ပုံပျက်ပန်းပျက် တစ်ပိုင်း ညိုမည်းမည်း အရောင်၊ တစ်ပိုင်း ဝါရောင်ရောင် အရောင်ဖြင့် မီးတွင် အရည်ဖျော်သွားသော မှန်ကလေးကို သတိပြုမိကြကုန်၏။ ထိုအခါ တစ်ယောက်က ‘ဒါ မှန်ပဲ။ ဘယ်လိုမှန်ပါလိမ့်။ အံ့ဩစရာ ကောင်းလိုက်တာ’ ဟု ပြော၏။ စင်စစ် ကျွန်ုပ်တို့သည် လက်ကိုင်မှန်တွင် မူလမှန်အစား သေးငယ်သော မှန်ကလေးကိုတပ်၍ မီးရှို့လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုမှန်ကလေးမှာ သေးသေး ရှည်ရှည် အရွယ်အစားရှိ မျက်နှာသစ် ရာတွင် သုံးသော နှစ်ဖက်ကြည့် မှန်ကလေးဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤမှန်ကလေးကို သူနှင့် လက်ထပ်ပြီး ပျားရည်ဆမ်းခရီးထွက်ရာတွင် အသုံးပြုရန် စိတ်ကူးခဲ့၏။ သို့သော် စစ်ဖြစ်လာသဖြင့် ပျားရည်ဆမ်းခရီး မထွက်ဖြစ်ခဲ့ပေ။ ကွယ်လွန်သူ

ခင်ပွန်းအသက်ရှိစဉ်တွင် မည်သည့်ခရီးမှာမျှ ဤမှန်ကလေးကို ကျွန်ုပ်တို့ မသုံးဖြစ်ခဲ့။

ဒုတိယခင်ပွန်းကို လက်ထပ်ပြီးနောက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ပျားရည်ဆမ်းခရီး ထွက်ခဲ့၏။ ထိုအချိန်၌ သူ့တွင်ရှိသော ပစ္စည်းထည့်သွားရေးအိတ်ကလေးမှာ အလွန် မှီတက်နေပေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် သားရေးအိတ်အသစ်တစ်လုံး ထပ်ဝယ်ခဲ့သည်။ ထိုအိတ်တွင် မှန်ကလေးတစ်ချပ်လည်း ပါလာ၏။

ပျားရည်ဆမ်းခရီး ပထမနေ့တွင် ခင်ပွန်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို လက်တို့၍ ‘မင်းဟာ မိန်းကလေးငယ်ကလေးလိုပဲ။ သနားစရာကောင်းလိုက်တာ’ ဟု ပြောပါသည်။ သူ့လေသံ၌ ခန့်သည့်သဘောမျိုး စိုးစဉ်းမျှ မတွေ့ရ။ မမျှော်လင့်ဘဲ ကြည်နူးရသည့် သဘောမျိုးကိုဆောင်နေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ခင်ပွန်းသည်အဖို့ မိန်းကလေးငယ်တစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်ကိုပင် ခင်ပွန်းသည်သည် သဘောကျနေပုံရလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့စိတ်တော့ ထိခိုက်သွားသည်။ မျက်ရည်စတွေ့စလာပြီး နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထွက်သွားခဲ့သည်။ ဒါကိုပင် ခင်ပွန်းသည်က မိန်းကလေးငယ်ဆန်သည်ဟု ယူလေမည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မိမိအတွက် ငိုမိသလော၊ ကွယ်လွန်သူ ခင်ပွန်းသည် အတွက် ငိုမိသလော မသိလိုက်ပေ။ သိနိုင်စရာအကြောင်းလည်း မရှိပေ။ ထိုစိတ်ကူးဝင်လာခိုက်မှာ ကျွန်ုပ်တို့သည် လက်ရှိခင်ပွန်းသည်အတွက် ဝမ်းနည်းရသဖြင့် ညှုလိုက်ဦးမှပဲဟု တွေးမိပြန်သည်။

‘ကျွန်မ သိပ်များ တူးခြားနေသလားရှင်’ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေသည့်ကြားက ပြောလိုက်မိပြီးနောက် ရှက်သွားပြန်သည်။ ခင်ပွန်းသည်က ကျေးကျွန်ုပ်နှစ်ကြီးကြည့်လိုက်ပြီး ‘မင်း ကလေး တစ်ခါမှ မရခဲ့ဘူးနော်’ ဟု ပြောလိုက်သည်။ ခင်ပွန်းသည်၏ စကားသည် ကျွန်ုပ်တို့ နှလုံးသည်းပွတ်သို့ ထိုးဖောက်သွား၏။ သူ့ယခင် ခင်ပွန်းသည် မဟုတ်သည့် ယောက်ျားသား

တစ်ဦးရွေ့တွင် ထိုစကားက သူ့ကို နှိမ်ချပြောဆိုလိုက်သကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရ၏။ သို့သော် ထိုစကားကိုပင် သူက အပျော်အပြက် လုပ်လိုက်သည်။

‘ဘာလဲရှင်၊ ကျွန်မက ကလေးတစ်ယောက်ကို တစ်ချိန်လုံး ထိန်းနေရတာမျိုးနဲ့ တူလို့လားရှင်’

ဤစကားသည် ကျိုကိုဘက်က ကန့်ကွက်ပြောစရာ အလုံးစုံဖြစ်၏။ ယခု ခင်ပွန်းသည်စကားက ကာလကြာမြင့်စွာ မမာမကျန်းဖြစ်ပြီးမှ ကွယ်လွန်သွားခဲ့သော ခင်ပွန်းသည်နှင့်ပင် ကလေးရခဲ့သလို ဖြစ်နေပေပြီ။ သို့သော် ခင်ပွန်းသည်သည် မည်သည့်ပုံစံဖြင့် သေသေကျီကျီအနေနှင့် မိမိကိုယ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းချုပ်ရန်သာ ရှိပေ သည်။

‘ကိုယ် ဖိုရိုကို ရထားပေါ်ကသာ လှမ်းမြင်ဖူးပါတယ်။’ ခင်ပွန်းသည်သည် ကျိုကိုနား တိုးသွားရင်း ကျိုကို့ ဇာတိမြို့ကလေးအမည်ကို ပြောလိုက်ပါသည်။ ‘ဤအမည် သုံးနှုန်းရတဲ့အသံကိုက သစ်တောထဲက မြို့လေးလို အသံထွက်နေတဲ့အတိုင်းပဲ။ မင်း အဲဒီမှာ ဘယ်လောက် ကြာခဲ့သလဲ’

‘အထက်တန်းကျောင်းက မထွက်ခင်အထိပါပဲ။ နောက်တော့ ဆန်ကျီက စစ်လက်နက်ပစ္စည်းစက်ရုံမှာ ဝင်လုပ်ခဲ့ရတယ်’

‘ဆန်ကျီနဲ့ နီးသလားဟင်၊ ဆန်ကျီဆိုတဲ့ အရပ်က အလှအပတွေ ပေါ့တယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။ ဒါကြောင့် မင်း သိပ်လှနေတာကိုး’

‘ကျွန်မက မလှပါဘူး’ ကျိုကိုသည် သူ့လည်ပင်း သူ လှမ်းကိုင်လိုက်ပါ၏။

‘မင်းလက်ကလေးတွေကလည်း လှလိုက်တာ။ မင်းခန္ဓာကိုယ်လည်း လှမှာပဲလို့ ကိုယ်ထင်တယ်’

‘အိုး... မဟုတ်တာဘဲ’

ကျိုကိုသည် လက်ကို မြန်ရုပ်လိုက်သည်။

‘ကိုယ်လေ... မင်းမှာ ကလေးရှိတောင်မှ လက်ထပ်ခဲ့မှာ အသေအချာပါ။ ကိုယ် ကလေးတစ်ယောက်ကို ပွေးစားနိုင်ပါတယ်။ မိန်းကလေးဆိုရင် ဝိုကောင်းတာပေါ့ကွယ်’

ကျိုကို့ ခင်ပွန်းက ကျိုကိုနားနားကပ်ပြီး တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်သည်။ သူ့မှာများ သားယောက်ျားကလေးတစ်ယောက် ရှိနေပြီလား။ သူ့စကားတွေမှာ ဤအချိန်တွင် ပြောရန် စကားမျိုး မဟုတ်ပါတော့။ သူ့မှာ သားရှိနေသည်ကို ကျိုကို့ ရုတ်တရက် မတွေ့စေရန် ဆယ်ရက်ပျားရည်ဆမ်းခရီး ထွက်လာခြင်းပေလား။

သူ့ခင်ပွန်းတွင် အကောင်းစားသားရေနှင့် ချုပ်လုပ်ထားသော ခရီးသွား သားရေအိတ်ပါလာသည်။ ကျိုကိုသည် သူ့တွင် ပါလာသော သားရေအိတ်ကလေးနှင့် ယှဉ်မကြည့်ပါ။ သူ့သားရေအိတ်သည် ကြီးလည်းကြီးသည်။ ခိုင်လည်း ခိုင်သည်။ သို့သော် အသစ်ကား မဟုတ်ပါ။ သူ ခရီးသွား နည်း၍လား။ ရှိရှိသေသေ ကိုင်တွယ် သုံးစွဲ၍လား မသိ။ သားရေအိတ်သည် အရောင်လက်နေဆဲဖြစ်၏။ ကျိုကိုသည် တစ်ခါမျှ မသုံးလိုက်ရဘဲ မှီတက်လျက်သား ထားရစ်ခဲ့သော သူ့သားရေ အိတ်ကို သတိရလာသည်။ အထူးသဖြင့် သူ့ ပထမခင်ပွန်း အသုံးပြု ခဲ့သော မှန်ကလေးနှင့် ခင်ပွန်းသည်နှင့်အတူ မီးသင်္ဂြိုဟ်ခဲ့သော မှန်ကလေးကို ဖြစ်သည်။

လက်ကိုင်ကြည့်မှန်နှင့်အတူ အရည်ပျော်သွားသော မှန်ကလေးသည် ကျွန်ရစ်ခဲ့သော မှန်ကလေးနှင့် မည်သို့မည်ပုံ ကွေကွင်းခဲ့ကြရသည်ဆိုခြင်းကိုကား ကျိုကိုမှအပ မည်သူမျှ ပြောပြနိုင်မည် မဟုတ်ပါချေ။ သည်မှန်ကလေးများ ဖြစ်ပေါ်လာပုံကိုတော့လည်း ကျိုကို သိလည်း သိမည် မဟုတ်။ ပြောလည်း ပြောပြနိုင်မည် မဟုတ်။

ကျိုကိုသည် ဤမှန်ကလေးနှစ်ချပ်တွင် အရောင်ဟပ်ခဲ့သော များစွာသော ကမ္ဘာတို့သည် မီးထဲတွင် ပျောက်ကွယ်ကြရသကဲ့သို့ ခံစားမိပြန်သည်။ သူ့ခင်ပွန်းသည်၏ ရုပ်ခန္ဓာ ပြာဖြစ်ရသည့်အတွက် ခံစား

ရသည်မျိုးလည်း ခံစားရသည်။ မှန်ထောက်ပါသော လက်ကိုင်မှန်ကလေး မှာ ကျီကိုက သီးနှံစိုက်ခင်းကလေးကို အရောင်ဟပ်ပြခဲ့သော မှန်ဖြစ်၏။ ထိုမှန်ကလေးကို သူခင်ပွန်းသည်သည် အမြဲလို ခေါင်းအုံးဘေးမှာ ထားခဲ့သည်။ ထိုလက်ကိုင်မှန်သည် မသန်စွမ်းသော လူမမာအဖို့ လေးပဲ ရသဖြင့် ကျီကိုသည် သူခင်ပွန်းသည်၏ လက်များ၊ ပန်းများ နာမည်ဖူးသောကြောင့် အခြား အသေးစား အပေါ့စား မှန်ကလေး တစ်ချပ်ကို ပေးခဲ့သည်။

သူခင်ပွန်းသည် ထိုမှန်နှစ်ချပ်ကို အသုံးပြု၍ ကျီကို၏ သီးနှံ စိုက်ခင်းကလေးကိုသာမကဘဲ အခြားသော လောကများကိုလည်း ကြည့်ခဲ့၏။ သူသည် ကောင်းကင်တိမ်တိုက်များ၊ နှင်းပွေးပွေး၊ အဝေးက တောင်များနှင့် အနီးက တောအုပ်များကိုလည်း မြင်ခဲ့ရ၏။ သူသည် လက်လည်း မှန်ကလေးမှတစ်ဆင့် မြင်ရ၏။ တောပန်းများ၊ မှန်ပေါ်က လမ်းကြောင်းအတိုင်း ဖျံသွားသော ငှက်များကိုလည်း သူမြင်ရ၏။ မှန်ထဲတွင် တောင်ဆင်းလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာသော လူများနှင့် ဥယျာဉ်ထဲတွင် ကစားနေကြသော ကလေးများကိုလည်း သူမြင်ရ၏။

ကျီကိုသည် မှန်ကလေးတွင် ထင်ဟပ်သော ကမ္ဘာကြီး၏ သာယာမှု အထွေထွေကို တအံ့တဩ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ မှန်ဆိုသည်မှာ အလှပြင်ရာတွင် အသုံးပြုနိုင်ရုံမက၊ လက်ကိုင်မှန်ကို နောက်ပိုင်း ကြည့်မှန်အဖြစ် အသုံးပြုနိုင်ရုံမက မှန်သည် အိပ်ရာပေါ်က လူမမာ အတွက်လည်း ဘဝသစ်တစ်ခု ဖြစ်လာစေပါတကား။ ကျီကိုသည် လူမမာခင်ပွန်းသည်၏ အိပ်ရာဘေးတွင်ထိုင်၍ မှန်ပေါ်၌ ထင်ဟပ် လာသမျှသော လောကအကြောင်းကို ပြောပြမြဲဖြစ်၏။ မှန်ကို သူတို့နှစ်ယောက် အတူကြည့်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါတိုင်းတွင် ကျီကိုသည် မှန်ထဲက ကမ္ဘာနှင့် သူ တိုက်ရိုက် မြင်တွေ့နေကျ ကမ္ဘာကို မခွဲခြား နိုင်အောင် ဖြစ်လာပါသည်။ ကမ္ဘာနှစ်ခုသည် သီးခြားတည်ရှိခဲ့လေသည်။ မှန်ထဲတွင် ဖန်ဆင်းသော ကမ္ဘာသစ်သည် တကယ့် မျက်မြင်ဖို့ ကမ္ဘာနှင့် တူလာ၏။

'မှန်ထဲမှာ ကောင်းကင်ကြီးက ငွေရောင်လက်နေလိုက်တာ... ' ကျီကိုသည် ပြောလိုက်ပြီး ပြတင်းမှ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်ရင်း 'ကောင်းကင်ကြီးက သူ့အတိုင်းဆိုရင် ပြာပိုင်းပိုင်းကြီးပဲ' ဟု ပြောလိုက် ပါသည်။ မှန်ထဲက ကောင်းကင်သည် တကယ့်ကောင်းကင်ပြင်၏ ခဲသားရောင်နှင့် လေးလံသောအသွင်ထက် လျော့နေ၏။ အရောင်က တောက်နေသည်။

'ဒါဟာ ရှင် မှန်ကို ခဏခဏ တိုက်တိုက်ပစ်လို့ပဲ' ကျီကိုခင်ပွန်းသည် အိပ်ရာတွင် လှဲနေရစေကာမူ ခေါင်းကို ရွေ့လျားခြင်းဖြင့် ကောင်းကင်ကို မြင်သာ၏။

'အင်း... သူ့အတိုင်းကတော့ ဖီးဒိုးပိုင်းပိုင်းအရောင်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကောင်းကင်ရဲ့ အရောင်ဟာ လူတွေရဲ့မျက်လုံးက ခွေးတွေ၊ ငှက်တွေရဲ့ မျက်လုံးကို မြင်ရတဲ့အရောင်အတိုင်း ဖြစ်ဖို့တော့ မလိုပါဘူး။ တကယ် တော့ ဘယ်လိုမျက်လုံးမျိုးကတော့ တကယ့်အရောင်အတိုင်း မြင်ရတယ် လို့ မင်း မပြောနိုင်ပါဘူး'

'ကျွန်မတို့ မှန်ထဲမြင်ရတဲ့အတိုင်းဆို မှန်ရဲ့ မျက်လုံးတွေက မြင်ရတဲ့ အတိုင်းပဲပေါ့'

ကျီကိုက ဒါကိုပဲ သူတို့အချစ်၏ မျက်လုံးများဟု ပြောချင်သည်။ မှန်ထဲက သစ်ပင်များသည် တကယ့်သစ်ပင်များထက် စိမ်းစို လတ်ဆတ် သည်။ မှန်ထဲက နှင်းပန်းသည် ပကတိ အဖြူ။

'ကျီကိုရေ... ဟောဒါ မင်းရဲ့ လက်မရာပဲ။ ညာလက်မ ရာပေါ့' ခင်ပွန်းသည်က မှန်အစွန်းပိုင်းကို ထောက်ပြသည်။ ကျီကိုသည် စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်သွားသည်။ မှန်ပြင်ပေါ်သို့ လေမှုတ်ထုတ်လိုက် ပြီးနောက် လက်မရာကို ပွတ်ဖျက်လိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ် ကျီကို မင်း ပထမဆုံးအကြိမ် သီးနှံစိုက်ခင်းကလေး ကို လာပြကတည်းက မင်း လက်တွေရာ ထင်နေတာပဲ'

'ကျွန်မ သတိမပြုမိခဲ့ဘူးရှင်'

မင်း သတိမပြုမိရင်သာ ရှိမယ်။ ကိုယ်ကတော့ မင်းရဲ့ လက်မရာ၊ လက်တွေ့ပုံစံကို အမှတ်ရနေတုန်းမို့လို့ မှန်ကလေးကို ကျွေးဇူးတင်ပါတယ်။ အိပ်ရာထဲက လူနာကသာ သူ့မယား လက်ချောင်းရာတွေကို အမှတ်ရနေ နိုင်တာပဲ'

ကျီကိုခင်ပွန်းသည်သည် လက်ထပ်ပြီးသည်မှစ၍ ဘာမျှ မလုပ် ကိုင်နိုင်တော့ဘဲ အိပ်ရာတွင် လဲနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရမည်။ သူ စစ်ထဲသို့ မလိုက်ခဲ့ရ။ စစ်ပြီးခါနီးမှသာ စစ်မှုထမ်းရန် တာဝန် အပေးခံရသည်။ လေယာဉ်ကွင်းတွင် အလုပ်ကြမ်း ရက်အနည်းငယ် လုပ်ပြီး မမာမကျန်း ဖြစ်ပါလေတော့သည်။ စစ်ပြီးသောအခါ သူ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ရသည်။ သူ လမ်းမလျှောက်နိုင်သဖြင့် ကျီကိုသည် သူ့ အစ်ကိုကြီးနှင့်အတူ သူ့ကို သွားတွေ့ခဲ့သည်။ သူ့ စစ်မှုထမ်း လိုက်ရ ကတည်းက ကျီကိုသည် ခင်ပွန်းသည် မိဘများနှင့် နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မိသားစုသည် ဝံ့ဒဏ်ကို ရှောင်နိုင်ရန် မြို့ကို စွန့်ခွာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ အိမ်သုံးပစ္စည်းများကိုလည်း တဖြားသို့ ပို့ထားခဲ့၏။ ကျီကိုနှင့် ခင်ပွန်းသည်တို့ အိမ်ထောင်ဦး အပြုခဲ့သော အိမ်သည် မီးလောင် ခံရပြီးနောက် ကျီကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အခန်းကို ငှားနေခဲ့ကြ သည်။ ထိုအခန်းမှာ နေရင်းပင် ကျီကိုခင်ပွန်းသည် စစ်မှုထမ်း လုပ်ငန်းခွင်သို့ ရောက်ခဲ့၏။ သူတို့သည် ပျားရည်ဆမ်း အိမ်ထောင်ဦး အိမ်ကလေး၌ တစ်လ၊ သူငယ်ချင်းအိမ်၌ နှစ်လ နေထိုင်သော ကာလကား ကျီကိုခင်ပွန်း အိပ်ရာပေါ် ဗုန်းဗုန်းမလဲခင်အထိ ကျီကိုတို့ လင်မယား အတူနေခဲ့ကြရသော ကာလတည်း။

ထို့နောက်သော်ကား ကျီကိုခင်ပွန်းသည် တောင်ပေါ်၌ အိမ်ကလေးတစ်လုံး ငှား၍ ထိုအိမ်၌ပင် နားလန်ထာဝကို ပြန်လည် ထူထောင်မည် ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။ ထိုအိမ်ကို ငှားနေသော မူလမိသားစုများမှာ စစ်ကာလဖြစ်၍ မြို့ပေါ်မှ ရှောင်လာကြသူများဖြစ်သည်အလျောက် စစ်ပြီးသောအခါ တို့ကျီသို့ ပြန်ကုန်ကြလေပြီ။ ထိုနေရာမှာပင် ကျီကို

သည် သီးနှံစိုက်ခင်းကလေးကို အစပြု လုပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ စိုက်ခင်းကလေးမှာ ခြောက်ကိုက်ပတ်လည် စိုက်ခင်းကလေးဖြစ်၏။ ပေါင်းမြက်လည်း ရှင်း၏။ သူတို့အပါးတွင် ဟင်းသီးဟင်းရွက် အလွယ်တကူ ဝယ်ယူရနိုင်သော်လည်း ကျီကိုသည် စိုက်ခင်းမှာသာ စိုက်ပျိုးသည်။ သူသည် မိမိကိုယ်တိုင် စိုက်ပျိုးကြီးထွားလာသော အပင်များကို စိတ်ဝင်စားလာသည်။ သူသည် လူမမာ ခင်ပွန်းသည်နှင့် ခွဲနေလို၍ ဤသို့စိုက်ပျိုးခြင်း မဟုတ်။ သူသည် ဇာတိ၊ အဝတ်ချုပ် အလုပ်တွေကို ကြာလျှင် စိတ်ပျက်လာတတ်မြဲ ဖြစ်သည်။ ကျီကိုသည် ခင်ပွန်းသည်အကြောင်းကို အမြဲတမ်းလို တွေးနေသော်လည်း ခြံထဲတွင် ရှိသည့်အခါမျိုး၌ ပိုမိုလေးလက်သော မျှော်လင့်ချက်များကို ရရှိဖြစ်၏။ ခြံထဲတွင် ကျီကိုသည် ခင်ပွန်းသည်အတွက် အချစ်စိတ်ဓာတ် ပွားများ နေကို ဖန်တီးနိုင်၏။ ဇာတိသည်ကိုစွဲတွင် ကျီကိုသည် ခင်ပွန်းသည် အပါးမှာ အသံထွက်၍ ဖတ်ရုံသာ ရှိသည်။ ခြံထဲမှာ အလုပ်လုပ်ရသော အခါမျိုး၌ လူမမာကို ပြုစုရင်း တုန်ခန်းခဲ့သော အားအင်များကို ပြန်လည် ရရှိသည်ဟု ကျီကို ထင်၏။

သူတို့ တောင်ပေါ်အိမ်ကလေးသို့ ပြောင်းလာခဲ့သောအချိန်မှာ စက်တင်ဘာလလယ် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် နွေရာသီ အပန်းဖြေခရီး သည်တို့လည်း ပြန်ကြလေပြီ။ အစောပိုင်း ဆောင်းဦးမိုး ကျလာပြီဖြစ်၍ စိုစွတ်ထိုင်းပိုင်းနေလေပြီ။

တစ်ခုသော မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ငှက်တစ်ကောင်၏ တေးသံသို့ နေလုံး ထွက်ပေါ်လာ၏။ ကျီကိုသည် ခြံထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ရာ သီးနှံစိမ်းပင် များသည် ရွှန်းစိုနေ၏။ တောင်ထိပ်များပေါ်က နှင်းဆီရောင် တိမ်တောင် များကို မြင်ရသဖြင့် အာရုံသည် ကြည်နူးသွားသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ကျီကို ခင်ပွန်း၏ ခေါ်သံကြောင့် ကျီကိုသည် တုန်လှုပ်သွားသည်။ အိမ်ပေါ်သို့ အပြေးတက်ခဲ့၏။ သူ့လက်တွေမှာ ရွံ့တွေ ပေနေ၏။ ခင်ပွန်းသည်ကို ပင်ပန်းလှိုက်လှဲခြင်း ကြီးစွာဖြင့် အသက်ရှူနေရသည်ကို တွေ့ရ၏။

‘ကိုယ် ထပ်တလဲလဲ ခေါ်နေပါတယ်၊ မင်း မကြားဘူးလား’

‘စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ချစ်ရယ်၊ ကျွန်မ မကြားလို့ပါ’

‘ခြံထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေတာကို ရုပ်လိုက်ပါတော့။ ကိုယ် မင်းကို ခုလိုသာ ခေါ်နေရရင် ကိုယ် အချိန်မရွေး သေမှာပဲ။ အဓိကကတော့ ကိုယ် မင်းကို ဘယ်မှာ ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ မမြင်ရဘူး’

‘ကျွန်မ ခြံထဲမှာပါ။ ကျွန်မ အလုပ် ရုပ်လိုက်ပါ့မယ်’

ခင်ပွန်းသည်သည် တည်ငြိမ်စေ ပြုလာ၏။

‘မင်း ဘီလူးငှက်သံကို မကြားမိဘူးလား’

သူ ကျီကိုအား ပြောလိုသည်မှာ ဒါပဲဖြစ်သည်။ ဘီလူးငှက်သည် အနားတ တောအုပ်ဆီမှ တွန်ကျူးပြန်ပါလေပြီ။ တောအုပ်သည် ရှင်းနေ၏။ ကျီကိုသည် ငှက်သံကို နားစွင့်လိုက်သည်။

‘ခေါင်းလောင်းကလေးတစ်လုံး ထားပေးရင် မကောင်းဘူးလား။

ခေါင်းလောင်း မရခင်ကြားမှာ တစ်ခုခုနဲ့ လှမ်းပစ်လိုက်ရင်ကော ဘယ်လို နေမလဲ’

‘ကိုယ် ခွက်နဲ့ ပစ်ရမလား၊ ရယ်စရာကြီး ဖြစ်နေမှာပေါ့’

နောက်တော့လည်း သူတို့ကိစ္စသည် ပြေလည်သွားသည်။ ကျီကို သည် ခြံထဲမှာ အလုပ်လုပ်နိုင်လာသည်။ နေ့ရာသီကုန်ဆုံးသောအခါ ရှည်လျားပြင်းထန်သော ဆောင်း ဝင်လာသည်တွင် ကျီကိုသည် သူ ခြံထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေပုံကို ခင်ပွန်းသည်အား မှန်ကလေးမှတစ်ဆင့် ကြည့်မြင်စေခဲ့၏။

မှန်ကလေးသည် ခင်ပွန်းသည်အဖို့ ဆုံးရှုံးခဲ့ရသော စိမ်းစိမ်းစိုစို ကမ္ဘာကလေးကို ပြန်လည်ရရှိခဲ့သည့်အလား ပျော်မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်စေ ခဲ့ပါလေတော့သည်။ သီးနှံပင်များကြားတွင် ကျီကို ဖယ်ရှားပစ်နေသည့် တီကောင်ကလေးများကိုကား မှန်ထဲတွင် မမြင်သာပါချေ။ ကျီကိုသည် ခင်ပွန်းသည် တွေ့ရအောင် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာ၏။

‘ကိုယ်လေ ဒီကနေပြီး တီကောင်ကလေးတွေကိုတောင် မြင်ရ

တယ်ကွယ့်’ ခင်ပွန်းသည်သည် ကျီကို အလုပ်လုပ်နေသည်ကို ဂရုတစိုက် ကြည့်နေခဲ့ဟန် ပြောတတ်ပြန်၏။

အိမ်ထဲသို့ နေရောင်ဖြာကျလာသောအခါ တစ်ခါတစ်ရံ၌ ကျီကိုသည် အလင်းရောင်ကို သတိပြုမိ၍ နေလုံးကို မော့ကြည့်ပြီးနောက် ခင်ပွန်းသည်အား ကြည့်လိုက်ရာ ခင်ပွန်းသည်သည် မှန်ပြင်တွင် ထင်လာ သော နေလုံးကို ကြည့်နေကြောင်း တွေ့ရတတ်လေသည်။

ကျီကိုခင်ပွန်းသည် ကျီကိုအား သူ ကျောင်းသားဘဝက ဝတ်ခဲ့ သော မည်းပြာ ကိုပိုနီကို ကျီကိုအတွက် ဘောင်းဘီရှည်ပွကြီး မြင်ချပ်ရန် မကြာ မကြာ ပြောခဲ့ဖူး၏။ ကျီကိုသည် ထိုဘောင်းဘီရှည် ပွကြီးကို ချုပ်လုပ်ဝတ်ဆင်လျက် ခြံထဲ၌ အလုပ်လုပ်နေသည်ကို မည်းပြာရောင် ဘောင်းဘီ၌ ရွှံ့ဖြူဖြူတွေ ပေလျက်သား မှန်ထဲမှတစ်ဆင့် မြင်ရလျှင် ပျော်ရလိမ့်မည်ဟု ခင်ပွန်းသည်က ယူဆပုံရသည်။

ကျီကိုသည် ခြံထဲတွင် သူအလုပ်လုပ်နေသည်ကို သူခင်ပွန်းသည် ကြည့်နေကြောင်း မသိတစ်ဝက် သိတစ်ဝက်ဖြင့် အလုပ်လုပ်နေသည်။ သူတို့ လက်ထပ်ပြီးစ အစောပိုင်းရက်များကနှင့် ယခုရက်များအတွင်း ခြားနားလာသော ခံစားချက်များကို မြင်လာသောအခါ ရင်ထဲမှာ နွေးထွေး လာသည်။ လက်ထပ်ပြီးစ အစောပိုင်းရက်များကတူကဆီလျှင် မတ်တတ် မှန်ရေမှ နောက်ပိုင်းကြည့် လက်ကိုင်မှန်ကို သုံး၍ နောက်ပိုင်းကို ကြည့်စဉ် တံတောင်ဆစ်ပေါ်သည်ကိုပင် ရှုတ်ခဲ့ရသေး၏။

ထို့နောက် လူမမာတစ်ယောက်ကို ကာလရှည်စွာ မြေစိုပြီး ပူဆွေး ဝမ်းနည်းခဲ့သည့် နောက်ပိုင်းတွင် ထိုအဖြစ်မှ လွတ်မြောက်၍ နောက် အိမ်ထောင်ပြုလိုက်သောအခါ ကျီကိုသည် စိတ်တိုင်းကျ အလှပြင်နိုင်လာ သည်။ မိမိသည်လည်း ထူးထူးခြားခြား လှပသူ ဖြစ်လာမှန်း မြင်လာ သည်။ ယခုတော့လည်း သူ ဒုတိယခင်ပွန်းသည် ကျီကိုခန္ဓာအလှကို ပြောလာသောအခါ သူသည် အမှန်တကယ် ပြောဆိုခြင်းဖြစ်ဟန် ရှိလေသည်။

ကျီကိုသည် ရေချိုးပြီးသည့်အခါနှင့် အခြား လိုအပ်သောအခါများတွင် မှန်ထဲ၌မြင်ရသော သူ့မန္တာကိုယ်ကို သူ မရှုက်တော့ပါ။ သူ့အလှကို သူ တွေ့ရပြီ။ သို့သော် ကျီကိုသည် သူ့ပထမခင်ပွန်းသည်က စိုက်ထူခဲ့သော မှန်ထဲက သူ့အလှနှင့် ပတ်သက်သော ခံစားချက်ကား ပျောက်ကွယ် မသွားပါပေ။ မှန်ထဲက သူ့အလှကိုလည်း သူ သံသယမဖြစ်။ တကယ့်အပြင်ဘက်က အလှကိုလည်း သူ သံသယမဖြစ်နိုင်။ သို့သော် ခံသားရောင် တကယ့် ကောင်းကင်ပြင်နှင့် မှန်ထဲက ငွေရောင် ကောင်းကင်ပြင်တို့ကိုသို့မင် မှန်ထဲတွင် ထင်ဟပ်လာသော သူ့အသားအရေနှင့် တကယ့်အမှန် အသားအရေတို့၏ ခြားနားချက်ကိုကား ကျီကို ရှုမတွေ့နိုင်။ အဝေး၌ပင် ထိုအရာနစ်နာတို့၏ ခြားနားချက်သည် မဖြစ်ပေါ်နိုင်။

အိပ်ရာပေါ်တွင် ကာလကြာမြင့်စွာ လဲလျောင်းနေခဲ့ရရှာသော ခင်ပွန်းသည်သည် လွမ်းမိုးဆဲသာ ဖြစ်ပေမည်။ သို့သော် ကျီကိုအလှသည် သူ့ခင်ပွန်းသည်အဖို့ မှန်ထဲမှတစ်ဆင့် မည်သို့ ခံစားခဲ့ရာမည်ကို မသိနိုင်တော့။ သူ မသေခင်အထိ ကျီကို ကိုယ်တိုင်ကလည်း မပြောနိုင်ခဲ့။

ကျီကိုသည် စဉ်းစားကြည့်ပါ၏။ သူ့ခင်ပွန်းသည်သည် မှန်ထဲမှ တစ်ဆင့် မြင်ရသော ကျီကို အလုပ်လုပ်နေဟန်၊ နှင်းပန်းဖြူဖြူများ၊ ရွာထဲက ကလေးတစ်သိုက် ကွင်းထဲ၌ စားနေကြဟန်၊ နှင်းဆောင်းထားသော တောင်ထိပ်များဘက်မှ တက်သစ်စ နံနက်ခင်းနေလုံးတို့ကို ကျီကိုသည် ခင်ပွန်းသည်နှင့်အတူ မှုဝေကြည့်ရှု ခံစားခဲ့ပါ၏။

ကျီကို မတွေးလို မတွေးချင်တော့ပါ။ ဟိုကမ္ဘာမှ အဖြစ်များကို မြင်လာပြီး ကိုယ်ထိလက်ရောက် တမ်းတရသည့် အဖြစ်မျိုးသို့ မရောက်ချင်ပါ။ လက်ရှိခင်ပွန်းသည်ကိုလည်း ထောက်ထားရပါမည်။ ထို့ကြောင့် ကျီကိုသည် အတွေးကို နှိမ်လိုက်သည်။

မေလ၏ တစ်ခုသော နံနက်ခင်းတွင် ကျီကိုသည် ရေဒီယိုအသံကို လွမ်းလျက်ပေါ်လာသည့် ငှက်ရိုင်းတို့၏ တေးသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

ထိုရေဒီယိုသံကား ကျီကိုနှင့် သူ့ ပထမခင်ပွန်းတို့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကွယ်လွန်သည်အထိ အတူနေသွားခဲ့သော တောင်နားမှာ တောင်တစ်ခုပေါ်မှ ထုတ်လွှင့်လိုက်သော အသံဖြစ်၏။

ကျီကိုသည် သူ၏ လက်ရှိခင်ပွန်းသည် အလုပ်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရပြီးနောက် ခုံပေါ်မှ လက်ကိုင်မှန်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ မှန်တွင် ကြည်လင်သော ကောင်းကင်သည် ထင်ဟပ်လာသည်။ သူသည် မှန်ထဲက သူ့ရုပ်အသွင်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကျီကိုသည် အသစ်တွေ့ ရှိချက်အတွက် အံ့ဩသွား၏။ သူသည် သူ့မျက်နှာကို မှန်ထဲမှတစ်ပါး မမြင်နိုင်ပါတကား။ အကြင်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်သည် မိမိမျက်နှာကို မိမိ မမြင်နိုင်ပါတကား။ လူတို့သည် မှန်ထဲက မျက်နှာကိုပင် မိမိ အမှန်တကယ် မျက်နှာအဖြစ် ထင်မှတ်ခံစားနေကြပါတကား။ ကျီကိုသည် အတွေးတွင် အတန်ကြာ နစ်မောနေပြန်သည်။ ဘုရားသခင်သည် အဘယ့်ကြောင့် လူတို့အတွက် ကိုယ်တိုင်မမြင်သာသော မျက်နှာကို ဖန်ဆင်းပါဘိသနည်း။

'သင်သည် သင့်မျက်နှာကို သင်ကိုယ်တိုင် မြင်သာပြီဆိုပါစို့၊ သင့်စိတ်မှ ကောင်းသေးပါ၏လော'

လူသည် မိမိမျက်နှာကို မိမိ မမြင်နိုင်သော အဖြစ်ဖြင့် လှုပ်ရှားနေရ၏။ အခြား မည်သည့် သတ္တဝါသည်ကော မိမိမျက်နှာကို မိမိ မြင်နိုင်ပါအံ့နည်း။

အကြင်တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ မျက်နှာသည် အခြားသူများ မြင်နိုင်ရန်ဖြစ်သည် ဆိုပါစို့၊ ဤအခြင်းအရာသည် အချစ်နှင့်ကော မတူပေဘူးလား။

ကျီကိုသည် လက်ကိုင်မှန်ကို အံ့ဆွဲထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ သို့သော် သူသည် မူလ ပိုးစာသားနှင့် ခပ်ခုံးခုံးပုံသဏ္ဍာန် တပ်ဆင်ထားသည့်အဖြစ်ကိုမူ သတ်မထားလိုက်မိပေ။ မူလက မှန်သည် ပထမခင်ပွန်းနှင့်အတူ မီးကျွမ်းခဲ့သည့်တိုင်အောင် မုဆိုးမတစ်ယောက်အဖို့

မှန်ထောက်ကိုကား ယှဉ်ကြည့်သင့်ပေသည်။ ဤလက်ကိုင်မှန်ကလေး တွင် ကောင်းကျိုးများစွာရှိခဲ့သလို ဆိုးကျိုးများလည်း ရှိခဲ့၏။ ခင်ပွန်းသည် သည် သူ့ကိုယ်သူ ဤမှန်ကလေးတွင် ကြည့်ခဲ့၏။ သေမင်းသည်လည်း ဤမှန်ကိုပင် ကြည့်ကောင်းကြည့်ခဲ့ပေမည်။ မှန်၏သဘောသည် စိတ္တဇ သေကြောင်း ကြံစည်မှုကို ကျူးလွန်စေသည်ဆိုပါက ကျီကိုသည် စိတ္တဇ လူသတ်သမား ဖြစ်ပေမည်။

ကျီကိုသည် မှန်၏ ဆိုးကျိုးကို တွေးငြိုး ပထမခင်ပွန်းသည်လက်မှ မှန်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ သို့သော် သူက မပေး။

‘မင်းက ကိုယ့်ကို ဘာမျှ မမြင်ရစေချင်ဘူးလား။ ကိုယ် အသက်ရှင်နေသမျှ မြင်နိုင်တာတွေအားလုံးကို ကိုယ်ချစ်နေချင်တယ်’ ကျီကို ပထမ ခင်ပွန်းသည်က ပြောပါသည်။ သူသည် မှန်ထဲက ကမ္ဘာ ထဲတွင် သူ့ဘဝကို ပူဇော်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ မိုးသည်းကြီးရွာအပြီးတွင် ခြံထဲရှိ ကန်ရှေ့ပြင်၌ ထင်ဟပ်သော လမင်းကို မှန်ထဲမှတစ်ဆင့် ကြည့်ပါ၏။

ကန်ထဲက လမင်းသည် လမင်း၏ ထင်ဟပ်သော အရောင်သာ တည်း။ ထိုလမင်းသည်ပင် မှန်ထဲတွင် ထင်ဟပ်လာပြန်ပေပြီ။ သို့ဖြစ်ရာ လမင်းသည် ကန်ရှေ့ပြင်တွင် ထင်ဟပ်ပြီး မှန်၌ ထင်ဟပ်သော ထင်ဟပ် ချက်ဟု ခေါ်နိုင်အံ့လော့ဟူသော အယူအဆသည် ကျီကိုနှလုံးသားမှာ ကာလအတန်ကြာ စွဲငြိခဲ့လေသည်။

‘တကယ်ပြင်းထန်တဲ့ အချစ် ဆိုတာမျိုးဟာ စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာသာ တည်ပါတယ်’

ကျီကို၏ ဒုတိယခင်ပွန်းသည်က ထိုစကားကို ပြောခဲ့၏။ ကျီကို ရှက်စနိုးဖြင့် ခေါင်းညိတ်ခဲ့ပါ၏။ သို့သော် ကျီကို လုံးဝ သဘောမတူခဲ့။

ပထမခင်ပွန်းသည် ကွယ်လွန်သောအခါ ကျီကိုသည် တစ်လျှောက်လုံး မိမိ ကာမဂုဏ်ကို ချုပ်တည်းနိုင်ခဲ့သည့်အတွက် တအံ့တဩ ဖြစ်ရလေတော့သည်။ သို့သော် မကြာခင်ပင် ကာမဂုဏ် သည် အချစ်ကို တမ်းတမှုပြင်းပြခြင်း၊ အချစ်ဖြင့် အနားသတ်သော

နေ့ရက်များ ဖြစ်လာခဲ့ပြန်၏။ ထိုအခါ ပူဆွေးမှုတို့သည် လျော့ပါးလာ၏။ ဒုတိယ ခင်ပွန်းသည်က မိန်းမသား၏အချစ်ကို သိမ်မွေ့စွာ ကိုင်တွယ် တတ်ခြင်းလည်း ပါပါမည်။

‘ရှင်လို သိမ်မွေ့တဲ့ နှလုံးသားရှိသူတစ်ဦးက ရှင်မယားကို ဘာဖြစ် လို့ စွန့်ပစ်ခဲ့တာလဲရှင်’ ကျီကို မေးခဲ့ပါသေး၏။

သို့သော် သူ ဘယ်အခါမျှ မဖြေ။

ကွယ်လွန်သူ ခင်ပွန်းသည်၏ အစ်ကိုက တိုက်တွန်းသောကြောင့် ကျီကိုသည် ဒုတိယခင်ပွန်းကို လက်ထပ်ခဲ့ပါ၏။ လေးလကြာ မိတ်ဆွေ အဖြစ် ပေါင်းသင်းခဲ့ပြီးနောက် လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ထိုခင်ပွန်းသည် သည် ကျီကိုထက် ဆယ့်ငါးနှစ် ကြီးပါသည်။

ကိုယ်ဝန်ရှိလာသောအခါ မျက်နှာပြင်သည်ပါ ပြောင်းလဲမည်လား အထင်ဖြင့် ထိတ်လန့်ခဲ့ရသေးသည်။

ကျီကိုသည် သူခင်ပွန်းနားကပ်ပြီး ‘ကျွန်မကြောက်တယ်၊ ကျွန်မ ကြောက်တယ်’ ဟု တဖွဖွ ပြောတတ်၏။ မနက်တိုင်း အဖျားဝေဒဏ်ကို ခံစားရပြီး စိတ် ကယောက်ကယက် ဖြစ်လာတတ်သည်။ ခြံထဲသို့ ဖိနပ် မပါဘဲ တွားသွားပြီး ထင်းရှူးရွက်ချွန်တွေကို စုနေတတ်သည်။ သူ့တွင် ကျောင်းသို့ ထမင်းအပြည့်ထည့်ပေးရသော ထမင်းဗူးနှစ်ခု ယူသွားမြဲ ခင်ပွန်းဘက်က သားတစ်ယောက် ရှိသည်။

သူသည် မှန်ထဲမှာ ထင်လာသမျှကို မြင်နေရသည့်အတိုင်း အတွေးပွဲလျက်သား မှန်ပြင်ကို စူးစိုက်ကြည့်သည့်အခါလည်း ကြည့်၏။ အိပ်နေရာမှပင် ညလယ်လောက်တွင် နိုးလာပြီး အိပ်ပျော်နေသော ခင်ပွန်းသည်၏ မျက်နှာကို အိပ်ရာပေါ်၌ပင် ထိုင်လျက် သား စိုက်ကြည့်နေသည့်အခါလည်း ရှိတတ်သည်။ သူ့ခင်ပွန်းသည်၏ ဘဝသည် အသေးအမွှဲပါ တကားဟူသော အသိဖြင့် ထိတ်လန့်လာသော အခါ စိတ်သည် ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်ကာ ညဝတ်အင်္ကျီပေါ်က ခြုံပဝါထည် လျှောကျနေသော အဖြစ်ကို သတိပြုမိပြန်သည်။ ထိုအခါ

မြို့ပေါ်ဖြင့် ခင်ပွန်းသည်ကို လည်ပင်းဖျတ်သတ်မည် ပြုပြန်သည်။ ထို့နောက် သွေးရွေးသွေးတန်းဖြင့် ဝိုက်ပြန်ပါလေတော့သည်။ ခင်ပွန်းသည် သည် နီးလာပြီးနောက် မြို့ပေါ်ကို အညင်အသာ ချည်ပေးလိုက်သည်။ နွေည၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် တုန်လှုပ်နေ၏။

‘မင်းရင်ထဲက ကလေးကို ယုံပါ ကျွန်ုပ်တို့’ သူ့ခင်ပွန်းက သူ့ကို လက်ထဲမှာ ပွေ့စက်ပြီး လှုပ်လှုပ်ပေးလိုက်သည်။

ဆရာဝန်က သူ့ကို ဆေးရုံတင်ရန် အကြံပေး၏။ ကျွန်ုပ်တို့ လက်မခံ။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်တို့ လက်ခံလိုက်သည်။

‘ကျွန်မ ဆေးရုံတက်ပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ မိသားစုဆီ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်လောက် သွားလည်ပါရစေ’

ရက်အနည်းငယ်ကြာပြီးနောက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ခင်ပွန်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ မိဘများအိမ်သို့ ကျွန်ုပ်တို့ကို လိုက်ပို့၏။ နောက်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် အိမ်ထဲ မှ လစ်ထွက်သွားပြီး သူ၏ ပထမခင်ပွန်းသည်နှင့် နေခဲ့သော တောင်များ ပေါ်သို့ လာခဲ့၏။

ထိုအချိန်ကား သူ ယခင်က ပထမခင်ပွန်းနှင့်အတူ ဤနေရာသို့ နွေ့လာခဲ့သည့်ရက်ထက် ဆယ်ရက်စောသည့် စက်တင်ဘာ လဆန်းပိုင်း ဖြစ်၏။

ရထားတောက်လာခဲ့သဖြင့် ရထားပေါ်ကပင် ချွန်ချရမလို ခံစားခဲ့ ရ၏။ ရထား တောင်တန်းများပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ လေမြူမြူ ကလေးနှင့် တွေ့လာပြီး သက်သာရာ ရလာ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် မကောင်း ဆိုးဝါးဘေးမှ လွတ်လာသလို သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းနိုင်လာသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နေရာတွင်ရပ်လိုက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်တောင်များကို စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ကြည့်နေမိပြန်သည်။ တောင်ပြာတန်း၏ ပုံရိပ် နေရာတွင် အရောင်သည် ပို၍ပို၍ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်ုပ်တို့စိတ်က မြင်ကွင်းကို သက်ရှိအဖြစ် ခံစားလာရသည်။

မျက်ရည်ပူများနှင့် စိမ့်နေသော မျက်လုံးကို သုတ်လိုက်ပြီးနောက်

သူတို့နေခဲ့ဖူးသော အိမ်ကလေးတူရွာသို့ လျှောက်လာသည်။ နှင်းဆီရောင် ညနေချမ်းက ထိုးဖောက်ရက်ယှက်ထားသော သစ်တောအတွင်းမှ ဘီလူး ငှက်၏ တေးသံသည် ပေါ်လာပြန်သည်။ အိမ်ကလေးတွင် တစ်စုံ တစ်ယောက် နေနေဟန်ရှိသည်။ အပေါ်ထပ် ပြတင်း၌ ဇာခန်းဆီးဖြူကို တပ်ထား၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ခပ်နိုးနိုးသို့ တိုးမသွားဘဲ အိမ်ကလေးကို စိုက်ကြည့် နေပြန်သည်။

‘ကလေးဟာ ရှင်နဲ့ တူနေမလားပဲ’

ကျွန်ုပ်တို့သည် သူ့ပြောချင်သည့် စကားလုံးများကြောင့် လှုပ်လှုပ် ခါခါ ဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် ငြိမ်းချမ်း နွေးထွေးလှစွာဖြင့် နောက်ဘက် သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

Yasunari Kawabata ၏ The moon on the water တို့ ပြန်ဆိုသည်။

ယာဆူတိုကာ ရှိုးတာရိုး (Yasuoka Shotaro)
(၁၉၂၀ - ?)

ကိုးဒါမြို့တွင် မွေးသည်။ ၁၉၅၃ ခုနှစ်တွင် ဝတ္ထုတိုများ စတင်ရေးသည်။ 'အရိပ်သမ်းသော ဖျော်ရွှင်မှု' ဝတ္ထုနှင့် 'အစု' ဝတ္ထုတို့ကို ၁၉၅၃ ခုနှစ်မှာပင် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်။ အကုတဂဝ စာပေဆုကိုလည်း ဆွတ်ခူးနိုင်ခဲ့သည်။ ယခုဖော်ပြသော ဝတ္ထုတိုသည် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ် ဖြစ်စ ကာလ၌ ဂျပန်လူငယ်တစ်ဦး၏အဖြစ်ကို ဖွဲ့သောဝတ္ထုတို ဖြစ်သည်။

ယာဆူတိုကာ ဖော်ပြသော ဂျပန်လူငယ်သည် မစွမ်းစေတိလိုက် (Antihero) ဖြစ်သည်။ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ အစဉ်သနားနေတတ်သော၊ နှိုးနှိမ် မည်ကို အစဉ်အမြဲ ကြိုသိနှင့် နေသော လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ယင်းစရိုက်ကို စာပေတွင် ချဲ့ကျော့ စာတ်ဆောင်စရိုက် (Chekhovian Character) ဟု ဆိုသည်။

အပေါင်ဆိုင်ရှင် မယား

အပေါင်ဆိုင်သို့ ပထမဆုံးအကြိမ် သွားစဉ်က အဖြစ်များကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းကြီး အမှတ်ရနေသေးသည်။ အပေါင်ဆိုင် များနှင့် အကျွမ်းတဝင်ရှိလှသော မိတ်ဆွေများ၏ ညွှန်ပြမှုအရ ညဘက်ကိုရွှေ့ကာ အပေါင်ဆိုင်သို့ သွားခဲ့သည်။ သွားခဲ့သော အပေါင်ဆိုင်သည် လမ်းကြား ကလေးတွင် ရှိသည်။ ကျွန်တော်သည် အဝင်တံခါး၌ ကာထားသော ခန်းခါးကိုဖယ်၍ အပေါင်ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပြစ်မှုတစ်ခုကို ကျူးလွန်လိုက်သည်အလား ခံစားရမိသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်တော့်တွင် ရှိနေသော အကျင့်သိက္ခာများ ရုတ်ခြည်း ညစ်နွမ်းသွား သည်ဟုလည်း ထင်မိသည်။

ကျွန်တော်သည် လက်ပတ်နာရီကို ကောင်တာပေါက်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်၏။ အပေါင်ဆိုင်စာရေးက ကျွန်တော့်အား ၁၅ ယန်း ထုတ် ပေးသည်နှင့် အပေါင်ဆိုင်က ထွက်ခဲ့သည်။ အပေါင်ဆိုင်စာရေးနှင့် လူငယ်တစ်ဦးက ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးတင်သည့်အနေဖြင့် ကိုယ်ကို ကိုင်းညွတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် အတော်ကြောင်သွားသည်။ ကျွန်တော့် ကို ဘာများ ကျေးဇူးတင်စရာ ရှိပါသလဲ။

နောက် ၆ လ ကြာသောအခါ ကျွန်တော်သည် အပေါင်ဆိုင် အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။ အသိမိတ်ဆွေ

များကို အပေါင်ဆိုင်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ သိသင့်သိအပ်သည်များကိုပင် ညွှန်ပြနိုင်ခဲ့သည်။ အပေါင်ဆိုင်များကျင့်သုံးသော ဂုဏ်သိက္ခာသည့် အတိုး စနစ်အကြောင်း၊ မည်သည့် ပစ္စည်းမျိုးကို မည်သို့သောအခါတွင် သွားရောက်ပေါင်နှံပါက ငွေများများ ရနိုင်သည့် အကြောင်းတို့ကို ပတ်ပတ်နှပ်နှပ် ပြောနိုင်ခဲ့သည်။

မကြာခင် ကျွန်တော်တို့အိမ်နား၌ ဘူတာရုံကလေးအနီး၌ အပေါင်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ဖွင့်သည်။ အိမ်နှင့်နီးသည် မှန်သော်လည်း ထိုအပေါင်ဆိုင်ကို ကျွန်တော် အဝင်အထွက် မလုပ်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် အမေသိမှာ စိုးသောကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

အိမ်အပြင်၌ ကျွန်တော် ဘာလုပ်သည်၊ ဘာကိုင်သည်ကို အမေ သိတန်သရွေ့ သိသော်လည်း မသိဟန်ဆောင်သည်က များသည်။ ကျွန်တော် ကျောင်းမတက်ဘဲ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အခန်းသို့ သွားကာ ဝတ္ထု ကဗျာတွေ ရေးသည်ဆိုသောအကြောင်း၊ ညအိပ်ခန်း ထွက်စရာ ရှိသည်ဟု အကြောင်းပြကာ တာမာနီအီ၊ ယိုရီဝါရာ စသည့် မီးနီရပ်ကွက်ရှိ ညဉ့်ငှက်မယ်များရင်ခွင်၌ အိပ်စက်သည့် အကြောင်းတို့ကို အမေ သိကောင်းသိပါမည်။ သို့သော် မသိယောင်ဆောင်ပါသည်။ ရံဖန်ရံခါ၌မူ အမေသည် ကျွန်တော်စားပွဲအံ့ဆွဲမှ ပစ္စည်းများကိုယူကာ ကျွန်တော် မြင်သာသည့် နေရာများ၌ ထားပြလေ့ရှိသည်။ အမေ၏ ဤသို့သော အပြုအမူသည် ကျွန်တော်အကြောင်းကို သူ မည်မျှ သိသည်ကို မတွေးတတ်အောင်ဖြစ်စေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်အကြောင်းကို အမေ သိမှာတော့ ဇိုးရိမ်မိသည်။ အမေ၏ အပြုအမူသည် ကျွန်တော်ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေသည် မှန်သော်လည်း ကျွန်တော် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ကြောင်း အမေ မသိအောင် နေရာ ထိုင်ရသည်။ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်သူကို မနှိုးချင် တော့ပါ။

တစ်နေ့တွင် အမေသည် ကျွန်တော်အခန်းထဲ၌ အသေအချာ ဝှက်ထားသော စာတစ်စောင်ကို ယူ၍ ထမင်းစားခန်းရှိ ရေဒီယိုပေါ်တွင်

တင်ထားသည်။ ထိုစာသည် အမေ မနှစ်သက်သော ကျွန်တော်မိတ်ဆွေ ထံမှ စာဖြစ်သည်။ အမေ မနှစ်သက်မှန်းသိသဖြင့် ထိုမိတ်ဆွေကို ကျွန်တော် ရှောင်ကြောင်း အမေအား ပြောပြပြီးဖြစ်သည်။ အမေသည် တကယ်တော့ ကျွန်တော်ကို ယုံဖို့ ကောင်းပါသည်။ အမေ၏ အပြုအမူကို ကျွန်တော် ကန့်ကွက်ပြောဆိုလျှင် အမေသည် ထိုမိတ်ဆွေ၏ မကောင်း ကြောင်းတွေကို တတွတ်တွတ် ပြောလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် သည် ဘာမျှမပြောတော့။ အမေမျက်စိရှေ့မှာပင် စာကိုကောက်ယူပြီး အိတ်ထဲထည့်ကာ ကျွန်တော်အခန်းသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ စိတ်ထဲမှာ တော့ မကျေနပ်။ နည်းနည်းကလေးမျှ မကျေနပ်။ ကျွန်တော်သည် ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ပေါင်ပြီး ရသမျှငွေနှင့် တစ်နေရာရာ သွားတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အမေ နောင်ကြည်စေချင်သည်။

အပေါင်ဆိုင်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဤအပေါင်ဆိုင် သည် အခြားသော အခြားသော အပေါင်ဆိုင်များနှင့်မတူ၊ တစ်မူထူးခြား သည်ဟု ကျွန်တော် ခံစားသိ သိလိုက်သည်။

ဧမုတ်ကင် ထီးထားသော ကီပိုနီအင်္ကျီဝတ်ထားသည့် မိန်းမတစ်ဦး က ကျွန်တော်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည့် အဖြစ်ကပင်လျှင် ဤ အပေါင်ဆိုင်၏ ထူးခြားချက်ဖြစ်ပါသည်။

‘ကြွပါရှင်... ကြွပါ’

သူသည် ကျွန်တော်ကို ပြုလျက် ဖိတ်မန္တကပြုသည်။ အမြယ် အသ မရှိသော သူ့မျက်နှာကလေးသည် ပြုံးလိုက်သောအခါ ဝင်းထိန် သွားပါသည်။

‘ဒီကို ကျွန်တော် ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်ဖူးတာပါ’

အမိပွယ် ရေရေရာရာ မရှိလှသော စကားစုကို ကျွန်တော် ပြောချမိလျက်သား ဖြစ်နေသည်။

‘ကျွန်မ ရွှင်ကို ဒီအနီးအနား တစ်ဝိုက်မှာ မြင်ဖူးသလိုလို’

သူ ပြုံးပြုံးကလေး ပြောပြန်သည်။
 'ဒီ အနီးတစ်ဝိုက်မှာ နေတယ်ဆိုတော့ ဇိုးရိမ်စရာ မလိုဘူးပေါ့ရှင်'
 သူ့ဆက်ပြောလိုက်သော စကားသည် ဘယ်လို အမိပွယ် ထွက်သည်ကို ကျွန်တော် မတွေးတတ်ပါ။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို အပေါင်ဆိုင်သို့ တစ်ခါဆိုတစ်ခါမျှ မလာဖူးသည့် သူ့ငွေ့သားများ ထင်နေသလား မပြောတတ်ပါ။ သူ ထင်ရင်လည်း မဆိုးလှပါဘူးဟု ကျွန်တော် တွေးမိသေးသည်။

တကယ်တော့ သူ့ပြောသောစကားများသည် ရိုးရိုးကလေးပင် ဖြစ်ပါသည်။ အနီးအနားတစ်ဝိုက်က မျက်နှာသိဆိုတော့ လူစိမ်း တစ်ယောက်လို အပေါင်ဆိုင် မှတ်သားစရာတွေကို ဧရာမတိရစရာ မလို တော့ကြောင်း ရည်ရွယ်ပြောခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူသည် ကျွန်တော့်ကို အပေါင်ဆိုင် ဓားပြ မထင်သည့်အတွက် ကျွန်တော် ကျေနပ်မိပါသည်။

အပေါင်ပစ္စည်းဖြစ်သော ဆောင်းဝတ် ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးကို သူ့ရှေ့မှောက်သို့ ချလိုက်တော့မှ ကျွန်တော် အရှက်ကြီးရှက်ရသည်။ အမေ့ကို ဒေါပွ၍ ဆောင်းဝတ် ကုတ်အင်္ကျီကြီးကို အပေါင်ဆိုင်ပို့ဖို့သာ စိတ်စောနေသည်။ နေ့လယ်ကြောင်တောင်ကြီး၌ ဤမျှ ပွယောင်းသော အထုပ်အဖိုးကြီးကို သယ်ကာ အပေါင်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့မိသည့်အဖြစ်ကို မတွေးမိ။

သူသည် အင်္ကျီထုပ်ကို ပေါင်ပေါ်တင်၍ ပြောလိုက်သည်။
 'ဆောင်းဝတ် ကုတ်အင်္ကျီကြီးပါလား။ အသားလည်းကောင်းတယ်'
 သူသည် အင်္ကျီသားကို လက်ကလေးဖြင့် ညင်ညင်သာသာ ပွတ်သပ်ရင်း သူ့ကိုယ်သူ ပြောသလိုလို ပြောနေသည်။

'ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ပေးနိုင်မလဲ'
 'အဖေကြီးကို မေးကြည့်ရဦးမယ်'

ပထမတုန်းကတော့ သူ့အမူအရာသည် အပေါင်ပစ္စည်းကို တန်ဖိုး ဖြတ်ကာ ငွေပေးတော့မည့် အပေါင်ဆိုင်ရှင်လိုလို အမူအရာမျိုး။

ယခုတော့ "အဖေကြီး" ကို ဖေးရဦးမည်တဲ့။ ကျွန်တော် တစ်ပတ်ခိုက် ခံရသလို ခံစားမိသည်။ သို့သော် ထိုခံစားချက်သည် ချက်ချင်း ပ ပျောက်သွားသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲသို့ အဖေကြီး ဟူသော ဝေါဟာရ ပြေးဝင်ဆောင့်လိုက်သောကြောင့် ပျောက်သွားဟန်တူပါသည်။

အဖေကြီးကို ခေါ်ရန် ထင်ပါ။ သူ အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။ သူ အထလိုက်တွင် ဖြူဖွေသော ခြေအိတ်ကလေးသည် တောင့်တင်းပြည့်ဖြိုး သော သူ့ခြေသလုံးသားနှင့် ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်တော် သတိမမိသည်။ သူဝတ်ထားသော ကိုယ့်နီအဆင်မှာ သူ့အရွယ်နှင့်စာလျှင် အိုစာသော အဆင်ဟုလည်း တွေးမိသည်။ ကျွန်တော့်အမေအရွယ်များ ဝတ်လှေဝတ်ထန်သော အဆင်မျိုး အသွေးမျိုးဖြစ်သည်။ တစ်ခုသေချာ သည်ကတော့ အလွန်အိုစာသော အရောင်အသွေး၊ အတွက်ဆင်ကို တမင်တကာ ဈေးချယ် ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဆိုက်တည်းက သူပြောသော "အဖေကြီး" သည် တကယ် အဖေကြီး မဟုတ်တန်ရာ ဟူသော အချက်ပင် ဖြစ်သည်။

အဖေကြီးဆိုသူ ထွက်လာ၏။ မြင်မြင်ချင်း အဖေကြီး၏ ထူးခြား ချက်ကို သတိပြုမိသည်။ ထိုထူးခြားချက်ကား အခြားမဟုတ်။ အဖေကြီး ဆိုသူသည် လူထွေးကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူက သူ့အဖေကြီး ပုခုံးကိုပင် မမိချေ။ အဖေကြီးသည် ကျွန်တော့်ရှေ့၌ ထိုင်ချလိုက်သည်။ နွားကြီး တစ်ကောင်လား၊ ဝက်ဝံကြီးတစ်ကောင်ပေးလား အတွေးရောက်အောင် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်က ပွဲဖြိုးသည်။ အသက် ငါးဆယ်လောက် ရှိပြီထင် သည်။ သူထက် မကြီးဘူးဆို အနည်းဆုံး အနှစ် ၂၀ လောက် ကြီးမည်။

'အင်္ကျီကတော့ အကောင်းစားပဲ'
 လူထွေးကြီးက ပြောသည်။

'ကဲ... ယန်း ငါးဆယ်ပေးမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား ကျေနပ်တယ်နော်'
 စစ်ကြီးဖြစ်နေ၍ ပစ္စည်းမှန်သမျှ ဈေးတက်နေသော်လည်း ဤ ကုတ်အင်္ကျီကို ဤမျှ ဈေးရမည်ဟု ကျွန်တော် မတွက်ဆဲ။ အတော် အမျိုးအစား ကောင်းလို့သာ ဤဈေးပေးသည် ထင်သည်။

‘ကျေနပ်ပါတယ်’

လူထွား အဖေကြီးသည် အင်္ကျီကို ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော ပေါင်ခွင်ပေါ်၌တင်ကာ လေးခေါက် ညီညာညာခေါက်သည်။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် ခေါင်းကို မေ့ကာ အင်္ကျီကော် လာနေရာသို့ လက်ထောက်ပြပြီး...

‘ဟာ... ကော်လာနေရာက စုတ်လည်းစုတ်၊ ခိုလည်း ခိုနေပါပကော။ နည်းနည်းတောင် ခိုတာ မဟုတ်ပါလား’ ဟု ဆိုသည်။

‘အင်္ကျီ ကော်လာစုတ်နေသည်ကို ကျွန်တော် သိပြီး ဖြစ်ပါသည်။’

‘ငါးဆယ် မပေးနိုင်တော့ဘူး။ အစိတ်ပဲ၊ အစိတ်ပဲ ပေးမယ်’

အစိတ်ဆိုလည်း ဈေးမဆိုးလှပါ။ သို့သော်... ငါးဆယ်ရမည် ဆိုပြီး ကျွန်တော် ကျေနပ်နေစဉ် ဈေးလျှော့ခံလိုက်ရသဖြင့် အောင့်သွားသည်။ အဖေကြီးအနားတွင် ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်နေသော သူသည် ယန်းအစိတ်ကို ရေထွက်ရင်း ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြုံးကလေးကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်ကမူ စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် သူ့အပြုကို လက်ခံပြီး မချီသွားပြီ ပြုပြင်ခဲ့ပါသည်။

ဆောင်းဝတ်ကုတ်အင်္ကျီ ပေါင်ရသောငွေကို ကျွန်တော် ဘယ်လို သုံးမိသည်လည်း မမှတ်မိတော့ပါ။ ကျွန်တော်မှတ်မိသည်ကတော့ နွေရောက်လာသည်။ နွေကုန်သွားသည်။ ဆောင်းဦးပေါက် ရောက်လာသည်။ နောက်... ဆောင်းဝင်လာသည်။ ဒါပဲ မှတ်မိသည်။ ဆောင်းဝင်လာသော်လည်း ကုတ်အင်္ကျီကို အပေါင်ဆိုင်မှ ပြန်ရွှေ့ဖို့ စိတ်မကူးခဲ့ပါ။ စိတ်မကူးရုံသာမက အခြားအပေါင်ဆိုင်များ၌ ပေါင်ထားသော ပစ္စည်းများကို ရွှေ့ယူကာ ဤအပေါင်ဆိုင်၌ ထပ်၍ ပေါင်ခုံလိုက်သေးသည်။ ဤပြင် အပေါင်ဆိုင်အတိုးကိုလည်း မှန်မှန်ပေးနိုင်အောင် ကြိုးစားသည်။

ကျွန်တော် အပေါင်ဆိုင်သို့ ရောက်သည်အခါတိုင်း သူသည် ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် စကားပြောသည်။ သူတို့အပေါင်ဆိုင်သည် အမြဲတမ်းလိုလို တိတ်ဆိတ်နေပြီး အေးစက်စက်၊ မှန်ကုပ်ကုပ် နိုင်လှ

သည်။ ဂူပုထိုးထဲသို့ ဝင်ရသောအခါ ခံစားရသလို ခံစားရသည်။ သူပြုလိုက်သော အခါမှပင် ဤနေရာကလေးသည် နွေးထွေးသွားသည်။ တောက်ပဝင်းထိန် သွားသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။

သူ့အပြုကို မြင်ရတိုင်း သည်အပြု၏နောက်၌ အင်မတန် ကိုယ်ခန္ဓာကြီးမားသော ‘အဖေကြီး’ ဆိုသူကိုပါ မြင်ယောင်သဖြင့် ကျွန်တော် အမြဲလိုလို သတိထားဆက်ဆံသည်။ အများကတော့ ကျွန်တော်သည် သူ့ကိုချစ်နေပြီဟု ထင်ကောင်းထင်မည်။ တကယ်တော့ မဟုတ်ပါ။ အချစ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သိသူမဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် ဒီဆိုင်ကို အသုံးပြုနေသည်ဟု ပြောလျှင် ပိုမှန်နိုင်သည်။ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ငွေချေးသူတစ်ယောက်သည် ငြိရှင်၏ ယုံကြည်ကိုးစားမှုကို ရယူနိုင်အောင် ကြိုးပမ်းရမည်။ ငြိရှင်သဘောကျအောင် နေတတ်ထိုင်တတ်ရမည်။ ဒီအယူအဆချိန်၌ ဒီအယူအဆအတိုင်း ကျင့်ကြံနေထိုင်သော ကျွန်တော့်ကို လူတွေက တစ်မျိုးတစ်မည် ထင်လေသည်လား မပြောတတ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဒီအပေါင်ဆိုင်သို့ ခဏခဏ ရောက်တတ်သော ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် အံ့အားသင့်နေမိသည်။

နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက် ကုန်ဆုံးခါနီးတစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် ကျောင်းသားဝတ်စုံကို ပြန်ရွှေ့ရန် အပေါင်ဆိုင်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ သူ၏ မျက်နှာသည် ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်နေလျက် ကျွန်တော့်အား မေးခွန်းထုတ်သည်။

‘ရှင်မှာ ရည်းစားသန်များ ရှိနေသလား’

‘ဘာကြောင့် မေးတာလဲ’

‘ရည်းစားသန် မရှိဘဲနဲ့ ရှင်မှာ ငွေ ဒီလောက် ကုန်စရာ အကြောင်း မှ မရှိဘဲ’

ကျွန်တော် ဘာဖြေရမှန်းမသိပါ။ သူကပင် ဆက်၍ပြောပြန်သည်။ အမေ အဖေ ကျွေးသော ထမင်းကိုစားပြီး အိမ်မှ ကျောင်းသို့သွားသော ကျောင်းသားတစ်ယောက်အဖို့ ရည်းစားအတွက် ပိုးကြေးပန်းကြေး

မပေးရဘဲနှင့် အပေါင်ဆိုင်သို့ ဝင်ချည်ထွက်ချည် လုပ်စရာအကြောင်း မမြင်ကြောင်းပြောသည်။ ခက်တာက ကျွန်တော့်မှာ ရည်းစားသန်ဟူ၍ တစ်ကောင်တစ်ပြီးမျှမရှိ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်မှာ ရည်းစား မရှိကြောင်း ခပ်တင်းတင်း ငြင်းဆိုလိုက်သည်။

‘ဒါဖြင့် မိန်းမ လိုက်နေသလား...’

‘အင်း... ဒါကိုတော့ မငြင်းလိုပါဘူး’

‘ရှင်မိဘတွေ ပူပင်သောက ရောက်ချာမယ်ဆိုတာ မတွေ့မိဘူးလား’

ကျွန်တော့်အပေါ် စီးစီးပိုးပိုး နိုင်လှသောအပြောကြောင့် ကျွန်တော်သည် သူ့အား ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သည်ကို မစွက်ပါနှင့်ဟု ပြန်၍ နှုတ်လှဲထိုးရန် စိတ်ကူးမိသေးသည်။ သို့သော် သူ့ ပြုမူချက်များ မျက်နှာကလေးတွင် ချွေးသီးကလေးများ စို့နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော် နှုတ်ဆွဲနေမိသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်ကလေးများ စို့နေသည်အတွက် သူ အရပ်ဆိုးသွားစွာသည်။ လည်ပင်းမှ တော်လာအဖြူကလေး၌ပင် ချွေးနံ့များ စွဲနေပြီလား မပြောတတ်။ သို့သော် သူသည် ကျွန်တော့်အနီးသို့ တဖြည်းဖြည်း ကပ်သည်ထက် ကပ်လာသော အခါမူ ချွေးနံ့များမနံဘဲ သူ့ကိုယ်နံ့ကလေးသာ သူ့ဆီမှ ဖျံ့ထွက်လာသည်။

ကျောင်းတွေဖွင့်၍ သင်တန်းသစ်တွေ စပြီး။ ကျွန်တော့်ဘဝကား ဘာမျှ အပြောင်းအလဲမရှိ။ ကျွန်တော်သည် ဖဲတိုင်းတကာ၌ ကျက်စားမြဲ ကျက်စားလျက်။ ကျွန်တော့်ဘဝ ရေစုန်မော့သည်ကို ကျွန်တော် ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ကြည့်နေမိသည်။ အမေသည် ကျွန်တော့် အပေါင်းအသင်းတွေကြောင့် စိတ်ပူပန်နေသော်လည်း တကယ်တမ်းမှာမူ အပေါင်းအသင်းများက ကျွန်တော့်ကို စွန့်ခွာသွားကြပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်အပေါင်းအသင်းများလို တုံးတိုက်တိုက်

ကျားကိုက်ကိုက်သမား မဟုတ်။ ညင်သာသောရေစုန်မှာ ဘဝ တစ်ဖက်မျှ မော့နေသည်ကိုသာ ကြိုက်သည်။

ကျွန်တော့် အမျိုးအဆွေထဲတွင် သွေးထေးသော အမျိုးတစ်ဦး ရှိသည်။ သူသည် အလုပ်လည်းမလုပ်၊ အိုးအိမ်လည်း မထူ၊ လုံးချင်းနေသည်။ သူ့၌ရှိသော ပိုက်ဆံကလေး ကုန်သွားသောအခါ မသာချရာတွင် မီးပုံးထမ်းရသောအလုပ် ဝင်လုပ်ရင်း သေဆုံးသွားသည်။

‘မင်းက ဒါမျိုး ဖြစ်ချင်နေတယ်ပေါ့လေ...’

ဤမှတ်ချက်သည် ကျွန်တော့်ကို မြင်တိုင်း ချလှေ့ရှိသော အမေမှတ်ချက် ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်တော့ အမေက ကျွန်တော့်ကို ဒီအမျိုးလို ဖြစ်အောင် လုပ်နေသည်။ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်မှာကို အမေက မကြိုက်၊ ကျွန်တော် ဘယ်ဘက်မှာမှ အပြစ်မရှိသည်ကိုသာ အမေက လိုလားသည်။

ကျွန်တော်သည် ပြည့်တန်ဆာရပ်ကွက်သို့ မသွားတော့။ သည်ရပ်ကွက်ကိုသွားလျှင် မြို့ကို တန်တလျားမြတ်ရမည်။ အင်အားကုန်ခန်း မောပန်းလျက် ပြန်လာရဦးမည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် အားလျှင် အပေါင်ဆိုင်သို့သွားကာ စကားလက်ဆုံ ဝင်နေမိသည်။

အပေါင်ဆိုင်ရှင်မယားက ပထမဦးစကမူ ကျွန်တော့်၌ ရည်းစား သန်ရှိ၍သာ ငွေအကုန်အကျများသည်ဟု မှတ်ယူခဲ့သည်။ ယခုမူ သူက ကျွန်တော့်တွင် ကာလသားရောဂါရှိနေပြီဟု မှတ်ယူကြောင်း ပြောပြနေပြန်သည်။ သူသည် ကာလသားရောဂါအကြောင်း ကျွန်တော့်လို လူပျိုတစ်ယောက်နှင့် ပြောပြရမှာကို နည်းနည်းကလေးမျှပင် တွန့်ဆုတ်ငြင်းမရှိ။ ချောင်းသည်။ သူ့၌လည်း ကာလသားရောဂါ ရူးကြောင်းကိုလည်း အကွယ်အဝှက်မရှိ ပြောပြသေးသည်။

‘ဒါကြောင့် ကျွန်မ ကလေးမရနိုင်တာပေါ့ရှင်၊ ပြောသာပြောရပါတယ်လေ၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကလည်း ကလေး လိုချင်လှတယ် မဟုတ်ပါဘူး’

သို့ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်ကြောင့် အပေါင်ဆိုင်ရှင်နှင့် မရခင်က သူ ဘာ အလုပ်တွေ လုပ်ခဲ့သည်ကို သိချင်မိသည်။ သို့သော်... ကျွန်တော် မေးရာမှာ နှုတ်လေးနေမိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့အကြောင်းကိုလည်း မသိ၊ အဖေကြီးလို့ သူခေါ်သော လူထွားကြီးအကြောင်းကိုလည်း မသိ။ လူထွားအဖေကြီးသည် ဆိုင်မျိုးစုံကို ပိုင်ဟန်ရှိသည်။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ဆိုင်တွေကို လှည့်လည်စစ်ဆေးရသောကြောင့်သာ ဒီ အပေါင်ဆိုင်တွင် သူ့ကို ဆယ်ခါရုံမှ တစ်ခဲလောက်သာ တွေ့ရသည်။ ဒါကလည်း အတိအကျမဟုတ်။ ကျွန်တော့်အထင်သာ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါသော် အပေါင်ဆိုင်ရှင်၏ မယားသည် ကျွန်တော့်ကို ရုပ်ရှင် လက်မှတ် ထုတ်ပေးရင်းပြောသည်။

‘မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ဖေတာလေ... ဒါပေမဲ့ ရှင်သိတဲ့ အတိုင်း ဆိုင်တစ်ဖက်နဲ့ဆိုတော့ ဘယ် ရုပ်ရှင်ကြည့်ခန်း ရှိတော့မလဲ’
သူပြောတာလည်း တကယ်အခြေအနေမှန် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့ကိုအားပေးသည့်အနေဖြင့် ကျွန်တော်က ရုပ်ရှင်သွားရန် တိုက်တွန်း သည်။

‘ဆိုင်အတွက်တော့ မပူပါနဲ့လေ၊ တစ်ယောက်ယောက်ကို ခဏ စောင့်ခိုင်းထားရင် ရုနိုင်သားပဲ’

‘ရှင် ဆိုလိုတာက ဆိုင်စောင့်ဖို့ လူတစ်ယောက်ရှာ၊ နောက်ပြီး ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ရုပ်ရှင်သွား ဟုတ်လား၊ ရှင်ကော ကျွန်မနဲ့ အတူ ရုပ်ရှင် မလိုက်နိုင်ဘူးလား’

‘ခင်ဗျား လိုက်ဆိုလည်း လိုက်ဖို့ အသင့်ပါပဲဗျာ’

ထိုအခါ သူက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောပြီး ခေါင်းကိုခါလေ သည်။ ကျွန်တော်သိပါသည်။ သူသည် လူထွားကြီးအပေါ်၌ သစ္စာစောင့် လျက်ရှိသည်ကို။ သူ့သစ္စာကို သိရသောအခါ ကျွန်တော် ကျေနပ်မိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်နှင့်သူ အတူယှဉ်၍ ရုပ်ရှင် မကြည့်ရသည်ကိုမူ ကျွန်တော် မကျေနပ်လှပါ။

ဤကမ္ဘာမြေသည် အတော် သပွတ်အူဆန်သော နေရာဖြစ်သည်။ တစ်နေ့ ရုပ်ရှင်ပြီးချိန်တွင် တီးဝိုင်းက ဖက်ဆစ်သီချင်းတီးမှုတ်သည်။ ဖက်ဆစ်သီချင်းကို တာဒိုဂလီယို လက်ထက်က ပိတ်ပင်ထားခဲ့ရာ ယနေ့ အတိ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ရုပ်ရှင်ရုံမှထွက်၍ လမ်းပေါ်သို့ ရောက်သော အခါ သတင်းစာ လက်ပွေ့ရောင်းသူများက အီတလီနိုင်ငံတွင် မူဆိုလိုနီ အာဏာပြန်ချပြီဟု သံကွန်ဟစ်လျက် ရောင်းချနေသည်ကို တအံ့တဩ တွေ့ရပါသည်။ ထိုအသံကြောင့် ကျွန်တော်မြင်ရသော အရာဝတ္ထုများ သည် ရုတ်တရက် မှုန်ဝါးမှေးမှိန်သွားကာ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွား သည်လား ထင်မှတ်မိသည်။ နောက်မှ တဖြည်းဖြည်း အမှုန်အဝါး အမှေး အမှိန်တို့ လွင့်ပျောက်သွားပြီး ပကတိအတိုင်း ပြန်ဖြစ်လာသည်။

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံတွင်မူ ကျောင်းသား အများအပြားကို စစ်ဝန် တမ်းရန် ဆင့်ခေါ်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်သိရသလောက်ဆိုလျှင် အငယ်တန်းစား စစ်ဗိုလ်ကလေးများ အကျအဆုံးများလှသဖြင့် သူတို့နေရာကို ကျောင်းသားများက အစားထိုး နေရာယူခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့အတွက် ကျွန်တော်သည် အပေါင်ဆိုင်တွင် အလုပ်ရသည်။ ကျွန်တော်၏ အလုပ်မှာ စစ်ထဲသို့ ဆင့်ခေါ်ခြင်းခံရသော ကျောင်းသား များ ပေါင်နှံသော စာအုပ် စာတမ်းများကို စနစ်တကျ သိမ်းဆည်းရန် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို စာအုပ်တွေအကြောင်း ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မသိပါဟု ပြောသောအခါ သူက...

‘အဖေကြီးထက်တော့ ပိုသိပါတယ်လေ’ ဟု ဆိုသည်။ ထိုအချက် ကို ကျွန်တော် မငြင်းနိုင်သောကြောင့် အလုပ်ကို လက်ခံလိုက်ရပြန်သည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် အပေါင်ပစ္စည်းထားရာ စတိုခန်းထဲသို့ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ရောက်ဖူးတော့သည်။ စတိုခန်းကို သံဆန်ခါစိပ်စိပ် ကာထားသည်။ ကြွက်ရန်မှ ဝေးရန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ အကျဉ်းစခန်းတစ်ခုနှင့် တူသည်လို့ပဲ အောက်မေ့မိသည်။

ကျွန်တော်လုပ်ရသည့်အလုပ်ကား ခက်လှသည်မဟုတ်ပါ။

ပေါင်နံ့ထားသော စာအုပ်များ စနစ်တကျ ရှိ မရှိ စစ်ဆေးပြီး စနစ် မကျက စနစ်ကျအောင် ပြန်စီရင်သော အလုပ်ပင်ဖြစ်သည်။ များသော အားဖြင့် စာအုပ်များသည် အသစ်စက်စက်နီးပါးမျှဖြစ်၍ ပြန်စီစရာပင် မလိုပါ။ စာအုပ်များသည် စာပေနှင့်ဆိုင်သော စာအုပ်များဖြစ်သည်။ ဗောလဇက် စာပေါင်းစု၊ အန်ဒရေဂျီ စာပေါင်းစု၊ ဒက်စတာယက်ဖစကီး စာပေါင်းစု၊ မဟာဒဿနီက ပညာရှင်များ၏ စုပေါင်းစု စသည့် စာပေါင်းစုများ။ ကျွန်တော်သည် စာပေါင်းစုများကို စုဆောင်းသည့် ပုဂ္ဂိုလ်အား လေးစားမိပါသည်။ သူသည် ဤစာပေါင်းစုများကို စုပြီး အပေါင်ဆိုင်၌ ပေါင်ကာ စစ်တိုက်ထွက်ရလိမ့် မည်ဟု တွေးခဲ့ မိပါလေစ။ သူ့စာပေါင်းစုတွေကို ကျွန်တော်လို လူတစ်ယောက်က တရိုတသေ၊ တလေးတစား၊ စနစ်တကျ သိမ်းဆည်းထားသည်ကိုလည်း သူ သိခွင့်မရမီ စစ်ပွဲတွင် ကျဆုံးသွားနိုင်သည်ဟုလည်း တွေးနေမိသည်။ စာပေါင်းစုရှင်သည် စာအုပ်အနည်းငယ်ကို စ ပေါင်ပြီးနောက် အတိုးပေးရန်အတွက်၊ နောက်ထပ်စာအုပ်ကိုပေါင်၊ ယခင်က ပေါင်ခဲ့သောစာအုပ်နှင့် အတိုး ပေးရန်အတွက်၊ နောက်ထပ်ပေါင်သောစာအုပ်အတွက် အတိုးပေးရန် နောက်ထပ်စာအုပ်ပေါင်၊ သို့နှင့် သူ စုဆောင်းခဲ့သော စာပေါင်းစုသည် အပေါင်သံသရာထဲ၌ ဝဲလည်နေသလား ဟုလည်း ကျွန်တော် တွေးမိသည်။ အသေအချာ ပြောရလျှင် ကိုယ်ချင်းစာမိသည်။

‘ဘယ့်နယ်လဲ . . . အလုပ်လုပ်ရတာ အတော်ပင်ပန်းနေပြီလား’ သူသည် အပေါင်ပစ္စည်းထားသော စတိုခန်းထဲသို့ ဝင်လာကာ အတွေးကြွယ်နေသော ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

သူသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာချင်းဆိုင် နံရံတွင်ကပ်ဆောက်ထားသော စင်မြင့်ကို လှေကားထောင်လိုက်ပြီး တစ်ထစ်ချင်း တစ်ထစ်ချင်း လေးငါးထစ်လောက် တက်သွားသည်။ ထို့နောက် မနီလာစာအိတ်ကြီးကို ဆွဲထုတ်ယူကာ ဆင်းလာသည်။ သူကား တကယ့် အိတ်စပတ်တစ်ယောက်လို ကျွမ်းကျင်လှပါ၏။

‘သတိထားဆင်းနေ’

အဝတ်နဲ့၊ ပရပ်လုံးနဲ့ ထောင်းခနဲ ထွက်လာရာသို့ ကျွန်တော် မော့ကြည့်လိုက်ရင်း အမှတ်မထင် ပြောလိုက်မိသည်။ ကျွန်တော့် မျက်လုံးသည် အောက်ခံကီမိုဒိုအောက်၌ ခြေအိတ်ဖြူကလေး စွပ်ထားသော ခြေထောက်ကလေးဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

‘တို့ . . . တို့ . . . ဒီလို မကြည့်နဲ့လေ’

သူ၏အသံမှာ ကျောင်းသူကလေးတစ်ယောက် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သောအခါ ထွက်လာတတ်သော အသံမျိုးဖြစ်သည်။ သူသည် ရှက်ကိုး ရှက်ကန်း အမူအရာနှင့် လှေကားမှ ဆင်းလာသည်။ လှေကားအောက်သို့ ရောက်သောအခါ သူသည် မျက်စောင်းကလေး တစ်စောင်းကို ကျွန်တော့် ဘက်သို့ လျှင်မြန်စွာ ပစ်ထိုးလိုက်ပြီး . . .

‘အတော်ဆိုးတဲ့လူ’ ဟု ပြောဆိုကာ အပြင်သို့ထွက်သွားသည်။ “အတော်ဆိုးတဲ့လူ” ဆိုသော အသံစဉ်ကလေးသည် ကျွန်တော့်စိတ်ကို ပျော်ပန်းလန်းဆတ် သွားစေသည်ဟု ထင်မိသည်။

အတော်ဆိုးတဲ့လူဟု အခေါ်ခံရသောနေ့ ညနေခင်း၌ပင် သူက သူနှင့်အတူ ညစာစားဖို့ပြောသည်။ သူ့စိတ်ကြားချက်ကို ကျွန်တော် ငြင်းပယ်သည်။ သူနှင့်အတူ ညစာမစားလိုသဖြင့် ငြင်းပယ်သည်တော့ မဟုတ်။ သူ့အပေါင်ဆိုင်၌ ကျွန်တော်က အပေါင်ခံစာအုပ်တွေကို စနစ်တကျ စီပေးသည့်အတွက် ထမင်းခေါ်ကျွေးတာမျိုးကို ကျွန်တော် မလိုလားပေ။

‘ရှင် မလာရင်တော့ ကျွန်မ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိမှာပဲ . . .’

သူသည် ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ တကယ်ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ဟန် တွေ့ရပါသည်။

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ အလုပ်လုပ်တာဟာ ကူညီတာ သက်သက်ပါဗျာ။ ဒီအတွက် ထမင်းကျွေးစရာ မလိုပါဘူး . . .’

‘ကူညီတာ သက်သက် ဆိုတာကို ယုံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထမင်း တော့ ဆက်ဆက် လာစားပါနော် . . .’

သူ စကားပြောရင်း စကားပြောရင်း မျက်မှောင်ကလေးကုတ်ကုတ် လာသည်။ သူ စကားသာပြောသည်။ တကယ်တော့ သူ့အသံမှာ စကား ပြောသံထက် အသံနားခံသံက ပိုနေသည်။ သူ့ယောက်ျား ကိုလူထွား ကြီးက ကျွန်တော့်အလုပ်အတွက် ညစာ ထမင်းကျွေးခိုင်းလေသလား မပြောတတ်။

'အဟုတ်ပြောတာ ရှင် မလာရင် ကျွန်မ စိတ်မကောင်းဖြစ်လို့ ဆုံးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဆက်ဆက်လာပါ။ လာမယ် မဟုတ်လား'

တိုးတိုးညင်းညင်းနှင့် သူ့အသံကလေး ထွက်လာသည့်တိုင်အောင် ကျွန်တော် အဖြေမပေးဘဲ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ခေါင်းကလေးကိုငုံကာ ရပ်နေသည့် သူ့အား တအား ပွေ့ပိုက်ပစ်လိုက် ချင်သည့် စိတ်သည် ကျွန်တော့်ထံ ရုတ်တရက် ပေါက်ချလာသည်။

ကျွန်တော် ပွေ့ဖက်လိုက်လျှင် သူ စိတ်ဆိုးမှာလား။ ကျွန်တော် သည် စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားလိုက်၏။ သူ အပေါင်ဆိုင်ရှင်မယား မဖြစ် ဖီက အသက်မွေးခဲ့သော အလုပ်ကို ကျွန်တော် မုန်းဆင်ကြည့်မိသောအခါ ဒီလို မိန်းမမျိုးသည် အတွေ့အထိအာရုံနောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါ အောင် လိုက်တတ်သူမျိုး မဟုတ်ကြောင်း သဘောပေါက်မိပြန်သည်။ သူတို့ သက်မွေးမှုပြုသော လုပ်ငန်းက ပေးသော အကျင့်သည် အတွေ့ အထိ အာရုံကို ချုပ်ထိန်းနိုင်စွမ်း ပေးတတ်သည်။

သို့သော်... သို့သော် ကျွန်တော် ဖက်လိုက်လျှင် တကယ်စိတ်ဆိုး မှာလား။ ကျွန်တော့် ဦးဟတွေက ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အကြော အချင်တွေကို တောင့်တင်းစေသည်။ ကျွန်တော် သူ့စိတ်ဆိုးမှာကို ဝိုးခိုမ်မိလေသလား။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ကြောက်နေ သလား။ ကျွန်တော်သည် ကိုယ်ကို အနည်းငယ် ရှေ့သို့ငိုက်လိုက်ပြီး သူ့ပခုံးကလေး နှစ်ဖက်ပေါ်သို့ လက်နှစ်ဖက်ကို တင်လိုက်မိသည်။ သူ့ပခုံးသားဖို့ဖို့ကလေးများသည် ကျွန်တော်ထင်တာထက်ပို၍ နူးညံ့ နေသည်။ သို့သော် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသည် ကျွန်တော် လက်တင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရုတ်ခြည်းတောင့်တင်းသွားသည်ကိုလည်း တွေ့ထိ သိလိုက်

ရသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကျယ်ကြီးတွင် သူ့မျက်နှာလေးကို ဝင်အပ်လိုက်သည်။ သူ့ဆံပင်မှ ပျံ့ဖွေးသောအနံ့ ပူနွေးသော သူ့ကိုယ်မှ အနံ့တို့သည် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးကို ဝေပတ်ဖူးလွှမ်းသွားတော့သည်။ ထိုနေ့က ကျွန်တော် အိမ်အပြန် အတော်မိုးချုပ်သည်။ ကျွန်တော့်ခေါင်း သည် တူပူနေသည်။ အာခေါင် ခြောက်သွေ့၍ ရေငတ်နေသည်။

'မင်း... တစ်ချိန်လုံး ဘယ်သွားနေလဲ'

အမေ၏မျက်လုံးသည် ဓားဦးပမာ ချွန်ထက်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို ထိုးဖောက်သည်။ အမေသည် ဘာမျှ ထူးခြားလာမည် မဟုတ်သော မေးခွန်းကို ဘာကြောင့်များ လေကုန်ခံ၍ မေးနေသေးပါသနည်း။ ကျွန်တော်သည် အမေ မေးခွန်းကို လျစ်လျူရှုကာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်မည် အပြုတွင် အမေက...။

'ခဏနေဦး... ဟောဒါ မင်းအတွက် ဒီကနေ့ ရောက်လာတယ်'

ဟု ပြောကာ စာတစ်စောင် လှမ်းပေးသည်။ ထိုစာကား ကျွန်တော့်ကို စစ်တပ်က ဆင့်ခေါ်သော အမိန့်စာဖြစ်သည်။ ထိုအမိန့်စာအရ ကျွန်တော်သည် ဒီနေ့ဘာလ ၁၂ ရက်နေ့တွင် တာကာဆာဘီ တပ်ရင်းသို့ သတင်းပို့ရမည် ဖြစ်သည်။ ဒီနေ့ဘာ ၁၂ ရက်နေ့ဆိုတော့ တစ်ပတ် လောက် လိုသေးသည်။

တစ်ပတ်တွင် ခုနစ်ရက်ရှိသည်ဆိုသည့်တိုင်အောင် ထိုတစ်ပတ်အတွင်း ဘာအလုပ်မှ မည်မည်ရရ မပြီးပေ။ ကျွန်တော့်ဆွေမျိုးသားချင်းများ မိတ်ဆွေများက စစ်ထွက်တော့မည်ကို လာရောက်သတင်းမေးကြသည်ကို စည်ခံရင်းနှင့်ပင် ရက်တွေကုန်သွားသည်။ မနက်ဖြန် သွားရတော့မည်။ အမေသည်လည်း အားအင်ကုန်ခန်း မောပန်းနေတော့သည်။ မိတ်ဆွေ များ သားချင်းများ ထမင်းစားနေသည်ကို အမေသည် တိုင်ကြည့်ရုံမျှသာ တတ်နိုင်တော့သည်။ ကျွန်တော်သည် တစ်အိမ်လုံး ရုတ်ရုတ်သံသဲ ဖြစ်နေသည့်အဖြစ်မှ ထွက်မြောက်ချင်လှပြီ ဖြစ်သည်။

မည်သည်များ ထမင်းစားပြီးသောအခါမှ အနည်းငယ် ငြိမ်သက် သွားသည်။ ဒီရေကျခါစ အချိန်လို ငြိမ်သက်ခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်တံခါးခေါက်သံ တိုးတိုးကလေး ပေါ်လာ သည်။ ဘာရယ်လို့မဟုတ်ဘဲ ကျွန်တော်သည် တံခါးသွားဖွင့်ပေးမိသည်။ အိမ်တံခါးဝတွင် ထွန်းညှိထားသော မီးပုံးရောင်အောက်တွင် သူ...။ သူ့ကို တွေ့သောအခါ ရုတ်တရက် မှင်တက်သွားသည်။ သူ့ကုတ်အင်္ကျီမှ အမျိုးသမီးအသင်း တံဆိပ်ကို မြင်ရသောအခါ ကျွန်တော် အလိုလို ငိုချင်လာမိသည်။

‘ရှင်... ကျွန်မကိုများ မေ့သွားသလားလို့’

ကျွန်တော် ဘာပြောရမှန်းမသိပါ။ သူ့ကို ကျွန်တော် မပေ့ပါ။ သို့သော် သူ့အကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော် မတွေးမိနိုး အမှန်ပါ။ သူ့ အဖေကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲသို့ ဘာကြောင့်များ ရှက်ကြောက်စိတ် ဝင်လာသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် မပြောတတ်နိုင်ပါ။

‘ဒီမှာ ရှင် အဖေအမိမှာ ကျွန်မ ဇိုးမိမိတာနဲ့ ဒါကို ပြန်ယူလာတယ်။ လက်ခံပါနော်။ ကျွန်မရဲ့ ခွဲခွာခါနီး လက်ဆောင်အဖြစ် လက်ခံပါ’

သူသည် ပြုံးပြုံးကလေးပြောကာ ကျွန်တော်နှင့် သူ့အကြား ပေါင်းကူးခဲ့သော ဆောင်းတွင်းဝတ် ကုတ်အင်္ကျီကို ပြန်ပေးသည်။ ထို့နောက် ပြုံးပြုံးကလေးပင် အမှောင်ထဲသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွား သည်။ ကျွန်တော်သည် ငေးမော ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်၏ လက်ကမူ အမှတ်မထင်ဘဲ စုတ်ပြင်နေသော ကော်လာနေရာကို ပွတ်သတ် နေမိပါသည်။

မူရင်း ဝတ္ထုတို အမည်ကို အင်္ဂလိပ်လို ဖော်ပြထားခြင်း မရှိပါ။

ဇွန်ကြာ
၅၀၀၊ ၁၉၇၅

ယာဆူရှီ အိနိုတုအဲ (Yasushi Inoue)

၁၉၀၇ ခုနှစ်တွင် ဟိုကိုင်းဒိုးတွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ သူ့ဖခင်မှာ စစ်တပ် ဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်၏။ နိဂိုကလေးဘဝကတည်းက တိုကျိုမြို့တော်၏ တောင်ဘက် တစ်ရာသုံးဆယ့်ငါးမိုင်အကွာရှိ ‘အီးဇူးကျွန်းဆွယ်’ ပေါ်မှ ရွာငယ်လေးတစ်ရွာတွင် အဘွားဖြစ်သူနှင့် သွားရောက်နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ သူသည် ထိုနယ်မြေတစ်ဝိုက်ကို ‘ကျွန်တော့် မွေးရပ်ဇာတိမြေ’ ဟု ခေါ်ဆို ခဲ့သည်။ သူ့ဝတ္ထုတိုများတွင် ထိုဒေသ၏ နိုးရာယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ထုံးစံ များကို ထင်ဟပ်ဖော်ပြလေ့ရှိသည်။

‘ယာဆူရှီ အိနိုအဲအဲ’ သည် ဂျပန်နိုင်ငံတွင် ထင်ရှားကျော်ကြား သော စာရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် ဝတ္ထုရှည်များ၊ နိဂယ်လတ် ခေါ် ဝတ္ထုလတ်များနှင့် ဝတ္ထုတို အမြောက်အမြား ရေးသားခဲ့သည်။ သူ့ဝတ္ထုတိုများတွင် သူငယ်စဉ်က မြတ်သန်းလာခဲ့ရသည့် အထီးကျန်နိုင်ငံမှု ဘဝကို ထင်ဟပ်ဖော်ပြလေ့ရှိသည်။ သူ့ဝတ္ထုတိုများထဲမှ ‘အိုဘာဆူတီ’ (Obasute) နှင့် ‘လပြည့်ည’ (The Full Moon) ဝတ္ထုတိုများသည် ဂျပန် စာဖတ်ပရိသတ်များ အလွန်နှစ်သက်ခဲ့သည့် ဝတ္ထုတိုများအဖြစ် ထင်ရှားသည်။ ဤဝတ္ထုတိုများတွင် လူတို့၏ သဘောမနောနှင့် ပတ်သက်၍ ဆင်ခြင်တွေးတောစရာများကို တွေ့ကြုံရလိမ့်မည်ဟု ယူဆပါသည်။

လပြည်စင် (၁)

အစုရှယ်ယာရှင်အားလုံး ပါဝင်သည့် အစည်းအဝေးတစ်ခု ကျင်းပပြီးစီးသွားသည့်အခါတိုင်း တောင်ပိုင်းရှိ အကောင်းဆုံး ဂျပန်စားသောက်ဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်၌ အထိမ်းအမှတ်ပွဲအဖြစ် မိတ်ဆုံစားသောက်ပွဲတစ်ပွဲ ကျင်းပလေ့ရှိသည်မှာ ကုမ္ပဏီ၏ အစဉ်အလာတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ ယင်းပွဲသို့ ကုမ္ပဏီ အရာရှိ များအား အမြဲ တစေ တက်ရောက်ခွင့် ပြုလေ့ရှိသည်မှာလည်း ကုမ္ပဏီ၏ ထုံးစံတစ်ခုဖြစ်၏။ ထိုနေ့က ပြုလုပ်ခဲ့သည့် 'အရေးပေါ်အစု ရှယ်ယာရှင်များ အစည်းအဝေး' ပြီးသွားသည့်အခါတွင်လည်း ကုမ္ပဏီသည် ကျင့်သုံးနေကျ မူဝါဒကို မဖျက်ဘဲ မိတ်ဆုံစားသောက်ပွဲကို ကျင်းပခဲ့၏။ တက်ရောက်လာသူ စုစုပေါင်း သုံးဆယ့်ရှစ်ယောက်မျှရှိ၍ တောင်ပိုင်းစားသောက်ဆိုင်၏ အဆောက်အဦးသစ် စားသောက်ခန်းမထဲ၌ အင်္ဂလိပ်အက္ခရာ [U] ပုံသဏ္ဍာန် ခင်းကျင်းထားသော စားပွဲတွင် နေရာယူထားကြသည်။ ဤစားသောက်ခန်းမတွင် ယခင်ကလည်း ဤ မိတ်ဆုံစားပွဲများကို တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်မျှ ပြုလုပ် ခဲ့ဖူး၏။

ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌ ယူနိုရှင်အိုတာကာသည် စားပွဲထိပ်ဆုံး၌ ထိုင်လျက် ရှိသည်။ သူ့ဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ နေရာယူထားကြသူများမှာ

အက်စ်. . ဆီကူရတီ ကုမ္ပဏီ ဥက္ကဋ္ဌနှင့် အေ. . ဘက်မှ စီမံအုပ်ချုပ်မှု ဒါရိုက်တာတို့ ဖြစ်သည်။ နှစ်ဦးစလုံးသည် ဤကုမ္ပဏီ၏ ရှယ်ယာ အများဆုံးကို ပိုင်ဆိုင်သူများဖြစ်၏။ ကာဂျီဘာရာရီသည် ဘက်စီမံအုပ်ချုပ်မှု ဒါရိုက်တာ၏ ဘေး၌ ထိုင်လျက်ရှိသည်။ ကျန်သော ကုလားထိုင်များတွင် ဒါရိုက်တာများနှင့် ဒေသအကြီးအကဲများ၊ ဌာနစိတ်အကြီးအကဲများက စားပွဲရှည်ကြီး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် နေရာယူထားကြသည်။ ကာဂျီဘာရာရီ၏ နေရာသည် ဒါရိုက်တာများနှင့် တစ်ဆက်တည်း အစွန်ဆုံးနေရာဖြစ်၏။ သူသည် စားပွဲပတ်ပတ်လည်ရှိ ကုလားထိုင်အားလုံး၏ အလယ်ဗဟိုခန့်တွင် ရောက်နေသည်။ ထိုတစ်ချက်မှတစ်ပါး နေရာချထားပုံသည် ယခင်ကကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နေရာပြင်ဆင်ခင်းကျင်းထားပုံသည် ခါတိုင်းနှင့် တော့မတူ၊ မသိမသာကလေး ခြားနားမှုရှိသည်။ ယခင်ပွဲများကဲ့သို့ပင် ဧည့်သည်များကြားတွင် ဂေဇာ ကချေသည်များသည် ယခင်ကလိုပင် လှုပ်ရှားသွားလာနေကြသည်။ စားသောက်ပွဲ စတင်ခဲ့သည်မှာ တစ်နာရီနီးပါးမျှ ရှိနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း ခန်းမ၏ ထောင့်တစ်ထောင့်၌သာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်မှု ရှိသည်။ အခြားနေရာများတွင်မူ ထူးခြားသော လှုပ်ရှားမှုဟူ၍ ဘာတစ်ခုမျှမရှိ။

ရံဖန်ရံခါတွင် အငယ်တန်းဝန်ထမ်းများ၏ စားပွဲဆီမှ ရယ်သံနှင့် စကားပြောသံများ ကြားရသည်။ သံသေးသံကြောင်အသံများ ဖြစ်သဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် မလိုက်ဖက်သလို ဖြစ်နေသည်။ အေးဆေးငြိမ်သိတ်နေသော နေရာတစ်နေရာတွင် ဗျောက်အိုးတစ်ခုဖောက်လိုက်သလို ဖြစ်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ ဇွန်းသံ၊ ပန်းကန်သံများ ကြားရတတ်၏။

စားပွဲ ဟိုဘက် သည်ဘက်တွင် တန်းစီထိုင်နေကြသော နယ်မြေ ဒေသ အကြီးအကဲများနှင့် ဌာနစိတ်အကြီးအကဲများသည် ခါတိုင်းလို ဆူဆူညူညူ မရှိလှ။ သူတို့သည် စားသောက်နေရင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး

ဟာသနော၍ စကားပြောနေကြသော်လည်း ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ရယ်မောခြင်း မရှိ။ သူတို့ထဲမှ အများစုသည် သူတို့၏ အထက်လူကြီးများ အား မကြာခဏ ခိုးကြည့်ကာ အကဲခတ်ကြသည်။ ထူးဆန်းသော စိတ်မကြည်သာမှုတစ်ခုသည် ဤနေရာတစ်ဝိုက်၌ လွှမ်းမိုးထားသလို ဖြစ်နေသည်။

ဂေရှာ ကချေသည်များသည် အကြောင်းရင်းကို မည်မည်ရရ ရှာမတွေ့သော်လည်း ဤမိတ်ဆုံစားပွဲ စကတည်းက စိတ်လက်မသာယာ စရာ အရာတစ်ခုသည် ဤစားသောက်ပွဲနှင့် ဆက်စပ်တည်ရှိနေသည်ဟု သိမြင်နေကြသည်။ သူတို့အားလုံး ဤခန်းမထဲသို့ ပီကင်းဘဲများ လမ်းလျှောက်သလို ရှေ့နောက် တန်းစီပြီး ဝင်ရောက်ကာ ဧည့်သည် များနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ရပ်လိုက်ကတည်းက ဤခန်းမထဲ၌ ခပ်တည်တည် ခပ်တန်းတန်း ဖြစ်နေကြသော ဆက်ဆံရေးအခြေအနေ ကို သတိထားမိခဲ့ကြ၏။

ထိုးတဲခါးများ ပွင့်သွားသည့်အခါ ဖြူဖွေးသော လျှပ်စစ်မီးရောင် အောက်တွင် ကဇာတ်ခုံသည် ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ ထိုအခါ ကုမ္ပဏီ ဥက္ကဋ္ဌ အိုတာကာသည် ရုတ်တရက် သူထိုင်ခုံမှ ထလာသည်။ အဘိုးကြီး အိုတာကာသည် အမြဲတစေ သင်္ဘောခုံညားစွာ ဝတ်စားဆင်ယင်တတ် သူအဖြစ်လည်း နာမည်ကြီးသူဖြစ်၏။ သူသည် သူ့စားပွဲမှ လူများဘက်သို့ ခေါင်းတစ်ချက်မျှ ညွတ်လိုက်ပြီး စားသောက်ခန်းထဲမှ ထွက်ကာ စကြို လမ်းဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။ ဝင်ပေါက်ဆီသို့ သွားနေသော အိုတာကာ၏ မျက်နှာသည် တည်ငြိမ်လွန်းလှသည်။

ဥက္ကဋ္ဌ ထွက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ကာဂျီဘာရာရှိ သည် ဥက္ကဋ္ဌ အိုတာကာ အိမ်ပြန်လိမ့်မည်ဟု ယူဆသည်။ လက်ရှိ အခြေ အနေအရ စားသောက်ပွဲသည် အိုတာကာအတွက် စိတ်တိုင်းကျမည့် အခြေအနေမျိုး မဟုတ်ပေ။ ဤစားသောက်ခန်းမထဲ၌ သူ ကြာကြာနေ၍ မဖြစ်ဟု ယူဆပုံပေါ်သည်။ ကာဂျီဘာရာရှိသည် သူ့ဘေးမှ အရပ်ပုပု

ဘက်မန်နေဂျာအား တလေးတစား နှုတ်ဆက်စကားပြော၍ . . . 'ကျွန်တော် ဥက္ကဋ္ဌကြီး အိုတာကာဆန်နဲ့ ဒီည လိုက်သွားသင့်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါ' ဟု ဆိုသည်။

ဘက်မန်နေဂျာကလည်း အသံခပ်ပြောပြောဖြင့် 'ခင်ဗျား သွားစရာ ရှိတာ သွားပါ' ဟု ပြန်ပြောသည်။ ကာဂျီဘာရာရှိသည် ဆီကူရတီ ကုမ္ပဏီ ဥက္ကဋ္ဌအား ဦးညွတ်၍ နှုတ်ဆက်ပြီး ထထွက်သွားသည်။ သူ ထွက်သွားသည်ကို မည်သူကမှ သတိမထားမိလိုက်ကြပေ။ သူသည် 'အိုတာကာ - ရှာချို (ဥက္ကဋ္ဌကြီး အိုတာကာ) ဟု မသုံးဘဲ 'အိုတာကာဆန်' ဟု သုံးလိုက်ခြင်းမှာ ခိုင်လုံသောအကြောင်း ရှိနေသည်။ လောလောဆယ် အခြေအနေအရ အိုတာကာအား 'ရှာချို သို့မဟုတ် ဥက္ကဋ္ဌ' ဟု သုံးစရာ မလိုတော့ပေ။ လွန်ခဲ့သော သုံးနာရီခန့်ကတည်းက အိုတာကာသည် ဥက္ကဋ္ဌရာထူးမှ ရပ်စဲ သွားပြီဖြစ်သည်။ အိုတာကာ၏ နေရာတွင် မိမိကိုယ်တိုင် ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့်လည်း ကာဂျီ ဘာရာရှိသည် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သူတစ်ဦးဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ သူ၏ အကြီးအကဲ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ပုဂ္ဂိုလ်အား 'အိုတာကာဆန်'ဟု ခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ကာဂျီဘာရာရှိသည် အိုတာကာနောက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်သွားခဲ့သည်။ ဝင်ပေါက်တဲခါးအနီးသို့ ရောက်သောအခါ လှေကား ထစ်ပေါ်၌ ထိုင်နေသော အိုတာကာအား တွေ့ရသည်။ စားသောက်ဆိုင် ဝိုင်းရှင် အမျိုးသမီးကြီး၏ အငယ်ဆုံးညီမ ဖြစ်သူ တီရှက် က အိုတာကာ၏ ၅၅:မိနပ် ကြိုးများကို စည်းပေးနေသည်။ ဒေသနှင့် ဌာနစိတ်အကြီးအကဲများထဲမှ နှစ်ဦးသုံးဦးသည် အိုတာကာ ထွက်ခွာ သွားသည်ကို သတိပြုမိခဲ့ကြ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့သည် စားသောက်ခန်းမထဲမှ အပြင်သို့ ထွက်လိုက်လာကြသည်။

ကာဂျီဘာရာရှိသည် သူ့ရှုမိနပ်များကို ကဗျာကယာစီးပြီး အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း သူသည် တီရှက်အားခေါ်၍

အိုတာကာ၏ ကားနှင့် သူ၏ကားကို သွားခေါ်ခိုင်းသည်။ သူသည် အိုတာကာ၏ ကားနှင့် လိုက်ရန် ရည်ရွယ်ခြင်း မရှိပေ။

'အို... ရှင် ပြန်တော့မလို့လား' ဟု တီရွက်က တအံ့တဩ မေးသည်။ အမှန်တော့ ကာဂျီဘာရာရှိသည် အိုတာကာ၏ အရိပ်သဖွယ် နေခဲ့သူဖြစ်၏။ သူသည် အိုတာကာ၏ အနီးမှ ဝေးဝေးလဲလဲ ခွာသွား သည်ဟု မရှိခဲ့ပေ။ အိုတာကာ အိမ်ပြန်ပြီဆိုလျှင် သူသည် အိုတာကာ အား ကားပေါ်အထိ တင်ပေးလေ့ရှိသည်။ ယခင်ယခင်က လုပ်နေကျ အတိုင်း ဆိုပါက သူသည် အိုတာကာ အိမ်ပြန်သွားသည့်အခါ လိုက်ပါ သွားလေ့မရှိ။ မိတ်ဆုံစားပွဲမှ စောစောစီးစီး ပြန်သော အလေ့အထလည်း မရှိ။

ကာဂျီဘာရာရှိသည် ဝင်ပေါက်တံခါးဝေရှေ့၌ နှစ်မိနစ် သုံးမိနစ်ခန့် ကြာသည်အထိ သူ့ကား ရောက်အလာကို စောင့်နေသည်။ သူ စားသောက်ခန်းမထဲမှ မထွက်မီက အိုတာကာအား လိုက်ပို့မည့် သဘော ပြောသွားခဲ့၏။ အမှန်တော့ အိုတာကာ ထွက်သွားပြီး မိမိတစ်ဦး တည်း ဧည့်သည်များကြား၌ နေခဲ့ရမည်ကို စိတ်မလုံ၍ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ အခုကျတော့လည်း သူသည် တစ်ယောက်တည်း နေလိုသော ဆန္ဒ ဖြစ်လာပြန်သည်။ လောလောဆယ်တွင် သူ၏ ကြီးမားသော အောင်မြင်မှုကို ပြန်လည်၍ စဉ်းစားလို၏။

မကြာခင်မှာပင် သူ့ကားသည် သူ့ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ ဤအခိုက်မှာပင် ကုမ္ပဏီ၏ စီမံခန့်ခွဲမှုဆိုင်ရာ အကြီးအကဲတစ်ယောက် ဖြစ်သော တိုယာမာသည် သူ့ဘက်သို့ လျှောက်လာနေသည်ကို သတိပြု မိလိုက်သည်။

'ကျွန်တော် အိမ်လိုက်ပို့ပါရစေခင်ဗျာ' ဟု တိုယာမာက ပြောသည်။ တိုယာမာသည် လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ တစ်ချိန်က ဥက္ကဋ္ဌ အိုတာကာကိုယ်တိုင်က မျက်စိကျခဲ့သော လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အိုတာကာကိုယ်တိုင်ပင် ဤလူငယ်အား ရာထူးတစ်ဆင့်ပြီး

တစ်ဆင့် တိုးပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အသက်သုံးဆယ်နှင့် လေးဆယ်ကြား အရွယ်ရှိ လူတစ်ယောက်အား ဌာနဆိုင်ရာအကြီးအကဲ ရာထူးအထိ တိုးတက်ပေးခြင်းသည် ကုမ္ပဏီ၏ အစဉ်အလာ မဟုတ်ပေ။ တိုယာမာ သည် လူချောလူလှတစ်ဦးဖြစ်၍ ရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ယောက်နှင့် တူသည်ဟု အများက ပြောကြသည်။ သူသည် ကုမ္ပဏီရှိ မိန်းကလေး ဝန်ထမ်းများကြား၌ ရေပန်းစားနေသော စတားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

အိုတာကာအား အိမ်သို့ လိုက်ပို့မည့်အစား မိမိအား လိုက်ပို့ ပါရစေ ဟု ခွင့်တောင်းနေခြင်းသည် ကာဂျီဘာရာရှိအတွက် တွေးစရာ တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ အတော်အကင်းပါးတဲ့အကောင်ပဲဟု သူ တွေးမိ သည်။ အသေအချာ စဉ်းစားပြန်တော့လည်း တိုယာမာက အိုတာကာ အား လိုက်မပို့ဘဲ မိမိအား လိုက်ပို့လိုသည့် ကိစ္စမှာ အမြစ်ဟုပြောရန် ခက်လှသည်။ လက်ရှိ အနေအထားအရ အိုတာကာသည် ဥက္ကဋ္ဌ မဟုတ်တော့ပေ။ မိမိ ကာဂျီဘာရာရှိသာလျှင် ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်၏။ အမှန်တော့ ဤကိစ္စသည် ရှိရိက်တာအဖွဲ့ဝင်လူကြီးများမှ တစ်ပါး အခြားဝန်ထမ်းများ သိနိုင်သေးသည့်ကိစ္စ မဟုတ်ပေ။

သူနားလည်ထားသည့်အတိုင်း ဆိုပါက ဤကိစ္စကို ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည် မှာ သုံးနာရီမျှသာ ရှိသေး၏။ ဘုတ်အဖွဲ့ဝင်များကလည်း ဤကိစ္စကို လျှို့ဝှက်ထားရမည်ဟု မေတ္တာရပ်ခံခဲ့သည်။ နောက် သုံးရက်ကြာမှသာ တရားဝင် ကြေညာမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့၏။ ဤ လျှို့ဝှက်သတင်းသည် တိုယာမာ၏ နားသို့ ရောက်နိုင်စရာ မရှိသေး။ အကယ်၍ မိမိတွေးသည့် အတိုင်း မှန်ကန်ပါက တိုယာမာသည် သူ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သွားသည်ကို သိနိုင် ဖွယ်ရာ မရှိ။ သို့ဆိုလျှင် ဤလူငယ်အနေဖြင့် ပါးနပ်သူတစ်ဦး ပီပီ တွေးတောခန့်မှန်းကာ သိသွားခြင်းများလား။

အမှန်တော့ တိုယာမာ သိသွားသည်မှာ ဤသို့ဖြစ်သည်။ အရေးပေါ်အစဉ်းအဝေး ရုတ်တရက် ကျင်းပသည့်အခါ အများစုက ထိပ်ပိုင်း၌ လူအပြောင်းအလဲများ ရှိလာဖွယ်ရာရှိသည်ဟု ခန့်မှန်း

ခဲ့ကြသည်။ သို့သော်လည်း မည်သူကမှ အိုတာကာ ဥက္ကဋ္ဌရာထူးမှ ထွက်သွားလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့ကြ။ အိုတာကာသည် 'ဤကုမ္ပဏီအတွက် အသင့်တော်ဆုံးလူ တစ်ဦးတည်း ဖြစ်သည်' ဟု အများက သတ်မှတ်ခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

အိုတာကာသည် အက်စ်... စက်မှု လက်မှု လုပ်ငန်းများကို တာဝန်ယူခဲ့ရစဉ်က လုပ်ငန်းအားလုံးကို တိုးတက်အောင် လုပ်ခဲ့ခြင်းအား မြင့် ကုမ္ပဏီတစ်ခုလုံးကို ကြီးပွားတိုးတက်စေခဲ့သူဖြစ်၏။ ကုမ္ပဏီအား ယနေ့ အခြေအနေသို့ ရောက်လာအောင် စွမ်းဆောင်ခဲ့သူမှာ အိုတာကာ ပင်ဖြစ်သည်။ တစ်နှစ်... နှစ်နှစ် အတွင်း သူသည် လုပ်ငန်းသစ်သုံးခုကို တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်ခဲ့သူဖြစ်၏။ ထိုပြင်လည်း သူသည် ကုမ္ပဏီ၏ အမှားများအတွက် ခေါင်းမရှောင်ဘဲ တာဝန်ယူခဲ့သူဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်ရာ အိုတာကာ ဥက္ကဋ္ဌရာထူးမှ ထွက်ခြင်းသည် မဖြစ်သင့် မဖြစ်ထိုက်သော ကိစ္စ ဟု အများက ထင်မြင်ယူဆကြသည်။ ဤကိစ္စသည် ဖြစ်လာဖို့ မဆိုထားနှင့် အိပ်မက် ပင် မမက် သင့် သည် အရာတစ်ခုဟု အများက သတ်မှတ်ခဲ့ကြသည်။

တိုယာမာအတွက်ကတော့ ဤကိစ္စမျိုးသည် ဖြစ်တတ်သော သဘာဝရှိသည်ဟု ယူဆသည်။ သူသည် လူများကိုကြည့်ရာ၌ သူ့ကိုယ်ပိုင် နည်း ကိုယ်ပိုင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်တတ်သူဖြစ်၏။ လူတွေနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သူသည် ယင်းအတွေးမျိုးရှိသူ ဖြစ်သည်။ တိုယာမာ၏ အကျင့်စရိုက်သည် ကလေးဘဝကတည်းက ပုံစံသွင်းပေးသလို ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သူ့အဖေသည် ဦးပွားနေလုပ်ငန်းတစ်ခု လုပ်နေရာမှ အနွှဲနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရ၏။ ထိုအခါ သူ့အဖေသည် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေခဲ့သည်။ သူ့အဖေသည် တိတ်တိတ်ပုန်းချစ်သူရှိသဖြင့် အိမ်ကို စွန့်ခွာသွားခဲ့၏။ သူသည် နိုင်ငံခြားသားတစ်ဦး၏ မွေးစားမှုကို ခံယူကာ တက္ကသိုလ် ပညာကို ဆက်လက် သင်ယူခွင့်ရခဲ့သည်။ ယင်း အခြင်းအရာအားလုံးသည် သူ့စိတ်၌ 'ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်သည်' ဟူသော အယူအဆကို လက်ခံအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား...။

စားသောက်ခန်းထဲမှ အိုတာကာထွက်လာပြီး သူ့နောက်မှ ကာရိုဘာရာရရှိ လိုက်သွားသည်ကို သတိထားမိခဲ့သော တိုယာမာသည် ချက်ခြင်းပင် ထိုင်ရာမှ ထကာ သူ့တို့နှစ်ဦးနောက်မှ လိုက်လာခဲ့သည်။ သူသည် အိုတာကာ၏ အပြုအမူမှ ဘာတစ်ခုကိုမှ ကောက်ချက်ချ၍ မရခဲ့ပေ။ အိုတာကာ၏ မျက်နှာ မသာယာ ဖြစ်နေခြင်းသည် အကဲမမိ၍ မရနိုင်သော အရာဖြစ်၏။ အိုတာကာသည် ထိုမျက်နှာထားမျိုးကို အမြဲတစေ ပိုင်ဆိုင်ထားသူဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့်လည်း အိုတာကာ၏ မျက်နှာ မကြည်လင်ခြင်းကို ကြည့်၍ ဆုံးဖြတ်ရန်မှာ မလွယ်ကူလှပေ။

ကာရိုဘာရာရရှိ၏ မျက်နှာမှာလည်း ကြည်လင်ခွင်ပျခြင်း မရှိပေ။ သို့သော်လည်း သူ၏ မျက်နှာ မသာယာမှုသည် သူ၏ ကောင်းသော ကံကြမ္မာ၏ ဖိအားကြောင့် ဖြစ်ဖွယ်ရာရှိသည်ဟု ထင်ရသည်။ ကာရိုဘာရာရရှိသည် ဝမ်းသာစရာနှင့် ဖြစ်စေ၊ ဝမ်းနည်းစရာနှင့်ဖြစ်စေ ကြုံတွေ့လာပါက သူ့မျက်နှာထားကို တစ်ပုံစံတည်းဖြစ်အောင် ထားနိုင်သည့် အလေ့အထ ရှိသူဟု သူ ယုံကြည်သည်။ ထို သဘောသဘာဝကို ရိပ်စားနားလည်နေသော တိုယာမာ၏ မျက်လုံးများထဲတွင် ကာရိုဘာရာရရှိ၏ မျက်နှာ မသာယာမှုသည် ထူးခြားသည်ဟု မဆိုသာပေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တိုယာမာအတွက်ကတော့ ကာရိုဘာရာရရှိ၏ မျက်နှာ မသာယာမှုသည် သူ့စားနေရသည့် သာယာကြည်နူးမှုအတွက် သာ ဖြစ်မည်ဟု ယူဆသည်။ မိမိအနေဖြင့် ယခုလက်ရှိ ရာထူးနှင့် အဆင့်ကို ရရှိခဲ့သည်မှာ အိုတာကာ၏ ကျေးဇူးကြောင့်ဖြစ်သည်ကို တိုယာမာ ကောင်းကောင်း သိသည်။ သို့သော်လည်း အိုတာကာ ထွက်သွားသည်ကို မြင်၍ ထလိုက်သွားသော ကာရိုဘာရာရရှိ၏ အပြုအမူသည် ထူးဆန်းလျက်ရှိ၏။ ယင်းလုပ်ရပ်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တိုယာမာ၏ ခေါင်းထဲ၌ အသိတစ်ခု ဝင်လာသည်။ ယခုအချိန်မှစ၍ သူသည် အိုတာကာနဲ့ အဆက်ဖြစ်ကာ ကာရိုဘာယာရရှိနှင့် နီးစပ်အောင်

နေသွားမှ မြစ်တော့မည် ဟူသော အသိဖြစ်၏။ ယခုအချိန်သည် သူ့အတွက် လက်လွှတ်ခံ၍ မဖြစ်သည့် အချိန်ပေတည်း။

ကာကီဘာရာရှီ၏ ကားနှင့် လိုက်လိုသည့် နောက်တစ်ဦးမှာ စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်၏ ညီမအငယ်ဆုံး တီဂူကို ဖြစ်၏။ တီဂူကိုသည် မုဆိုးမတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အသက်သုံးဆယ်အရွယ် ဖြစ်သည်။ သူမအား နောက်ထပ် အိမ်ထောင်ပြုရန် အောင်သွယ်လုပ်လိုသူ အများအပြား ရှိသည်။ သို့သော်လည်း သူမ၏ ဇီဝကြောင့်မူကြောင့် နောက် အိမ်ထောင်ပြုရေးကိစ္စမှာ မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။ ယခုလည်း တိုယာမာနှင့် ကာကီဘာရာရှီတို့နှစ်ယောက် ကားထဲဝင်သွားသည်ကို မြင်လိုက်သော အခါ တီဂူကိုသည် အကြံတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ အကယ်၍ သူတို့ကား သည် မြောက်ပိုင်းမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ သွားကြမည်ဆိုပါက သူမလည်း လိုက်လိုသည်ဟု ပြောရန်ဖြစ်၏။

'တကယ်လို့ ကျွန်မပါ လိုက်ချင်တယ်ဆိုရင် ဖြစ်မလား' ဟု တီဂူကို က မေးပြီး ကားထဲရှိ ကာကီဘာရာရှီအား ဝင်ထိုင်သည်။

'ဟေး... ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ' ဟု တိုယာမာက ရေရွတ်သည်။ သို့သော်လည်း တိုယာမာသည် အားလုံးသော မိန်းမများအပေါ်၌ အထင် သေးသူ ဖြစ်သည်။ မိန်းမအားလုံးသည် သူ့ကိုမြင်လျှင် အလွန်သဘောကျ သည်ဟု အမြဲတွေးလေ့ရှိသူဖြစ်၏။ ယခုလည်း သူသည် တီဂူကိုအား တစ်မျိုးထင်လျက်ရှိသည်။ သူ ကားထဲ၌ရှိနေ၍သာ တီဂူကိုက လိုက်လို သော ဆန္ဒ ရှိနေခြင်းဖြစ်မည်ဟု သူယူဆသည်။

ထိုအယူအဆကြောင့်လည်း သူသည် ကာကီဘာရာရှီနှင့် အနေရ အထိုင်ရ ခက်လျက်ရှိသည်။

'ကျွန်မ လိုက်လာလို့ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး တိုယာမာဆန်ရယ်' ဟု တီဂူကိုက နှစ်ကိုယ်ကြားလေသံဖြင့် ပြောသည်။

'မရဘူး။ ဒီနေ့တော့ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး'

'ဒီလိုဆိုရင်လည်း ရပါတယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားပြီး စကား

ပြောကြရအောင်' ဟု တီဂူကိုက ပြောသည်။ ထို့နောက် အလွန်ချိုသာ သော လေသံဖြင့် 'အခု ကျွန်မပြောတာ ဘယ်လိုသဘောရပါသလဲ ရှာချို ဆန်ရယ်' ဟု ကာကီဘာရာရှီဘက် လှည့်၍ ပြောသည်။

'ရှာချိုဆန်' ဟု ခေါ်လိုက်သည့်အတွက် တိုယာမာရော ကာကီ ဘာရာရှီပါ အံ့အားသင့်နေကြသည်။ အမျိုးသမီးငယ်က မိမိအား ဥက္ကဋ္ဌ ကြီးဟု ခေါ်နေသည်။ မိမိ ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်သွားသည်ကို သူမ ဘယ်လိုနည်းနှင့် သိသွားပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားသည်။ သို့သော်လည်း လွယ်လင့်တကူ စဉ်းစား ၍မရ။

'ဒီနေ့ညဟာ ဆောင်းဦးပေါက် လပြည့်ညရှင်။ လရွှာခင်းကို သွား ကြည့်ကြရအောင်။ ရှာချိုဆန် ဘယ်လိုသဘောရသလဲ'

အမျိုးသမီးငယ်က သူ့အား 'ဥက္ကဋ္ဌ' ဟု ခေါ်နေသည်ကို ကာကီ ဘာရာရှီက ပြင်မပေးတော့။ သူသည် မြောက်ဘက်ပိုင်းမှ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို စဉ်းစားမိသဖြင့် 'တို့... ဝါကီမိုတိုဆိုင်ကို သွားကြရင် ကောင်းမယ် တိုယာမာ' ဟု ပြောသည်။

မှန်ပါ၏။ ဤညသည် ဆောင်းဦးကာလ လပြည့်ညဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ကောင်းကင်သည် ကြည်လင်ခြင်းမရှိ။ တိမ်တွေ ဖုံးနေသည်။ လမင်းသည် မျက်နှာကိုပင် မပြ။ တီဂူကို၏ စောစောက စကားကြောင့် ကာကီဘာရာရှီနှင့် တိုယာမာတို့သည် ကားပြတင်းမုနေ၍ အပြင်သို့ ခေါင်းဖြူ ကြည့်ကြသည်။ လ အပေါ် စိတ်မဝင်စားသူဆို၍ ကားခရိုင်ဘာတစ်ဦးတည်းသာ ရှိ၏။ သူသည် လ အကြောင်းကို လုံးဝ စဉ်းစားခြင်းမရှိ။ တခြားကြောင့်မဟုတ်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင် ခံစားနိုင် သော အရည်အသွေးမရှိ၍ ဖြစ်သည်။

(၂)

ဝါကီမိုတို၏ ဆိုင်သို့ သွားရောက်ခြင်းသည် နောက်ထပ် ပါတီပွဲတစ်ခုသို့ တက်ရောက်ခြင်းနှင့် အတူတူပင်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်စရာရှိ၏။ ပထမက တော့ တီဂူကိုသည် ကာကီဘာရာရှီအား မန်နေဂျာကြီးဟု ခေါ်လေ့ရှိ၏။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကာရိုဆာမာဟု ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ခေါ်လေ့ရှိ၏။ မန်နေဂျာကြီးဟု ဂျပန်လို ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ယခုညတွင် ကားပေါ်၌ပါလာသည့် အချိန်မှစ၍ ဥက္ကဋ္ဌကြီးဟူသော အခေါ်အဝေါ်ကိုသာ တွင်တွင်သုံးလာခဲ့သည်။ တီဇူကိုသည် ယနေ့ ကုမ္ပဏီ၏ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်မှုကို ကောင်းစွာသတိထားမိသည်။ ယနေ့ အပြောင်းအလဲတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်ဟုလည်း သူနားလည်နေသည်။ ကာရိုဘာရာရှိသည် ကုမ္ပဏီ၏ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်လာရန် အလားအလာ ရှိသည်ကိုလည်း အစောကြီးကတည်းက သိထား၏။ ယင်းအသိကို အခြေခံ၍ ကာရိုဘာယာရှိအား ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သွားပြီဟု အခိုင်အမာ ယုံကြည်ထား သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူမသည် ကာရိုဘာရာရှိအား ဥက္ကဋ္ဌကြီးဟုသာ ဆက်၍ ခေါ်နေခြင်းဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်ရာ တိုယာမာအနေဖြင့် မန်နေဂျာကြီး ဟု ဆက်၍ခေါ်ရန် ဝန်လေးလျက်ရှိသည်။

ဝါကီမိုတိုဆိုင်သို့ ရောက်ကြသည့်အခါ ကာရိုဘာရာရှိသည် များစွာ စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားဟန်တူသည်။ သူသည် အရက်ကို ခါတိုင်း သောက်နေကျထက်ပို၍ သောက်သည်။ သူ၏ အပေါင်းအသင်းများ ကြားတွင် သူသည် အရက်ကို မူးအောင် သောက်လေ့ရှိသူ မဟုတ်ဟု ထင်ရှားသူဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ယခုညတွင်မူ သူသည် အနည်းငယ်မျှ မူးလျက်ရှိသည်။ သူကိုယ်တိုင်ပင် သူမူးနေပြီဟု သိထားသည်။ အိမ်သာသို့ သွားစဉ်က သူ့ခြေထောက်များသည် ဒယ်မ်းဒေလိုင် ဖြစ်နေခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ကိုယ်သူ မူးနေပြီဟု အတိအကျ ပြောနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ အိမ်သာထဲမှ ပြန်ထွက်လာသည့်အခါ သူ့အား ဥက္ကဋ္ဌ ရာထူး နေရာသို့ ရောက်အောင် တွန်းပို့ခဲ့သည့်သူအား သတိရမိသည်။ နောက်ဆုံး ဥက္ကဋ္ဌရာထူးကို ရသွားသည့်အခါတွင်လည်း ထိုလူသည် များစွာ ပျော်ရွှင်နေခဲ့သည်။ ထိုသူမှာ ကီတာဇာကာ အမည်ရှိ ဒါရိုက်တာ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ သူသည် ယနေ့ည ဤဆိုင်သို့

ကီတာဇာကာအား မိတ်ကြားလာဖို့ သင့်၏။ ကာရိုဘာရာရှိသည် ကီတာဇာကာအား ခေါ်မလာခဲ့မိသည့် အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်လျက် ရှိသည်။

ကာရိုဘာရာရှိသည် ခန်းမထဲရှိ တယ်လီဖုန်းဖြင့် တောင်ပိုင်း စားသောက်ဆိုင်သို့ ဆက်သည်။ တစ်ဖက်မှ တယ်လီဖုန်းကိုင်သူမှာ ဆိုင်ပိုင်ရှင် အမျိုးသမီး ဖြစ်၏။

'စားသောက်ပွဲက အခုပဲ ပြီးသွားတယ်။ အားလုံးပြန်တော့မလို့ ပြင်ဆင်နေကြပြီ' ဆိုင်ရှင်က ပြောသည်။ ကာရိုဘာရာရှိက ကီတာဇာကာအား ခေါ်ပေးရန် ပြောသည်။ ကီတာဇာကာ တယ်လီဖုန်းကိုင်လိုက်သည့်အခါ သူ့အား 'ဘာလဲ၊ ဝမ်းသာတဲ့ အထိမ်းအမှတ် လုပ်နေပြီလား' ဟု မေးသည်။ အထိမ်းအမှတ်ပွဲ လုပ်ခြင်းမှာ မြန်ဆန်လွန်းလှသည်ဟုလည်း ပြောသည်။ ထို့နောက် ကီတာဇာကာသည် အသံကို တိုးလိုက်ပြီး 'ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆီကို အခုပဲ လာခဲ့မယ်' ဟု အသိပေးသည်။

နောက် နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ဆိုင်ရှေ့၌ လာရပ်သည့် ကားတစ်စီး၏ အသံကို ကြားရသည်။ ချက်ချင်းပင် အခန်းတံခါးဝမှ ဝင်လာသော ကီတာဇာကာအား မြင်ရသည်။ တိုယာမာကို မြင်လိုက်သည့်အခါ ကီတာဇာကာသည် အံ့အားသင့်သွားဟန်ဖြင့် တစ်ချက်စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း သူသည် တိုယာမာအား အသိအမှတ် ပြုလောက်သည့် လူတစ်ယောက်ဟူသော အတွေးဖြင့် ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ကာရိုဘာရာရှိကိုသာ လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်သည်။ 'ဘယ်လိုလဲဗျာ... အောင်ပွဲလုပ်တာ မြန်လှချင်လား၊ အခုဟာ ခင်ဗျားရဲ့တဲ့ ဥက္ကဋ္ဌရာထူး အတွက်လား' ဟု လှမ်းပြောသည်။

ထိုကေးအရ တိုယာမာသည် ကာရိုဘာရာရှိ တစ်ယောက်ကုမ္ပဏီ၏ ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်သွားပြီဟူသော အချက်ကို အတိအကျ သိသွားသည်။ 'ကဲ... တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ လောကမှာ ဘာမဆို မြစ်နိုင်တာ

ချည်ပဲ' ဟု စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ပြောသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ တိုယာမာသည် ကာဂျီဘာရာရီအား ဥက္ကဋ္ဌကြီးဟု ချီးမြှင့်ပေးခဲ့သော်လည်း။

ထိုအချိန်မှာပင် လမ်းသည် တိမ်များ၏ နောက်မှ အပြင်သို့ တိုးထွက်လာသည်။ စားပွဲထိုးအမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် ဝရန်တာမှ ထိုးတံခါးများကို လာ၍ ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ ဝရန်တာတွင် အလှစိုက်ထားသော ဝါးစုံပြန်ပင် ပန်းတီးများအား တန်းစီ၍ ချထားသည်ကို မြင်ရသည်။ အခြားလူများ စားပွဲမှ မထကြသော်လည်း တိရစ္ဆာန်ကတော့ ဝရန်တာသို့ ပြန်ထွက်လာပြီး တစ်နေရာ၌တိုင်ကာ လ၏အလှနှင့် အေးမြသော အရိပ်ကို ခိုလှုံနေသည်။ အခိုက်အတန့်အတွင်းမှာပင် တိရစ္ဆာန်သည် သူ့စိတ်ကို သူ ကောင်းစွာ နားလည်သွားသည်။ သူမသည် တိုယာမာအား ချစ်နေမိပြီ။ ယခုလိုက်လာခြင်းမှာ တိုယာမာ၏ ဘေးတွင် သူတစ်ယောက်တည်း ရှိနေလို၍ ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

သူတို့၏ ပါတီပွဲကလေးမှာ အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာသည်။ ရေရှာကချေသည် လေးငါးယောက်ခန့်သည် ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌသစ်၏ဘေး တွင် ထိုင်နေ၏။ ကာဂျီဘာရာရီအား လူတိုင်းက ဥက္ကဋ္ဌကြီးဟု ကင်ပွန်းတပ်နေကြ၏။ စတင်၍ အခေါ်ခံခဲ့ရစဉ်က သူနားထဲ၌ တစ်မျိုးဖြစ်နေသော်လည်း ယခုအခါတွင်မူ ဝါးသွားပြီဖြစ်၏။

'လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ငွေများများရအောင် လုပ်နိုင်လာတဲ့အခါမှာ အာဏာနဲ့ရာထူးကို လိုချင်လာကြတယ်။ အဲဒီနောက် မိန်းမနောက်လိုက်ကြတယ်။ တကယ်လို့ သူ့ရဲ့ သာယာမှုဟာ အမျိုးသမီးတွေအိမ်မှာ မရနိုင်တော့ဘူးဆိုရင် ဂုဏ်ထူး၊ ဘွဲ့ထူးနဲ့ ဆုတံဆိပ်တွေကို လိုချင်ကြပြန်တယ်။ ကျွန်တော် ဘာကြောင့် ဒီလိုတွေ့မိတာလဲဆိုတော့ ဥက္ကဋ္ဌအိုတာကာဟာ ဘွဲ့တံဆိပ်တွေနောက်ကို အဖူးအမူးလိုက်နေတာ မြင်ရလို့ပါ' ဟု ကီတာဇာကာက ပြောသည်။

ကီတာဇာကာသည် ကုမ္ပဏီသို့ ကာဂျီဘာရာရီ ရောက်ပြီး နောက်ငါးနှစ်ခြောက်နှစ်ကြာမှ ဝင်လာသူဖြစ်သည်။ အသက်အားဖြင့်

လေးဆယ်တွင်းဖြစ်၏။ ကာဂျီဘာရာရီထက် ဆယ်နှစ်မျှ ငယ်သည်။ သို့သော်လည်း သူသည် ကာဂျီဘာရာရီထက် အသက်ကြီးသည်ဟု ထင်ရလောက်အောင် အိုမင်းရင့်ရော်လျက် ရှိ၏။ သူသည် ဝါးသားပြောင့်မတ်သည်။ စကားပြောလျှင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ်သည်။ သူသည် ဘယ်တော့မှ အဖျင်းအပြက် ပြောတတ်သူတစ်ဦး မဟုတ်ပေ။

'လူဟာ အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်ပဲ' ဟု ကာဂျီဘာရာရီက ရေရွတ်သည်။ သို့သော်လည်း သူသည် စကားကို ဆက်မပြောဘဲ သူ့နှလုံးသားထဲ၌ သိမ်းထားလိုက်၏။ အမှန်အားဖြင့် အိုတာကာ အလိုရှိသော ငွေ၊ အာဏာ၊ မိန်းမနှင့် ဂုဏ်ထူးဘွဲ့ထူးများ ရရှိနေအတွက် ကာဂျီဘာရာရီသည် အရေးကြီးသော အခန်းကဏ္ဍမှ အစဉ်အမြဲ ပါဝင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ 'သူ့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ငါ အနှံ့ခံလို့ ရခဲ့တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါ့အနေနဲ့ သူ့ကို အကာ အကွယ် ပေးဖို့ အမြဲတမ်း အားထုတ်နေရတာကိုး။ အိုတာကာရဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ပေးနေတာဟာ သာမန်အလုပ်မျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး' ဟု တွေးမိသည်။ သူသည် အိုတာကာ၏ လက်အောက်တွင် မြင်းတစ်ကောင် သဖွယ် နှစ်ပေါင်းများစွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။ မနိုင်သော ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးများကို ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသဖြင့် သူသည် ခွန်အားချိန့်လာခဲ့ရ၏။ အရက်သမားလည်း ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

'အင်း... ' ဟူသော အသံသည် ကာဂျီဘာရာရီ၏ နှုတ်မှ အမှတ်တမဲ့ ထွက်လာသည်။ သူ့အသံသည် ညည်းညူသံနှင့် တူနေသည်။

'ဘာကိုများ ညည်းနေတာလဲ' ဟု ဆိုင်ရှင်အမျိုးသမီးက မေးပြီး ရယ်သည်။ သို့သော်လည်း ကာဂျီဘာရာရီအဖို့ကတော့ စောစောက အသံမျိုး ထွက်လာစေသည့် အကြောင်းရင်းကို သိနေသည်ဖြစ်ရာ ရယ်စရာဟူ၍ လုံးဝ စွာမရချေ။

ကီတာဇာကာသည် စကားကို အမှင်မပြတ် ပြောလျက်ရှိ၏။ ကာဂျီဘာရာရီ၏ အာရုံသည် သူ့အားရည်ရွယ်ပြီး ပြောလိုက်သည့် ကီတာ

ဇာတာ၏ စကားကြောင့် ကံတာဇာကဲ့သို့ ရောက်သွားသည်။

'ဒါကြောင့်မို့ ဒီနှစ် ကာဂျီယာမှာ လရှုခင်း လေ့လာစေ ပါတီပွဲ လုပ်ဖို့ ကိစ္စဟာ ဖျက်သွားပြီ'

နှစ်စဉ် ကုမ္ပဏီမှ အရာရှိ နှစ်ဆယ်သည် ဥက္ကဋ္ဌ အိုတာကာ၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် စက်တင်ဘာ သို့မဟုတ် အောက်တိုဘာလ၏ လပြည့်ည တစ်ညတွင် လခိုက်၏ ရသကို ခံယူရင်း ပါတီပွဲ လုပ်လေ့ရှိ၏။ ယင်းပါတီ ပွဲမျိုး ကျင်းပသည့်အခါများတွင် ကာဂျီဘာရာရှိသည် တာဝန်ယူ၍ ဆောင်ရွက်ပေးရမိ၍ ဖြစ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကာဂျီဘာရာရှိသည် ယင်းအခမ်းအနား ပြင်ဆင်ရေးတာဝန်ကို လူငယ်အရာရှိများအား ယုံကြည်စိတ်ချစွာ လွှဲအပ်ပေးလေ့မရှိ။ တာဝန်အားလုံးကို သူတစ်ဦး တည်းက ယူ၍ လုပ်ကိုင်ပေးလေ့ရှိ၏။ နေ့ရက်ကိုလည်း ဘယ်တော့မှ အတိအကျ သတ်မှတ်ပေးခြင်း မပြု။ စက်တင်ဘာ သို့မဟုတ် အောက်တိုဘာလထဲမှ သင့်တော်ရာ ရက်တစ်ရက်၌သာ ဖြစ်ဖို့ရှိ၏။

အကယ်၍ မိမိတို့ ရွေးချယ်သတ်မှတ်ထားသော ရက်တွင် မိုးရွာ နေခဲ့သည်ရှိသော်... အိုတာကာ၏ ပြုပြင်မှုကို ခံရခွင့်သာရှိသည်။ နှစ်စဉ် ပုံမှန်လုပ်လာရသည့်အခါ ကာဂျီဘာရာရှိသည် စက်တင်ဘာလထဲ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူတစ်ယောက်အား ရာသီဥတုဗျူရှိသို့ စေလွှတ်၍ ရာသီဥတု အခြေအနေကို မေးလေ့ရှိ၏။ အကယ်၍ သူ ရွေးထားသည့်ရက်တွင် ရာသီဥတု ကြည်လင်သာယာမည်ဟု အတိအကျ သိရပါက ပါတီပွဲကို ကျင်းပရန် ကြိုတင်ပြင်ဆင်စရာရှိသည်များကို လုပ်ဆောင်ထားသည်။ အကယ်၍ မိုးရွာမည် အနေအထားရှိသည်ဟု ဆိုပါမူကား သူသည် ပါတီပွဲကျင်းပမည့်ရက်ကို အောက်တိုဘာတွင်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းပစ်တတ်သည်။

ယခုနှစ်တွင်လည်း ဒါတိုင်းနှစ်များကဲ့သို့ပင် ကာဂျီဘာရာရှိသည် လပြည့်ည ရှုခင်း ပါတီပွဲ ကျင်းပစေပေါ်၌ အာရုံစူးစိုက်လျက်ရှိသည်။ ရာသီဥတုဗျူရှိသို့ လူစေလွှတ်၍ စုံစမ်းလိုက်သည့်အခါ စက်တင်ဘာလ

ထဲတွင် မိုးရွာနေဦးမည့် အခြေအနေ ရှိနေသည်ဟု သိရ၏။ ထိုလအတွင်း ဖြစ်ပေါ်လာမည့် လပြည့်ချိန်မှာပင်လျှင် မိုးလွှတ်နိုင်မည်မဟုတ်ဟု သိခဲ့ ရ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ပါတီပွဲကို စက်တင်ဘာလထဲ၌ မလုပ်ဘဲ အောက်တိုဘာလတွင်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် လည်း မိုးရွာမည်ဟု သတ်မှတ်ထားသော ထိုရက်တွင် မိုးမရွာဘဲ ကြည်လင်သာယာသော နေ့တစ်နေ့ဖြစ်နေသည်။ ထိုနေ့မှာပင် တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်လာခဲ့သည်မှာ ကာဂျီဘာရာရှိအား ကုမ္ပဏီ၏ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဆုံးဖြတ် ရွေးချယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ကာဂျီဘာရာရှိသည် ထိုင်နေရာမှထကာ ဝဲရံကဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ သည်။ ကာဂျီဘာရာရှိ၏ မျက်လုံးများသည် တိရွက်၏ လည်ဂုတ်ပေါ်၌ ဝဲကျနေသော ဆံပင်ကိုမြင်သည်။ လရောင်ထိုးကျနေသဖြင့် ဆံပင်အလှ သည် ဝီမြင်လျက်ရှိသည်။ သူ့နှလုံးသားအား ဘယ်မိန်းမကမှ ဖမ်းယူ ချွပ်ကိုင်ခြင်း မခံခဲ့ရဖူးသော ကာဂျီဘာရာရှိအဖို့တော့ မိမိ ခံစား လိုက်ရသော စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် အံ့အားသင့်စရာ ဖြစ်နေရ၏။

ထိုအခိုက်တွင် တိုယာမာ၏ အသံကို သူ့ကြားလိုက်ရသည်။ ကီတာဇာကာနှင့် စကားလက်ဆုံကျနေသော တိုယာမာသည် သူ့အား စကားလှမ်းပြောနေခြင်းဖြစ်၏။ 'ဥက္ကဋ္ဌကြီး... အခုအချိန်ကစပြီး ဒီညကို အမှတ်တရပြုတဲ့အနေနဲ့ နှစ်စဉ် လပြည့်ညရှုခင်း ပါတီပွဲ ကျင်းပ သွားကြရအောင်။ တကယ်လို့ အိုတာကာမရှိတာနဲ့ ဒီပါတီပွဲကို ဆက် မကျင်းပတော့ဘူးဆိုရင်တော့ ဝမ်းနည်းစရာ ဖြစ်တော့မှာ သေချာတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဒီပါတီပွဲကို ဆက်လုပ်မဖြစ်မယ်။ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဘယ်လို သဘောရပါသလဲ'

ထိုစကားကြောင့် ကာဂျီဘာရာရှိ၏ စိတ်အာရုံထဲ၌ ပါတီပွဲ လုပ်တိုင်း စားစွဲထိပ်မှ ထည်ဝါခဲ့သားစွာ ထိုင်နေလေ့ရှိသော ဥက္ကဋ္ဌဟောင်း အိုတာကာ၏ ရုပ်လွှာကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာသည်။ သူသည် တိုယာမာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

‘ကောင်းပြီ... တိုယာမာ၊ ရှေ့ရောက်ပြီ၊ ပါတီပွဲတွေလုပ်တိုင်း မင်းကိုယ်တိုင် တာဝန်ယူ’ ဟု ကာရိုဘာရာရှိက စက်တင်ဘာ ဆောင်းဦးကာလ၏ လပြည့်ဝန်းဆီသို့ မော့ကြည့်ပြီး ပြောသည်။ လမင်းသည် သာယာကြည်လင်နေသော ကောင်းကင်ယံတွင် ဖြည်းဖြည်းသာသာ ရွေ့လျားလျက်ရှိ၏။ တကယ်တော့ လမင်းသည် အလွန် ကျက်သရေရှိပြီး မြတ်နိုးစရာကောင်းအောင် လှပသည့် အရာတစ်ခုပါကလား။

ထိုညတွင် ကာရိုဘာရာရှိတို့အုပ်စု ရောက်နေသည့်ဆိုင်၌ အခြား ဧည့်သည်တစ်ဦးလည်း ရှိနေသည်။ ထိုသူမှာ ရှိရှိကိုင်ဘာရာဆိုသူဖြစ်၏။ အားကစားသတင်း ဝေဖန်ဇောသမားတစ်ဦးအဖြစ် လူသိများသူဖြစ်၏။ သတင်းစာများတွင်လည်း ဆောင်းပါးများ ရေးလေ့ရှိသူဖြစ်သည်။ သူသည် ဤဆိုင်သို့ သတင်းစာသမား အုပ်စုတစ်စုနှင့် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်၏။ သူနှင့် အဖော်များသည် ဆိုင်မှ ပြန်လည်ထွက်ခွာကြရန် တာဝန် နေကြသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သူသည် မီယုကီ ကာရိုဘာရာရှိ တစ်ယောက် ဆိုင်ထဲ၌ ရှိနေသည်ဟူသော သတင်းကို ရသွားသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူသည် ကာရိုဘာရာရှိ ရှိနေသည့် အခန်းသို့ ရောက် လာသည်။

ကိုင်းဘာရာသည် နယ်မြေဒေသအတွင်းရှိ အထက်တန်းကျောင်း တစ်ကျောင်းမှ စာမေးပွဲအောင်လာသူ ဖြစ်သည်။ ကျောင်း၌ နေစဉ်က သူသည် ဘေ့စ်ဘောကစားရာ၌ အလွန်ထူးချွန်သူဖြစ်သည်။ ဂျပန် တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ ကျောင်းသားများ၏ ဘေ့စ်ဘောပြိုင်ပွဲတွင် သူသည် ချန်ပီယံဆုကိုပင် ရရှိခဲ့သူဖြစ်သည်။ သူသည် ဘေ့စ်ဘောတွင် ဝါသနာကြီး လှသည်ဖြစ်ရာ တက္ကသိုလ် ချောက်သည် အထိ ဘေ့စ်ဘော အားကစားသမားအဖြစ် ထူးချွန်ထင်ရှားလျက်ပင်ရှိသည်။ တက္ကသိုလ်မှ ထွက်၍ သတင်းစာတိုက်၌ အလုပ်ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်သည့် အခါတွင် လည်း သူသည် ဘေ့စ်ဘောအားကစား သတင်းထောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ စစ်ကြီး ငြီးသွားသည့်အခါ သူသည် အလွန် အလားအလာကောင်းသည့် ဘေ့စ်ဘောအသင်း မန်နေဂျာတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ကိုင်းဘာရာသည် ကျောင်းနေဖက်ဖြစ်ခဲ့သော စက်မှုလုပ်ငန်းရှင် မီယုကီ ကာရိုဘာရာရှိနှင့် တွေ့လိုသောဆန္ဒ မကြာမကြာ ဖြစ်ပေါ်ပူဖောင်း သည်။ အကယ်၍ အခါအခွင့်သင့်ပါက တစ်ကြိမ်လောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် တွေ့ဆုံစိတ် ရှိနေသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။

ကိုင်းဘာရာသည် ဆိုင်ထဲ၌ ကာရိုဘာရာရှိ ရှိနေသည်ဟု အတိအကျ စုံစမ်းသိရှိရသည့်အခါ ဆိုင်ရှင်ထံသွား၍ ကာရိုဘာရာရှိနှင့် တွေ့လိုကြောင်း အကြောင်းကြားသည်။ တွေ့ဆုံပြုလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူသည် ကာရိုဘာရာရှိ၏ အခန်းသို့ ရောက်လာသည်။

ကာရိုဘာရာရှိအနေဖြင့် ကိုင်းဘာရာအား ကောင်းစွာသိသည်။ ကိုင်းဘာရာသည် သူနှင့် ကျောင်းနေဖက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ကိုင်းဘာရာ အခန်းထဲရောက်လာ၍ လူချင်း ဆုံမိကြသည့်အခါ သူတို့၏ ဇာတိမြို့ အကြောင်း၊ သူတို့ ငယ်ရွယ်စဉ် ကျောင်းသားဘဝက နေထိုင်ခဲ့ကြသည့် အကြောင်းများကို စိတ်ဝင်တစား ပြောကြသည်။ ကိုင်းဘာရာက ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရလိုက်သည့်ဟန်ဖြင့် ‘တစ်ခါတုန်းက ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် ဘေ့စ်ဘောကစားခဲ့ကြတာ မှတ်မိသေးသလား’ ဟု မေးသည်။ ‘ခင်ဗျားဟာ အတော့်ကို ကစားနိုင်တဲ့လူပဲ’

‘ဟုတ်လား’

စားပွဲ၌ အတူထိုင်နေကြသော တိုယာမာနှင့် ကီတာဇာကာ တို့သည် ကိုင်းဘာရာ၏ စကားများကို နားထောင်ကာ တစုံတခုထြ ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့၏ ဥက္ကဋ္ဌအသစ်သည် ဘေ့စ်ဘောကစားရာ၌ အလွန်တော်သည်ဟု ကြားနေရ၏။ ယခု မြင်နေရသည့် မိမိတို့ဥက္ကဋ္ဌ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မှာမူ အားကစားတွင် တော်မည့် လက္ခဏာမရှိ။ ဆိုင်ရှင် အမျိုးသမီးနှင့် သူမ၏တပည့် ဝေရာ ကချေသည်တို့၏ မျက်နှာထား မှာလည်း တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်လျက် ရှိသည်ကို သတိထားမိကြ၏။

ကာရိုဘာရာရှိသည် အစဉ်းစားရခက်လျက်ရှိ၏။ သူ့ထံလာ၍ စကားပြောနေသော ကိုင်းဘာရာသည် လူမှားနေပြီဟု ထင်၏။ သို့သော်

လည်း တစ်ဖက်လူ၏ အမှားအတွက် ပြင်ပေးရန် လုံလောက်သော အကြောင်း မရှိပါက အမှန်အတိုင်း ပြောဖို့မလိုဟု ထင်သည်။

ညသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပို၍ပို၍ အေးလာသည်။ သူတို့သည် ထိုးတံခါးများကို ထပ်တံကြသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်လာခဲ့သော ပါတီပွဲသည် အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာသည်။ လူအားလုံး 'ဆာကေ' ကို အလွန်အကျွံ သောက်လာကြသည်။ တီရှုကိုသည် ကိုင်ဘာရာက ထည့်ပေးသမျှ အရက်များကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်နေသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် တာစူ၍မရနိုင်လောက်အောင် မူးလာသည်။ သူမသည် တိုယာမာ၏ နာမည်ကိုသာ မနားတမ်း ခေါ်လျက်ရှိ၏။ သို့သော်လည်း တိုယာမာသည် သူ့အကျင့်စရိုက်နှင့် ပတ်သက်၍ လူမသိအောင် ပုံးကွယ်နေထိုင်တတ်သူဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ တီရှုကိုအား အသိအမှတ် မပြုသလို လုပ်ထားသည်။ တီရှုကိုကတော့ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ မီယုကီ ကာဂျီဘာရာရှိ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လျက်ရှိ၏။

(၃)

အိုတာကာ၏ နေရာတွင် ကာဂျီဘာရာရှိအား ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် အစားထိုးပြီး သည့်နှစ်မှစ၍ အက်စ်. . စက်မှုလုပ်ငန်းများဆိုင်ရာ ကုမ္ပဏီသည် ကာဂျီဘာရာရှိ၏ ကြီးကြပ်ထိန်းသိမ်းမှုအောက်တွင် လိုအပ်သလို လှုပ်ရှားကြရသည်။ နှစ်စဉ် ဆောင်းဦးကာလ လပြည့်ညပါတီပွဲများ ကိုလည်း နှစ်စဉ် ပုံမှန်ကျင်းပလာခဲ့သည်။ အိုတာကာ၏ လက်ထက်က ပါတီပွဲ ကျင်းပသည့်နေရာမှာ တောင်ပိုင်း ကာဂျီယာ၏ ဆိုင်ဖြစ်သည်။ ယခု ကာဂျီဘာရာရှိ၏ လက်ထက်တွင် ပါတီပွဲကျင်းပနေ ကိစ္စအဝဝ သည် တိုယာမာ၏ လက်တွင်းသို့ ရောက်လာခဲ့သည်ဖြစ်ရာ သူ့စိတ်ကြိုက် နေရာများကိုသာ ဧည့်လေ့ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် ယင်းပါတီပွဲများကို ပြုလုပ်သည့်အခါတိုင်း တစ်ညတာမျှ အချိန်ဖြုန်းနိုင်မည့် နေရာများ ကိုသာ ဧည့်လေ့ရှိသည်။

ဤသို့ဖြင့် ၁၉၅၁ ခုနှစ်တွင် သူတို့သည် ဝါကနီအုရာ၌ ကျင်းပ ခဲ့ကြသည်။ ၁၉၅၂ ခုနှစ်တွင် ဘီဝါရေကန် ကမ်းစပ်ရှိ ကာတာဒါဆိုင်၌ ကျင်းပဖြစ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ၁၉၅၃ ခုနှစ်မှစ၍ တိုကျိုမြို့၊ ယဲရီ သင့်တော်ရာနေရာများ၌ ကျင်းပခဲ့သည်။ ထိုနှစ် ထိုအချိန်ခန့်တွင် ကုမ္ပဏီမှ အရာရှိ တော်တော်များများသည် တိုကျိုသို့ ရွှေ့ပြောင်းခဲ့ကြ၏။ ကုမ္ပဏီနံ့ကိုလည်း ထိုနှစ် နွေဦးပေါက်တွင် တိုကျိုသို့ ရွှေ့ပြောင်း ဖွင့်လှစ် ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

၁၉၅၃ ခုနှစ်တွင် သူတို့ပါတီပွဲကို ချီနို၌ ကျင်းပဖြစ်ခဲ့၏။ ၁၉၅၄ ခုနှစ်တွင် ဗီတိုသို့ ရောက်သွားပြီး ၁၉၅၅ ခုနှစ်တွင် ရိုမိုဒါသို့ ရောက်သွား သည်။ ၁၉၅၆ ခုနှစ်တွင် ဟာကိုနဲ့-ရိုင်ကိုကူဘာရာ၌ ကျင်းပခဲ့ကြသည်။ အများအားဖြင့် ဤပါတီပွဲ ကျင်းပနေတာဝန်မှာ တိုယာမာဖြစ်ရာ သူသည် အပင်ပန်းဆုံးလူ ဖြစ်၏။ ပါတီပွဲကျင်းပသည့် ညဆိုလျှင် တိုယာမာသည် များစွာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ် နေတတ် သည်။ သာမန် အားဖြင့် ကာဂျီဘာရာရှိသည် ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်း၏ အိအားပေးမှုကြောင့် အလုပ်ကို သေလုမတတ် လုပ်ရသည်။ သူ့အနေဖြင့် အိုဆာကာမြို့ သို့မဟုတ် ဖူကူအိုကာမြို့များမှ တစ်ပါး အခြား မည်သည့်နေရာကိုမှ ခန့်ထွက်လေ့ မရှိ။ ထိုမြို့များသို့ သွားသည့်အခါတွင်လည်း သူသည် လေယာဉ်နှင့်သာ သွားလေ့ရှိသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တစ်နှစ်မှ တစ်ကြိမ်သာလျှင် ကျင်းပသော ဆောင်းဦးကာလ လပြည့်ည ပါတီပွဲကိုမူ မပျက်မစွက် တက်ရောက်လေ့ရှိသည်။

အမှန်တော့လည်း အိုတာကာ ဥက္ကဋ္ဌလုပ်နေစဉ် အချိန်ကတည်း က ဤပါတီပွဲများသို့ နှစ်စဉ်မပျက် တက်ခဲ့၏။ ကာဂျီဘာရာရှိအနေဖြင့် ဤပွဲသို့ မတက်ဘဲ နေရမည်ကို အလွန်နိုးနိုးရိမ်ရိမ်သည်။ ဘာကြောင့် ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်ရပါသနည်း။ အိုတာကာ၏ နေရာတွင် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဆက်ခံလာ ရသည့်နေ့မှာ ဆောင်းဦးပေါက် လပြည့်ည ဖြစ်နေသည်။ ဤအတွက် ကြောင့်ပင် သူသည် ပါတီပွဲများသို့ အပျက်မခံဘဲ တက်ရောက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ထို့ပြင်လည်း ပါတီပွဲများသို့ မပျက်မကွက် တက်ရောက်နေခြင်းမှာ အခြားအကြောင်းတစ်ခု ရှိနေသေး၏။ ယင်းအကြောင်းကို ကုမ္ပဏီ ဝန်ထမ်းများထဲမှ တိုယာမာနှင့် အခြားအရာရှိ နှစ်ဦးသုံးဦးမျှသာ သိကြသည်။ ကာဂျီဘာရာဂျီအဖွဲ့ ထိုည တစ်ညသာလျှင် တိရုကိုနှင့် တွေ့ဆုံ၍ အချိန်ဖြုန်းခွင့် ရနေသည်မဟုတ်ပါလား။

ကာဂျီဘာရာဂျီ ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်လာသည်ညက တိရုကိုသည် အလွန်အကျွံ အရက်မူးခဲ့သည်။ ထိုညက သူမကဲ့သို့ပင် အလွန်အကျွံ မူးနေသော ကာဂျီဘာရာဂျီနှင့်အတူ အိပ်ခဲ့သည်။ အမှန်အတိုင်း ပြောရမည် ဆိုပါမူ တိရုကိုသည် ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်ရလိမ့်မည်ဟု လုံးဝ မမျှော်လင့်ခဲ့ပေ။ ထိုညက အကယ်၍သာ အိပ်ရာထဲ၌ တိုယာမာနှင့် တွဲ၍ အိပ်မိသည် ဆိုပါက သူမအနေဖြင့် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို နားလည်လိမ့်မည် ဖြစ်၏။ ယခု ကာဂျီဘာရာဂျီနှင့် အိပ်နေမိခဲ့သည်ကို တွေ့ရသည့်အခါ သူ့ကိုယ်သူ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ထိုညက သူမသည် တိုယာမာနှင့် လိင်ဆက်ဆံမှုပြုရမည့်အစား ကာဂျီဘာရာဂျီနှင့် ဆက်ဆံခဲ့ရ၏။ တကယ်တော့ သူ့ချစ်သည်မှာ တိုယာမာဖြစ်သည်။ သို့ပါလျက်နှင့် ယခုလို ဖြစ်သွားရသည့်အခါ သူမ၏ လိင်နှင့်ပတ်သက်သော အတွေးအခေါ် အယူအဆသည် လုံးဝပြောင်းလဲ သွားခဲ့သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိန်းမတစ်ယောက်၏ဘဝသည် အသက် ငယ်ရွယ်သေးပါက အလွန်တိုတောင်း၏။ တိုယာမာတွင် မယားရှိ၏။ သားသမီးများလည်း ရှိ၏။ အကယ်၍ မိမိအနေဖြင့် တိုယာမာနှင့် အဆက်အဆံရှိသည်ဆိုဦးတော့ သူ့ကို လက်ထပ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် တိုယာမာအစား ဥက္ကဋ္ဌ ကာဂျီဘာရာဂျီအား ရွေးချယ် လိုက်ခြင်းသည် မိမိဘဝအတွက် ဝိုပို၍ အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်။

လစဉ်လတိုင်း တိရုကိုသည် ကာဂျီဘာရာဂျီထံမှ ထောက်ပံ့ငွေ အများအပြား ရရှိသည်။ သူမအနေဖြင့် ကာဂျီဘာရာဂျီနှင့် အဆက်အဆံ ပြုနေရခြင်းသည် ငွေကြေးကြောင့်သာဖြစ်သည်ဟု နားလည်ထားသည်။

သို့သော်လည်း ကာဂျီဘာရာဂျီအပေါ်၌ ထိုက်သင့်သလောက် တွယ်တာ မှုနှင့် တစ်ခါတစ်ရံတွင် မနာလိုဝန်တို့မူတော့ရှိသည်။ တိုက်ရိုက်တော်မှ နေအိမ်သို့ ကာဂျီဘာရာဂျီ ပြောင်းရွှေ့သွားသည်အခါ တိရုကိုသည် တိုက်ရိုက် ဖြို့ ကာမာကုရာရပ်ကွက်သို့ ပြောင်းခဲ့သည်။ သူမသည် ထိုအရပ်၌ မြေတစ်ကွက်ဝယ်၍ အိမ်ငယ်ကလေးတစ်လုံးဆောက်ကာ အိမ်စေမ တစ်ယောက်နှင့် အတူနေခဲ့သည်။ အကယ်၍ အလုပ်အလွန်များလွန်း၍ ကာဂျီဘာရာဂျီတစ်ယောက် ရက်အတော်ကြာမျှ သူမထံသို့ ရောက်မလာ ပါက တိရုကိုသည် အကြီးအကျယ် ဒေါသပုန်ထတတ်၏။ ထိုအခါ မျိုးတွင် 'ငါ ဒီလူကြီးဆီက နောက်ထပ် ငွေတွေ အများကြီး ထွက်လာ အောင် ညှစ်ယူဦးမယ်' ဟု ကြားဝါးတတ်သည်။

ကာဂျီဘာရာဂျီဘက်မှ ကြည့်ပါက ဤဆောင်းဦးပေါက် လပြည့်ည ပါတီပွဲများသည် သူ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ရမည့် ပွဲများ ဖြစ်သည်။ ဤပွဲများ တက်ရောက်သည့်အခါတိုင်း နှစ်ရက်မျှ အလုပ်နှင့်ဝေးကာ သူ့ချစ်သူနှင့် အချိန်ဖြုန်းခွင့်ရ၏။ ပထမတစ်ညနှင့် ဆောင်းဦးပေါက် လပြည့်ည နှစ်ည စလုံးသည် သူ့အတွက် လွင်လပ်စွာနေထိုင်ရသော နေ့ရက်များဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။ ဤရက်များတွင် တိရုကိုသည် ကာဂျီဘာရာဂျီအား သူ့အလုပ်နှင့် သူမိသားစုမှ ဆွဲထုတ်ကာ သူမ ပိုင်ဆိုင်သော လူတစ်ယောက်အဖြစ် အသုံးပြုပိုင်ခွင့်ရှိ၏။

ယေဘုယျသဘောဖြင့် တွက်မည်ဆိုပါက ပထမညတွင် သူမနှင့် ကာဂျီဘာရာဂျီတို့သည် အဆက်ပြတ်ရော မဖြစ်ရောဟူသော ကိစ္စ အတွက် ရန်ပွဲ အကြီးအကျယ် ခင်းလေ့ရှိသည်။ မကြာခဏဆိုသလို ထိုရန်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားရန်အတွက် တိုယာမာကပင်လျှင် ကြားဝင် ဖျန်ဖြေ ပေးရ၏။ သို့သော်လည်း နောက်တစ်ရက် လပြည့်ညတွင်မူ သူတို့နှစ်ဦး သည် မြန်လည် သင့်မြတ်သွားကြသည်။

ကာဂျီဘာရာဂျီသည် လပြည့်ညပါတီပွဲသို့ သွားသည်။ သူတည်းခို သည့် အင်းသို့ သူပြန်လာသည့်အခါတွင်မူ အချိန်မှာ အတော်ကြီး ညည်

နက်နေပြီ။ အင်းတွင် တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့သော တီရှက်ကိုသည် ဝရန်တာ၌ ထွက်ရပ်ကာ လပြည့်ညကို မျှော်ကြည့်နေသည်။ ပထမတော့ တီရှက်သည် လမင်း၏ အလှကို သူတစ်ယောက်တည်း ကြည့်နေရသဖြင့် ဝေပွလျက်ရှိ၏။ သူမသည် သူမ၏ ငွေဝတ္ထုများကို ရေတွက်ရင်း သို့မဟုတ် သူမ၏လက်သည်းများအား ဆေးဆိုးရင်း ဝရန်တာ၌ အချိန် ကုန်ရသည်။ တီရှက်သည် သူတို့နှစ်ဦး ဆုံမိကြသည့် လပြည့်ညတိုင်း ဤပုံစံဖြင့် အချိန်ဖြန်းရ၏။ ဤသို့ဖြင့် သူမသည် ဝါကာနိအုရာမှ လမင်း၊ ကာတာဒါမှ လမင်း၊ ချိုနီ၊ မီတိုး၊ နီမိုဒါနှင့် ဟာကိုနီမှ လမင်းများကို ကြည့်ခွင့်ရခဲ့သည်။

တီရှက်မြို့သို့ ရွှေပြောင်းခဲ့ပြီးသည့်နောက်တွင် ကာဂျီဘာရာနီ သည် နှစ်စဉ်ပြုလုပ်ခဲ့သော ညရှုခင်းပါတီပွဲများသို့ ဂျပန်ဝတ်စုံများဝတ်၍ တက်ရောက်လေ့ရှိသည်။ ယင်း အမူအကျင့်သည် ယခင်ဥက္ကဋ္ဌဟောင်း အိုတာကာ ကျင့်သုံးခဲ့သည့် ပုံစံဖြစ်သည်။ ကာဂျီဘာရာနီသည် ယခင် ဥက္ကဋ္ဌဟောင်းလုပ်သလို လိုက်လုပ်သည်မှာ ဤတစ်ခုတည်းသာမဟုတ်။ သူ မကြိုက်သော အရာတစ်ခုခုကို တွေ့ရပါက နှုတ်ဆိတ်နေခြင်းနှင့် မျက်နှာအရောင် ပြောင်းနေခြင်းတို့၌လည်း ဥက္ကဋ္ဌဟောင်း အိုတာကာလို ပင် ဖြစ်လာသည်။

ကံအားလျော်စွာပင် သူတို့သည် ပါတီပွဲများကျင်းပသည့်အခါတိုင်း ဖိုးနှင့် ရင်မဆိုင်ခဲ့ကြရပေ။ သို့သော်လည်း ချိုနီနှင့် မီတိုး၌ ကျင်းပခဲ့သော ပွဲများတွင် ရာသီဥက္ကဋ္ဌဩဇာနှင့် ကြုံခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်က ဖိုးကောင်းကင် တွင် တိမ်များ ထူထပ်စွာ ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသည်။ လမင်းသည် တိမ်များ၏ နောက်မှ အပြင်သို့ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ထွက်မလာနိုင်ခဲ့ချေ။ သူ မျက်နှာကို အနည်းငယ်မျှသာ ပြန့်နိုင်ခဲ့၏။ ထိုစဉ်အခါက ကာဂျီဘာရာနီ သည် စိတ်လက် မကြည်မသာဖြစ်ကာ အလွန်မနှစ်မြို့သည့် အမူအယာ ကို ပြခဲ့သည်။

တိုယာမာ၏ အစီအစဉ်အရ ဝါကီမိုတိုဆိုင်မှ ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီး

အား ဤပွဲများလုပ်တိုင်း မိတ်ကြားလေ့ရှိသည်။ ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးကလည်း အိုဆာကာမှနေ၍ ပါတီပွဲများသို့ တက်လေ့ရှိသည်။ ထိုမျှသာမကသေး တိုယာမာသည် အိုဆာကာမှ ဂေရာကချေသည် အများအပြားကိုပါ မိတ်ခေါ်လေ့ရှိ၏။ ယင်းကချေသည်များမှာ ကာဂျီဘာရာနီ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်လာ ခဲ့သော ညက မိတ်ဆုံစားပွဲ၌ ရှိနေခဲ့သော ကချေသည်များဖြစ်သည်။

သူမိတ်ကြားသော ဂေရာ ကချေသည် အရေအတွက်သည် တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် လျော့နည်းလာသည်။ အချို့အမျိုးသမီးများမှာ ဂေရာကချေသည်ဘဝကို စွန့်လွှတ်ကာ တခြားအလုပ်များသို့ ပြောင်းရွှေ့ သွားကြသည်။ အချို့မှာ အိုးအိမ်များ ထူထောင်ကာ အခြေတကျ နေထိုင် သွားကြပြီ ဖြစ်၏။ ယင်းအကြောင်းများကြောင့် နှစ်စဉ်မိတ်ကြားသည့် ဂေရာကချေသည် အရေအတွက်မှာ လျော့နည်းသွားရခြင်း ဖြစ်သည်။ ပါတီပွဲ ကျင်းပနေစဉ်က တာဝန်ယူထားရသည့် တိုယာမာအဖို့ ပြဿနာ အများအပြားနှင့်လည်း ရင်ဆိုင်ခဲ့ရ၏။ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် လုပ်ရသည့် တာဝန်ကလည်း များလာ၏။ ဤကြားထဲတွင် မီတိုး၌ ကျင်းပခဲ့သော ပါတီပွဲ ပြီးစီးသွားသည့် အချိန်မှစ၍ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ်သော ကီတာဇာကာက ကာဂျီ ဘာရာနီအပေါ်၌ စိတ်ကုန်သည့် အမူအယာကို ပြလာသည်။ ကာဂျီဘာယာနီ၏ "တစ်ကိုယ်တော်ပြည့်" ကို သူ မနှစ်သက် ကြောင်း ပြောင်ပြောင် ပြောလာရုံမျှမက ပါတီပွဲကို မတက်ဘဲနေလာသည်။

'ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါရစေ၊ ဒီည ပါတီပွဲကိုတော့ တက်ပါဦး ဗျာ' ဟု တိုယာမာက မေတ္တာရပ်ခံသည်။

'ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အင်ပါယာ အရှင်သခင်ကြီး ကာဂျီဘာရာနီကို ကျေးဇူး အများကြီး တင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားကတော့ ဒါရိုက်တာတစ်ယောက် ဖြစ်လာတဲ့အတွက် ကွလာတဲ့တာဝန်ကို လုပ်ရမှာပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒါတွေကို စဉ်းစားဖို့ မလိုပါဘူး' ဟု ကီတာဇာကာက ပြန်ပြောသည်။

ကီတာဇာကာ၏ စကားသည် မှန်ပါ၏။ တိုယာမာသည် ကမ္ဘာ့ ကို တွင် ဒါရိုက်တာတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ သူ ဒါရိုက်တာ

မြစ်လာရခြင်းမှာ ကာကွယ်ရာရာရှိ၏။ ထောက်ခံချက်ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူသည် ကာကွယ်ရာရာရှိအတွက် မြင်းတစ်ကောင်သဖွယ် အလုပ် လုပ်ပေးခဲ့ရသည်။ ကာကွယ်ရာရာရှိ၏ နေအိမ်မှ မီးဖိုချောင်အလုပ် ကအစ တာဝန်ယူပေးရသည်။ ကာကွယ်ရာရာရှိ၏ ဇနီးသည်နှင့် အပျော် မယား တို့ရွက်တို့ကြားတွင်လည်း အဆင်ပြေအောင် အမြဲတစေ သတိ ထား၍ ဆောင်ရွက်ရသည်။

ဤပါတီပွဲများသို့ တက်ရောက်နေသူများအတွက် စိတ်အနှောင့် အယှက်ဖြစ်စရာ အကြောင်းတစ်ခုသည် ပေါ်ပေါက်လာပြန်သည်။ ထိုကိစ္စကို ဖြစ်ပေါ်စေသူမှာ ကျွန်ုပ်တို့ကာကွယ်ရာဖြစ်သည်။ သူသည် ကာကွယ် ရာရာရှိနှင့် ဆုံမိပြီးနောက် ကုမ္ပဏီမှ ကံထွက်လုပ်ငန်းတစ်ခုကို ရသွားခဲ့၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကိုင်ဘာရာသည် သူနှင့် ကာကွယ်ရာရာရှိတို့ ငယ်စဉ်ကတည်းက အလွန် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြောင်း၊ သူ၏ ဘော်စ်ဘော အသင်းတွင် အသင်းသားဖြစ်ခဲ့ဖူးကြောင်း စသည်များကို တစ်ဖက်လူများ နားငြိုးအောင် ပြောလေ့ရှိခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းကိစ္စသည် အမြဲနားထောင် နေရသူများအဖို့ စိတ်ပျက်စရာ နှာခေါင်းနှံချင်စရာ ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

သာမန်အားဖြင့်ကြည့်လျှင် ဤကိစ္စသည် မကြီးကျယ်ဟု ထင်ရ သော်လည်း နှစ်စဉ်ဖြစ်လာသည့်အခါ ပြောစရာဖြစ်လာသည်။ ဤပုဂ္ဂိုလ် ၏ စကားကို ကုမ္ပဏီမှ ဝန်ထမ်းများအနေဖြင့် ပထမတွင် စိတ်ဝင်တစား နားထောင်လေ့ရှိသော်လည်း တစ်နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ အားလုံး စိတ်ပျက်လာကြသည်။ ပြောသည့်အခါတွင်လည်း တစ်ကြိမ်နှင့်တစ်ကြိမ် မတူ၊ ဇာတ်လမ်းကို ချဲ့ကား၍ ပြောလာနေသဖြင့် အားလုံးအတွက် အော့နည်းနာစရာ ဖြစ်လာသည်။

ကာကွယ်ရာရာရှိအဖို့ကတော့ ကိုင်ဘာရာ၏ ဇာတ်လမ်းများကို နားထောင်ရခြင်းအတွက် စိတ်ပျက်ခြင်း မရှိပေ။ သူငယ်စဉ်က ဘော်စ် ဘော အသင်း၌ အလွန်တော်သည့် အားကစားသမားတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည် ဟူသော စကားကို မကြာခဏပင် ကြားလို၏။ ဘောလုံးပစ်ရာ၌

ပြင်းလွန်းအားကြီးသဖြင့် အဖမ်းရခက်လှသည်ဟူသော အဖြစ်ကို သူ့စိတ်ကူးထဲတွင် မကြာခဏ မြင်ယောင် ထင်ယောင် ဖြစ်မိသည်။

၁၉၅၅ ခုနှစ်တွင် ပါတီဝင်ကို နှိမ့်ခါ၌ ကျင်းပခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် အသေးအမွှဲ ဖြစ်ရပ်ကလေးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ထိုစဉ်က ကိုင်ဘာရာသည် ထုံးစံအတိုင်း သူနှင့် ကာကွယ်ရာရာရှိတို့၏ ဘော်စ်ဘော ကစားခဲ့ပုံများကို တခမ်းတနား တဖွဲ့တဖွဲ့ ပြောလျက်ရှိသည်။ တိုယာမာ ၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်ကြောင့် ပါတီဝင်သို့ တက်လာသော ကီတာဇာကာ လည်း နားကြားပြင်း ကပ်လာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် 'ဟေ့လူး... ဆက်မပြောနဲ့တော့၊ တော်လောက်ပြီ' ဟု ထအော်သည်။

ကိုင်ဘာရာသည် သူခေါင်း သူကုတ်သည်။ ရှက်စိတ်ကြောင့် သွားပြီးပြနေသော်လည်း သူ၏ ပြောလက်စ စကားကိုမူ ဆက်မပြော တော့ဘဲ ရပ်ထားလိုက်သည်။ စားပွဲ၌ ထိုင်နေကြသူ တချို့က ဥက္ကဋ္ဌ ကာကွယ်ရာရာရှိ၏ မျက်နှာကို ခိုးကြည့်ကာ အကဲခတ်ကြသည်။ ကာကွယ်ရာရာရှိသည် ဤဖြစ်ရပ်အပေါ်တွင် သိပ်ပြီး အလေးအနက် မထားဟု ယူဆကြရ၏။ ကာကွယ်ရာရာရှိသည် သူ့မျက်နှာကို ဝရန်တာ ဘက်သို့ လှည့်ကာ အပြင်မှ ဖြာကျနေသော လရောင်ကို ကြည့်နေသည်။

အားလုံးက ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် ကီတာဇာကာ၏ လုပ်ရပ် ကြောင့် ကာကွယ်ရာရာရှိ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားသည်မှာ သံသယ ဖြစ်ဖွယ်မရှိပေ။ ဘေးမှလူများသည် သူ့အရိပ်အကဲကိုသာ မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့် နေ ကြ သည်။ ကာကွယ် ရာရာရှိ ကတော့ လွန်ခဲ့ သော နှစ်အနည်းငယ်အကြာ ဥက္ကဋ္ဌ အိုတာကာ လက်ထက်က သည်းမခံ နိုင်မှုမှ ပေါက်ကွဲလာသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို ပြန်လည်သတိရနေသည်။

ထိုစဉ်က ကီတာဇာကာသည် အခုလို သူ့စိတ်သူ မထိန်းဘဲ ရုတ်တရက် ထ၍ပေါက်ကွဲသည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာအောင် လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ သူသည် အိုတာကာက မျက်နှာသာပေးထားသည့် လူတစ်ယောက်အား ထ၍ အော်ဟစ်ငေါက်ငေါင်းခဲ့၏။ ဖြစ်သည့်အချိန်က

အိုတာကာသည် ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောသော်လည်း ရုတ်တရက် သူ့ရှေ့မှ အရက်ခွက်ကို ကောက်ယူကာ ကီတာဇာကာဆီသို့ ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ အရက်ခွက်သည် လူအများ၏ ခေါင်းပေါ်မှ ကျော်ဖြတ်ကာ ကီတာဇာကာ၏ ညာဘက် မျက်ခုံးကို ထိမှန်ပြီး ဝရံတာကြမ်းပေါ်သို့ကျ၍ တွဲသွားခဲ့၏။

ကာဂျီဘာရာဂျီသည် စကားတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ ဝရံတာဘက်ကို သာ ငေးကြည့်နေသည်။ သူသည် အိုတာကာလုပ်ခဲ့သလို ကီတာဇာကာအား အရက်ခွက်နှင့် ကောက်၍ ပေါက်လိုသော ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် သူ့ဆန္ဒကို ရုအောင် ချွတ်တည်းသည်။ သူဘာကြောင့် ဥက္ကဋ္ဌဟောင်း အိုတာကာလုပ်သလို ကီတာဇာကာအား အရက်ခွက်နှင့် ပေါက်ချင်နေရသနည်း။ သူသည် သူ့စိတ်ကို အေးဆေးတည်ငြိမ်သွားအောင် ထိန်းသည်။ သူသည် အရက်ခွက်နှင့် မပေါက်မီအောင် ကြိုးစားသည်။ သူ့အနေဖြင့် ထိုကဲ့သို့ လုပ်မည့်အစား ကီတာဇာကာအား လက်ရှိရာထူးနေရာမှ အကြံပေးတစ်ယောက်အဖြစ် ပြောင်းရွှေ့ ခန့်ထားလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ကုမ္ပဏီမှ ထွက်သွားအောင် လုပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

နောက်နှစ်လခန့်အကြာတွင် ကီတာဇာကာသည် အကြံပေးတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။ ထိုနှစ် နွေဦးပေါက်တွင် သူသည် ကုမ္ပဏီမှ အလုပ် ထွက် သွားသည်။ ထို့နောက် ဒါရိုက်တာဘုတ်အဖွဲ့ထဲမှ လူများသည် တိုယာမာအပေါ်၌ ရန်လိုသော သဘောထားများ တိုးတက်လာသည်ကို ကာဂျီဘာရာဂျီ သတိပြုမိခဲ့၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ထိုလူစုသည် တိုယာမာအား ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းစွာ ဆက်ဆံနေကြသည်ကိုလည်း သူသိသည်။ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းများ တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်လာသော်လည်း ပြဿနာရှိလာသည့်အခါတိုင်း ကာဂျီဘာရာဂျီနှင့် တိုက်ရိုက် စကားပြောခွင့်မရဘဲ တိုယာမာက ကြားခံလူ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ယင်းမပြေလည်မှု ပေါ်ပေါက်လာခြင်း ဖြစ်၏။

ကာဂျီဘာရာဂျီသည် ကျူရှူး လုပ်ငန်းရုံးခွဲတစ်ခုကို တိုးချဲ့တည်ထောင်ခဲ့၏။ သူ့အနေဖြင့် လုပ်ငန်းဌာနခွဲ၏ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် တိုယာမာအား ခန့်ထားလိုသည်။ ယင်းစိတ်ကူးမှာ တိုယာမာ၏ အကျိုးအတွက်ရော သူ၏ အကျိုးအတွက်ပါ ရည်စူး၍ လုပ်ဆောင်လိုခြင်း ဖြစ်၏။

တိုယာမာသည် ကာဂျီဘာရာဂျီ၏ ထိုစိတ်ကူးကို အပြင်းအထန် မကျေမနပ် ဖြစ်သည်။ ယခုအခါတွင် သူသည် ကာဂျီဘာရာဂျီအား မုန်းတီးစက်ဆုပ်လျက် ရှိသည်။ တကယ်တော့ ကာဂျီဘာရာဂျီသည် သူ့အား နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် အသုံးချနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့အနေဖြင့် ကာဂျီဘာရာဂျီ၏ လက်ထဲမှ လွတ်မြောက်လို၏။ သို့သော်လည်း ယခုလောလောဆယ်တွင် ကာဂျီဘာရာဂျီ ထုတ်ပြန်သည့် အမိန့်အတိုင်း သူသည် ကျူရှူးသို့ သွား၍ လုပ်ငန်းဌာနခွဲ ဥက္ကဋ္ဌ ရာထူးကို လက်ခံခဲ့ရသည်။

နောက်ခြောက်လခန့်အကြာတွင် ကျူရှူးရုံးခွဲမှ အလုပ်သမားအဖွဲ့က ကာဂျီဘာရာဂျီအပေါ်၌ အယုံအကြည်ကင်းမဲ့သည့် စွပ်စွဲချက်တစ်ခုကို တင်လာကြသည်။ အဖွဲ့ဝင်များသည် တိုကျိုအထိ ရောက်လာပြီး ကုမ္ပဏီရုံးခန်းအတွင်းရှိ လူများအား လက်ကမ်းစာစောင်များ ဝေငှသည်။ ထိုစာစောင်များတွင် ဥက္ကဋ္ဌ ကာဂျီဘာရာဂျီအား မယုံကြည်သည့် စွပ်စွဲချက်များကို အတိအလင်း ဖော်ပြထားသည်။

ဤကိစ္စကို တိုယာမာက မြောက်ပိုင်းပေးသည်ဟု ယူဆခဲ့ကြသည်။ တိုကျိုဌာနချုပ်ရုံးရှိ အမှုထမ်းအရာထမ်းများက ယင်းပြဿနာ၏ အဓိကတရားခံသည် တိုယာမာသာလျှင် ဖြစ်ဖို့ရှိသည်ဟု တီးတိုးပြောဆိုလျက် ရှိကြသည်။ ဤကိစ္စ ဖြစ်ပွားနေစဉ်အတွင်း တိုယာမာသည် ငြိမ်ဆိတ်နေသော်လည်း အခြေအနေကို စောင့်ဆိုင်းအက်ခတ်နေသည်ဟု ဆိုကြသည်။

နှစ်စဉ် လုပ်ငန်းကု လပြည့်ညပါတီတွင် ၁၉၅၆ ခုနှစ်တွင် ဟာကိုနိုဋ်ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ထိုပွဲသို့ တိုယာမာတစ်ယောက် ရောက်မလာခဲ့ချေ။

ပထမဆုံးအကြိမ် ပျက်ကွက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုပွဲသို့ တိုယာမာလည်း မလာ၊ ကီတာဇာကာလည်း မလာ၊ ဝါကီမိုတိုဆိုင်ပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးလည်း ပေါ်မလာ။ အအေးမိ၍ မလာခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သိကြရ၏။ လူတိုင်း၏ မျက်စိများထဲတွင် ဆင်ရိုကူဘာရာ၌ ကျင်းပခဲ့သော လပြည့်ည ပါတီပွဲသည် လူမစုံ မစည်ကားသည့် ပွဲတစ်ပွဲ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

ပါတီပွဲပြီးသွားသည်အခါ ကာဂျီဘာရာရှိသည် ကိုင်ဘာရာနှင့် အတူ တီရွက် တည်းခိုနေသည့် အင်းသို့ ပြန်လာသည်။ သူတို့သုံးဦးသည် အင်းမှ ထွက်ကာ မိနစ်သုံးဆယ်ခန့်ကြာမျှ လရောင်ဆန်းနေသည့် လမ်းတစ်လျှောက် လျှောက်သွားကြသည်။ အပြင်၌ တိုက်ခတ်နေသော လေသည် အေးမြလှ၏။ ကာဂျီဘာရာရှိသည် အအေးမိမည်စိုးသဖြင့် ကိုင်ဘာရာနှင့် တီရွက်တို့အား ထားရစ်ခဲ့ပြီး အခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

အခန်းထဲရောက်သည့်အခါ တီရွက်၏ လက်ကိုင်အိတ်သည် ခုတင်ပေါ်၌ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ လက်ကိုင်အိတ်သည် မပွင့် တပွင့် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ အထဲတွင် ဖိခြစ်ဘူးနှစ်ဘူး တွေ့ရသည်။ တစ်ဘူးမှာ ဂျပန်အဲယားလိုင်နီး ကုမ္ပဏီမှဖြစ်၍ နောက်တစ်ဘူးမှာ ကျူရှုကျွန်း ဖူကူအိုကာမြို့ အင်း တစ်ခုမှ ဖြစ်သည်။ ကာဂျီဘာရာရှိ သည် တီရွက်၏ နေ့စဉ်လှုပ်ရှားမှုဘဝကို သိသူမဟုတ်ပေ။ သူမ၏ ဘဝအပေါ်တွင်လည်း စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ ယခု ဤဖိခြစ်ဘူး များကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါ ပထမဆုံးအကြိမ် တီရွက်၏ လှုပ်ရှားမှုများ အပေါ် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ သူနှင့် မတွေ့ရသည့်အချိန်များတွင် တီရွက်သည် ဘယ်လိုနေထိုင်ကာ ဘာတွေများ လုပ်နေပါလိမ့်...။

နောက် မိနစ်သုံးဆယ်ခန့်အကြာတွင် တီရွက် ပြန်ရောက်လာသည်။ 'မင်း ဖူကူအိုကာကို လေယာဉ်ပျံနဲ့ သွားခဲ့တယ်။ ဘယ်တုန်းက သွားတာလဲ' ဟု ကာဂျီဘာရာရှိက မေးသည်။ တီရွက်သည် များစွာ အံ့အားသင့်လျက် ရှိ၏။ မျက်စိမျက်နှာလည်း ပျက်လျက်ရှိ၏။

အမှန်တော့ တီရွက်သည် တိုယာမာထံမှ စာတစ်စောင် ရရှိခဲ့သည်။ ယခုနှစ် ကျင်းပမည့် လပြည့်ညပွဲသို့ သူ သွားလိမ့်မည် မဟုတ်

ကြောင်း ရေးထားသောစာ ဖြစ်သည်။ တီရွက်သည် နှစ်စဉ် တိုယာမာ၏ ကားနှင့် လိုက်လေ့ရှိသူဖြစ်၏။ သူမအနေဖြင့် တိုယာမာအပေါ်၌ ယခု အချိန်အထိ စွဲလမ်းနေဆဲဖြစ်ရာ တစ်နှစ်တစ်ခါ တွေ့ဆုံခွင့်ရရှိခြင်း အပေါ်၌ သာယာနေသူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူမသည် ချက်ခြင်း ဆုံးဖြတ်ကာ လေယာဉ်လက်မှတ်တစ်စောင် အမြန်ဆုံးဝယ်ပြီး ဖူကူအိုကာ မြို့သို့ ဟာနီဒါလေယာဉ်ကွင်းမှနေပြီး ဂျပန်အဲယားလိုင်နီးလေယာဉ်နှင့် လိုက်လာခဲ့သည်။ ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် သူရောက်သွားခဲ့သည်။ တိုယာမာသည် ဖူကူအိုကာလေယာဉ်ကွင်းမှနေ၍ တီရွက်အား ဆီးကြိုလျက်ရှိသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် လေယာဉ်ကွင်းမှနေ၍ ဟာကီဇာကီသို့ မော်တော်ကားဖြင့် သွားသည်။ ထိုညတွင် တည်းခိုရိပ်သာတစ်ခု၌ တည်းကြသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် တိုယာမာက ကျူရှုကျွန်းသို့ပြန်၍ တီရွက်က လေယာဉ်ကွင်းသို့ သွားသည်။ ယင်းဖြစ်ရပ်သည် ပါတီပွဲသို့ လာရင်း ကြိုခဲ့ရသည့် ဖြစ်ရပ်ပေတည်း။

ကာဂျီဘာရာရှိနှင့် တီရွက်တို့သည် ရန်လိုသော မျက်လုံးများဖြင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်နေကြသည်။ ပထမဆုံး သတိပြန်ဝင်လာပြီး သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းသွားနိုင်သူမှာ တီရွက်ဖြစ်၏။ ကာဂျီဘာရာရှိ သည် သူမနှင့် တိုယာမာတို့၏ တိတ်တိတ်ပုန်းဇာတ်လမ်းကို သိသွားပြီဟု မထင်။ သူမနှင့် တိုယာမာတို့သည် ဤကိစ္စကို ပတ်ဝန်းကျင်မှ မသိအောင် သတိကြီးစွာထား၍ လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။ မိမိ လေယာဉ်ပေါ် တက်သွားသည်ကို အသိတစ်ယောက်များ မြင်သွားလေ သလား။

'အဲဒီမှာ စိန်ကောင်းကောင်းတစ်လုံး ရနိုင်တယ်လို့ သတင်းကြားတာနဲ့ ကျွန်မ သွားခဲ့တာ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ရှင်က ကျွန်မကို ဘာကြောင့် အခုလိုမျက်နှာမျိုးနဲ့ ကြည့်နေရတာလဲ။ တကယ်လို့ ရှင်စိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းနေရင် ဒါမှမဟုတ် အခု ရှင်းပြနေတာကို မယုံကြည်ဘူးဆိုရင် ရှင်ဘာသာ ရှင် စဉ်းစားပေါ့။ ကျွန်မ တစ်လလုံးလုံး

ဘယ်ကိုမှ မသွားဘူး။ လူတစ်ယောက်က ထားလို့ စင်ပေါ်ရောက်နေတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုလို တစ်ယောက်တည်းနေခဲ့ရတာ၊ ကျွန်မ စိန်ဝယ်ဖို့ သွားတယ်ဆိုရင်ကော ဘာဖြစ်လဲ’

ထို့နောက် တီရှက်သည် သူ့စိန်များကို ထုတ်ပြသည်။ အခိုက် အတန်တော့ဖြင့် ပြဿနာသည် စိန်အတွက် ပေးချေရမည့် တန်ဖိုးငွေ အပေါ်၌ အာရုံပြောင်းသွားသဖြင့် စောစောက ပြဿနာကို မေ့သွားသည်။ ဤသို့ ဖြစ်သွားခြင်းသည် တီရှက်၏ အပေါ်၌ သံသယ ရှိနေခြင်းကို လုံးဝ မေ့သွားခြင်းတော့ မဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း သူတို့သည် နောက်ထပ် အငြင်းအခုံ မပြုတော့ဘဲ စကားကို ဖြတ်၍ ထားလိုက်ကြသည်။

(၅)

၁၉၅၇ ခုနှစ် ဆောင်းရာသီတွင် ကုမ္ပဏီ၏ လုပ်ငန်းအဆင်မပြေမှုကို ရမယ်ရှာ၍ ဥက္ကဋ္ဌ ကာဂျီဘာရာရှီအား အစုရှယ်ယူမှုများ အစည်းအဝေးမှ အရေးယူရန် စဉ်းစားခဲ့ကြသည်။ သူ့အား ဥက္ကဋ္ဌရာထူးမှ ထုတ်ပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြ၏။ ကုမ္ပဏီ၏ အတွင်းနှင့်အပြင်ရှိ လူအားလုံး စုပေါင်းကာ သူ့အား ဝိုင်းဆော်ကြခြင်း ဖြစ်သည်မှာ ထင်ရှားသည်။ ကာဂျီဘာရာရှီသည် ယင်း အရေးယူမှုကို ရှောင်လွှဲရန် ကြိုးစားသော်လည်း မရခဲ့ချေ။ သူ့အား ဝိုင်းရံပြီး ညာဝါးနေကြသော လူအများကြား၌ အချိန်ကုန်နေခဲ့ရသော ကာဂျီဘာရာရှီသည် ဤအရေးယူမှုကို ကော်လွား၍ မရခဲ့ပေ။ သူသည် သူ့ရှေ့မှ ဥက္ကဋ္ဌဟောင်း အိုတာကာ သွားသည် လမ်းကြောင်းအတိုင်း လျှောက်လှမ်းခဲ့ရ၏။

ကာဂျီဘာရာရှီတွင် သူ့အား ထောက်ခံကူညီသူ အများအပြား ရှိခဲ့သည်။ ဘဏ်ဥက္ကဋ္ဌ၊ ဝိကုရတီကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌ၊ အာမခံကုမ္ပဏီ ဥက္ကဋ္ဌ စသည် စသည်များသည် သူ့အား ကူညီနိုင်မည်သူများဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ထိုလူစုသည် သူ့အား ကူညီခြင်းမပြုခဲ့ကြပေ။ ဤသို့ဖြင့် သူသည် အစည်းအဝေးမှ ဆုံးဖြတ်သည့်အတိုင်း လက်ခံခဲ့ရသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်ရသည်မှာ မိမိ၏အပြစ် တစ်ဝက်ပါ၍ မိမိအား

အမြဲတစေ ကပ်ပါးရပ်ပါး လုပ်နေသော တိုယာမာ၏အပြစ် တစ်ဝက်ပါသည်ဟု ကာဂျီဘာရာရှီက ယူဆသည်။ အစည်းအဝေးမှ မည်သူ့အား ဥက္ကဋ္ဌ အဖြစ် ရွေးချယ်မည်ဟု မဆုံးဖြတ်သေးပေ။ သို့သော်လည်း တိုယာမာ အား ရွေးချယ်မည့် အနိုင်လက္ခဏာများ မြင်နေရ၏။

အစုရှယ်ယူမှုများ အစည်းအဝေး ကျင်းပပြီးသည့်နောက် တစ်ပတ်အကြာတွင် ကာဂျီဘာရာရှီသည် ဒါရိုက်တာဘုတ်အဖွဲ့ အစည်းအဝေးသို့ တက်လာသည်။ သူသည် မြားလည်းကုန်၊ ဓားလည်း ကျိုးနေသော ဆာမူရိုင်းကြီးတစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်။ သူသည် ဥက္ကဋ္ဌရာထူးမှ နှုတ်ထွက်တော့မည်ဟူသော သူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ထိုအစည်းအဝေး၌ ထုတ်ဖော်ကြေညာခဲ့သည်။ ကြေညာပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူသည် အစည်းအဝေးခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ပြီး သူ၏ နှုံးခန်းသို့ ပြန်သည်။ နှုံးခန်းထဲရှိ ကုလားထိုင်၌ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ကာ ရောက်တတ်ရာရာ တွေးလျက် ရှိသည်။ သူသည် စိတ်ရောကိုယ်ပါ များစွာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက်ရှိပြီ။ အမှန်တော့ သူ ရာထူးမှ နှုတ်ထွက်တော့မည်ဟူသော သတင်းသည် ကောလာဟလသတင်း တစ်ပုဒ်အဖြစ် ကုမ္ပဏီလက်အောက်ရှိ ဌာနစိတ် အသီးသီးအတွင်း၌ ပျံ့နှံ့နေခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ကုမ္ပဏီရုံး၏ အောက်တန်း ဝန်ထမ်း လူဝယ်အမျိုးသားများနှင့် အတွင်းရေးမှူးတာဝန် ယူထား ကြသည့် မိန်းကလေးများကြားတွင်တော့ ကာဂျီဘာရာရှီအပေါ်၌ ထားရှိသော သဘောထားသည် အထက်ပိုင်း အရာထမ်းများနှင့် ခြားနားပေသည်။

ခုနှစ်နာရီတွင် ကာဂျီဘာရာရှီသည် သူ့အိမ်ပြန်တော့မည်ဖြစ်၍ သူ့မော်တော်ကားကိုခေါ်ရန် သူ့အတွင်းရေးမှူးအား ညွှန်ကြားသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ကျီရိုကိုင်ဘာရာသည် သူ့နှုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ‘မနက်ဖြန်ဆိုရင် ဆောင်းဦး လပြည့်ည ရောက်ပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီနှစ် ဘာအစီအစဉ်တွေ လုပ်ကြမလဲ။ ဒီကိစ္စအတွက် ညွှန်ကြားချက်လည်း မထွက်သေးဘူး’ ဟု ဖိုက်မဲသော ဘေ့စ်ဘောအားကစား ဝေဖန်နေသမား

က ပြောသည်။ အခုမှပင် ကာကွယ်ရေးဌာနသည် လပြည့်ညပါတီပွဲ အကြောင်းကို သတိရ၏။ ပါတီပွဲ ကျင်းပရေးကိစ္စကို နေရာပင် ရွေးချယ်ဖို့ သတိမရဘဲ အမှတ်တမဲ့ နေလာခဲ့ကြသည်မှာ ရက်ပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်သွားခဲ့ပြီ။

လူနှစ်ယောက်သည် ဥက္ကဋ္ဌနှင့်ခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြပြီး နံ့အဝင် ဆင်ဝင် ရေခဲသေတ္တာ ချိတ်ထားသော ကားပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။ နံ့အဝင်ထဲမှ လူတစ်ဦးသည် နံ့ပေါ်မှဆင်းလာပြီး ကာကွယ်ရေးဌာန အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုကို ညွှန်ကြားဆောင်ရွက်သည်။ သူ့အဖွဲ့အစည်းသည် ခါတိုင်းထက်ပို၍ လေးစားသော သဘောကို ဖော်ပြနေသည်။ မသိနိုင်သော အကြောင်း တစ်ချို့ကြောင့် ထိုလူသည် မကြာခင် ရာထူးကို စွန့်ခွာသွားရတော့မည့် ဥက္ကဋ္ဌ အဘိုးအိုအပေါ် ကြီးမားသော ချီးမွမ်းစားပေးမှုကို ဖော်ပြနေခြင်း ဖြစ်၏။

'ကာကွယ်ရေးကို မောင်း' ဟု ကာကွယ်ရေးဌာန သူ့ဒီဂရီအား အမိန့်ပေးသည်။ သူသည် အိမ်ပြန်ချင်စိတ် မရှိသေး။ ယခုလိုအချိန်တွင် သူ့ဘေး၌ တီဇာကို ရှိနေပါက သူ၏ စိတ်ဆင်းရဲမှုများသည် ပြေပျောက် သွားနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။

မော်တော်ကားသည် တိုကျို-ယိုကိုဟားမား နေရှင်နယ် အထူးပြေး လမ်းမကြီးအတိုင်း ပြေးသွားလျက်ရှိသည်။ သူတို့ ကားနောက်မှ ကား အမြောက်အမြားသည် တစ်စီးပြီးတစ်စီး ကျော်တက်သွားနေကြသည်။ ကာကွယ်ရေးဌာနသည် ကားကို မြန်မြန်မောင်းလျှင် မကြိုက်။ ထို့ကြောင့် လည်း ဒီဂရီအားသည် ကားကို ခင်ဖြည်းဖြည်း မောင်းလျက်ရှိသည်။ နိဂူတို တံတားပေါ်မှ ဖြတ်လာသည့်အခါ ကားတော်ဒီအောက်မှ တံခွားကျိုး ဖြည့်လာသည်။ ကာကွယ်ရေးဌာနသည် ရှေ့တိုးနောက်ငင် ဖြစ်ကာ ယိမ်းယိုင် လှုပ်ရှားလာ သည်။ ဒီဂရီ အားသည် မော်တော် ကားကို လမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။

'ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျာ။ ကားဘီးတစ်ဖက်ပေါက်သွား ပါတယ်။ ငါးမိနစ်လောက်ပဲစောင့်ပါ။ ကျွန်တော် ဘီး လဲလိုက်ပါရစေ'

ဟု ဒီဂရီအားက တောင်းပန်စကား ပြောသည်။ ဒီဂရီအားသည် သူ့အပေါ်၌ ရှိသောလေးစားခြင်းနှင့် ကြောက်ရွံ့ခြင်း ရှိနေသေးသည်ကို သူ သတိထားမိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် ဒီဂရီအား၏ တောင်းပန် စကားကို လက်ခံလိုက်သည်။

မော်တော်ကားသည် တံတားကို ကျော်ဖြတ်လာခဲ့သည်။ အထူးပြေး လမ်းမကြီး၏ ဘေးတစ်ဖက် စပါးခင်းများကြားရှိ လမ်းပေါ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ကာကွယ်ရေးဌာနနှင့် ကိုရိုက်ဘာရာတို့သည် ကားထဲ၌ ငြိမ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေကြသည်။ ကာကွယ်ရေးဌာန ကာမာကူရာရပ်ကွက် ထဲမှ ဒုတိယအိမ်သို့ ရောက်ခါမှပင် မိမိပြောလိုသည့်စကားကို ပြောတော့ မည် ဟု ကိုင်ဘာရာက တွေးသည်။ သူသည် ကုမ္ပဏီအလုပ်သမား များအား ဘေ့စ်ဘောကစားနည်း စနစ်တကျ သင်ပေးကာ အသင်း တစ်သင်း တည်ထောင်ရန် အကြံပေးမည်ဟု စိတ်ကူးထားသည် မဟုတ် ပါလား။ ဤကိစ္စကို လွန်ခဲ့သောနှစ်က ကာကွယ်ရေးဌာနနှင့် ဆုံမိတိုင်း အကြံပေးခဲ့၏။ သို့သော်လည်း ကာကွယ်ရေးဌာနက တိတိကျကျ အဖြေ မပေးခဲ့ပေ။ အကယ်၍ ဘေ့စ်ဘောအသင်း တည်ထောင်ခွင့်ရမည် ဆိုပါက သူ့ဘဝသည် ယခုထက်ပို၍ လုံခြုံလာလိမ့်မည်ဟု ကိုင်ဘာရာက ယူဆထားသည်။ လက်ရှိ သူ့လုပ်နေရသည်မှာ အမြဲတမ်းမဟုတ်၊ ထောက်ပံ့ကြေးသဘော ပေးထားသည့် လစာဖြင့် သူ့ဘဝကို ရပ်တည် နိုင်အောင် နေထိုင်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုင်ဘာရာသည် မွေးကတည်းက အစွဲအလမ်းကြီးသူ ဖြစ်သည်။ အတိတ်နိမိတ်လည်း ကောက်တတ်၏။ စောစောက ကားဘီးပေါက်သွား ခြင်းသည် မကောင်းသော အတိတ်နိမိတ်ကို ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေမလား ဟု တွေးနေမိသည်။ သူ့စိတ်ကူးထားသည့်အတိုင်း ပြော၍မှ ဖြစ်ပါ့ မလားဟု တွေးနေမိသည်။ 'ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စကို မပြောဘဲနေမယ်ဆိုရင် အခု သူ့ကားနဲ့ လိုက်လာခဲ့တာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိမှာလဲ' ဟု စဉ်းစားနေမိ ပြန်သည်။ သူသည် သူ့ခေါင်းထဲ၌ ပေါ်လာသည့်မေးခွန်းကို သူ့ဘာသူ မဖြေနိုင်။

ကာကွယ်ရာရာရှိမှာလည်း သူ့အတွေးနှင့်သူ ငြိမ်ဆိတ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် ကားဘီးပေါက်သွားသဖြင့် များစွာ စိတ်ဆိုးလျက် ရှိသည်။ 'ငါ့ရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌဘဝ တစ်လျှောက်လုံး ငါ့ကား ဘီးပေါက်တယ်လို့ တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဖူးဘူး။ အခု ဥက္ကဋ္ဌရာထူးက ပြုတ်ခါမှ ဒီပြဿနာ ပေါ်လာရတယ်' စသည်ဖြင့် တွေးလျက်ရှိသည်။ ဤကိစ္စကို တွေးနေရင်း နှင့်ပင် တီရှုကို၏ အိမ်သို့သွားရန် သင့် မသင့် မတင်မကျ ဖြစ်လာသည်။ ယခင်ကဆိုလျှင် သူသည် တီရှုကိုထံ သွားတော့မည်ဆိုပါက ရက် အနည်းငယ်မျှ ကြိုတင်၍ ဖုန်းဆက် အသိပေးလေ့ရှိသည်။ ယခုတစ်ကြိမ် တွင်မူ ကြိုတင်အသိပေးခြင်း လုံးဝမရှိဘဲ ထွက်လာခဲ့မိခြင်း ဖြစ်သည်။

'အိမ်မှာ တီရှုကို ရှိမှ ရှိပါ့မလား။ ဖုတ်အိုကာသွားမိပြီး စိန်ဖျား ဝယ်နေမလား' ဟု တွေးနေမိသည်။ ကာကွယ်ရာရာရှိသည် တီရှုကို၏ စိန်ဝယ်ဖို့ သွားသည်ဟူသော စကားကို ယုံကြည်နေဆဲဖြစ်၏။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူခေါင်းထဲသို့ စောစောကအတွေး ဝင်လာသည့်အခါ အိမ်တွင် တီရှုကို ရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု အခိုင်အမာ ယူဆလိုက်သည်။

'ကျွန်တော် တကယ်ပြောတာပါ။ ဟိုတုန်းက ဥက္ကဋ္ဌကြီး ပစ်လိုက် တဲ့ ဘောလုံးဟာ ပြင်းလွန်းအားကြီးလို့ အတော်ဖမ်းရ ခက်ခဲတယ်။ အဲသလောက်ပြင်းပြင်း ပစ်နိုင်တဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး' ဟု ကိုင်ဘာရာက ပြောသည်။ တပြည်းပြည်းနှင့် ကိုင်ဘာရာသည် သူ့စီစဉ်ထားသည့်စကားများကို ပြောပြနေသည်။ ဤကိစ္စကို ပထမဆုံး အကြိမ် ပြောပြခြင်းဖြစ်သည်။ ကာကွယ်ရာရာရှိသည် သူ့စကားများကို ကြားသည့်အခါ အံ့အားသင့်နေသည်။ သူ့စိတ်ထဲ၌ သူ့စားပွဲအဆွဲထဲမှ တန်ဖိုးမရှိသော ပစ္စည်းတစ်ခုကို အမှတ်မထင် ပြန်တွေ့လိုက်ရသလို ဖြစ်နေသည်။ သူ ကျောင်းသားဘဝက ရခဲ့သည့် ဂုဏ်သိက္ခာ တစ်ခုဟု သူထင်သည်။ ယခုအချိန်တွင် သူလက်ထဲ၌ ဤဂုဏ်သိက္ခာတစ်ခုတည်း သာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ဟု ထင်မိသည်။

ကာကွယ်ရာရာရှိသည် ကားတံခါးကိုဖွင့်၍ ဒရိုင်ဘာအား လှမ်းအော်သည်။

'မပြီးသေးဘူးလားဟေ့...'

'နောက်ထပ် ငါးမိနစ်လောက် အချိန်ပေးပါဦး ခင်ဗျာ' ဟု ဒရိုင်ဘာက ပြန်ဖြေသည်။ ဒရိုင်ဘာသည် ပေါက်သွားသောဘီးကို ဖြုတ်ပြီးပြီ ဖြစ်၍ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည်။ သူသည် ကျန်လက် တစ်ဖက်ဖြင့် မျက်ဝန်းများပေါ်သို့ ဝဲကျနေသည့် ဆံပင်များကို ခေါင်းပေါ်သို့ ပင့်တင်လိုက်သည်။ ဒရိုင်ဘာ၏ အနိပ်သည် ခပ်မည်းမည်း ဖြစ်သည်။ မြေပြင်သည် လရောင်အောက်တွင် အပြာနှင့် အဖြူရောင် ခပ်ဖော့ဖော့ ဖုံးလွှမ်းထားသဖြင့် မြင်ရသည်မှာ တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။

ကာကွယ်ရာရာရှိသည် ကားထဲမှထွက်၍ အပြင်ဘက် မြေပြင်ပေါ် ၌ ရပ်နေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အအေးဓာတ် ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ သူသည် အအေးဒဏ်မှ ကာကွယ်နိုင်ရန်အတွက် သူ့ညာဘက်လက်ကို မြှောက်ကာ တစ်ချက်မျှ လွှဲလိုက်သည်။ သူသည် ယင်းကဲ့သို့ မလုပ်သည် မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီ။ အခုမှပင် ဘေ့စ်ဘောပစ်သည့် အနေ အထားကို လုပ်ကြည့်မိခြင်းဖြစ်၏။ သူသည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း ရှေ့သို့ ကုန်းကာ ဘောလုံးကို တအားကုန် ပစ်ပေါက်လိုက်သည့် အနေအထား ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်သည်။

ကားထဲ၌ ထိုင်နေသော ကျီရိုကိုင်ဘာရာသည် ကာပြတင်းမုနေ၍ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်သည် လက်တစ်ဖက် ကို ဘောလုံးပစ်လိုက်သည့်ဟန် ပြုလျက် ရှိသည်ကို မြင်ရ၏။ ပုံသဏ္ဍာန်မှာ လရောင်အောက်တွင် တစ္ဆေကြီးတစ်ကောင် ယိမ်းထိုး လှုပ်ရှားကာ က နေသည်နှင့်တူသည်။

မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် လပြည့်လ ဖြစ်ပေဦးတော့မည်။

Yasushi Inoue ၏ The Full Moon ကို ပြန်ဆိုသည်။

သည့်နေရာကို အတိအကျ မမှတ်မိပါ။ ကျွန်တော့် စိတ်အာရုံထဲ၌ မှန်ဝမ်းပီး မှတ်မိနေသည်မှာ ကျွန်တော် ငိုယိုလိုက်သည့်အတွက် ကျွန်တော့် အဘွားလား သို့မဟုတ် ကျွန်တော့်အမေလား... ကွဲကွဲ ပြားပြား မမှတ်မိတော့သည့် လူတစ်ယောက်သည် ဆင်ဝင်ဘက်သို့ အပြေးအလွှား ထွက်လာပြီး ကျွန်တော့်အား တစ်စုံတစ်ရာ လှမ်းပြော ပါသည်။ များများစားစားတော့ မဟုတ်ပါ။ စကားလုံး အနည်းငယ်မျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

အမှန်စင်စစ် ပုံပြင်၏ ဇာတ်လမ်းကို ကျွန်တော် အပီအပြင် နားလည် သဘောပေါက်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့် အမေအား ကျွန်တော့်ကျောပြင်ပေါ်၌တင်၍ တောင်ပေါ်သို့ ခေါ်သွားပြီး ထိုတောင်ပေါ်၌ စွန့်ပစ်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို ကျွန်တော့်စိတ်ကူးထဲ၌ မြင်ယောင်ထင်ယောင် ဖြစ်ခဲ့ ရပါသည်။ ယင်းစိတ်ကူးသည် ကျွန်တော့်စိတ်ကို များစွာ ထိခိုက်စေခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော့်နှလုံးသား အား ကိုင်ညှစ်လိုက်သလို ခံစားခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့် အမေနှင့် တကွတပြားစီ ကွဲသွားရသည့်အဖြစ်ကို သည်းမခံနိုင်လောက် အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်စိတ်သည် တုန်လှုပ် ချောက်ချားခြင်းဖြစ်ကာ အော်ဟစ် ငိုယိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် ဆယ်နှစ်၊ ဆယ့်တစ်နှစ်သား အရွယ် သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် အိုဘာဆူတီတောင်ထိပ် ပုံပြင်၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ သိရှိနားလည်ခဲ့ရပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တို့ရွာနှင့် မိုင်နှစ်ဆယ်ခန့်ဝေးသော မြို့ငယ်ကလေးတစ်မြို့ရှိ ကျွန်တော့်အဒေါ်ထံမှ ရုပ်ပြစာအုပ်များ ရလေ့ ရှိပါသည်။ ထိုစာအုပ်များထဲမှ တစ်အုပ်တွင် 'အိုဘာဆူတီယာမ' အမည်ရှိ ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ်ကို တွေ့ရပါသည်။ လူအိုလူမင်းများအား အိုဘာဆူတီ တောင်ထိပ်ပေါ်၌ စွန့်ပစ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပုံပြင်အများ အပြား ရှိနေခဲ့သည်မှာ ထင်ရှားပါသည်။ သို့သော်လည်း ယင်းပုံပြင်များ

အိုဘာဆူတီ

သက်ကြီးရွယ်အိုများအား အိုဘာဆူတီ တောင်ထိပ်ပေါ်၌ စွန့်ပစ်ထားကြ သည်ဟူသော ရှေးဟောင်းပုံပြင်များကို ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံး ကြားသိ ခဲ့ရသည်မှာ ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလကပါလိမ့်...။

ကျွန်တော်သည် အီဇာကျွန်းဆွယ် အလယ်ပိုင်းရှိ တောင်ပေါ်ရွာမှ လာခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် ကလေးဘဝက ရွာမှာပင် ပညာ သင်ကြားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်းဆွယ်၏ အနောက်ဘက် ကမ်းခြေပေါ်မှ တိုင်ဒေသတွင် ဈေးခေတ်ဟောင်းကာလက လူအိုလူမင်းများအား စွန့်ပစ်သည့် ပုံပြင်များသည် မျိုးဆက်တစ်ဆက်မှ တစ်ဆက်သို့ လက်ဆင့်ကမ်းခဲ့ကြပါသည်။ ဖြစ်နိုင်ချေရှိသည်မှာ ဤပုံပြင်များကို အကြောင်းပြု၍ ကျွန်တော်သည် အိုဘာဆူတီတောင်ထိပ် ပုံပြင်ကို ကြားသိခဲ့ခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယူဆရပါသည်။ ယင်းတောင်၏ အမည်သည် လူအိုများအား စွန့်ပစ်ရာ နေရာဟု အနက်အဓိပ္ပာယ် ထွက်ပါသည်။ ထိုပုံပြင်သည် ကျွန်တော်၏ သေးငယ်လွန်းလှသော နှလုံးသားအား ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းစေခဲ့ပါသည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော့်အသက်သည် ငါးနှစ် ခြောက်နှစ်အရွယ် ခန့် ရှိပါလိမ့်မည်။ ထိုပုံပြင်ကို ကြားအပြီးတွင် ကျွန်တော်သည် ဝရန်တာ သို့ ထွက်၍ ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ငိုယိုမိခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် ငိုခဲ့

သည် တစ်ပုဒ်နှင့်တစ်ပုဒ် တစ်ထပ်တည်း မတူညီကြပါ။ အနည်းငယ်မျှစီ ကွဲပြားခြားနားနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်သိထားသည့် ပုံပြင်တစ်ပုဒ်မှာ ယခု ကျွန်တော် တွေ့နေရသည့်စာအုပ်ထဲမှ ပုံပြင်ပေါ်၌ လုံးဝ အခြေခံသည်ဟု ယူဆ ရပါသည်။ ထိုပုံပြင်သည် ယနေ့အချိန်အထိ နောက်ထပ် ပြုပြင် ပြောင်းလဲမှုများ မရှိဘဲ နဂိုအတိုင်း ရှိနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ 'အိုဘာဆူတီယာမ' ရုပ်ပြ စာအုပ်သည် ကလေးသူငယ်မျှသာ ဖြစ်သော ကျွန်တော်စိတ်အပေါ် ဩဇာအလွန်ကြီးခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် ကလေး ဘဝက ကြားခဲ့ဖူးသမျှ ပုံပြင်အားလုံးထဲတွင် ယနေ့အချိန်အထိ ကျွန်တော် လုံးဝ မမေ့နိုင်သည့် ပုံပြင်နှစ်ပုဒ် ရှိပါသည်။ တစ်ခုမှာ ကိုယာတောင်ထိပ် ပေါ်ရှိ သူ့မခင်ထံသို့ အလည်သွားခဲ့သူ အိမ်နီးမာရု၏ အကြောင်း ဖြစ်၍ နောက်တစ်ခုမှာ အိုဘာဆူတီတောင်ထိပ်ပုံပြင် ဖြစ်ပါသည်။ ပုံပြင်နှစ်ပုဒ် စလုံးသည် ဇာတ်လမ်းမတူကြသော်လည်း မိဘနှင့် သားသမီး ခွဲခွာမှု ကြောင့် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးဆင်းရဲခြင်းဒဏ် ပြင်းစွာခံခဲ့ရသည်များကို ရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်ခဲ့ပြီးသည့်နောက် ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဖြစ်လာခဲ့ရသည့် ကာလအတွင်း နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်၍ အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က ဖတ်ဖူးခဲ့သော 'အိုဘာဆူတီယာမ' ရုပ်ပြစာအုပ်ကို ကျွန်တော်တို့ ဝိုဒေါင်တွင်းရှိ ကြောင်အိမ်ဟောင်းတစ်လုံးထဲ၌ ပြန်တွေ့ခဲ့ရလေရာ ကျွန်တော် ပြန်၍ဖတ်ရှုမိခဲ့ပါသည်။ စာအုပ်၏ အဖုံးမှာ ရောင်စုံ ဖြစ်သော်လည်း အတွင်းဘက်စာ မျက်နှာများရှိ ပုံများမှာမူ အဖြူအမည်း မျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ 'အိုဘာဆူတီ ပုံပြင်' စာအုပ်မှာမူ စာပေဆန်ဆန် ရေးသားထားခြင်းဖြစ်၍ ကလေးသူငယ်များအတွက် အနည်းငယ်မျှ ဖတ်ရခက်လိမ့်မည်ဟု ယူဆရပါသည်။

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါက ရှိနန်းပြည်နယ်တွင် သက်ကြီးရွယ်အိုများ အား မုန်းတီးသော မြေရှင်ပဒေသရာဇ်ကြီးတစ်ဦး ရှိခဲ့သည်။ မြေရှင်ကြီး သည် လူအိုများအား စက်ဆုပ်မုန်းတီးသည့်အားလျော်စွာ လူတစ်ယောက် အသက် ခုနစ်ဆယ်ပြည့်ပါက သူတို့အား မြင်းချက်မရှိ တာဝန်ရှိသူ များက သယ်ယူသွားပြီး တောင်ပေါ်၌ စွန့်ပစ်ကြရမည်ဟု အမိန့်ထုတ် ခဲ့သည်။ လရောင်ဖြင့် သာယာနေသော ညတစ်ညတွင် ယာသမားလူငယ် တစ်ယောက်သည် သူ့မိခင်အား ကျောပိုး၍ တောင်ပေါ်သို့ တက်လာ သည်။ သူ့မိခင်မှာ အသက် ခုနစ်ဆယ်ပြည့်နေပြီဖြစ်၍ သူ့အနေဖြင့် မြေရှင်ကြီး ထုတ်ပြန်ထားသည့် အမိန့်အရ တောင်ပေါ်သို့ သွားရောက် စွန့်ပစ်ရတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လူငယ်သည် သူ့မိခင်အား တောင်ပေါ်၌ စွန့်ပစ်ခဲ့ရမည့်ကိစ္စကို တွေးပင် မတွေးရက်အောင် ဖြစ်နေရ၏။ ဤသို့ဖြင့် သူသည် ဘာတွေ့ပဲ ဖြစ်လာဖြစ်လာ အရေးမဟုတ်ဟု တွေးကာ သူ့မိခင်အား ပြန်သယ်လာခဲ့သည်။ သူသည် အိမ်ကြမ်းပြင်တွင် အပေါက် မောက်ကာ မိခင်ဖြစ်သူအား ထိုအပေါက်မှ အောက်သို့ချပြီး ပုန်းအောင်း နေစေခဲ့သည်။

ထိုအချိန်ခန့်တွင် အနီးအနား ပြည်နယ်တစ်နယ်မှ သံအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ သည် မြေရှင်ပဒေသရာဇ်ကြီး ရှေ့မှောက်သို့ ဆိုက်ရောက်လာပြီး ခက်ခဲ နက်နဲသော ပုဏ္ဏားသုံးခုကို တင်ပြသည်။ အကယ်၍ ယင်းပုဏ္ဏားသုံးခုကို မဖြေဆိုနိုင်ပါက ရှိနန်းပြည်နယ်အား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက် ဖျက်ဆီးပစ်ရ လိမ့်မည်ဟုလည်း နောက်ဆုံး ရာဇသံကိုပါ တင်ပြခဲ့၏။ ပုဏ္ဏားသုံးခုမှာ ပြာများဖြင့် ကြိုးတစ်ချောင်းကျစ်ရန်၊ အပေါက်ကိုးပေါက်ရှိသော ကျောက်မျက်ရတနာတွင်းသို့ ကြိုးထိုးပေးရန်နှင့် သူ့ဘာသာသူ အလို အလျောက်တီးသော ငုံ့တစ်လုံး ပြုလုပ်ဖေးရန်တို့ ဖြစ်လေသည်။

မြေရှင်ပဒေသရာဇ်ကြီးသည် များစွာ စိတ်ရွတ်သွားသည်။ သူသည် ချက်ချင်းပင် သူ့နယ်အတွင်းမှ ဤ ခက်ခဲသော ပြဿနာသုံးခုကို

ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းပေးနိုင်မည့် ပညာရှင်ရှိပါက သူတံသို့ အမြန်ဆုံး လာရောက်ရန် ကြေညာချက်တစ်စောင် ထုတ်ပြန်ခဲ့သည်။ ထိုအကြောင်းကို ယာသမားလူငယ်က အိမ်ကြမ်းပြင်အောက်၌ ပုန်းနေရသော မိခင်အား ပြောပြခဲ့ရာ ချက်ချင်းပင် မိခင်က ထိုပြဿနာသုံးရပ်အား မည်ကဲ့သို့ ဖြေရှင်းရမည်ကို ရှင်းလင်းပြောပြသည်။ ယာသမားလူငယ်သည် မြေရှင်ကြီး၏အိမ်သို့ အမြန်သွားရောက်ပြီး အကြောင်းစုံ ပြောပြသည်။ ပြဿနာသုံးရပ်ကို ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့သဖြင့် ပြည်နယ်တစ်ခုလုံး ချမ်းသာရာရခဲ့၏။ ယာသမားလူငယ်က ပြောပြ၍ အဘွားအိုတစ်ယောက်၏ ဉာဏ်ပညာကြီးမူကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ပြည်နယ်တစ်ခုလုံး ဘေးအန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်ကို သိရှိသွားသော မြေရှင်ကြီးသည် အမြင်မှန်ရသွားသည်။ သက်ကြီးရွယ်အိုများအား ရှိသေလေးစားသင့်သည် ဟူသော အချက်ကိုလည်း နားလည်သွားသည်။ မြေရှင်ကြီးသည် သူ မူလက ထုတ်ပြန်ထားခဲ့သော အမိန့်ကို ချက်ချင်း ဖျက်သိမ်းလိုက်လေ၏။

ပုံပြင်မှာ ဤမျှသာဖြစ်သည်။ စာအုပ်၏ အတွင်းဘက်ရှိ ဓမ္မဆုံးပုံမှာ ရောင်စုံဖြစ်၍ ဦးရစ်တန်ဆာများ ဆင်ယင်ထားသည့် မှူးမတ်ပုံစံမျိုး လူငယ်တစ်ယောက်၏ ပုံဖြစ်သည်။ သူသည် မိခင်အား ကျောင်းပြီး တောင်တန်းပေါ်သို့ တက်သွားနေသည်။ မိခင်၏ ဆံပင်များမှာ ဖြူဖွေးနေသော်လည်း မျက်နှာကျတော့ အလွန် ငယ်ရွယ်နေပုံဖြစ်သည်။ ပန်းချီ၏ ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းထားပုံမှာ အထူးအဆန်းတစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။ လပြည့်ည၏ လရောင်ခြည်များ ပက်ဖျန်းထားပုံမှာလည်း နေရာတိုင်းတွင် အပြာရောင် သမ်းလျက်ရှိသည်။ ပန်းချီလက်ရာမှာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ပုံပြင်၏ ကြေကွယ်ရာဇာတ်လမ်းကို ထိုက်တန် သမျှတော့ အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိစေသည်။ ကလေးသူငယ်များအဖို့ ကတော့ ဤပုံသည် များစွာ ဆွဲဆောင်မှု အားကောင်းသည့် ပုံတစ်ပုံ ဖြစ်လာနိုင်ပါသည်။

လတွေ နှစ်တွေ အများကြီး ကုန်လွန်သွားသည်။ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်မှ ထွက်ခဲ့ပြီး ကျောင်းမှထွက်ပြီးစ အချိန်ခန့်မှာပင် သတင်းစာတိုက် တစ်တိုက်၌ အလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်အတွင်း ကျွန်တော်သည် 'ဆိုဘာဆူတီတောင်ထိပ်ဆိုင်ရာ အတွေးအမြင်သစ်များ' အမည်ရှိ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ရလာခဲ့၏။ ထိုအချိန်အခါက ကျွန်တော်သည် အလေးအနက် အကြောင်းအရာပါသည့် စာအုပ်များကို ဖတ်ရှုရန် စိတ်မပီတတ်ပါ။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ကြုံရာကျရာ စာအုပ်များကိုသာ လက်လှမ်းမီလျှင် မီသလို ဆွဲယူဖတ်ရှုသော အလေ့အထ ရှိနေသည်။

ကျွန်တော့်အဖို့ ကံကောင်းထောက်မ လေသလား မသိပါ။ တစ်ရက်တွင် 'ဆိုဘာဆူတီတောင်ထိပ်ဆိုင်ရာ အတွေးအမြင်သစ်များ' စာအုပ်နှင့် လာတွေ့သည်။ စာအုပ်မှာ 'ရှိနာနီပြည်နယ် ဒေသဆိုင်ရာ အဖွဲ့ ထုတ်ဝေဧည့်ခန်း' မှ ထုတ်ဝေခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ သူတေသနဆန်ဆန် နေသားထားသည့် စာအုပ်ဖြစ်သည်။ အမှတ်မထင် ရလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ စာအုပ်ကို ကျွန်တော့် ကိုယ်ပိုင် စာကြည့်တိုက်အတွက် လျာထားခဲ့သည်။

ထိုစာအုပ်ကို ဝယ်လာခဲ့သည့် ညပိုင်းတွင် ကျွန်တော်သည် စာအုပ်ကိုယူ၍ ဟိုတစ်စ သည်တစ်စ ဖတ်ရှုမိပါသည်။ ပထမတွင် အာရုံ ဝင်စားခြင်း မရှိသော်လည်း နောက်ပိုင်းအခန်းများကျတော့ စိတ်ဝင်စား လာသည်။ ကျွန်တော်သည် စာအုပ်ကို ဝိတ်၍ တစ်ခဏမျှ ဆင်ခြင် စဉ်းစားနေမိသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ 'ဆိုဘာဆူတီတောင်ထိပ်နှင့် ပတ်သက်၍ တွေးတောဆင်ခြင်စရာ အများအပြားကိုတော့ ကျွန်တော် ရနိုင်ဖွယ်ရာရှိ၏။ သို့သော်လည်း ယင်းနှင့် ဆက်စပ်နေသော ဗဟုသုတ များသည် သတင်းထောက်တစ်ဦးဖြစ်သော ကျွန်တော့်အတွက် ဘယ်လို နည်းနှင့်မျှ အကျိုးပြုနိုင်စရာ မရှိဟု ထင်ပါသည်။

လက်ရှိအခြေအနေတွင် 'ဆိုဘာဆူတီတောင်ထိပ်ဆိုင်ရာ အတွေး အမြင်သစ်များ' စာအုပ်ကို ရှေးခဲ့သော စာရေးဆရာ၏ အားထုတ်မှုများ ကြောင့် ကျွန်တော်သည် သိသင့်သိထိုက်သည့်အချက် တော်တော်များများ

ကို သိခဲ့ရ၏။ ပထမတစ်ချက်မှာ တိုဘာဆုတီ တောင်တန်း၌ သက်ကြီးရွယ်အိုများအား စွန့်ပစ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်သည့် ပုံပြင်များသည် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် 'ယာမာတို ပုံပြင်များ' အမည်ရှိ စာအုပ်၌ ပါဝင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ဟူသော အချက်ဖြစ်၏။ ဒုတိယအချက်မှာ ယင်းပုံပြင်များ သည် သက်ကြီးရွယ်အိုများအား စွန့်ပစ်ခြင်းနှင့် ဆက်စပ်နေသည်ဖြစ်ရာ ယင်းတို့သည် အိန္ဒိယမှတစ်ဆင့် ဝင်လာသည့်အကြောင်းအရာများ ဖြစ်နိုင်စရာ အလားအလာရှိ၏။ ယင်းအကြောင်းအရာများကို နယ်မြေဒေသ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ဆီလျော်အောင် ပုံသွင်းယူကာ ဗုဒ္ဓဘာသာတရားနှင့် ဆက်စပ်၍ ဂျပန်ပုံပြင်များအဖြစ် ဖန်တီးထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ဖွယ်ရာရှိသည် ဟူသော အချက်ဖြစ်သည်။

တတိယအချက်မှာ တိုဘာဆုတီပုံပြင်များသည် ဂျပန်နိုင်ငံ၌ အလွန်အလွန် ငွေ့ကျသော ခေတ်ဟောင်းကတည်းက တည်ရှိနေခဲ့သည် ဟူသော အချက်ဖြစ်၏။ စတုတ္ထအချက်မှာ တိုဘာဆုတီပုံပြင်များသည် ဂျပန်နိုင်ငံ၏ ပြည်နယ်တိုင်း၌ မိနိုးဖလားခလေ့ထုံးစံအရ သက်ကြီးစကား သက်ဝယ်ကြားဖြစ်ကာ တည်ရှိလာခြင်း ဖြစ်ဖွယ်ရာရှိသည်။ ရှိနာနိပြည်နယ်၏ တိုဘာဆုတီတောင်ထိပ် ပုံပြင်မှတစ်ပါး အခြားသောပုံပြင်များသည် တစ်ဆင့်ပွားယူလာသော ပုံပြင်များ ဖြစ်ဖွယ်ရာ ရှိ၏။ ယခုအချိန်တွင် ထိုပုံပြင်များသည် ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့ပြီ။

အထင်အားဖြင့် ပြောရမည်ဆိုပါက ပဉ္စမအချက်သည် ဤသို့ ဖြစ်ဖွယ်ရာ ရှိသည်။ တိုဘာဆုတီတောင်သည် လရောင်ရွှေခင်းအလှဖြင့် ထင်ရှားကျော်ကြားလာခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ယင်းကို အကြောင်းပြု၍ အခြားသော အလားတူပုံပြင်များသည် တိုဘာဆုတီတောင်၏ ပုံပြင်ကို တည်မီပြီး ဖြစ်ထွန်းလာခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆဖွယ်ရာရှိပါသည်။

နောက်တစ်ချက်မှာ သက်ကြီးရွယ်အိုများအား စွန့်ပစ်သည့် တိုဘာဆုတီ အလေ့အထဆိုသည်မှာ ကွဲပြားခြားနားသော သမိုင်းခေတ်အဆက်ဆက်တွင် ကွဲပြားခြားနားသော တောင်တန်းများက သူတို့နည်း။

သူတို့ဟန်ဖြင့် ပုံပြင်များ ဖြစ်ထွန်းလာခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရှိပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ရှေးဟောင်းခေတ်တွင် 'တိုဘာဆုတီယာမ'၊ အလယ်ခေတ်တွင် 'ကာမူရီကီယာမ' ဟု အမည်တွင်လာခြင်း ဖြစ်ဖွယ်ရှိပါသည်။

နောက်တစ်ချက်မှာ ယနေ့ခေတ် ခေတ်သစ်ကာလတွင် မီးရထားလမ်းပေါ်၌ တိုဘာဆုတီ ဘူတာသည် တိုဘာဆုတီတောင်၏ အမည်အောက်တွင် ပထမဆုံးအကြိမ် တည်ရှိလာခဲ့သည်ဟူသော အချက်ဖြစ်၏။

ယင်းအချက်များမှာ 'တိုဘာဆုတီတောင်ထိပ်ဆိုင်ရာ အတွေးအမြင်သစ်များ' အမည်ရှိ စာအုပ်၏ စာရေးဆရာထံမှ ကျွန်တော် လေ့လာသိရှိခဲ့ရသော အချက်များဖြစ်ပါသည်။

နောက် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်လာခဲ့ပြီးသည့်နောက်တွင် ကျွန်တော်သည် ဤစာအုပ်ကို ရည်ရွယ်ချက်တစ်မျိုးဖြင့် ပြန်လည်ဖတ်ရှုခဲ့ပြန်ပါသည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ဤအကြောင်းအရာပေါ်၌ ကဗျာဆရာများက စိတ်ဝင်စားလာသည်ကို သိရှိလာခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဤအကြောင်းအရာပေါ်၌ စိတ်ဝင်စားစားဖြင့် ကဗျာများ ရေးဖွဲ့ခဲ့သည့် ကဗျာစာဆိုများမှာ ဘာရှိ ဘူဆန်၊ အီဆာနှင့် အခြားကဗျာဆရာများ ဦးဆောင်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်၏။ ယင်း ကဗျာတော်ကနုတ်ချက်များကို 'ဟိုက်ကူ' ဟု လူသိများခဲ့ကြပါသည်။

'တင်ကာ' ဟု ခေါ်ဆိုသော အခြားကဗျာများမှာလည်း တိုဘာဆုတီတောင်ကိုဖွဲ့ဆိုခဲ့ကြသည်ဖြစ်ရာ ယင်းတို့မှာ ကဗျာဆရာ တီဆူရာယုကီ၊ ဆိုက်ဂျီ၊ ဆန်နက်တိုမို၊ တိုင်ကာနှင့် နိုရီနာဂါတို့ ဖြစ်ပါသည်။ ယင်း 'ဟိုက်ကူ' နှင့် 'တင်ကာ' အမည်ရှိ မဟာကဗျာကြီး များထဲမှ ကျွန်တော်စိတ်ကို များစွာ လှုပ်ရှားစေခဲ့သည့် ကဗျာမှာ 'ယာမာတို ပုံပြင်များ' စာအုပ်ထဲ၌ ပါလာခဲ့သည့် ကဗျာဖြစ်သည်။

ယင်းကဗျာမှာ ယင်းပုံပြင်များထဲ၌ ပါရှိခဲ့သော လူငယ်တစ်ဦးက ရေးဖွဲ့ထားခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် တိုဘာဆုတီ တောင်ထိပ်အထက်ရှိ

လမင်း၏ အလှကို ဖွဲ့ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ တောင်ပေါ်၌ သူ့စိတ်အား ထားခဲ့ပြီး အိမ်အပြန်တွင် စပ်ဆိုသွားခဲ့သည်ဟန်ဖြစ်၏။ ကဗျာမှာ...။

'တိုဘာဆုတီ တောင်ထိပ်အထက်၌ တွဲလှဲခဲ့နေသည့် သန့်စင်ဝင်းလက်နေသည့် လကို မြင်ရပါ၏။

တို့... ဆာရာချီနာရယ်...။

အဲဒီနေရာမှာ ကိုယ့်အတွက်

စိတ်သက်သာစရာ ဘာများရှိမှာပါလိမ့်

ကိုယ့်နှလုံးသားကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့

ဖြေသိမ့်ရပါမလဲ...။'

ကဗျာစပ်ဆိုမှု၏ ကျွမ်းကျင်မှုကို ကျွန်တော် ဘေးဖယ်ထားလိုက်သည်။ ဤကဗျာကို ပုံပြင်၏။ သူ့ရဲကောင်းက စပ်ဆိုလိုက်သည့် ကဗျာဟု ကျွန်တော် မြင်သည်။ ထိုကဗျာစာပိုဒ်သည် လမင်း၏ အလှကိုသာ ပြသည်မဟုတ်။ ထိုကဗျာ၏ နောက်ကွယ်ရှိ ဇာတ်လမ်းသည် ကျွန်တော် နှလုံးသားကိုလည်း ဆုပ်ကိုင်ဖွဲ့စည်းထားသည်။

'တင်ကာ' ကဗျာ၏ အလှကို ပြောကြမည်ဆိုပါက ယင်းကဗျာ၏ တန်ဖိုးသည် ဆန်းစစ်စရာဖြစ်လာဖို့ ရှိပါသည်။ သို့သော်လည်း တိုဘာဆုတီ တောင်ပေါ်ရှိ လရိပ်၏ အလှကို ခြုံငုံသည့်အခါတွင်မူ ပုံပြင်ထဲမှ ဇာတ်ကောင်၏ ကဗျာသည် ကျွန်တော်နှလုံးသားအား ထိခိုက်လှုပ်ရှားစေခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် ကလေးဘဝက ကျွန်တော်နှလုံးသားအား ထိခိုက်နာကျင်စေခဲ့သော ဤပုံပြင်၏ ဇာတ်ကောင်သည် ကဗျာတစ်ပုဒ် အဖြစ် ကျွန်တော်ထံ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာနေပါသည်။

(၂)

အချိန်ကာလ အတော်ကြာသည်အထိ ကျွန်တော်သည် ရှိနာနို မီးရထား လမ်းပေါ်မှ တိုဘာဆုတီ ဘူတာနှင့် ယင်းဘူတာ၏ ပတ်ဝန်းကျင် နယ်မြေအကြောင်းကို ဘာမှမသိပါ။ ထိုနေရာ တစ်ဝိုက်ဆီကို ကျွန်တော် မကြာခဏ ရောက်ခဲ့သော်လည်း အများအားဖြင့် ညပိုင်း၌သာ

ရောက်ရှိခြင်း ဖြစ်၏။ အကယ်၍ နေ့ခင်းပိုင်းရောက်ပါကလည်း ကျွန်တော်သည် ဘူတာရှေ့မှ ဖြတ်လာရုံမျှသာ ရှိသည်။ ဘူတာ၏ အပေါ်၌ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိသဖြင့် သတိပင်မထားခဲ့ပါ။ ဘူတာနှင့် လည်း ဆက်စပ်ပတ်သက်စရာ အကြောင်း မရှိခဲ့ပါ။

နောက်ပိုင်း အချိန်များတွင် တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော်အား တိုဘာဆုတီ တောင်ထိပ်ပုံပြင်ကို ပြန်လည်သတိရအောင် အစ ဖော်ပေးသူမှာ ကျွန်တော်အဖေ ဖြစ်ပါသည်။ အဆက်အစပ်ဟူ၍ လုံးဝ မရှိပါဘဲ လျက်နှင့် ကျွန်တော်အမေသည် ကျွန်တော်အား 'လူတွေက ပြောကြတယ်။ တိုဘာဆုတီတောင်ထိပ်ဟာ လရိပ်ရွှမ်းကြောင့် နာမည်ကြီးလာတဲ့ နေရာတစ်နေရာတဲ့၊ ဒီလိုဆိုရင်တော့ အဲဒီနေရာမှာ အစွန့်ပစ်ခံရတဲ့ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေဟာ ပျော်ကြမှာပဲ။ တကယ်လို့ အခုအချိန်ထိ လူအိုလူမင်းတွေကို အဲဒီနေရာမှာ သွားပြီး စွန့်ပစ်ကြရမယ်ဆိုတဲ့ ဥပဒေရှိနေသေးရင် သူတို့အားလုံး တပျော်တပါး သွားကြမှာပဲ။ အဲဒီနေရာမှာဆိုရင် တစ်ယောက်တည်းနေရလည်း ပျော်မှာပါ။ ပြီးတော့ တကယ်လို့ မင်းဟာ အစွန့်ပစ်ခံရတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုပါတော့၊ အချိန်ကြာလာတော့လည်း နေသားတကျ ဖြစ်သွားမှာပါ' ဟု ပြောသည်။

ကျွန်တော်အမေသည် အသက် ခုနစ်ဆယ် ပြည့်သွားပြီ။ အမေ စကားသည် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုအပေါ်တွင် အရှိန်အဝါကြီးပါသည်။ ကြားရသူအားလုံးက အမေသည် သူတို့အား စောင်းမြောင်းပြောနေကြသည်ဟု ထင်ကြပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်ညီငယ်နှင့် ညီမများသည် အနီးတွင် ရှိကြသည်ဖြစ်ရာ သူတို့အားလုံး အံ့အားသင့်နေကြရုံမျှမက စိတ်ထိခိုက်တုန်လှုပ်ခြင်းလည်း ဖြစ်ကြပါသည်။ ထိုအချိန်က စစ်ကြီးငြိစ အစစအရာရာ ရှားပါးနေချိန်ဖြစ်ပါသည်။ မိသားစု နေထိုင်ဆက်ဆံမှု ဘဝတွင် မလိုလားအပ်သော အပြောင်းအလဲများ ဖြစ်ပေါ်နေချိန်လည်း ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် မိသားစုနှင့် ပတ်သက်၍ ယေဘုယျသဘောထား မှာ ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်နေပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် လူငယ်များနှင့်

သက်ကြီးရွယ်အိုများကြား၌ မတော်တဆ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အသေးအဖွဲ့ ပဋိပက္ခများသည် ပြဿနာကို ကြီးလာအောင် ဖန်တီးပေးလေ့ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်မိသားစုမှာလည်း ယင်းပြဿနာမျိုးနှင့် မကင်းပါ။ သို့သော်လည်း ယင်းကဲ့သို့ ကျွန်တော် ပြောဆိုလိုက်သည့်အတွက် ကျွန်တော်အမေသည် မိသားစု အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှ လွတ်မြောက်အောင် ရုန်းကန် ထွက်ပြေးလိုသည်ဟု ဆိုလိုခြင်းမဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်အမေ သည် သူ့အသက် ခုနစ်ဆယ်ပြည့်သွားပြီကို သိနေ၏။ ယင်းအသက် အရွယ်တွင် သူမသည် အိုဘာဆူတီ ပုံပြင်များထဲကအတိုင်း တောင်တန်း များပေါ်၌ အစွန့်ပစ်ခံရတော့မည်ဟု ယူဆနေဟန်တူ၏။ လက်ရှိ ကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးစ အခြေအနေမှာလည်း ပုံပြင်များထဲ၌ ကြားသိခဲ့ရသည့် အခြေအနေနှင့် တူနေသည်ဖြစ်ရာ သူမအနေဖြင့် ယင်းကဲ့သို့ တွေးခြင်းမှာ အဆန်းဟု မဆိုသာပါ။

ကလေးသူငယ်များ၏ ရုပ်ပြစာအုပ်ထဲ၌ ခေမ္မာဆွဲထားသည့် ပုံအတိုင်း ကျွန်တော့်အမေ၏ ဆံပင်များသည် ဖွေးဖွေးလှုပ် နေကြပါသည်။ သို့သော်လည်း သူမ၏ အသားအရေမှာ မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက် သဖွယ် နုပျိုသန့်စင်နေပါသည်။ သူမ၏ မျက်နှာတွင် အရေတုန်ခြင်းပင် မရှိသေးပါ။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်အမေအပေါ်တွင် မေတ္တာ၊ ကရုဏာနှင့် သယောဇဉ် အလွန်ကြီးမားသူ ဖြစ်ပါသည်။ အမေသည် သူမ၏ အသက်အရွယ် အိုမင်းရင့်ရော်မှုကြောင့် သဘောထားအမြင်များ ပြောင်းလဲချင် ပြောင်းလဲပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော့်ဘက်ကမူ ပြောင်းလဲခြင်း မရှိပါ။ ကျွန်တော်သည် အိုဘာဆူတီပုံပြင်ကို စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာနေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

ယခုအခါတွင် ကျွန်တော်သည် အလုပ်သွားအလုပ်ပြန်မှုများကို အကြောင်းပြု၍ ရှိနာနိနယ်မြေထဲသို့ မကြာခဏ ရောက်ခွင့်ကြီးလာခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျွန်တော်သည် ချူအို မီးရထားလိုင်းကိုသုံး၍ အလုပ်ခွင်ရှိရာသို့ သွားသည်။ ထိုအခါ တောင်ကုန်းများကြား၌ ငှက်သိုက်

ကလေးတစ်ခုသဖွယ် တည်ရှိနေသော အိုဘာဆူတီဘူတာရုံကလေးကို မကြာခဏ ဖြတ်သွားမြတ်လာ လုပ်ခဲ့ရပါသည်။ ဤဘူတာငယ်၏ ရှုခင်းသည် အခြားနေရာများ၌ ကျွန်တော် မြင်တွေ့ခဲ့ရသည့် ရှုခင်းများကဲ့သို့ပင် ဆွဲဆောင်မှုအား သိပ်ပြီးမရှိလှပါ။

ကျွန်တော်သည် ဇင်ကိုရီ လွင်ပြင်ကိုလည်း ကျော်ဖြတ်ခဲ့ဖူးသည်။ အလွန်ကျယ်ပြန့်သော လွင်ပြင်တစ်ခုဖြစ်၏။ ဒီကုမ္ပဏီဘက်ကိုလည်း မကြာခဏ ရောက်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ဤမြစ်သည် ထိုလွင်ပြင်ပေါ်မှ မြွေလိမ် မြွေကောက် စီးဆင်းသွားနေသော မြစ်ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျွန်တော်သည် ရှင်အိုဆု မီးရထားလိုင်းကို အသုံးပြုသည်။ ထိုလိုင်းတွင် မီးရထားများသည် အနိမ့်ပိုင်းလွင်ပြင်တစ်လျှောက်ဖြတ်၍ ခုတ်မောင်း သွားသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်သည် ရထားပြတင်းပေါက်မှနေ၍ အပြင် လောကကို ကြည့်ရှုသွားလေ့ရှိပါသည်။

တိုဝှေ့ရာဒေသ ပတ်ပတ်လည်သို့ ရောက်သည့်အခါ အိုဘာဆူတီ ဘူတာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဘက်ရှိ တောင်ကုန်းဆင်ခြေလျှောက် လှမ်းမြင်ရပါသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် နီနီရဲရဲ ခေါင်မိုးကို မြင်ရပါသည်။ ယင်းမှာ အိုဘာဆူတီဘူတာ ဖြစ်သည်။ ဤဘူတာကို မြင်တွေ့လိုက်ရ သည့်အခါတိုင်း ကျွန်တော်စိတ်သည် လှုပ်ရှားရပါသည်။ အိုဘာဆူတီ ပုံပြင်နှင့် ဆက်စပ်ပတ်သက်နေသော အကြောင်းအရာများသည် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ၌ အမြဲတစေ ပေါ်လာလေ့ရှိပါသည်။

အမှန်စင်စစ် ကျွန်တော်သည် အိုဘာဆူတီအား လရိပ်အလှ မြင်ကွင်းကောင်းရာ နေရာတစ်နေရာအဖြစ် စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိပါ။ မှန်တော့ မှန်ပါသည်။ ဤတစ်ဝိုက်တွင် လရောင်သည် ဒီကုမ္ပဏီနှင့် ဆိုင်မြစ်များ တည်ရှိရာ လွင်ပြင်တစ်ခုလုံးကို လှပတင့်တယ်နေအောင် ဖန်တီးပေးပါသည်။ သို့သော်လည်း အိုဘာဆူတီလရောင်သည် စစ်ကြီး အတွင်းက ကျွန်တော် ကြိုခဲ့ရသည့် မန်ချူးရီးယားနိုင်ငံတွင်းမှ လွင်ပြင် ကြီးတစ်ခုအပေါ် လှမ်းမြဲထားသည့် လရိပ်ရှုခင်းကိုတော့ ကျော်လွှားနိုင် လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မထင်ပါ။

ကျွန်တော်သည် တိုဘာဆုတီဘူတ၏ အနီးအနားမှ ဖြတ်သွားရ သည့်အခါတိုင်း စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးတစ်ပုံ ခံစားခဲ့ရသည်ဟု ဆိုခဲ့ ပါသည်။ ထိုတစ်စိုက်သို့ ရောက်တိုင်း တောင်ပေါ်၌ ထိုင်နေသော အမေ့ကို မြင်ပါသည်။ တစ်ကြိမ်ကဆိုလျှင် ကျွန်တော့်မျက်လုံးအစုံရှေ့၌ အမေ့အား ကျောပိုး၍ သွားနေသော ကျွန်တော့်ရုပ်ပုံလှူကို မြင်တွေ့ နေရပါသည်။

နောက်ခံရှုခင်းမှာ ရှေးဟောင်းခေတ်က ပုံစံဖြစ်၏။ ယနေ့ ခေတ်သစ်တွင် မြင်တွေ့နေရသည့် အိမ်များကို မမြင်ရပါ။ တောင်ကုန်း ဘေးတစ်လျှောက်၌ အစက်အပြောက်ကလေးများ ကပ်နေသလို တည်ရှိ နေသည့် အိမ်များမဟုတ်ပါ။ ထို့ပြင်လည်း အချိန်ကာလမှာ ညဖြစ်သည်။ လရောင်သည် ပြာဆင်းလျက်ရှိပါသည်။ 'တိုဘာဆုတီယာမ' ပုံပြင် စာဖုတ်ထဲက ဖော့ဆွဲထားသည့် ပန်းချီပုံအတိုင်း ဖြစ်သည်။ ထူးခြားမှု ဟူ၍ တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ ကျွန်တော့် အမေနှင့် ကျွန်တော်ကတော့ အနက်ရောင်...။

'ငါ့သားက အမေ့ကို ဘယ်နေရာမှာ ထားခဲ့မှာလဲ' ဟု ကျွန်တော့် အမေက မေးသည်။

အမေ့အသက်သည် ခုနစ်ဆယ်ကျော်နေပြီ။ သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ် သည် ဝိန်လှီနေသည်။ အမေ့ကိုယ်သည် ပေါ့ပါးလှသဖြင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါသည်။ သို့သော်လည်း အမေ့အား ကျောပိုးလာနေရသည့် ကျွန်တော်သည် မောပန်းနွမ်းနယ်လျက်ရှိသည်။ လူတစ်ယောက်အား ကျောပိုးပြီး တောင်ပေါ်တက်ရသည်မှာ သက်သာသည့်အလုပ် မဟုတ်ပါ။ ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်တိုင်း ကျွန်တော့်ခြေထောက်များသည် ယိမ်းယိုင် သွားလေ့ရှိပါသည်။

'ဒီနေရာဆိုရင် အမေ သဘောကျမလား' ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

'တကယ်လို့... ကျွန်တော် ဒီနားတစ်စိုက်မှာ တဲလေးတစ်လုံး ထိုးပေးခဲ့မယ်ဆိုရင်...'

'ဒီနေရာမျိုးမှာ ငါ့ကိုထားခဲ့မယ် ဆိုပါတော့... ဟုတ်လား' ဟု အမေက ပြန်မေးသည်။ အမေ့အသံသည် ကြည်လင်မာကျောလှပါ သည်။ အမေသည် ကိုယ်ကာယ သေးငယ် ဝိန်လှီ သွားသော်လည်း စိတ်ဓာတ်ကတော့ မကျသေးပါ။ ကျွန်တော်က သူမအား စွန့်ပစ်ထားခဲ့ မည့် အခြေအနေမျိုးမှာပင် အမေ့စိတ်ဓာတ်သည် တင်းမာနေဆဲ...။

'အခုလို ကမ်းပါးဘေးမှာ ထားခဲ့ရင် ငါ့အတွက် အန္တရာယ်မကြီး ဘူးလား... တကယ်လို့ မိုးရွာလာရင် မခက်ပေဘူးလား၊ မြေမြို့ကျရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဒီနေရာထက် ပိုပြီးသင့်တော်မယ့်နေရာ မရှိတော့ ဘူးလား'

'အန္တရာယ်မရှိပါဘူး အမေရယ်။ အမေ့တောင်းဆိုချက်တွေက သိပ်မများလွန်းဘူးလားဗျား၊ ဒါဆိုရင်လည်း စောစောက ကျွန်တော်တို့ မြင်ခဲ့တဲ့ ဘုရားကျောင်းဟောင်းဘေးက အစိတ်ကို ငှားပေးရမလား'

'မငှားနဲ့၊ မနေဘူး... မနေဘူး' အမေသည် ကျောပေါ်မှနေ၍ ခြေထောက်နှင့်ကန်သည်။ ကျွန်တော့်ကျောကို လက်သီးနှင့်ထုသည်။ အလွန် အလိုလိုက်ခံထားရသည့် ကလေးဆိုးတစ်ယောက်နှင့် တူနေပါ သည်။ 'နေရာသီရောက်ရင် အဲဒီအိမ်ထဲမှာ ခြင်ကောင်တွေ အများကြီး ရောက်လာမှာဟဲ့... နင်သိလား။ ပြီးတော့ အဆောက်အဦးက အဟောင်းကြီး၊ အခန်းထဲမှာ မှောင်မည်းနေမှာ သေချာတယ်။ နင်ဟာ တော်တော်ကို အသနားအညှာတာ ကင်းမဲ့တဲ့ အကောင်ပါလားဟယ်'

ကျွန်တော် များစွာ စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းပင် မသိတော့ပါ။

'ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် အမေ့ကို အိမ်ပြန်ခေါ်သွားတော့မယ်'

'အိမ်မှာ မနေချင်လို့ဟဲ့... သိလား။ အိမ်ကိုတော့ လုံးဝမပြန်ဘူး။ ငါ အိမ်ပြန်ပြီး လူတိုင်းနဲ့ ရောနှောနေရဦးမှာလား။ အိမ်ကလူတွေကို ငါ လုံးဝ သဘောမကျဘူး။ ရွာထဲက လူတွေကိုလည်း ငါ မကြိုက်ဘူး။ ငါ အသက်ကြီးလှပြီ၊ လောကမှာ ကြာကြာနေရမှာလည်း မဟုတ်

တော့ဘူး။ ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ နေချင်တယ်။ ငါကြိုက်သလို နေနိုင်အောင်သာ လုပ်ပေး'

'အမေဟာ ကလေးဆိုးတစ်ယောက်နဲ့ တူနေပြီဗျ။ တကယ်ပြောတာ'

'ဟုတ်တယ်ပေ့၊ နင်ပြောသလိုပဲ ငါဟာ ကလေးဆိုးတစ်ယောက်ပဲ။ ငါ့စိတ်ကိုက ဆိုးအောင်လုပ်ရင် ဆိုးတတ်တယ်။ ငါဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး။ ဒီလိုဆိုရင်လည်း နင် ငါ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး "ခင်ဗျားကြီးတော်တော်ဆိုးတယ်... တော်တော်ဆိုးတယ်" လို့ ပြောလိုက်ပေါ့ဗျ။ အစွန့်ပစ်ခံရတော့မယ့်ဘဝမှာ ဆိုးတော့ကော ဘာဖြစ်မှာလဲ'

'အမေကလည်းဗျာ... တော်တော်ခက်တာပဲ'

'ခက်တာတွေ လာပြောမနေနဲ့၊ ငါကတော့ အိမ်ကိုပြန်ဖို့ လုံးဝစိတ်မကူးဘူး။ ကဲ... မြန်မြန်သွား၊ ငါ့ကို မြန်မြန်သာ ထားပစ်ခဲ့တော့' အမေ့ကို ကျွန်တော် ပစ်ခဲ့ချင်တယ်ဆိုပေမယ့် အမေ့အတွက် သင့်တော်မယ့်နေရာ ရှာမရတာက ခက်တယ်ဗျာ...'

'ဒါကတော့ နင်မှ မရှာဘဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တွေ့မှာလဲ'

'ကျွန်တော် အခု လျှောက်ပြီးလိုက်ရှာနေတာကို အမေ မမြင်ဘူးလား။ အမေ့ကို ကျောပိုးထားရလို့ ဒေယီးဒေယီပြစ်နေတာကိုတောင် အမေ မသိတော့ဘူးလား။ အခုဆိုရင် ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်လာရတာ နည်းတဲ့ခရီး မဟုတ်တော့ဘူး။ အခုဆိုရင် အမေ့ကို ထားခဲ့ဖို့ အိမ်တွေကို ကြည့်လာခဲ့တာ ဆယ်လုံးတောင်ရှိသွားပြီ မဟုတ်လား'

'ငါက ကြိုက်မှ မကြိုက်တာဘဲ။ နင်တွေ့ခဲ့တဲ့ အိမ်တွေက လူနေလို့မှ မဖြစ်တာ'

'အင်းလေ... ဒါကြောင့်လည်း အိမ်ငှားဖို့ ကျွန်တော် စိတ်မကူးတော့ဘူး။ အမေနဲ့သင့်တော်မယ့် နေရာရရင် ကျွန်တော် တံတစ်လုံး ဆောက်ပေးမယ်လို့ ပြောထားပြီးပြီပဲ။ အမေက အတော်ရက်စက်တာပဲ။ ကျွန်တော် တပင်တပန်း သွားနေရတာကိုပဲ အပြစ်ရှာပြောနေတယ်'

'ဘာဟဲ့... ငါက နင့်ကို အပြစ်တင်နေတယ် ဟုတ်လား။ ငါဟာ အဘွားကြီးတစ်ယောက်ပါဟယ်... ငါတစ်ယောက်တည်း နားအေးပါးအေး နေနိုင်မယ့် နေရာတစ်နေရာလောက် ရချင်လိုက်တာဟယ်။ နင် ကြိုးစားပြီး မရှာနိုင်တော့ဘူးလား... အမယ်လေးနော်၊ ကျောထဲက နာလိုက်တာ။ ငါ့ကို ကျောကုန်းပေါ်ရောက်အောင် ထားပြီး သယ်ပါလား။ ဒါမှ ငါ သက်သာမှာ။ အေးလိုက်တာကလည်း အလွန်ပါပဲ။ လရောင်ကြောင့် ပိုပြီးအေးတယ်လို့ ငါထင်တယ်'

'ငြိမ်ငြိမ်လေး လိုက်ပါ အမေရယ်၊ မြေထောက်နဲ့လည်း မကန်ပါနဲ့။ ကျွန်တော် သိပ်မောနေပြီ။ အမေ အများကြီး သက်သာပါတယ်ဗျာ။ အမေက ကျောပေါ်က ထိုင်လိုက်ရတဲ့သူ၊ ကျွန်တော်က အမေ့ကို ကျောပိုးလာရတဲ့လူ။ ကဲပါ အမေရယ် မထူးတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကိုပဲ ပြန်ကြမယ်။ ဒါဆိုရင် နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် သက်သာသွားမှာ'

'မပြန်ဘူး'

'ကျွန်တော် အမေ့ကို နားမလည်တော့ဘူး။ အခုလို လျှောက်သွားနေလို့ မဖြစ်ဘူး အမေ။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကိုပဲ ပြန်ကြရအောင်' ကျွန်တော်စကား ကြားသည့် အခါ အမေ့အသံသည် ရုတ်တရက် ပြောင်းသွားသည်။ လေသံမှာ ခပ်ပျော့ပျော့ဖြစ်သွားသည်။

'နင်ကလည်းဟယ် နည်းနည်းပါးပါး သည်းခံဦးမှပေါ့။ မင်းအခု လုပ်ချင်နေတာ ငါ့ကို အိမ်ပြန်ခေါ်သွားဖို့ မဟုတ်လား။ ငါ တခြား ဘာမှ မပြောတော့ဘူး။ ငါ့ကို ဒီမှာသာ ထားခဲ့တော့။ ဟိုရှေ့မှာ တံတစ်လုံး မြင်တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီတံဟာ ငါနဲ့ အသင့်တော်ဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်။ ငါ့ကို အဲဒီတံမှာသာ ထားခဲ့'

'အမေပဲ စောစောက ဒီတံကိုကြည့်ပြီး မှောင်မယ်၊ အေးမယ်၊ မိုးရွာရင် မိုးယိုမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား'

'ငါ့စိတ်ထဲကတော့ သိပ်ပြီးကြိုက်လှတယ်လို့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့်

ဟိုဘာဆူတီ ၁၁၉ နေ့စဉ် ရမုာပေါ့၊ တစ်ယောက်တည်း ဘာအပူအပင်မှ မရှိဘဲ လွတ်လွတ် လပ်လပ် နေနိုင်တာပဲလား...'

'ဒီနေရာမှာနေဖို့တော့ မကောင်းပါဘူးအမေရား၊ အမေ့သား

နေနိုင်ရမှာပေါ့။ တစ်ယောက်တည်း ဘာအပူအပင်မှ မရှိဘဲ လွတ်လွတ် လပ်လပ် နေနိုင်တာပဲဟာ...'

'ဒီနေရာမှာနေဖို့တော့ မကောင်းပါဘူးအမေရ၊ အမေ့သား အနေနဲ့ ဒီနေရာမျိုးမှာ မထားခဲ့နိုင်ပါဘူး'

'ငါ့အဖို့ ကောင်းတာ မကောင်းတာ အရေးမကြီးဘူး။ ကံပါဟယ်... မြန်မြန်သွားပါ။ အဲဒီတဲထဲမှာပဲ ငါ့ကိုထားခဲ့တော့' ဟု အမေက ပြောသည်။ ကျွန်တော် ရှေ့ဆက်သွားနေခိုက်တွင် လရောင်သည် ကျွန်တော့်အား အေးစိမ့်လာအောင် ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်လာသည်။

ကျွန်တော့်အမေနှင့် ကျွန်တော်တို့၏ အဖြစ်သည်... ကျွန်တော် စိတ်ကူးယဉ်လိုက်မိသည့် တစ်ခန်းရပ်ပြဇာတ်ကလေး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် အမေ၏ စကားပြောခန်းသည် ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ထဲတွင် အဆင်ပြေပြေနှင့် ချောချောမွေ့မွေ့ ရှိလှပါသည်။ ကျွန်တော့်အမေသည် ဆိုးပါသည်။ သို့သော်လည်း သူမ၏ မျက်နှာသည် သူ့နေရပ်ခုံရန် စိတ်အားထက်သန်လျက်ရှိကြောင်း ဖော်ပြနေပါသည်။ ကျွန်တော့်အမေက ကျွန်တော့်အား 'ဆက်သွားလေ... ငါ့ကို အဲဒီမှာထားခဲ့... ဆက်သာ သွား... ငါ့ကို ထားခဲ့တော့' ဟု ပြောနေသော စကားများသည် ကျွန်တော့်အတွက် အလွန်သဘာဝကျနေပါသည်။

ကျွန်တော့်စိတ်ကူးထဲမှ အမေသည် ကျွန်တော့်အမေ၏ အကျင့်စရိုက်နှင့် တကယ်တူသောအမေ ဖြစ်နေသည်မှာ ထူးဆန်းနေသည်။ ကျွန်တော် စိတ်ကူးယဉ်ထားသော ဤတစ်ခန်းရပ်ပြဇာတ်သည် ကျွန်တော့်အဖို့တော့ စင်တင်နိုင်မည့် ဘာဆိုတီ ပြဇာတ်တစ်ပုဒ် ဖြစ်နေသည်။ သို့သော်လည်း မူလ ဘာဆိုတီပုံပြင်နှင့်ကတော့ များစွာ ကွဲပြားနေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော့်တစ်ခန်းရပ်ပြဇာတ်သည် ယင်းပုံပြင်အပေါ် အခြေပြု၍ တည်ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် အခြေခံထားသည့် မူလပုံပြင်နှင့် မတူညီခြင်းမှာ ကျွန်တော့်ပြဇာတ်တွင် မိခင်ကိုယ်တိုင်က အစွန့်ပစ်ခံယူလိုသော ဆန္ဒ ရှိနေခြင်းဖြစ်၏။ ထို့နောက် ဘယ်အရာကိုမှ မိခင်ဖြစ်သူက လက်မခံခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတစ်ဦးတည်းသာ နေလိုသည်ဟု ဇွတ်ပြောနေသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်သည် အမေ့အား ကျောပိုး၍ ဘာဆိုတီ တောင်ကုန်းတစ်ဝိုက်၌ လှည့်ပတ်သွားလာနေသည် မဟုတ်ပါလား...။

ကျွန်တော့်အမေက သူ့အား စွန့်ပစ်ထားခဲ့ရန်အတွက် များစွာ နားပူနားဆာလုပ်ကာ ကျွန်တော့်အား စိတ်ကို အနှောင့်အယှက် ပေးခဲ့၏။ ယင်းစိတ်ကူးသည် ကြောက်စရာကောင်းသည်ဟု ထင်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်အမေအား ကျွန်တော်က စွန့်ပစ်ခဲ့သည်စိတ်ကူး ပြကွက်သည် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှ တစ်ခုခုကို ထုတ်ယူသွားသည့် အခြေအနေကို ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်နေပါသည်။

ကျွန်တော် ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်အမေအား ထိုကဲ့သို့ တွေးမိခဲ့တာပါလိမ့်။ ကျွန်တော် ယင်းကဲ့သို့ မကြာခဏ တွေးတောမိခဲ့သည်မှာ အချိန်ကာလအားဖြင့် အတော်ကြီးကြာခဲ့ပြီ။ ထို့ပြင်လည်း ကျွန်တော့် ကျောပေါ်တွင် အမေ့နေရာ၌ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် အစားထိုး ကြည့်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုမျှသာ မကသေးပါ။ လူတို့တစ်ယောက် ဖြစ်လာသည့်အခါ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်စိတ်ကူးထဲမှ အမေနှင့် တူချင် တူနေလိမ့်မည်ဟုလည်း တွေးမိပါသည်။

(၉)

ဤနှစ် နွေတွင် ကျွန်တော်သည် မြောက်ပိုင်း ကျူရှူးအတွင်းရှိ အင်ဂါမြစ် ကမ်းပါးပေါ်မှ ကျောက်မီးသွေးတွင်း မြို့တစ်မြို့သို့ သွားရောက်၍ ဘာသာရပ်တစ်ခု ဟောပြောပို့ချရသည်။ ထိုမြို့ရှိ ဂျပန်ဆန်ဆန် ဖွင့်ထားသည့် တည်းခိုခန်းတစ်ခန်းတွင် ကျွန်တော်၏မငယ် ကိုယိုကိုနှင့် တွေ့ဆုံရခဲ့၏။ ကိုယိုကိုနှင့် ကျွန်တော် မတွေ့သည်မှာ နှစ်နှစ်မျှ ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ကီယိုကိုသည် ညီအစ်ကို မောင်နှမ လေးဦးရှိသော ကျွန်တော်တို့ မိသားစုတွင် အငယ်ဆုံးဖြစ်သည်။ သူမသည် စစ်ကြီးအတွင်းက အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပြီး ကလေးနှစ်ယောက်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း မည်သို့သောအဖြစ်နှင့် ကြုံရသည်မသိ။ အိမ်ထောင်ရေပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီးနောက် သူမ၏ယောက်ျားနှင့် ကလေးနှစ်ယောက်ကို ထားခဲ့ကာ အိမ်မှ ထွက်ပြေးခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က သူမသည် မိဘများထံ ပြန်လာပြီး နေထိုင်ခဲ့သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် သူ့ဘဝကို သူ့နည်းသူ့ဟန်ဖြင့် တည်ဆောက်လိုသည်ဟု အကြောင်းပြကာ မိဘများထံမှ ထွက်သွားခဲ့ပြန်လေသည်။

ကျွန်တော် ငယ်စဉ်ကတည်းက ညီအစ်ကိုမောင်နှမများထဲတွင် ဤညီမအငယ်အား အချစ်ဆုံးဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် သူမ၏ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်လွန်းသော အပြုအမူများကြောင့် ခွင့်မလွတ်နိုင် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ အမှန်တော့ ဤကိစ္စမှာ ကြီးမားသော အပြစ်ကြီးဟု မဆိုနိုင်ပါ။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဆက်ဆံရေး ပျက်ပြားသွားစရာလည်း မရှိပါ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားပင် မပြောချင်လောက်သော အခြေအနေသို့လည်း ရောက်နိုင်စရာ မဟုတ်ပါ။

သို့သော်လည်း ကီယိုကိုသည် သူမ၏အတွင်းစိတ်က ကျွန်တော် မည်ကဲ့သို့ ခံစားနေရသည်ကို သိနေဟန်တူ၏။ အိမ်မှထွက်ခွာသွားပြီး ကတည်းက ကျွန်တော့်ထံသို့ စာတစ်စောင်ပင် မရေးခဲ့ပါ။ ကျွန်တော့်ဘက်ကလည်း ကျွန်တော် သိထားရသလောက် ပြောရမည်ဆိုပါက သူမသည် မြောက်ပိုင်း ကျူရှုနှင့် အလုပ်လုပ်နေသည်ဟူသော အချက်မှ တစ်ပါး အခြား ဘာမှမသိပါ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်သည် ကျူရှုဘက်သို့ ခရီးထွက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် အခါ ကျွန်တော့်ညီမကို သွားတွေ့ရန် စဉ်းစား စိတ်ကူးခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည်

တိုကျိုမှ မထွက်ခွာမီ ညီမ၏ နေရပ်လိပ်စာကို အမေ့ထံမှ တောင်းယူခဲ့သည်။ ကျွန်တော်လာလျှင် သူမနှင့်တွေ့လိုသည်ဟု ကြားနန်း နှိုက်ထားရန်လည်း အမေအား မှာခဲ့သည်။ 'ကီယိုကိုသည် ကျွန်တော်နှင့် လာတွေ့ချင် တွေ့လိမ့်မည်' ဟု ကျွန်တော် တွေးခဲ့သည်။ ထို့နောက် တစ်ဖန် 'လာတွေ့ချင်မှလည်း တွေ့လိမ့်မည်' ဟု တွေးမိခဲ့ပြန်သည်။

ထိုညက ကျွန်တော် ဟောပြောပွဲမှ တည်းခိုခန်းသို့ အပြန်တွင် ကျွန်တော့်ညီမသည် ဝရန်တာအနီးရှိ ကျွန်တော့်အခန်း ထောင့်တစ်ထောင့်၌ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူမ၏မျက်နှာသည် ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားသည်ထက် ပို၍ ကြည်လင်သာယာနေသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မှာ သေးသွယ်လှပနေသည်။ သူမသည် မီးခိုးရောင်စကပ်နှင့် အဖြူရောင် ဆွယ်တာအင်္ကျီ ဝတ်ထားသည်။ ဆံပင်ကို တိုတို ညှပ်ထားသည်။ သူမ၏ အသက်မှာ သုံးဆယ့်လေးနှစ်မျှ ရှိနေပြီဖြစ်သော်လည်း ပြုပြင်ဆင်ယင်ထားပုံကြောင့် အသက် နှစ်ဆယ့်လေး၊ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်သာ ရှိသေးသည်ဟု ထင်ရသည်။

'ညီမအနေနဲ့ အသက်ရှင်နေဖို့အတွက် အစားတော့စားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စည်းစိမ်ခံပြီးတော့ မနေဘူး' ဟု ကီယိုကိုက ပြောသည်။

သူမ၏ လက်ရှိအလုပ်မှာ အလှပြင်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ အလှပြင်သူ ဖြစ်သည်။ အလှပြင်ဆိုင်မှာ အင်ဂါမြစ်ဝအနီး ပင်လယ်ကမ်းခြေ မြို့ကလေးတစ်မြို့ရှိ လေတပ်အခြေစိုက်စခန်းတွင် တည်ရှိသည်။ ထိုဆိုင်တွင် ကီယိုကိုသည် အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ် မိန်းကလေး အများအပြားကို တာဝန်ခံ အုပ်ချုပ်ရသည်။ ထို့ပြင် နိုင်ငံခြားအမျိုးသမီးများအား လိုအပ်သလို ဧည့်ခံပေးရသည် အလုပ်ကိုလည်း လုပ်ပေးရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် နှစ်အတော်ကြာမျှ မဆိုကြရသည့် အစ်ကိုတစ်ယောက်နှင့် ညီမတစ်ယောက်တို့ ပြောလေ့ပြောထရှိသည့် စကားများကိုသာ ပြောဆိုနေကြသည်။ အမှန်တော့ အစ်ကိုကြီးတစ်ဦး၏

ရွှေထောင့်မှ ကြည့်လျှင် ပြောသင့်ပြောထိုက်သည့် စကားတွေ အများကြီး ရှိပါသည်။ ဥပမာအားဖြင့် သူမ၏ ခင်ပွန်းနှင့် ကလေးများအား စွန့်ပစ်ထားခဲ့သည်ကိုစွဲနှင့် ထိုနောက်ပိုင်းတွင် လုပ်ကိုင်လာခဲ့သည့် သူမ၏ အပြုအမူများအကြောင်း စသည်တို့သည် မေးရမိန်းရ ရုံစမ်းရမည့် အကြောင်းအရာများ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်သည် ထိုအကြောင်းများကို စကားပင် မစခဲ့ပါ။

ထိုအကြောင်းအရာများသည် ပြန်လည်မြဲမြံ၍ မရနိုင်တော့သည့် ပြဿနာများ ဖြစ်ပါသည်။ သူမသည် ကိုယ်မွေးထားသည့် ကလေးနှစ်ယောက်ကိုပင် စွန့်ပစ်ထားခဲ့ပြီး အိမ်မှ ထွက်ခွာခဲ့သူဖြစ်၏။ သူမသည် စိတ်မာတ်အနေဖြင့် တင်းမာပြတ်သားသူတစ်ဦးဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ သူ့လုပ်ခဲ့သမျှအရာအားလုံးသည် သူ့အကြောင်းနှင့်သူ ဖြစ်သဖြင့် သူ့လုပ်ခဲ့သမျှ အားလုံးအတွက် ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ပူဆွေးခြင်းနှင့် နောင်တရခြင်း စသည်များ ဖြစ်ပုံမပေါ်ပါ။

ကျွန်တော်သည် ညီမငယ် ကီယိုကိုနှင့် စကားပြောရာ၌ ကျွန်တော့် မိဘများအကြောင်း၊ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုမောင်နှမများ အကြောင်းကို သာ ဧည့်၍ ပြောဆိုခဲ့ပါသည်။ 'အမေကတော့ အခုထက်ထိ အိုဘာဆူတီ လုပ်နေတုန်းပဲ' ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

အမေက သူ့အား အိုဘာဆူတီတောင်ပေါ်သို့ပို့၍ တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရန် မကြာခဏ ပြောပြောနေသည့်အချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုထဲတွင် ကျွန်တော်ညီများ ညီမများနှင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် 'အိုဘာဆူတီ' ဟူသော စကားကို သုံးလာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့အတွက် သုံးလို့အလွန်ကောင်းသည့် စကားလုံးတစ်လုံး ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် အမေသည် သူ့အား အိုဘာဆူတီတောင်ပေါ်သို့ပို့၍ တစ်ယောက်တည်းနေခွင့်ဖြုတ်ရန် မကြာခဏ ပြောလေ့ရှိရာ ကျွန်တော်တို့ကလည်း သူ့စကားကို သံယောင်လိုက်၍ သူ့အား နောက်ပြောင် ကိုစယ်သည့်သဘောဖြင့် သုံးစွဲခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်စကား ကြားလိုက်သည့်အခါ ညီမ ကီယိုကို၏ မျက်နှာသည် ရယ်ချင်စိတ်ကို မျှိုသိပ်ထားရသည့် အရိပ်လက္ခဏာကို ပြသည်။ 'အိုဘာဆူတီ ဆိုတဲ့ စကားလုံးအကြောင်း ပြောတော့ ညီမ တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်။ အမေ အဲဒီစကားပြောတဲ့အချိန်က သူ တကယ့်ကို အိုဘာဆူတီ တောင်ပေါ်မှာ နေချင်တဲ့စိတ် ရှိလို့တော့ ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး' ဟု ပြောသည်။

'နင်က ဘာပြုလို့ အဲသလို ထင်ရတာလဲ'

'ဘာရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အစ်ကိုကြီးက အိုဘာဆူတီ လို့ ပြောလိုက်တော့ စိတ်ထဲမှာ အလိုလို ထင်လာမိလို့ပါ'

ကျွန်တော် အိုဘာဆူတီ ဘူတာတစ်စုံကို၌ သွားလာခဲ့စဉ်က စိတ်ကူးထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ဖူးသည့် ဇာတ်လမ်းကို သတိရလိုက်မိသည်။ အမေအား ကျောပိုးပြီး တလည်လည်ဖြစ်နေခဲ့ရသည့် ကျွန်တော့် ရုပ်ပုံလွှာသည် အာနုထံ၌ ပြန်ပေါ်လာသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

ကီယိုကိုသည် ဤကိစ္စကို နောက်တစ်ဖန်ပြန်၍ စဉ်းစားနေသည့်နယ် အချိန်အတန်ကြာ ငြိမ်နေသည်။ ထိုနောက်...။

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ ညီမ ခံစားခဲ့ရတာကို ပြောပြချင်တယ်။ ညီမတုန်းကလည်း အခု အမေမှာပေါ်တဲ့ စိတ်မျိုး ပေါ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း အိမ်က ထွက်ပြေးခဲ့တာ။ ခံစားခဲ့ရတာက ဒီလို...။ ညီမ ဘယ်လိုပြောရင် ကောင်းမလဲဆိုတော့...။ ညီမစိတ်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းပဲ နေချင်တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိနေတဲ့ စိတ်ညစ်စိတ်ရွှံ့ စိတ်ပျက်စရာတွေနဲ့ လုံးဝ ဝေးတဲ့နေရာကို ချက်ချင်း ရောက်သွားချင်တဲ့စိတ်က လွှမ်းမိုးလာတယ်။ အဲဒါနဲ့ပဲ...'

'နင်ဆိုလိုတာက နင့်အနေနဲ့ အိုဘာဆူတီ ပုံစံမျိုးနဲ့ တစ်ယောက်တည်း နေချင်တယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား...'

'အင်း... ဒီလိုကတော့...'

‘အေးလေ၊ နင်က အသက်ငယ်ငယ် မိခင်တစ်ယောက် ဘဝမှာပဲ ရှိနေသေးတာဆိုတော့...’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ညီမက အသက် ခုနစ်ဆယ်မပြည့်ခင် ဒီစိတ်က ရှိလာတာကိုး’

စကားအဆုံးတွင် ကီယိုကိုသည် ပြုံးနေသည်။ သို့သော်လည်း သူမ၏အပြုံးသည် ကြောက်ရွံ့စွာနည်းသောအပြုံး ဖြစ်သည်။ ဤစကားရိုင်း တွင် ကျွန်တော်ညီမသည် သူမ၏ အတိတ်က လုပ်ရပ်များ မှန်ကန် ကြောင်း သက်သေပြလိုသည်ဟု ထင်ပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုစဉ်က သူမ၏သဘောထားသည် ယခုလက်ရှိ ပြောပြနေသည့် သဘောထားနှင့် လုံးဝ ခြားနားကောင်း ခြားနားလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ် ဖွယ်ရာ ရှိနေပါသည်။

သူမ၏ ကလေးနှစ်ယောက်အကြောင်းကိုမူ ကျွန်တော် မပြောပါ။ မေးလည်းမမေးပါ။ အမှန်တော့ ထိုကလေးများသည် သူ စွန့်ပစ်ထားခဲ့ သူများဖြစ်ပါသည်။ သူမအနေဖြင့် သူမ၏ ကလေးများအကြောင်းကို ပြောလိုစိတ် ရှိကောင်းရှိပါလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း သူမသည် သူမ၏ စိတ်ကို ခြေသိမ့်ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းရှိကြောင်း ပြလို၍လားမသိ၊ လုံးဝ မပြောပါ။

အကယ်၍သာ ကီယိုကိုက သူမ၏ ကလေးများအတွက် သောက ရောက်ရသည်ဟု ထုတ်ဖော်ပြောလာမည်ဆိုပါမူကား ကျွန်တော့်တွင် ရွေးစရာလမ်း မရှိပါ။ ကျွန်တော့်ဘက်မှ ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်ရသည်မှာ သဘာဝဖြစ်ကြောင်း၊ အခုလို ဖြစ်လာလိမ့်မည်ကို အစကတည်းက သိသင့်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြောရတော့မည်ဖြစ်သည်။ သူမအနေဖြင့် ယင်းအခြေအနေကို သိဟန်တူပါသည်။

ထိုနေ့က ကီယိုကိုသည် ကျွန်တော့်ထံတွင် တစ်ညလုံး နေသွား သည်။ ကျွန်တော့်အခန်းမှာပင် ညအိပ်သွားသည်။ ကျောက်မီးသွေးတွင်း တည်ရာ အခြားရွာများရှိ တည်းခိုခန်းများကဲ့သို့ပင် ဤခန်းရုံ

အဆောက်အအုံတွင်လည်း အဖီခန်းများ အများအပြားရှိသည်။ ယင်းအခန်းများ၌လည်း စားပွဲသောက်ပွဲများ ရှိကြသည်ဖြစ်ရာ ဆူဆူညူညူ အသံများ ကြားနေရပါသည်။ ထိုအသံများသည် အတော် ညဉ့်နက်ချိန် အထိ စဲမသွားပါ။

နောက်နေ့ မနက်တွင် ကျွန်တော်သည် ညီမငယ်နှင့်အတူ ဘူတာ သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ သူမသည် သူမ၏ နေရာသို့ လျှပ်စစ်မီးရထားဖြင့် ပြန်ရမည်ဖြစ်သည်။ သူမ၏ နေရာကို ရောက်ဖို့အတွက် မီးရထား တစ်နာရီခန့် စီးရမည်ဖြစ်၏။ အချိန်စောသေးသော်လည်း လမ်းများ ပေါ်တွင် သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည့် လူများဖြင့် ပြည့်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ဤမြို့မှာ လူဦးရေ ခြောက်သောင်းခန့် နေထိုင်သော မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်သည်။ တည်းခိုခန်းမှ အလုပ်သမား၏ ပြောပြချက်အရဆိုလျှင် လူဦးရေမှာ အမြဲမပြတ် တိုးလာနေဆဲဖြစ်သည်။ ဆင်ခြွေရုပ်ကွက်များ၌ နေထိုင်လျက်ရှိသူများကိုပါ ထည့်ပေါင်းလိုက်လျှင် လူဦးရေသည် ကျွန်တော် သိထားသည့် ကိန်းဂဏန်း၏ နှစ်ဆမျှ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု သိရ၏။

လမ်းဘေးဝဲယာတွင် စတိုးဆိုင် အများအပြား တည်ရှိနေသည်။ လမ်းမ လမ်းသွယ်များထဲတွင်လည်း လမ်းဘေးဖျေးသည် အမြောက် အပြား ရှိနေသည်။ အလုပ်ရုံများ၏ ခေါင်းတိုင်များမှ ထွက်လာနေသော မီးခိုးများသည် ကောင်းကင်ဆီသို့ တလိပ်လိပ် တက်သွားနေကြသည်။

ကျွန်တော်တို့မောင်နှမ လျှောက်လာနေစဉ်အတွင်း အလွန် ကြီးမားသော ကျောက်မီးသွေးအမှုန်ပုံကြီး နှစ်ပုံကို ကျွန်တော် မြင်နေရ သည်။ ကီယိုကိုက သူ ယခု စီးသွားရမည့် လျှပ်စစ်မီးရထား၏ လမ်းဘေး ဝဲယာတွင်လည်း အခုလို ကျောက်မီးသွေးအဖျင်းပုံကြီးများကို မြင်တွေ့ နိုင်ကြောင်း ပြောပြသည်။ ဘူတာသို့ ရောက်သွားပြီးနောက် ဘူတာတွင်း သို့ မဝင်မီ ကီယိုကိုသည် နှမ်းလှည့်ဇယ်သော အပြုံးဖြင့် ကျွန်တော့်အား ကြည့်နေသည်။ ‘အစ်ကိုလည်း သိမှာပါ။ ညီမအနေနဲ့ တိုကျိုကို ပြန်ချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခု လောလောဆယ်မှာကတော့...’

‘နှင့်အနေနဲ့ အခုလုပ်ကိုင်နေတဲ့ အလုပ်မျိုး ဆက်လုပ်သွားမယ် ဆိုရင် တိုက်ချီမှာလုပ်တာက ပိုပြီး ကြီးပွားစရာလမ်း မရှိဘူးလား’

ကီယိုကို၏ မျက်နှာတွင် ရုတ်တရက် ဝေခွဲမရသည့် အချိန် လက္ခဏာ ထင်ဟပ်လာသည်။ ‘ဒါပေမဲ့ ညီမမှာ စဉ်းစားစရာက မှီနေ တယ်။ ဒီအလုပ်မှာ ပိုပြီးကျွမ်းကျင်မှုရှိလာအောင် ခဏတစ်ဖြုတ် ဆက်လုပ်ရင် ကောင်းမလားလို့ပါ။ ပြီးတော့ လောလောဆယ်မှာ ညီမက ဒီအလုပ်မှာ ကောင်းတယ်လို့ နာမည်ထွက်လာတယ်။ နောက်တစ်ခု စဉ်းစားရတာက နိုင်ငံခြားသူတွေနဲ့ လုပ်ရတဲ့ အလုပ်ကလည်း အတော်ကို ကောင်းနေတယ်’

အလုပ်ကျွမ်းကျင်နေဟူသော အကြောင်းပြချက်သည် မှန်မှ မှန်ပါ့မလား။ ကီယိုကို အနေဖြင့် သူ့စွန့်ပစ်သွားခဲ့သော နေအိမ်နှင့် ဝေးရာ၌ နေလိုသော ဆန္ဒကြောင့်ကော မဖြစ်နိုင်ပေဘူးလား။

‘ညီမပြန်လာရင် ဝိုင်းငြိမ်းအပြစ်တင်ကြမှာကိုလည်း မခံချင်ဘူး။ အဲသလို တွေးမိတော့လည်း ပြန်မလာချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပြန်လာရရင်တော့ ညီမ ဝမ်းသာမိမှာပါ’ ဟု ကီယိုကိုက ပြောသည်။

‘အစ်ကိုကြီးကတော့ မင်းကို အပြစ်မတင်ပါဘူးကွာ။ မြစ်ပြီးသား ကိစ္စအတွက် အပြစ်တင်နေလို့ ပြန်ကောင်းလာမှာမှ မဟုတ်တာ’

‘ဒီအချိန်ကပြီး အစ်ကိုကြီးဆီကို ညီမ စာရေးလို့ရပြီပေါ့နော်’ ဟု သူမက မေးသည်။

‘ဒါက ပြဿနာမှ မဟုတ်တာ’

‘ဒီလိုဆိုရင်...’

ကီယိုကိုသည် ဝိတ်တံခါးကို ဖြတ်ကာ ဘူတာစင်္ကြံတွင်းသို့ ဖျတ်ခနဲ ဝင်သွားသည်။ သူမသည် ညာဘက်လက်ကို မြှောက်၍ ဝှေ့ယမ်း ပြသည်။ မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်နှင့် တူလှပါသည်။ သူမ၏ အပြုအမူသည် ဆင်းရဲဒုက္ခဒဏ်ကို ခံစားခဲ့ရသည့် မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် မတူပါ။

ကျွန်တော်သည် အတူတူလာခဲ့ကြသော လူများနှင့် ဤမြို့မှ မပြန်မီ အချိန် နှစ်နာရီခန့် ရသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် မြို့တွင်း လမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်၍ မြို့စွန့်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ ပါသည်။ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် စားသောက်ဆိုင်များ၊ တည်းခိုခန်းများ များနှင့် ပါချင်ကို ကစားခန်းများဖြင့် ပြည့်နေသည်။ ယခင်တစ်ရက်က ဤနေရာသို့ တစ်ခေါက်ရောက်ခဲ့ဖူးရာ ထိုစဉ်က လူတွေထံမှ ပြောပြသည့် စကားတချို့ကို ကျွန်တော် ကြားခဲ့ရဖူးပါသည်။

ဤမြို့တည်ရာ နေရာတချို့ အောက်ဘက်တွင် ရွှေးအခါက သတ္တုတွင်းများ တည်ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ဤအပိုင်းတွင်လည်း သတ္တုတွင်း ဟောင်းတစ်ခု တည်ရှိခဲ့ဖူးသည်ဖြစ်ရာ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မြေများ ကျွပ် နိမ့်ဆင်း သွားတတ်သည်။ ထိုအခါတွင် အိမ်များ ပြိုလဲကျတတ်သည် ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်တော်သည် လမ်းလျှောက်ရာ၌ အထူးသတိထား၍ လျှောက်သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်သည် အိမ်ပြိုသည့် အဖြစ် များနှင့် မကြုံခဲ့ရပါ။ သို့သော်လည်း မြို့စွန့်၌ လှည့်လည် သွားလာနေစဉ် အတွင်း ရေအိုင် အများအပြားကို တွေ့ခဲ့ရ၏။ ထိုအိုင်များသည် မြေတစ်စဉ်က ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည့် နေရာများပေလား။

ဤနေရာ၌ ဒျီကူဟို ပင်လယ် ကမ်းရိုးတန်းသည် တည်ရှိ၏။ ထိုကမ်းရိုးတန်းသည် မြောက်ဘက်အတိုင်းသွားကာ ပင်လယ်ကမ်းခြေနှင့် ဆက်စပ်သွားသည်။ ကျွန်တော့်ညီမသည် မကြာသေးခင်ကပင် သူမ၏ အလှူပြင်ခန်းရှိရာ လေတပ်အခြေစိုက်စခန်းသို့ ပြန်သွားခဲ့၏။ ထိုနေရာ သည် ပင်လယ်ကမ်းခြေပေါ်၌ တည်ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော့်ညီမသည် ကျွန်တော့်အမေက သူ့အား တိုဘာဆုတ် တောင်ပေါ်၌ တစ်ယောက်တည်း နေခွင့်ပြုဖို့ ပြောဆိုနေသည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အလွန် မိန်းမဆန်သော ရှုထောင့်မှကြည့်၍ သူ့သဘောထား ကို ဖော်ပြသွားခဲ့၏။ သို့သော်လည်း ဤကိစ္စကို ကျွန်တော် ပြန်တွေးကြည့် သည့်အခါ ညီမအနေဖြင့် ကျွန်ုပ် ကျောက်မီးသွေးတွင်းဒေသ၏ ထောင်

တစ်ထောင့်၌ နှစ်နှစ်ကြာမျှ ဇာတ်မြုပ်နေခဲ့သည်မှာ မှန်ကန်သည်ဟု ထင်လာမိပါသည်။

ရုတ်တရက် ကျွန်တော်သည် လျှောက်သွားနေရာမှ ရပ်လိုက်မိသည်။ မနေ့က ကီယိုကို ပြောခဲ့သည့် စကားတစ်ခွန်းကိုလည်း သတိရမိသည်။ ထိုစကားသည် ကျွန်တော်အား တွေးတောဆင်ခြင်စရာ တစ်ခုကို ဖော်ပြခဲ့သည် ထင်၏။ ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင် မသက်မသာ ခံစားလာရသည်။ ကီယိုကို ပြောခဲ့သည့် စကားအပေါ်တွင် ကျွန်တော် တွေးတောဆင်ခြင်မိသည့်အရာသည် ကျွန်တော် ဦးနှောက်အတွင်းသို့ ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာသည်။

အမေက သူ့အား အိုဘာဆိုတီသို့၌ တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့စေလိုသည်ဟု ပြောခဲ့၏။ ထိုစိတ်ကူးသည် အမှေစိတ်ထဲသို့ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဝင်ရောက်လာပါသနည်း။ ယင်းစိတ်ကူးသည် ဘဝအပေါ် တွင် မကောင်းမြင်ရာမှ အနိဋ္ဌာရုံ အမြင်ပုံစံတစ်ခုအဖြစ် ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်မှာ ထင်ရှားပါသည်။ သူ့တွင် ဤစိတ်ကူးအတွက် အကြောင်း ပြစ်ရာတွေ အများကြီး ရှိချင်ရှိပါလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း ယင်းစိတ်ကူး ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ခြင်းသည် ကျွန်တော်ညီမ ကီယိုကို ကဲ့သို့ပင် ဘဝအပေါ်၌ မကောင်းမြင်ရာမှ ပေါ်ပေါက်လာခြင်း ဖြစ်ဖို့ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်ညီမနှင့် ကျွန်တော်အမေတို့၏ သဘာဝသည် အတူတူပင် ဖြစ်ဖို့ ရှိပါသည်။ ဤ ထူးခြားသော သဘာဝကြောင့်လည်း သာမန် လူများ၌ ဖြစ်ရန် ခက်ခဲလှသော မိသားစုအား စွန့်ပစ်ပြီး ထွက်သွားမှု ဖြစ်လာခြင်းပေတည်း။

ဤအကြောင်းကို တွေးနေရင်းနှင့်ပင် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော် ညီငယ် ရှိရှိ၏ အဖြစ်ကို ပြန်လည်သတိရလာသည်။ ကျွန်တော်ညီငယ်၏ အဖြစ်မှာ စစ်ကြီးပြီးဆုံးခဲ့ပြီးနောက် တတိယနှစ်တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ထင်ရှားကျော်ကြားသော သတင်းစာတိုက်ကြီးများထဲမှ သတင်းစာတိုက် တစ်တိုက်၏ နိုင်ငံရေးရာဌာနတွင် အလုပ်လုပ်နေသော ရှိရှိသည် တစ်ရက်တွင် ကျွန်တော်ထံလာ၍ ညစာစားသည်။

သူ့အပြန်တွင် ကျွန်တော် လိုက်ပို့သည်။ ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်၌ ကားစောင့်နေခိုက်တွင် သူက 'ကျွန်တော်တော့ သတင်းစာအလုပ်ကို တော်တော် စိတ်ကုန်သွားတယ်' ဟု ပြောသည်။ 'ဒီအလုပ်မျိုးက စလုပ် ကတည်းက ကျွန်တော်စိတ်နဲ့ မကိုက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မကြာသေးခင်ကတော့ ဖြစ်လာပုံက ဆိုးလွန်းလို့ ကျွန်တော် သည်းမခံနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ လူတွေအများကြီးနဲ့ သိပ်မဆက်ဆံရတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ရရင် ပိုကောင်းမယ်လို့ ထင်တယ်'

မည်သည့်ရှုထောင့်က ကြည့်ကြည့် ရှိရှိသည် အလားအလာ ကောင်းများ ရှိသူဖြစ်၏။ စိတ်နေသဘောထားကောင်းသူ၊ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းလည်း များသူဖြစ်သည်။ သူ့ကိုမြင်လိုက်လျှင် သတင်း ထောက်တစ်ယောက်အဖြစ်ဖြင့် အလွန်တော်သူမှန်း သိသာထင်ရှား ပါသည်။ ယင်းအခြေအနေ ရှိသူတစ်ဦးထဲမှ ဤစကားမျိုး ထွက်လာသည့် အခါ ကျွန်တော် များစွာ အံ့အားသင့်နေမိပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သတင်းစာလုပ်ငန်းသည် သူ့အား စိတ်ကုန်အောင် ပြုလုပ်နေသည်မှာ ထင်ရှားသည်။

'တကယ်လို့ မင်း ဒီအလုပ်ကို မကြိုက်ဘူးဆိုရင် တခြား မင်းနဲ့ သင့်တော်မယ့် အလုပ်တစ်ခုခုကို ပြောင်းလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးရင် မကောင်းပေ ဘူးလား'

'ကျွန်တော်လည်း ပြောင်းချင်နေတာပဲ။ တကယ် ပြောတာပါ'

'ဒီလိုဆို ပြောင်းပေါ့။ မင်းအသက် ငယ်သေးတာပဲ'

ကျွန်တော်က သူ့အား အကြံပေးသည့်အနေဖြင့် ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ တာဝန်ပဲ့စွာ မျက်နှာလွဲခဲ့ပစ် ပြောလိုက်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ အမှန် တော့လည်း ထိုအချိန်က ကျွန်တော်ညီကိစ္စတွင် ထိုစကားမျိုးမှတစ်ပါး အခြား ပြောစရာစကား မရှိပါ။

ထို့နောက် နှစ်လခန့်အကြာတွင် ရှိရှိသည် သတင်းစာတိုက်မှ အလုပ်ထွက်သွားသည်။ သူ့မိန်းမ၏ မိဘများ နေထိုင်ရာမြို့သို့

ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ခဲ့သည်။ မကြာခင်မှာပင် သူသည် အသေးစား ဘဏ်တစ်ခု၌ အလုပ်ရရှိသွားခဲ့၏။ ကျွန်တော်ကတော့ လူအများအပြား နှင့် ဆက်ဆံရခြင်းကို စက်ဆုပ်ရွံရှာခဲ့သော ရွှီဂျီသည် အလုပ်သစ် ဖြစ်သော ဘဏ်တွင်လည်း အဆင်ပြေဖွယ်ရာမရှိဟု ထင်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ရွှီဂျီသည် ယနေ့ အချိန်ထိ ထိုဘဏ်၌ အလုပ်လုပ်လျက် ရှိသည်။

ရွှီဂျီ၏ဖြစ်ရပ်တွင် စဉ်းစားစရာရှိသည်။ သူ၏ စိတ်အခြေဖြစ်ပုံ သည် တဖြည်းဖြည်းချင်း တိုးတက်ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပုံရ၏။ သူသည် ရုတ်တရက် ချက်ချင်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်နေသော လူအများ ကျက်စားရာ လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွင်းမှ အေးအေးသာသာ ကလေး ရောင်ခွာသွားလိုစိတ် ပေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်ကို တွန်းပေးခဲ့သည့် တွန်းအားသည် ကျွန်တော့်အမေနှင့် ညီမတို့ကို ပေးခဲ့သည့် တွန်းအားနှင့် အတူတူပင်ဖြစ်လေသလား။ လူတွေကို စက်ဆုပ်ရွံရှာ မုန်းတီးသော သွေးသည် ကျွန်တော်တို့မိသားစုထဲတွင် မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ပါလာလေသလား။ ကျွန်တော့်တွင် ယနေ့အချိန်အထိ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် လုံးဝ အဆက်အဆံ မလုပ်ဘဲ အထီးကျန်နေခဲ့သော ဆွေမျိုးတစ်ဦးရှိသည်။ ထိုသူသည် အမေဘက်မှ အမျိုးအနွယ် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်အမေ၏ မောင် ကျွန်တော့်ဦးလေးသည်လည်း အသက် ခြောက်ဆယ်အရွယ်တွင် သူ့မူလအလုပ်ကို စွန့်ပစ်ကာ အခြားအလုပ် တစ်ခုကို ဖြုန်းခနဲ ကူးပြောင်းသွားခဲ့ဖူးသည်။ သူသည် အဆင့်အတန်း အားဖြင့်တွက်လျှင် နိမ့်သူမဟုတ်။ ပြုပြင်အင်ဂျင်နီယာ ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်လာသည်အထိ အောင်မြင်ခဲ့သူဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သူသည် အကြောင်းထူးဟူ၍ မရှိပါဘဲလျက်နှင့် စစ်ကြီးအပြီးတွင် ထိုရာထူးမှ ရုတ်တရက် အငြိမ်းစား ယူသွားခဲ့လေသည်။

သူသည် ခိုင်လုံသောအကြောင်းကို ဖော်ပြခြင်းမပြုဘဲ သူ့အလုပ် ကို စိတ်ပျက်သဖြင့် နှုတ်ထွက်သွားခဲ့သည့် သဘောဖြစ်သည်။ အသေးစား

ကုမ္ပဏီတစ်ခု၏ ဥက္ကဋ္ဌ လစာသည် သူ၏ အသက်မွေးမှုအတွက် ပြည့်စုံ လုံလောက်ခြင်းမရှိဟု လည်းကောင်း၊ လက်အောက်ဝန်ထမ်းများနှင့် ဆက်ဆံနေရခြင်းမှာလည်း သူ့အတွက် အလွန်မနှစ်မြို့စရာ ကောင်းလှပါ သည်ဟု လည်းကောင်း အကြောင်းပြခဲ့၏။ ဘေးလူများအနေဖြင့် သူ့အဆင့်သည် နိမ့်ကျလှသည် မဟုတ်သဖြင့် အဲဒီအားသင့်စရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

အမှန်တော့ သူသည် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူများအပေါ် ဖြုန်းခနဲ မုန်းတီးစက်ဆုပ်စိတ်ဝင်ကာ အလုပ်မှဝေးရာသို့ ထွက်ခွာသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ဦးလေးသည် အလုပ်မှထွက်ပြီးနောက် ငွေအရင်း အနှီး အနည်းငယ် မတည်ကာ လုပ်ငန်း နှစ်ခုသုံးခု လုပ်ခဲ့သည်။ တစ်ခုမှာ ဆေးဝါးရောင်းချသော လုပ်ငန်းဖြစ်၍ နောက်တစ်ခုမှာ အထွေထွေ ကုန်ပစ္စည်းများ ရောင်းချသော စတိုးဖြစ်သည်။ နောက် တစ်မျိုးမှာ အခြားသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ သို့သော် လည်း ထိုလုပ်ငန်းများသည် များစွာ တိုးတက်ဖြစ်ထွန်းခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ သူသည် ကျွန်တော့် အမေကဲ့သို့ပင် မာန်မာနကြီးသူဖြစ်ရာ သူ့လုပ်ငန်း များ အဆင်မပြေခြင်းကို လုံးဝ စိတ်ပျက်ခြင်း ညည်းညူခြင်း မပြုခဲ့ပေ။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်တွင် ဤသွေးမျိုး ပါမပါကို ကျွန်တော် အတိ အကျ မပြောနိုင်ပါ။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ကျွန်တော်ညီမ ကိုယ့်ကိုနှင့် ကျွန်တော်ညီ ရွှီဂျီတို့ နှစ်ဦးစလုံးအပေါ်၌လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော့်ဦးလေး အပေါ်၌လည်းကောင်း ကိုယ်ချင်းစာတရား ထားခဲ့ရုံမျှမက နားလည်မှု လည်း အပြည့်အဝရှိခဲ့ပါသည်။ သူတို့လုပ်ခဲ့သည့် ကိစ္စများအတွက် အပြစ် မဆိုချင်ပါ။ ယခင်ကလိုပင် သူတို့အား ကျွန်တော် ချစ်မြတ်နိုး ချစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ရောက်တတ်ရာရာများကိုတွေ့ပြီး လျှောက်လာ နေသည်ဖြစ်ရာ လမ်း၏အဆုံးသို့ ဆိုက်ရောက်သွားခဲ့ပါသည်။ ကျောက်မီး သွေးတွင်းတူး အလုပ်သမားများ၏ နေအိမ်များတစ်လျှောက် လျှောက်လာ

ခဲ့သည်အခါတွင်လည်း အတွေးမျှင် မပြတ်သေးပါ။ ယင်းကိစ္စများကိုပင် ဆက်လက်၍ တွေးလာနေမိပါသည်။

(၅)

ဤနှစ် နွေအကုန် ဆောင်းအကူးရာသီတွင် ကျွန်တော်သည် အိုဘာဆူတီ ပေါ်သို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ခြေချခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ရှိဂါ တောင်ထိပ်ပိုင်းအထိ ရောက်ခဲ့ပါသည်။ အပြန်ခရီးတွင် ကျွန်တော်သည် အိုဘာဆူတီဟု ခေါ်သော နေရာသို့ သွားမည်ဟု စိတ်တူးခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် ရှင်အိဆု ဇီးရုထားလိုင်းမှ ရထားတစ်စီးကို စီးလာခဲ့သည်။ တိုဂူရာ ဘူတာသို့ ရောက်သည့်အခါ ရုထားပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။ ထိုညက ထိုနေရာမှာပင် ညအိပ်ခဲ့ပါသည်။ နောက်တစ်ရက်တွင် ကားတစ်စီးငှားပြီး အိုဘာဆူတီ ဘူတာဘက်သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ပါသည်။

တိုဂူရာမြို့တွင်းမှ ထွက်လာသည့်ကားသည် ချီကူမာမြစ်ကမ်း ပေါ်မှ လမ်းအတိုင်း ခရီးဆက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုလမ်းကို လွန်သည့်အခါ ကျွန်တော်တို့၏ မော်တော်ကားသည် တောင်ကုန်းငယ်တစ်ခု၏ ထိပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

'မိုးမရွာရင်ကောင်းမယ်' ဟု ကားသမားက ပြောသည်။ ကောင်းကင်မှာ မှောင်မည်းနေသည်။ ရာသီဥတုသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် အေးလာသည်။ မိုးရွာတော့မည် အပိုင်လက္ခဏာများကို မြင်တွေ့နေရ ပါသည်။ ကားမောင်းလာသည့် လမ်းဘေးဝဲယာတွင် ဆောင်းဦးပေါက် ရာသီ၏ အသွင်အပြင် မြင်နေရသည်။ ကား၏ ရှေ့နှင့် နောက်ဘက်တို့၌ ဝါညိုရောင် သမ်းနေသည့် ဝက်သစ်ချပင်များကို မြင်နေရ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ရွာနှစ်ရွာ သုံးရွာခန့်ကို ကျော်လွန်လာခဲ့သည်။ ဆာရာရီနာ မြို့နယ်အတွင်းမှ ရွာသိမ်ရွာငယ်ကလေးများ ဖြစ်ပါသည်။ ဤရွာကလေးများတွင် မုန်လာဥနှင့် ကြက်သွန်ခိုက်ခင်းများရှိပါသည်။ ယူအိုဟုခေါ်သော ရွာကလေးတစ်ရွာကို ကျော်မြတ်လာခဲ့ကိတွင် ကျွန်တော်တို့၏ ရွေ့ဘက်မှ လမ်းလျှောက်လာနေကြသော အဘွားအို

င်းယောက် မြောက်ယောက်ခန့်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ အဘွားကြီးများသည် ကားကိုမြင်သည့်အခါ လမ်းဘေးသို့ဆင်း၍ ရပ်နေကြသည်။

'အဘွားကြီးတွေ အများကြီးပဲ၊ သူတို့ကို လာပြီး စွန့်ပစ်ထားတာ ဖြစ်ရမယ်' ဟု ကျွန်တော်က ပြောင်နေကံနေကံ လေသံဖြင့် ပြောလိုက်မိသည်။

'ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး' ဟု ဒရိုင်ဘာက ပြောသည်။ 'ဒီနေရာ ကနေ ဘယ်ဘက်ထဲဝင်သွားရင် သူတို့ရွာကို ရောက်တာပဲ'

'ဟိုးရှေ့ခေတ်တုန်းကတော့ ဒီနေရာ ဒီနယ်မြေတာ လူအရောက် အပေါက် အလွန်နည်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်' ဟု ကျွန်တော်က ပြောမိသည်။

'ဒီလမ်းက လူသွားလူလာ သိပ်နည်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူ တစ်ယောက်ကို ဒီနေရာမှာ လာပြီး စွန့်ပစ်ထားဖို့ ဆိုတာကတော့ သိပ်မလွယ်ဘူး။ ဒီအနီးအနားတစ်ဝိုက်မှာ ရွာတွေ အတော်များများ ရှိတယ်။ လူတွေက ဒီတစ်ဝိုက်ကို အိုဘာဆူတီလို့ ခေါ်နေကြတုန်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ တကယ့်အိုဘာဆူတီတောင်က ကာမူရီတောင်လို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီတောင်ကို ဒီနေရာကတော့ မမြင်ရဘူး။ ဒါပေမဲ့ မကြာခင် မြင်နိုင်မယ့်နေရာ ရောက်တော့မှာပဲ'

ဒရိုင်ဘာပြောနေသော ကာမူရီတောင်မှာ အလယ်ခေတ်က 'အိုဘာဆူတီ ယာမ' ဟု ခေါ်ခဲ့ကြသောတောင် ဖြစ်သည်။ 'အိုဘာဆီ တောင်ကကော ဘယ်မှာလဲ' ဟု ကျွန်တော်က မေးသည့်အခါ ဒရိုင်ဘာ သည် ရှေ့ခေတ်ဟောင်းကာလက ပြောဆိုခဲ့ကြသော 'အိုဘာဆူတီ ယာမ' တောင်အကြောင်းကို သိပုံပေါ်ပါ။ သို့မဟုတ် ကျွန်တော် မေးလိုက်သည့် အိုဘာဆီတောင်အား အမည်တစ်မျိုးပြောင်း၍ ခေါ်ချင်လည်း ခေါ်နေ ကြပါလိမ့်မည်။

မိနစ်သုံးဆယ်ခန့်အကြာတွင် မော်တော်ကားသည် အိုဘာဆူတီ ဘူတာသို့ ရောက်သွားပါသည်။ ဘူတာရှေ့ မြေကွက်လပ်တွင် ကျွန်တော် ကားပေါ်မှ ဆင်းပါသည်။ ဒရိုင်ဘာခေါ် သွားသည့်နေကံသို့ လိုက်လာခဲ့

ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ဆင်းသွားသောလမ်းသည် ဘူတာနှင့် ဘေးချင်း တိုက်ဖြစ်၍ လူအများက လခိုဓနခင်းကို ကြည့်ရာ၌ အကောင်းဆုံးနေရာ ဟု သတ်မှတ်ထားသော ချိုရာကု ဘုရားကျောင်းဆီသို့ ဦးတည်လျက်ရှိ ပါသည်။ မကြာခင်မှာပင် ကျွန်တော်တို့သည် ရထားပြတင်းပေါက်မှ မြင်တွေ့ခဲ့ရမှုသော ရှုခင်းအတွင်းသို့ ဆိုက်ရောက်သွားခဲ့ပါသည်။

နေရာတိုင်းတွင် တောင်တန်းကြီးများနှင့် လယ်ကွင်းပြင်များကို မြင်နေရသည်။ ဆင်ခြေလျှောလမ်းတစ်ခုအတိုင်း ဆင်းသွားကြသည့်အခါ ဒရိုင်ဘာက ကျွန်တော်ဆီသို့ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

'ဟိုမှာမြင်နေရတဲ့တောင်ဟာ ကာမူဇီဂီတောင်ပဲ' ဟု ကျွန်တော် အား ပြောသည်။ တောင်ကုန်းတစ်ဖက်ရှိ တောင်တန်းများမှာ တစ်လုံးပေါ် တစ်လုံး ဆင့်ထားသည့်နယ် ရှိသည်။ တောင်တန်း၏ အတက်ခန့် တစ်ဝက်ခန့်တွင် ဘူတာရုံ တည်ရှိပါသည်။ ဤဘူတာသည် ကာမူဇီဂီတောင်၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုသဖွယ် ရပ်တည်နေခြင်းဖြစ်၏။ တောင်ထိပ်သည် ကောင်းကင်ထက်ရှိ တိမ်များ၏ ဝိုက်ပွေ့ထားခြင်းကို ခံနေရပါသည်။ ဤတောင်သည် အိုဘာဆူတီပုံပြင်ထဲမှ 'အိုဘာဆူတီ ယာမ'တောင် ဟုတ် မဟုတ် ကျွန်တော် မသိပါ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကာမူဇီဂီတောင်သည် အလွန်မြင့်ပါသည်။ အကယ်၍သာ ဤတောင်ကြီး ကို ကျွန်တော်အမေ မြင်ပါက ဤတောင်ပေါ်၌ သူ့အား စွန့်ပစ်ထားခဲ့ဖို့ ပြောလိမ့်မည် မထင်ပါ။

ကျွန်တော်အတွေးသည် ကျွန်တော် မန်တီး တည်ဆောက်ထားခဲ့ သော 'အိုဘာဆူတီ ယာမ' ဆီသို့ ရောက်သွားပါသည်။ ကျွန်တော် စိတ်ကူးထဲကအတိုင်း ကျွန်တော်သည် အမေအား ကျောပိုး၍ ထိုတောင် တစ်ဝိုက်၌ လျှောက်သွားနေသည်။ သို့သော်လည်း အမေသည် 'အိုဘာ ဆူတီ ယာမ' တောင်အား ကာမူဇီဂီတောင်ကဲ့သို့ မတ်စောက်သော တောင်ကြီးတစ်တောင်ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွေးကောင်းတွေးနေလိမ့်မည် ဟု ကျွန်တော် တွေးမိပါသည်။

တောင်စောင်းလမ်းအတိုင်း ဆင်းလာကြသည့်အခါ ယင်း ဆင်ခြေလျှောတစ်လျှောက်ရှိ ကဗျာများရေးသွင်းထားသည့် ကျောက်တုံး များကို ကျွန်တော် သတိထားမိသည်။ ဈေး လေ တိုက်စားမှုခဏ်ကြောင့် စာလုံးတချို့မှာ ပျက်နေသည်။ ဤကျောက်တုံးများ၏ သက်တမ်း မည်မျှရှိပြီကို ကျွန်တော် မပြောနိုင်ပါ။ သို့သော်လည်း တန်ကာ၊ ဟိုက်ကူနှင့် တရုတ်ဟန် ဖွဲ့ဆိုထားသည့် ကဗျာများဖြစ်၍ ဤနေရာမှ မြင်ရသည့် လခိုဓနအလှကို သူတို့ မြင်တွေ့ခံစားခဲ့ရသည့်အတိုင်း ရေးဖွဲ့သွားကြခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ခန့်မှန်းမိပါသည်။

ကျွန်တော် အောက်ဘက်သို့ ဆက်ဆင်းလာသည့်အခါ ကဗျာများ ရေးသွင်းထားသည့် ကျောက်တုံးအချို့ကို နောက်ထပ်တွေ့ရပြန်၏။ ဤကျောက်တုံးများသည် လရောင်ခြည်လွှမ်းခြုံမှုအောက်တွင် နိကြမည်မှာ မလွဲပါ။ လ၏ တည်ငြိမ်ခံညားမှု၊ အေးမြသာယာမှုနှင့် လှပမှုများကို သူတို့ရင်ထဲ၌ ခံစားခဲ့ရသည်။

ခဏအကြာတွင် အလွန်ကြီးမားသော ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံး ဆီသို့ ရောက်သွားကြသည်။ ချောက်ကမ်းပါးတစ် ခုထိပ်စွန်း၌ တည်ရှိနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤကျောက်တုံးကြီးကို 'ယူဘီရှီ' ဟု အမည် ပေးထားသည်။ 'အဘွားအို ကျောက်တုံး' ဟု အမိပွယ်ရသည်။ လူအများကတော့ ဤကျောက်တုံးသည် အဘွားအိုတစ်ဦးက ကျောက်တုံး ဖြစ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ပြောကြပါသည်။ ဤကျောက်တုံးကြီး၏ အသွင်ပဏ္ဍာန်နှင့် အနေအထားသည် သဘာဝထက် ဝိုလွန်သည်ဟု ယူဆဖွယ်ရာ ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဤကျောက်တုံးပေါ်၌ ရပ်ကာ ဇင်ဂျီဂျီ လွင်ပြင်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်မိသည်။ လွင်ပြင် အလယ်တည့်တည့်မှ ဖြတ်စီး သွားနေသော ချီကူမာမြစ်၊ ဟိုတစ်ရွာ သည်တစ်ရွာ ပြန်ကျတည်ရှိ နေကြသော ရွာကလေးများ၊ ရွှေဝါရောင်သမ်းနေသည့် လွင်ပြင်၊ ချီကူမာမြစ်တစ်ဖက်မှ တောင်တန်းများ၊ ထိုတောင်နံရံများဘက်မှ အနီရောင်လွှမ်းနေသည့် အရောင်များ...။

ကျောက်တုံးခင်း လူသွားလမ်း တစ်လျှောက်တွင် သကြားပင်များ တန်းစီလျက်ရှိသည်။ ကျောက်တုံးလှေခါးထစ်မြေရင်းတွင် ချိုသာကူ ဘုရားကျောင်း တည်ရှိသည်။ ကျောင်းပရိဝုဏ်ထံအရောက်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် အသံဖေးကြသည်။ အတွင်းမှ ဘာသံမျှ မကြားရပါ။ ဘုန်းတော်ကြီးများနေထိုင်ရာ ကျောင်းများဆီမှလည်း အသံ မကြားရပါ။ ထိုကျောင်းများရှေ့တွင် ကလေး အများအပြား ကစားနေကြသည်ကိုတော့ မြင်တွေ့နေကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် 'လခိုင်ရွှေခင်းကြည့်ရာ ခန်းမ' ထဲသို့ ဝင်၍ အမောဖြေကြသည်။ အဓိဋ္ဌာန်အရ မြဲလုပ်ထားခဲ့ကြသည့် ကမ္ပည်း စာတန်းများနှင့် ပန်းချီပုံများမှာ နှစ်ကာလကြာမြင့်ပြီဖြစ်၍ မှီတွေ တက်ကာ ပျက်စီးနေကြပါသည်။

'နွေအကုန် ဆောင်းအကူးရာသီကြောင့် ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ အလှက လမင်းအလှထက်တောင် သာတယ်နော်' ဟု ကျွန်တော်ဒရိုင်ဘာက ပြောသည်။ သူ့စကားသည် မှန်သည်ဟု ကျွန်တော် တွေးမိပါသည်။

လွင်ပြင်၏ တစ်ဖက်သောထောင့်မှ မြင်ကွင်းသည် မှန်မိုင်းလာ သည်။ မိုးပေါက်ကျသံများ ကြားလိုက်ရသည်ဟု ထင်နေခိုက်မှာပင် ကျွန်တော်ရောက်နေသည့် နေရာတစ်ဝိုက်၌ မိုးပွဲများကျလာသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုနေရာမှ ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။

ထိုညတွင် ကျွန်တော်သည် တို့ဇူရာအင်း၌ တည်းခိုပါသည်။ ကျွန်တော်ညီမ ကီယိုကိုထံသို့ စာတစ်စောင်ရေးသည်။ တို့ကျွဲသို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီး အလုပ်လုပ်မည်ဟူသော ကိစ္စကို အလေးအနက်ထား၍ စဉ်းစားရန်လည်း အကြံပြုလိုက်ပါသည်။ ညသန်းခေါင်ယံတွင် တဖွဲဖွဲ ရွာနေသော မိုးသည် သည်းထန်လာပါတော့သည်။

Yasushi Inoue ၏ Obasute ကို မြန်ဆိုသည်။

မောင်ထွန်းသူ

နာဂအိ ကာဖု (Nagai Kafu)
(၁၈၇၉-၁၉၅၉)

နာဂအိ ကာဖုရဲ့ ဒီဝတ္ထုကို ၁၉၄၈ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းမှာ ရေးခဲ့ပြီး ၁၉၅၀ မှာ Chus Koron မဂ္ဂဇင်းမှာ ဖော်ပြခဲ့ပါတယ်။ သူ့ လက်ရာတွေ စုထုတ်တဲ့ The Strange Tale From East Of The River And Other Stories စာအုပ်မှာ မိချီဂန်တက္ကသိုလ်က ဂျပန်ဘာသာ ပါမောက္ခ Edward Seidensticker က အင်္ဂလိပ်ဘာသာနဲ့ ရွေးချယ်ပြန်ဆိုခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ မူရင်းဝတ္ထု ခေါင်းစဉ်က The Scavengers ဖြစ်ပါတယ်။

အမှိုက်ကျင်း ယက်သူများ

ဖိုဂါနှင့် ဖူနာဘာရှီ မြို့ကလေးနှစ်မြို့ အကြားရှိ 'ဆိုဘူ' ရထားလမ်းခွဲတွင် ပြေးနေကြသော ရထားများကို 'အမှိုက်သိမ်းရထား' ဟု တင်စားခေါ်လှေ ရှိကြပါသည်။ သည်ရထားတွေက ရထားစီးခရီးသည်တွေထက် ဆန်နှင့် ကန်စွန်းဥများ မှောင်ခိုသယ်ယူတတ်ကြသော ဈေးသည်များကို ပိုမို သယ်ဆောင်ရသည့် ရထားတွေလည်း ဖြစ်သည်။

ပုံမှန်အားဖြင့် တွဲကလေး နှစ်တွဲ သုံးတွဲသာ ပါလေ့ရှိသည်။ ရထားတစ်စင်းလုံး ညစ်ပတ်ပေရေ နံ့စေ့နေခြင်းကိုကပင် ကုန်စည်များ သယ်ဆောင်ရန်ဖြစ်ပြီး လူစီးရန်မဟုတ် ဆိုသည့် သဘောဆောင်နေ သည်။ ရထားပြတင်းတွေမှာ မှန်ချပ်တွေ မရှိတော့၊ ဟောင်းနွမ်း ဆွေးမြည့်နေသော ဖျဉ်ချပ်တွေကို သံနှင့် ရိုက်တွယ်ထားခြင်းဖြင့် တံခါးအဖြစ် သုံးနိုင်ကြသည်။ အတွင်းက အမှိုက် ကုလားထိုင်တွေကလည်း နားစရာ ထိုင်စရာ ရှာသူများအဖို့ ကသိကအောက် ဖြစ်ရသည်သာ။

သို့သော် တစ်နေ့မှ သုံးလေးကြိမ်ထက်မပိုသော အရေအတွက် နည်းပါးလှသည့် ရထားတွေကိုချည်း အားကိုးကြရသဖြင့် လူတွေ ကျပ်ခဲ နေတတ်လေသည်။ အထူးသဖြင့် ညိုရီမှောင်မိုက်သော နေ့တွေမှာ ခရီး သည်တွေလား ဝန်စည်စလယ်တွေလား ခွဲခြား၍ မရနိုင်။

နံနက် ၁၀ နာရီ လောက် ရှိပြီ။ ထိုနေ့က သည်ရထားလေးသည် သာမန်နေ့တွေကထက် ပိုမို လူကျပ်နေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် 'ထိုနေ့မြစ်' ရေလွှမ်းနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မြောက်ပိုင်းသို့ ပို့ဆောင်ပေးသော ခရီးစဉ်တွေသာမက အီချီကာဝါနှင့် တိုကျိုမြို့အကြား ဆက်သွယ်ရေးသည်ပင် ရက်ပေါင်း များစွာ ပြတ်တောက်နေခဲ့သည်။ ယခုအခါတွင်မတော့ ရထားလမ်းတွေ ပြန်လည်ဖွင့်ပြေပြီဖြစ်သဖြင့် ခရီးသွားတွေ ပိုမိုများပြားနေခြင်းဖြစ်သည်။

ရထား ဖူနာဘာရှီဘူတာကို မဝင်မီ သုံးလေးဘူတာလောက် အလိုမှာ ရထားရဲတွေက မှောင်ခိုပစ္စည်းတွေကို တက်ရောက် ရွာဖွေ ကြလိမ့်မည်ဟူသော ကောလာဟလတွေက သည်နေရာကလေးမှာ ဖွံ့ဖြိုး နေခဲ့သည်။ သည်သတင်းက သည်ရထားလမ်းကလေးနှင့် သည်ရထားကို အပိုပြု၍ မှောင်ခိုရောင်းဝယ် စားသောက်ရသည့် 'အမှိုက်ကျင်းယက်သူ' တို့၏ နားဝဆီသို့ တောမီးပမာ ဝှေ့ဝှေ့ရောက်ရှိလာသည်။

မှောင်ခိုတွေသည် မနက်မိုးလင်းပြီးဆိုသည်နှင့် အလျှိုအလျှို ထွက်လာကြကာ လယ်ကွင်းယာကွင်းတွေက မိမိတို့နှင့် ဆက်နွယ်ရာ၊ နီးစပ်ရာတွေမှာ ဆက်စပ်ဝယ်ယူကြသည်။ နေမဝင်မီ တိုကျိုသို့ ကသုတ်ကရက် ပြန်ကာ သူတို့၏ ကျောပိုးအိတ်ကြီးတွေမှာ တစ်ထမ်း တစ်ပိုး ပါလာတတ်သည့် ပစ္စည်းတွေကို ရောင်းချတတ်သည်။ နောက် ဆိုက်မည့် ဘူတာသည် ဘာဘူတာပဲဖြစ်ဖြစ် အကြောင်းမဟုတ်၊ သူတို့ ဆင်းကြမည်သာ၊ နေသားတကျ အဆင်ပြေပြီဆိုလျှင် ရထားပေါ် ပြန်တက်မည်။ သို့မဟုတ်ပါမူ ဖူနာဘာရှီအထိ သူတို့ လမ်းလျှောက် ကြမည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် တိုကျိုရထားကို စောင့်စီးမည်။

တချို့က 'ကာရှီဝါ' သို့ ပြန်သွားပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် 'အုအဲနို' သို့ သွားမည့်ရထားကို စောင့်မို့ အကြံပြုကြသည်။ တချို့ကလည်း ခြေထောက်နားက ကျောပိုးအိတ်ကြီးကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်နှင့် ထိုအမူအရာသည်ပင် အချက်ပြသလို ဖြစ်သွားကာ အားလုံး အလျှိုအလျှို တံခါးပေါက်ဆီသို့ စုပြုံ တိုးဝင်နေတတ်ကြသည်။ ကစဉ့်ကလျား ဆုတ်ခွာသွားရသော ရဲမက်တွေလို ဖြစ်နေတတ်သည်။ အားလုံးနီးပါး

အပေါက်ဝမှာ ကျပ်ခဲဆိုပိတ်ကာ ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ တိုးဝှေ့ ဆင်းကြသည်။

‘ကျွန်မတို့ ရောက်ခဲ့တာ အဲဒီနေရာပေါ့’

သည်နယ်မြေကို ကျွမ်းကျင်သည် ဆိုသူက တံခါးပေါက်က တိုးဝှေ့ ဆင်းရင်း ပြောသည်။ သူမနောက်မှာ သည်နယ်မြေကို တစ်ခါမှ မရောက် ဖူးသည့် လူစိမ်းများ။

‘ကျွန်မတော့ သည်နေရာကို ရောက်ဖူးသလို ခံစားနေရတယ်...’

.....

‘ရောင်းလို့ ဝယ်လို့ မကောင်းတဲ့ နေရာပါဗျာ၊ တကယ်ပါပဲ။ ဒီက လယ်သမား ယာသမားတွေက ဘယ်သူ ဘယ်နေရာက ဘာကို လိုချင် တယ်ဆိုတာ ကြိုသိနေတဲ့လူတွေဗျာ...’

.....

‘သူတို့က ဝိုက်ဆံ မလိုချင်ကြဘူးရှင်၊ သူတို့ဆီက တစ်ခုခု လိုချင်ရင် မျက်နှာသုတ်စောင်လေး ဖိနပ်လေး ယူလာမှ ဖြစ်တာ...’

.....

‘ဒီက သိပ်မထေးလှတဲ့ “နာကာယာမာ” ကို ဘတ်စ်ကားနဲ့ သွားရင် ရမယ် ထင်တယ်နော်’

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် မှတ်ချက်တွေ ဖေးနေရာက ပင်ပန်း ကြီးစွာ လျှောက်ကြရပြန်သည်။

သာတောင့်သာယာရှိသော အောက်တိုဘာလ၏ နေ့တစ်နေ့မှာ ဖြစ်သည်။ ကောင်းကင်သည် ကြည်လင်ပြာလှနေသည်။ တိမ်တစ်မျှင် မြှူတစ်လှိုက်သော်မျှ မရှိ။ ကောက်ပင်တွေမှာ အသီးတွေ စိုရွှန်း ဝင်းမည့်ကာ တွဲရနွဲ့နေချိန်လည်း ဖြစ်သည်။ အထေးကွင်းထဲမှာ မုန်လာဥ ခင်းတွေ၊ ဂေါ်ဒီထုပ်ခင်းတွေက မြရောင် ကော်ဇောတစ်ချပ်လို လှပ နေလေသည်။

သစ်ကိုင်းတွေပေါ်မှာ ငှက်ကလေးတွေက ကျီကျီကျာကျာ။ ဤကီတသည်ပင်လျှင် ဆောင်းဦးရာသီ၏ အသွေးအဆင်ကို ပိုမို ဖြည့်စွက်

ပေးသလို ဖြစ်နေသည်။ ကွင်းတွေထဲက ဆီးပင်တွေ၊ ဂန္ဓမာနှင့် ကင်မလီယာ ပွင့်တွေက တပြန့်တလျား ပွင့်နေတတ်တာ ရှိသေးသည်။ မြင်ကွင်းသည် ထိုအခါမျိုးတွင် ဟင်္သာပန်းရောင်၊ ရာသီက လမ်းလျှောက်ဖို့ ကောင်းတဲ့ ရာသီ။ မှောင်ချီရောင်းဝယ်သူတွေသည် သူတို့၏ အထုပ်ကို ကိုယ်စီ ပြင်ကြကာ အုပ်စုလိုက် အုပ်စုလိုက် မိမိတို့ ရည်ရွယ်ရာ ဒေသ များသို့ ထွက်ခွာသွားတတ်ကြသည်။

ထိုသူတွေထဲမှာ ဆွယ်တာဟောင်းတွေနှင့်လည်း ပါသည်။ လက်နှီးစုတ်လောက်တောင် မပြောင်သည့် အဝတ်အစားမျိုးတွေနှင့် လည်း ပါသည်။ ဒေသခံဝတ်စုံ ဖြိုးဖိုးဖားဖားတွေလည်း ပါသည်။ အဝါရောင် ဦးထုပ်ဟောင်းကလေးတွေ ဆောင်းတတ်သူတွေ၊ ပြီးတော့ စုတ်ပြတ် ညစ်ထေးနေသည့် ကောက်ရိုးဖိနပ်တွေနဲ့လူတွေ။ သည် လူတွေကို ကြည့်ဦး။

အသက် လေးဆယ်ကျော်တွေလို့ ထင်ရလောက်အောင်ပင် အိုစာသူတွေ ဖြစ်သည်။ မိန်းမတွေကလည်း အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ အသက် လေးဆယ်ကျော် ရုပ်ကြမ်းကြီးတွေနှင့် ဖြစ်သည်။ မိန်းမတွေက မျက်နှာကို ညစ်ထေးထေး မျက်နှာသုတ်ပတ်တွေနှင့် နေရောင်ကာသည့် သဘော ပတ်ရစ်ထားတတ်ကြသည်။ သင်တိုင်းရှည်တွေပေါ်မှာ ဘောင်းဘီတွေ ထပ်ဝတ်တတ်သည်။ တချို့ကတော့ ဖိနပ်ပင် မပါကြ။

အုပ်စုပြီး လူစုခွဲဖို့ တာစူပြီး လမ်း ကောင်းကောင်း လျှောက်နိုင် သူတွေကတော့ ရွေ့ဆက်လျှောက်ကြဆဲ။ လမ်းမလျှောက်နိုင်လောက် အောင် ပင်ပန်းနေသူတွေက အုပ်စု နှစ်စု၊ သုံးစု စသည်ဖြင့် နောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

လောလောဆယ်မှာတော့ လူ တော်တော်များများ နားနေ ကြသည်။ သူတို့အထုပ်တွေကို မြက်ခင်းတွေပေါ်မှာ ချထားကြသည်။ သည်နေရာမှာတော့ ဘယ်သူက ‘အမှိုက်သိမ်းစုထား’ နှင့် ပါလာသည်။ ဘယ်သူက ဒေသခံဖြစ်သည် ဆိုသည်ကို ခွဲခြားဖို့ ခက်သွားပြီး ဝတ်စား

ဆင်ယင်ပုံ ဟောင်းနွမ်းညှိုးငယ်တာချင်းတော့ တူသည်။ သယ်လာကြသည့် အထုပ်ချင်းကလည်း ခပ်ဆင်ဆင်။

လမ်းကွေးကလေးမှာ ဒေစီပန်းတွေက တောကြီးပမာ ပွင့်နေသည်။ အဘွားအိုလည်း ပထမဆုံး သူ့အထုပ်ကို ချကာ နားလိုက်သည်။ ခွေးလေးပင်နားက မိုင်တိုင်ကလေးကို မှီကာ နားနေခြင်းဖြစ်သည်။ အဘွားအို၏ မျက်လုံးတွေက ရှေ့ခရီးဆက်ကြမည့် ဘဝတူတွေရဲ့ ကျောပြင်တွေကို ငေးကြည့်နေလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် မိန်းမရွယ်တစ်ဦး ရောက်လာသည်။ အသက်လေးဆယ်ကျော်လောက် ရှိမည် ထင်သည်။ ရထားပေါ်က သူနှင့်အတူတူ ဆင်းလာခဲ့သည့် မိန်းမတွေထဲက တစ်ဦးဖြစ်သည်။

‘အဲဒီ အနှောင့်အယှက်တွေကလည်း တကယ့်ကို တမှောင့်ပါပဲရှင်၊ ခဏနားရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်’

‘အချိန်တောင် မနည်းတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့၊ မှန်းစမ်းပါဦး’

‘ဆယ်နှစ်နာရီလောက် ရှိပြီ ထင်တာပဲ’

အဘွားအိုက တောက်ပသော ဆောင်းဦးနေလုံးကြီးကို ကြည့်ရင်း ဖြေသည်။

‘ကျုပ်တို့ ခပ်သုတ်သုတ် မသွားရင် ရထားမိမယ် မထင်တော့ဘူး’
‘ဖွနုာဘာရွှ်ကို သွားတဲ့ ရထားလမ်းအတိုင်း သွားရင် ပိုကောင်းမလား မသိဘူး’

‘အဲဒီဘက်သွားတဲ့လမ်း ကျွပ်တော့ မသိဘူး၊ ညည်းကော...’

‘ကျွန်မကတော့ ရောက်ဖူးသလိုလို သိသလိုလို ဖြစ်နေတယ်၊ တစ်ခါတည်း ထင်ပါရဲ့၊ ကျွန်မအိမ်နားက မိန်းမနဲ့ လာဖူးသလိုပဲ၊ အခုတော့ ဘာကိုမှ စဉ်းစားလို့ မရပါဘူး။ ကြာပဲကြာလှပြီကောလေ၊ စစ်ကြီးဖြစ်စေ့နားကပါ။ အဲ... လေကြောင်းရန်တွေ ဘာတွေ မရှိသေးတာတော့ မှတ်မိတယ်’

‘အင်း... ဆယ်နှစ်လောက်တောင် ရှိတော့မယ်၊ အခုတော့လည်း ပြီးသွားပါပြီလေ၊ အရာအားလုံး ဒီနေရာမှာ ပြီးသွားခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား’

‘တကယ့် ဘဝကြမ်းပါပဲ၊ အခု ညည်းတို့ ကျုပ်တို့ ကြုံနေရတဲ့ ဘဝနဲ့ ဘာများကွာလို့လဲ၊ သိပ်တော့မထူးပါဘူး’

‘ဟုတ်ပါရဲ့ရှင်၊ တကယ့်ကို ဘဝကြမ်းတွေပါ။ လူတွေအားလုံးလိုလိုပဲ ရှင်တို့ ကျွန်မတို့နဲ့ မကွာလှပါဘူး။ ကျွန်မတို့အသက်တွေနဲ့ ဘာများ လုပ်နိုင်တော့မှာမှတ်လို့’

‘ဒါထက် အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ’

‘ခြောက်ဆယ့် ခုနစ်နှစ်လေး နောက်ထပ် ဘဝပေးကုသိုလ်က ကောင်းလာစရာ မရှိတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့အေး၊ ပေါင်ခြောက်ဆယ်၊ ခုနစ်ဆယ်လောက်လေးတဲ့ ဝန်ထုပ်ကို အသာလေး မ နိုင်တယ်ဆိုတာ မနေ့တစ်နေ့ကလို့ပဲ အောက်မေ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဇရာရဲ့သဘောကို ဘယ်သူ လွန်ဆန်နိုင်တာမှတ်လို့’

‘ရှင်ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ကိုယ့်အသက် ကိုယ် ရှာကြံမွေးရဦးမလဲဆိုတာ ကျွန်မလည်း တွေးနေရတာပဲ’

‘ညည်းကို စောင့်ရှောက်မယ့်လူတွေ ပေါ်လာဦးမှာပါအေး၊ မပူပါနဲ့၊ ညည်း မငတ်ပါဘူး’

‘ရှင်ပြောတာ မှန်ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းပါတယ်၊ ဒီနေ့ကာလမှာ သူတို့ကို မဖို့ခိုနိုင်တော့ပါဘူး၊ လူဆိုတာက ထိုင်ပြီး တညည်းညည်း တညညည ပြောနေရုံနဲ့ ဖြစ်လာမှာမှ မဟုတ်တာ။ ကဲ... နားတာ တော်လောက်ပြီပေါ့၊ သွားကြရအောင်လေ’

အိမ်ထောင်ရှင်မတစ်ယောက်နှင့်တူသော မိန်းမရွယ်က သူ့အထုပ်ကို ဆတ်ခနဲ ကောက် မ သည်။ အဘွားအိုကလည်း အစိမ်းရောင် ခေါင်းပေါင်းစဖြင့် ထည့်ထုပ်ထားသော သူ့ဆန်ထုပ်ကို ပခုံးဖြင့် ထမ်းသည်။ ပြီးတော့ နှစ်ဦးသား သူတို့ အကျမ်းမဝင် သော လမ်းကို ဆက်လျှောက်လာကြသည်။

‘ရှင်က တိုက်ရိုက် ဘယ်နေရာမှာ နေတာလဲ၊ ဟွန်ဂျီ မှာလား’

‘နီဟွန်ဘရွှ်က ဟာကိုဇာကီမှာ နေတာပါ’

'တကယ့် ဘဝကြမ်းပါပဲ။ အခု ညည်းတို့ ကျွတ်တို့ ကြုံနေရတဲ့ ဘဝနဲ့ ဘာများကွာလို့လဲ။ သိပ်တော့မထူးပါဘူး'

'ဟုတ်ပါရဲ့ရှင်၊ တကယ့်ကို ဘဝကြမ်းတွေပါ။ လူတွေအားလုံးလိုလိုပဲ ရှင်တို့ ကျွန်မတို့နဲ့ မကွာလှပါဘူး။ ကျွန်မတို့အသက်တွေနဲ့ ဘာများ လုပ်နိုင်တော့မှာမှတ်လို့'

'ဒါထက် အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ'

'ခြောက်ဆယ့် ခုနစ်နှစ်လေး၊ နောက်ထပ် ဘဝပေးကုသိုလ်က ကောင်းလာစရာ မရှိတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့အေး၊ ပေါင်ခြောက်ဆယ်၊ ခုနစ်ဆယ်လောက်လေးတဲ့ ဝန်ထုပ်ကို အသာလေး မ နိုင်တယ်ဆိုတာ မနေ့တစ်နေ့ကလိုပဲ အောက်မေ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဇရာရဲ့သဘောကို ဘယ်သူ လွန်ဆန်နိုင်တာမှတ်လို့'

'ရှင်ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ကိုယ့်အသက် ကိုယ် ရှာကြံမွေးရဦးမလဲဆိုတာ ကျွန်မလည်း တွေးနေရတာပဲ'

'ညည်းကို စောင့်ရှောက်မယ့်လူတွေ ပေါ်လာဦးမှာပါအေး၊ မပူပါနဲ့။ ညည်း မဝတ်ပါဘူး'

'ရှင်ပြောတာ မှန်ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းပါတယ်။ ဒီနေ့ကာလမှာ သူတို့ကို မမှီခိုနိုင်တော့ပါဘူး။ လူဆိုတာက တိုင်ပြီး တညည်းညည်း တညည ပြောနေရုံနဲ့ ဖြစ်လာမှာမှ မဟုတ်တာ။ ကဲ... နားတော တော်လောက်ပြီပေါ့။ သွားကြစရာအောင်လေ'

အိမ်ထောင်ရှင်မတစ်ယောက်နှင့်တူသော မိန်းမရွယ်က သူ့အထုပ် ကို ဆတ်ခနဲ ကောက် မ သည်။ အဘွားအိုကလည်း အစိမ်းရောင် ခေါင်းပေါင်းစဖြင့် ထည့်ထုပ်ထားသော သူ့ဆန်ထုပ်ကို ပန်းဖြင့် ထမ်းသည်။ ပြီးတော့ ရှစ်ဦးသား သူတို့ အကျွမ်းမဝင်သော လမ်းကို ဆက်လျှောက်လာကြသည်။

'ရှင်က တိုက်ခိုက် ဘယ်နေရာမှာ နေတာလဲ၊ ဟွန်ဂျီ မှာလား'

'နီဟွန်ဘရွီက ဟာကိုဇာကီမှာ နေတာပါ'

'မဆာသေးပါဘူး'

'ကျွန်မတော့ ဆာပြီး စားတော့မယ်နော်'

'စားပါ၊ စားပါ၊ ကျုပ်တော့ ခဏ မမှူးဦးမယ်'

မိန်းမရွယ်က ထမင်းတော်တော်များများကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မော့မကြည့်ဘဲ ဆုပ်ယူလိုက်သည်။

သူမ ကြည့်လိုက်ချိန်မှာတော့ အဘွားအိုသည် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ကာ ဝေဒနာတစ်ခုခု ခံစားနေရသလို ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဒူးတွေကိုလည်း လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သိုင်းရစ်ထားသည်။

'ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နေကောင်းရဲ့လား'

တစ်စုံတစ်ရာ အဖြေမရ၊ အဘွားအိုသည် မေးခွန်းတွေကို ကြားနေရသော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ စကားဆိုချင်ဟန် မတူ။ မိန်းမရွယ် ကတော့ ဒုတိယအကြိမ် ထမင်းတစ်ဆုပ် ယူလွှေးသည်။ ချဉ်ဖတ်ကို တကြွပ်ကြွပ်ဝါးသည်။ လက်တွေကို အားပါးတရ လျက်သည်။ အဘွားအို ကတော့ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခိုက်နေသည်။ သူ့ခေါင်းက သူ့ဒူးခေါင်းတွေ ကြားကို ရောက်နေသည်။ ကျယ်လောင်သော ဟောက်သံကို မြှူသည်။ လူကြီးဖြစ်ဖြစ် လူငယ်ဖြစ်ဖြစ် သည်လို ဟောက်သံမျိုးကို ဘယ်သူမှ မနှစ်သက်နိုင်ဟု မိန်းမရွယ်က တွေးနေမိသည်။

'ထတော့ ကြီးတော်ဇေ၊ သွားဖို့ တော်ပြီ'

မည်သည့် အဖြေမှ မရ။

'ကျွန်မတော့ သွားတော့မယ်'

မိန်းမရွယ်က သူ့အထုပ်ကို မ တင်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် အဘွားအိုသည် ရှေ့ကို ဟပ်ထိုးလဲကျသွားသည်။ ထိုအခါကျမှပင် တစ်ခုခု ဖြစ်နေပြီဆိုတာ မိန်းမရွယ် ပထမဆုံး စဉ်းစားမိခြင်းဖြစ်သည်။ အဘွားအိုကို နောက်ဘက်မှ ဖေးမထားလိုက်သည်။ အဘွားအို၏ မျက်လုံးတွေက ပိတ်နေပြီး ပါးစပ်ကလည်း အပြုပ်တွေ ထွက်နေသည်။

'ဘာဖြစ်တာတုံး ဟင်၊ ဘာဖြစ်တာတုံး'

‘လာလေ၊ ထ... သွားမယ်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ထကြည့်ပါဦး’

မိန်းမရွယ်က အဘွားအိုကို ကိုင်လှုပ်ကြည့်သည်။ အမြေမရ အဘွားအို၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် လှူလက်ထံမှ လျှောကျသွားကာ လိမ့်ဆင်း သွားသည်။ ဘေးဘီကို လှမ်းကြည့်သည်။ မျက်ဝန်းတစ်ဆုံး မျှော်ကြည့် သည်။ ဟင်းနုနွယ်ခင်းတွေ၊ မုန့်လာခင်းတွေ၊ ကြက်သွန်ခင်းတွေကို ကျော်ကာ မျှော်ကြည့်သည်။ မြင်းကွင်းထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိ။ ယာစောင့် တံကလေး တစ်တံတလေသော်မှ မရှိပါ။ တောက်ပသော နေရောင်ခြည် သာ ရှိသည်။

မြင်းလှည်းတစ်စီးကတော့ သူတို့ဆီ လာသလိုလိုနှင့် အဝေးကို ထွက်ခွာသွားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို သတိပြုမိပုံမပေါ်။ မိန်းမရွယ်က သူ့အခန်းဘေးက အဘွားကြီးတစ်ယောက် ရေချိုးအပြီး ဟိုဟိုသည်သည် စကားတွေပြောရင်း ဖြုန်းခနဲ သေဆုံးသွားတာ တွေ့ဖူးသည်။

‘သွားရှာပြီ...’

ဘေးဘီကို ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သူ့အထုပ်ကို သူ ပြန်မသည်။ အဘွားအို၏ အိတ်ကို တရွတ်ဆွဲလာကာ အိတ်ထဲက ဖွပ်ပြီးသား ဆန်ဖြူ တွေကို သူမ အိတ်ထဲက ကန်စွန်းညတွေနှင့် ခပ်သုတ်သုတ် လဲလှယ်လိုက် သည်။

အလေးချိန်အားဖြင့်တော့ ဆန်အိတ်က ကန်စွန်းညအိတ်ထက် ပိုလေးသည်။ သူမ မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် မျက်နှာကို ပတ်ရစ်လိုက်သည်။ နောက်ကို တစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်ဘဲ လမ်းပေါ်ကို ထွက်လာခဲ့သည်။ သူသည် ဝေးလံသော တောင်ပေါ်ထင်းရှူးတောထဲမှာ မြှုပ်လိုက်ပေါ်လိုက် သွားနေရင်း တဖြည်းဖြည်း မောဟိုက်လာသည်။ ချွေးတွေကလည်း ရေချိုးထားသလို ရွှံ့နစ်နေသည်။ သို့သော် သူမနောက်ကို တစ်ယောက် ယောက် လိုက်နေသလို အမောတကော သွားနေဆဲပင်ဖြစ်သည်။

တစ်ခါ နဖူးစပ်က ချွေးတွေကို သုတ်သည်။ ချွေးတွေက နဖူးက တစ်ဆင့် မျက်စေ့ထဲဝင်သည်။ သူမ နားချင်လှပြီ။ အဘွားအို၏

ကံကြမ္မာမျိုး၊ အဖြစ်မျိုးကို တွေ့ရမှာ ကြောက်သဖြင့်လည်း သူ့ကိုယ်သူ မိချီ အားတင်းနေရသည်။ ဒါပေမဲ့ သစ်ငုတ်တွေကို ခဏခဏ ခလုတ် တိုက်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထင်းရှူးတောကို ကျော်အောင် မြတ်မည်ဟု စိတ်ပိုင်းမြတ်လိုက်သည်။ သူမ လျှောက်ခဲ့သောလမ်း၏ တစ်နေရာမှာပဲ ရှိသေးသည်ဟူသော အချက်က သူမကို ခြောက်လှန့်နေသည်။

ယုတ်စွအဆုံး ထင်းရှူးတောကို အားလျှားတိုးသွားရင်တောင်မှ ဖြတ်ကျော်နိုင်မည်သာ ဖြစ်သည်။ ထင်းရှူးတောကို ကျော်လျှင် နယ်ခြား တစ်ခုကို ဖြတ်ပြီးသား ဖြစ်သွားမည်။ ထိုအခါ လုံလောက်သည့် အကွာအဝေးကြောင့် အချင်းဖြစ်ပွားမှုသည် သူမနှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိနိုင်တော့။ တောအုပ်ကလေးကို လွန်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လားရာဘက် တစ်ခုတည်းမှ လျှောက်လာမည့် မည်သူမဆို သူမ ဘယ်က လာသည်ကို မသိနိုင်တော့။

သူမ တွက်ကိန်း မှန်သည်။ တောင်ကုန်းကလေးပေါ်ကို ဆန်ထုပ် တစ်ဖက်နှင့် ထမ်းတက်သည်။ ထင်းရှူးတောအုပ်ကလေးကို မြတ်ပြန် သည်။ သူ့ရှေ့မှာ သစ်ပင်တွေနှင့် ဝါးပင် ပုပုကလေးတွေ၊ သစ်ပင်တွေက ရောထွေးမနေ။ တစ်သန့်စီ၊ တစ်ကန့်စီ၊ ဟိုမှာ သည်မှာ သက်ကယ်မိုး တဲကလေးတွေ။ မှန်ပြတင်းတွေပါသော အုတ်ကြွပ်မိုး နှစ်ထပ်တိုက် ကလေးတွေ။ တောအုပ်ကလေးက သစ်ရိပ်တွေ ဝေနေသည်။ လေညင်း က အေးမြနေသည်။

သူမ ထိုအခါမှ သက်ပြင်းချရတော့သည်။ ပြီးတော့ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ကာ နားပစ်လိုက်သည်။ ဆန်ထုပ် အလေးကြီးကြောင့် ရွေ့ကို ဝိုက်ကျ သွားသေးသည်။ အချိန် အတော်ကြာကြာပင် မထတမ်း နားပစ် လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အသက် ခပ်လတ်လတ် လူငယ်တစ်ယောက် စက်ဘီးနှင့် ရောက်လာသည်။ သူမအနီးမှာပဲ စက်ဘီးကိုရပ်ကာ ချွေးတွေ ကို သုတ်သည်။ ပြီးတော့ စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိသည်။

သူမကတော့ ထိုလူကို ဖုတ်ခနဲ တစ်ချက်သာ ကြည့်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သူမနှင့် ဘဝတူ 'အမှိုက်ကျွမ်းယက်သူ' တစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။ သူတို့လိုပင် စားသောက်ဖို့အတွက် ကျွမ်းယက် ရှာဖွေနေရသူ ဖြစ်သည်။ စက်ဘီးနောက်မှ ပစ္စည်းတင်ခုံပေါ်မှာ ထည့်စရာ အိတ်တစ်အိတ်ကို ခေါက်တင်ထားသည်။

'ဝယ်ခြင်းရတာ အဆင်ပြေလား'

သူမက စ မေးခြင်းဖြစ်သည်။

'မစွဲပါဘူးဗျာ၊ ဘာမှကို ရှာလို့ ဖွေလို့ မရပါဘူး။ အင်းလေ...'

သူတို့ကမှ မရောင်းချင်တဲ့ဟာ ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲ။ မဟုတ်ဘူးလား။ ပြီးတော့ ဆန်မှ မပါရင် ခင်ဗျား ဘယ်မှ သွားလို့မရဘူး။ စိတ်ကူးပေါက်သလောက် လျှောက်မေးပေမယ့် ငွေပေးရုံလောက်နဲ့ ကျေနပ်ကြတာလည်း မဟုတ်ဘူး'

'ဟုတ်တယ်၊ သူတို့က ကျွန်မကိုလည်း နည်းနည်းတော့ ညစ်ကြည့်သေးတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ငွေ နည်းနည်းပေးပေး မေးလိုက်တော့ ရလာခဲ့တယ်'

'မိန်းမတွေက ယောက်ျားတွေထက် အဆင်ပြေအောင် ဆောင်ရွက်တတ်တာကိုး။ သူတို့က တစ်ကွာတကို ယန်းနှစ်ရာလောက် လိုချင်ကြတာ။ ခင်ဗျား ယုံပါတယ်နော်။ ခင်ဗျားကသာ ကျွန်တော့်ကို ပေးမယ်ဆိုရင် တိုကျိုမှာ ဒီထက် ပိုစေ့ရနိုင်တာပေါ့လေ'

'ဒါကတော့ ရှင် ဇွေးကောင်းကောင်းပေးရင် ကျွန်မဆီက ဆန်ရှင်ကို မျှမှာပေါ့'

'ကျေးဇူးပေါ့ဗျာ၊ တကယ့်စေတနာပါပဲ။ ခင်ဗျားဆန်က ဘယ်လောက်လောက်ရှိမလဲ'

'ဘူရှယ်လ် တစ်ဝက်လောက်တော့ ရှိမှာပေါ့။ လေးတာတော့ လေးသလား မပြောနဲ့တော့။ ကျွန်မလည်း နေမကောင်း ထိုင်မသာ ဆိုတော့ ပြန်လည်း သယ်မသွားချင်ဘူး။ ရှင်လိုချင်လည်း ယူသွားလေ'

'ဒါဆို တစ်ကွာတကို ယန်းတစ်ရာရှစ်ဆယ် ပေးမယ်၊ ဖြစ်မလား' 'အဲဒီဈေးက ကျွန်မ ဝယ်စေ့ပဲရှိလို့ပါ။ တစ်ကွာတပေါ်မှာ ငါးယန်းလောက် ပိုပေးပေါ့'

ထိုလူက အိတ်ကြီးကို ဆ ကြည့်သည်။ ဘေးဘီဝဲယာကို အကဲခတ်သည်။ ဘယ်သူမှ လာတာ မတွေ့ရ။ သူ့အိတ်လွတ်ကို ဖြည့်သည်။ ခြင်တွယ်စရာကို ထုတ်သည်။ ဤသို့အားဖြင့် ရောင်းဝယ်မှုကိစ္စ ပြီးဆုံးသွားလေသည်။ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးလည်း မရှိတော့။ ငွေစက္ကူလိပ်ကို ကီမိုနိုအင်္ကျီ ရင်ဘတ်ကြားထဲကို ထိုးထည့်လိုက်သည်။ တောအုပ်ကလေးမှ ခွာရင်း ထိုသူ၏ ဝေးသွားသော ကျောပြင်ကို လှမ်းကြည့်နေလိုက်သည်။ ငှက်တွေက သင်ပင်တွေကြားမှာ သီချင်းဆိုလျက်... ဦးကောင်ပွားကောင်တွေကလည်း မြက်ခင်းတွေကြားမှာ တေးသီလျက်။

Nagai Kafu ၏ Scavengers ကို ပြန်ဆိုသည်။

ဟရုကီ မုရကာမိ (Haruki Murakami) (၁၉၄၉ -)

ခေတ်ပေါ် ဂျပန်စာပေ၏ ဂုဏ်ကြီးသုံးယောက်ဖြစ်သည့် ယူကီယို မိနိုမ၊ ယာဆုနာရီ ကာဝါဘတနှင့် ဂျူနီချီရို တာနီဇာကီတို့နောက်ပိုင်း ထင်ရှားလာသော မျိုးဆက်သစ် စာရေးဆရာဖြစ်သည်။

ဂျပန်နိုင်ငံ၏ လက်ရှိ ခေတ်စနစ်ကို မုန်းတီးနေသူဖြစ်သည်။ ၁၉၉၅ တွင် အွန်ဂိုဏ်း လက်ချက်ဖြင့် တိုကျို မြေအောက်ဘူတာရုံ သတ်ဖြတ်မှု ဖြစ်ပွားပြီးနောက် ဥရောပနှင့် အမေရိကတို့တွင် လူညံ့လည် နေထိုင်ရင်း စာပေများ ရေးသားနေဆဲဖြစ်သည်။ အစောပိုင်းလက်ရာ များမှာ 'ဂျပန်ပဉ္စလက် သရုပ်မှန်' Japanese Magic Realism စာပေဟန် ဖြစ်သည်။ Dance, Dance, Dance ၊ Norwegian Wood ၊ A Wild Sheep Chase ၊ Hard-Boiled Wonderland and the End of the World ၊ The Wind-up Bird Chronicle တို့မှာ ထင်ရှားပြီး နိုင်ငံခြားဘာသာများဖြင့် ပြန်ဆိုထုတ်ဝေခဲ့ကြသည်။ ၂၀၀၁ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့သော Underground စာအုပ်သည် သူ၏ ပထမဆုံး ဖြစ်ရပ်မှန် မှတ်တမ်း (အွန်ဂိုဏ်း လက်ချက်ဖြင့် မြေအောက်ဘူတာရုံ သေဆုံးမှု မြင်ကွင်းများ) စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုတိုများမှာလည်း ထင်ရှားခဲ့ပြီး အမေရိကန် New Yorker နှင့် အခြား ထိပ်တန်း မဂ္ဂဇင်းများတွင် ပြန်ဆိုထည့်သွင်း ခဲ့ကြသည်။ သူ၏ ဝတ္ထုတို (၆) ပုဒ် ပါဝင်သော All God's Children Are Dancing ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်မှာလည်း ထင်ရှားခဲ့သည်။ ၎င်းဝတ္ထုတိုများမှာ ကိုဘေးငလျင် နောက်ခံ ဇာတ်လမ်းများကို ခံစားနေဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

တောင်တက် ဘောင်းဘီတိုလေးတစ်ထည်

'ဘောင်းဘီတိုလေး တစ်ထည်ကြောင့် အမေက အဖေ့ကို စွန့်ပစ် သွားတော့တာပါပဲ'

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော့်မိန်းမ၏ သူငယ်ချင်းမက အထက်ပါ အတိုင်း ပြောလေ၏။

'ဘောင်းဘီတိုလေးတစ်ထည် အတွက်နဲ့ ဟုတ်လား' ဟု ကျွန်တော် က မေးလိုက်သည်။

'မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေမယ်လို့ ခန့်မှန်းမိပါတယ်။ ဇာတ်လမ်းကလည်း ဆန်းကြယ်ပါတယ်ရှင်' ဟု အမျိုးသမီးက ပြောသည်။ သူမသည် အရပ်အမောင်းကော အလုံးအဖန်ပါ ကျွန်တော်နှင့် မတိမ်းမယိမ်းရှိသော မိန်းမထွားကြီးဖြစ်သည်။ သူက လျှပ်စစ်အော်ဂင် သင်တန်း နည်းပြဆရာမ ဖြစ်သည်။ အားလပ်ချိန်တွင် ရေကူးခြင်း နှင်းလျှောစီးခြင်း၊ တင်းနစ်ကစားခြင်းများဖြင့် အချိန်ကုန်လွန်စေသည် ဖြစ်ရာ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အဆီမရှိသလို အသားအရေကလည်း နေလောင် ထားသဖြင့် ညိုစေ့။ သူ့ကို အားကစားရွှေဟု ကင်ပွန်းတပ်လောက်ပါရဲ့။ အလုပ်ပိတ်ရက်တွင် မနက်ပိုင်းမှာ အပြေးလေ့ကျင့်၏။ ပြီးမှ ရေကူးကန်

သွား ရေကူး၊ မွန်းလွဲ နှစ်နာရီ သုံးနာရီ ကျတော့ တင်းနစ်ပိုက်၊ ကာယအလှလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်သည်။ ကျွန်တော်လည်း အားကစား ဝါသနာရှင် ဖြစ်ပေမယ့် သူ့လောက် အစုံ မကစားနိုင်ချေ။

သူသည် အရာရာကို မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ ရန်လိုနေသည့်သူ အဖြစ်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် အရာရာကို အညံ့ခံ အနှုံးပေးနေသူ အဖြစ်လည်းကောင်း သတ်မှတ်နေခြင်း မဟုတ်ချေ။ တကယ်တော့ သူ့ခမျာ လူတွေကို ရှောင်ကွင်းနေခြင်းမျှသာ၊ တစ်ပါးသူအပေါ် မရွေးရိယာစိတ်ထား မရှိ၊ မကောင်းကြံဖို့ အိမ်မက်ပင် မမက်၊ နာမ်နှင့် ယှဉ်တွဲနေသော ဤ ရုပ်ခန္ဓာကြီးကို တရစပ် လှုပ်ရှားနေသည့် ကြယ်တံခွန် ပမာ သဘောထားပြီး မညာမတာ စေခိုင်းနေခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

သူ အိမ်ထောင်မပြုခြင်းသည် အကြောင်းတစ်ခုတော့ ရှိပေမည်။ ရည်းစားတွေ ဘာတွေတော့ ရှိခဲ့ဖူးမည်။ သူက မိန်းမချော တစ်ယောက်။ ချစ်ခွင့်ပန်သူတွေ ရှိခဲ့မည်။ လက်ထပ်ဖို့ပင် တောင်းခံခြင်း ခံခဲ့ရမည်။ သို့ပေမယ့် လက်ထပ်မည် ကြံရွယ်လိုက်သည်နှင့် ပြဿနာ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု ပေါ်လာပြီး လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ ပျက်ပြားသွားခဲ့ရလေသည်။

'ခမျာ ကံဆိုးရှာတယ်ရှင်' ဟု ကျွန်တော်မိန်းမက ပြောသည်။

'အင်း... ' ကျွန်တော်က ကရုဏာသက်စွာဖြင့် ပြောသည်။

အိမ်ထောင်မဖူး ကံမကောင်းသည် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် မိန်းမနှင့် ကျွန်တော်သည် သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်ချေ။ ကံကြမ္မာသည် လူတစ်ယောက်၏ ဘဝကို လွှမ်းမိုးထားသည်ဆိုသည့် အချက်မှာ မှန်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ဘဝတည်းဟူသော မြေပြင် ထက်သို့ ကံကြမ္မာက အရိပ်သဖွယ် ထိုးကျနေသည်ကလည်း မှန်ပါသည်။ သို့ပေမယ့် ဘေးဒုက္ခအန္တရာယ်တွေ ဘေးပတ်လည်မှာ ဝန်းရံထားလင့် ကစား လွတ်မြောက်လိုသော ဆန္ဒသာ ရှိခဲ့ပါက လွတ်မြောက်အောင် ရုန်းထွက်နိုင်ပါ၏။ အမျိုးသမီး၏ အသည်းနှလုံးတွင် ထိမ်မြားလက်ထပ် လိုသည့် စိတ်ဆန္ဒ မရှိကြောင်း ကျွန်တော် ခိုင်စားမိပါ၏။

ဤသို့ဖြင့် အမျိုးသမီးသည် လျှပ်စစ်အော်ဂင်သင်တန်း ပေးမြဲ ပေးလျက်။ အားလပ်ချိန်များတွင် အားကစားဆဲမှာ ဘဝကို မြှုပ်နှံထား လျက်။ အချစ်ရေးကလည်း ကံခေမြဲ ခေလျက်။

မိုးသည်းထန်စွာ ရွာနေသော တနင်္ဂနွေနေ့ နေ့လယ်ခင်းဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးသည် ချိန်းထားသည်ထက် နှစ်နာရီခန့် စောပြီး ရောက်လာ သည်။ သူ့လာချိန်တွင် ကျွန်တော်မိန်းမက ဈေးသွားနေချိန်ဖြစ်သည်။

'ခွင့်လွတ်ပါနော်၊ တင်းနစ်ကစားဖို့ မိုးလေဝသအခြေအနေ စစ်ဆေးကြည့်တော့ နှစ်နာရီလောက် အချိန်တွေ ပိုနေတယ်။ အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်းနေရတာ ပျင်းပျင်းရှိတာမို့ စောထွက်လာတာ။ အနှောင့်အယှက်ပေးသလို ဖြစ်နေမလား မပြောတတ်ပါဘူးရှင်' ဟု အမျိုးသမီးက တောင်းပန်စကားပြောသည်။

'ရပါတယ်ဗျာ' ဟု ကျွန်တော် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်ရန် စိတ်မပါသလို ကြောင်တစ်ကောင်ကို ပေါင်ပေါ်တင်ပြီး ဝီဒီယိုတိုင်ကြည့်ဖို့လည်း စိတ်မဝင်စားချေ။ သူ့ကို မီးဖိုချောင်ရုံရာ ခေါ်သွားပြီး ကော်ဖီနှစ်ခွက် ဖျော်ခိုင်းသည်။ ကြည့်လက်စ (Jaws) ရုပ်ရှင်ကားမှာ မိနစ်နှစ်ဆယ်စာမျှ ကြည့်ရန် ကျန်သေးသည်ဖြစ်ရာ ကျန်အပိုင်းကို ကော်ဖီသောက်ရင်း ကြည့်ကြသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး (Jaws) ရုပ်ရှင်ကားကို တစ်ကြိမ် ထက်မက ကြည့်ဖူးပြီး ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ တီဗီဖန်သားပြင်ပေါ်သို့ အာရုံ မရောက်ကြ။ သို့ပေမယ့် မကြည့်ချင် မြင်လျက်သား ဆိုသလို ဖြစ်နေ ကြ၏။

ပြီးပါပြီ။ ထို့နောက် ဇာတ်ကားတွင်ပါဝင်သော သူများ၏ အမည်များပါသော စာတန်း။ ကျွန်တော်ဝန်းသည်ကို အရိပ်အယောင် သော်မျှ မမြင်ရသေး။ ကျွန်တော်နှင့် ဧည့်သည်အမျိုးသမီး စကားပြောပြ ပြောဖြစ်ကြသည်။ ငါးမန်း၊ ပင်လယ်ကမ်းခြေ၊ ရေကူးခြင်း စသည်

ဖြင့်...။ ကျွန်တော့်ဇနီးသည် ပြန်ရောက်မလာသေး။ ကျွန်တော်တို့ စကားဆက်ပြောဖြစ်ကြသည်။ သူ့ကို ခင်မင်သလိုလည်း ဖြစ်လာမိသည်။ သို့သော် နာရီဝက်ခန့်မျှ စကားစမြည် ပြောပြီးသည့် နောက်တွင်မူ သူနှင့် ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားတာခြင်း မတူကြကြောင်း သတိပြုမိလာ၏။ သူသည် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေမဟုတ်။ ကျွန်တော့်ဇနီးသည်၏ မိတ်ဆွေ မှုသာ။

လုပ်စရာ ဘာမှ မရှိတော့သဖြင့် ဝီဒီယိုတစ်ခွေ ထပ်ကြည့်ရန် စိတ်ကူးနေချိန်တွင် အမျိုးသမီးက သူ့မိဘတွေ ကွဲရသည့်အကြောင်း ပြောချလိုက်၏။ မိဘတွေ လင်မယားကွဲသည့်ကိစ္စနှင့် သူ ရောနှားသည့် ကိစ္စ ဆက်စပ်၍ မရပေ။ သို့ပေမယ့် ရှာဖွေကြည့်ပါက အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာတော့ တွေ့မည်သာ...။

'တကယ်တော့ နိုးနိုး ဘောင်းဘီတို မဟုတ်ဘူးရှင်။ တောင်တက် သားရေ ဘောင်းဘီတို' ဟု အမျိုးသမီးက ပြောသည်။

'ဥာမန်တွေ ဝတ်လေ့ရှိတဲ့ တောင်တက် သားရေဘောင်းဘီကို ပြောချင်တာလား။ ပခုံးကြိုးသိုင်းတွေလည်း ပါတယ်လေ'

'ဟုတ်တယ်၊ အဖေက အမှတ်တရ လက်ဆောင်အဖြစ် အဲဒီ ဘောင်းဘီမျိုးကို လိုချင်တာ။ ဖေဖေက သူ့ခေတ် သူ့အခါနဲ့ ယှဉ်ကြည့် လိုက်ရင် အရပ်ရှည်တယ်။ ဘောင်းဘီနဲ့ဆိုရင် သိပ်လိုက်မှာပဲ။ ဒါကြောင့် ဖေဖေက အဲဒီဘောင်းဘီမျိုး လိုချင်နေတာ။ ဒါပေမဲ့ ဂျပန်လူမျိုး တစ်ယောက်တောင်တက် သားရေဘောင်းဘီတို ဝတ်ထားတာ မှန်းကြည့် စမ်းပါ'

သူ ဘာပြောနေသည်ကို ကျွန်တော် လိုက်မမီ၊ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် မေးရမည့် မေးခွန်းက သူ့ခေတ်အလိုဆန္ဒ၏ နောက်ကွယ်တွင်ရှိနေသော အရာက ဘာများဖြစ်ပါသလဲ။ ဘယ်သူ့ထံမှနေ၍ တောင်တက် သားရေ ဘောင်းဘီတိုတွေ လိုချင်နေရပါသလဲဟူ၍ ဖြစ်၏။

'အို... ခွင့်လွှတ်ပါရှင်။ စကားပြောရင် အဆီအငေါ် မတည့်

တတ်တာ ကျွန်မရဲ့ အကျင့်ပါပဲ။ နားထောင်ရတာ အဆင်မပြေရင် ပြောပါနော်၊ ကျွန်မ ရင်လိုက်ပါ့မယ်ရှင်' ဟု အမျိုးသမီးက ပြောလေ၏။

'ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းပါပြီ' ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

'မေမေ့ ညီမတစ်ယောက်က ဂျာမနီမှာ ရှိတယ်လေ။ သူကပဲ မေမေ့ကို ဂျာမနီ လာလည်ပါလို့ ဖိတ်လိုက်တယ်။ ဒီလိုဖိတ်ရတာလည်း အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိပုံရတယ်။ မေမေက ဂျာမနီစကား မတတ်ဘူး။ နိုင်ငံခြားလည်း မရောက်ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ အင်္ဂလိပ်စာပြ ဆရာမ တစ်ယောက်ဆိုတော့ နိုင်ငံခြားသွားချင်တဲ့ ဆန္ဒကတော့ ရှိနေတာပေါ့ရှင်။ ဒီချင်ခြင်းကလည်း အင်္ဂါနဲ့မတွေ့ခင်ကတည်းက ရှိနေခဲ့တာ။ ဒါနဲ့ မေမေက ဖေဖေ့ကို စည်းရုံးတော့တာပါပဲ။ ခွင့် ဆယ်ရက်လောက် ယူပြီး ဂျာမနီ သွားလည်ရအောင်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေအလုပ်က ခွင့်ယူလို့ မရဘူး။ နောက်ဆုံးမတော့ မေမေတစ်ယောက်တည်းသွားဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်တော့တာပါပဲ'

'ဪ... ဒါကြောင့် ခင်ဗျားအဖေက ဂျာမန် တောင်တက် သားရေဘောင်းဘီတို မှာလိုက်တာပေါ့'

'ဟုတ်တယ်၊ မေမေက လက်ဆောင် ဘာပစ္စည်း ဝယ်လာရမလဲ လို့ မေးတော့ ဖေဖေက တောင်တက် သားရေဘောင်းဘီတို ဝယ်လာဖို့ မှာလိုက်တယ်လေ'

'ဟုတ်ပြီ၊ ဆက်ပြောပါဦး'

သူ့မိဘနှစ်ပါး၏ ဆက်ဆံနေပုံမှာ ပုံမှန်ဖြစ်သည်။ လင်မယား နှစ်ယောက် တစ်ညလုံး စကားများ ရန်ဖြစ်တာမျိုး မရှိချေ။ ကတောက် ကဆတ် ဖြစ်သည့် အခါမျိုးတွင် ဒေါသဖြင့် ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပြုလုပ်ခြင်းမပြု။ အိမ်ပြန်မလာတာမျိုးလည်း မရှိ။ သို့သော် တခြား မိန်းမနှင့် ပတ်သက်ပြီး လင်မယား ကတောက်ကဆတ် ဖြစ်တာကတော့ မကြာခဏ။

'ဖေဖေက လူဆိုးတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အလုပ်လည်း

ကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မြာတော့ ပွေတယ်' ဟု အမျိုးသမီးက ဇာတ်ကြောင်း လှန်သည်။ သူနှင့် ဘာမှ တော်စပ်ခြင်းမရှိသည့်ပုံစံနှင့် ပြောနေခြင်းဖြစ်၏။ သူ့အဖေမှာ ကွယ်လွန်သွားရှာပြီလားဟု တွေးမိ လိုက်သော်လည်း သူ့ခင်မှာ ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိနေဆဲဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိလိုက်ရသည်။

မည်သည့်ကိစ္စမျှ အကြောင်းတရားနှင့် မကင်းချေ။ မူလက ဂျာမနီတွင် ဆယ်ရက်ခန့်နေမည်ဟု ရည်ရွယ်ထားသည့် အဘွားကြီးသည် တစ်လခွဲခန့် ကြာသွားသည်။ ဇာတိ တိုကျိုမြို့သို့လည်း စာမပြန်။ နောက်ဆုံး ကိုယ့်မြေ ကိုယ့်ပြည် ပြန်ရောက်လာသည့်အခါတွင်လည်း အိုဆာကာမြို့ရှိ ညီမောင်ယောက်အိမ်မှာ ခိုလှုံနေသည်။ မိမိကိုယ်ပိုင် အိမ်သို့ ရွှေ့ပြောင်း မလှည့်တော့။ လင်သားကော၊ သမီးပါ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန် သည်ကို နားမလည်တော့။ သည့်အလျှင်ကဆိုလျှင် အိမ်ထောင်ရေး ပဋိပက္ခကြုံလာလျှင်လည်း အဘွားကြီးက အလျှော့ပေးတတ်စေပြီ။ သဘောထားကြီးကြီးနှင့် သည်းခံခဲ့သည်ချည်း။ သဝန်တို့တတ်သည့် မိန်းမ သဘောသဘာဝပင် မရှိသလောက်ဖြစ်သည်။ သူ့အဖို့ မိသားစုအရေး သည် အဓိကဖြစ်၏။ သမီးအတွက် မိမိဘဝကို မြှုပ်နှံထားခဲ့သည်။ ခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ အဘွားကြီးသည် နေအိမ်သို့ လုံးဝ ပြန်မလာတော့။ အဆက်အသွယ်လည်း မလုပ်။ သားအဖနှစ်ယောက်မှာ ဘယ်လို ဖြစ်နေသည်ဟု နားမလည်နိုင်။ အိုဆာကာမြို့ရှိ အဂေါ်ထံသို့ တယ်လီဖုန်း ဆက်ကြည့် သည်။ မိခင်ဖြစ်သူသည် တယ်လီဖုန်းပင် လာမကိုင်။ မိခင်ဖြစ်သူ၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ဘာလဲ ဟု မှန်းဆ၍ပင် မရတော့။

စက်တင်ဘာလ လလယ် ဖြစ်သည်။ ဂျပန်ပြန်ရောက်ပြီး နှစ်လ အကြာတွင် ဖြစ်၏။ မိခင်ဖြစ်သူက သူ့ရည်ရွယ်ချက်များကို စတင် အကောင်အထည်ဖော် အသိပေး ကြေညာလိုက်သည်။ တစ်နေ့တွင် နေအိမ်သို့ ဖုန်းဆက်ပြီး လင်သားဖြစ်သူကို သံယောဇဉ်ကုန်သည့် လေသံ ဖြင့် ယခုလိုပြောသည်။

'ကျွန်မ ရှင်ဆီကို ကွာရှင်းပြတ်စဲဖို့ စာရွက်စာတမ်းတွေ ပို့လိုက် မယ်။ လက်မှတ်ထိုးပြီးတာနဲ့ လုံလုံမြဲမြဲ ပြန်ပို့ပေးလိုက်ပါ။ ဒါပဲ' ဟု၍ ဖြစ်သည်။ ဘာလို့လဲ သိရအောင် ရှင်းပြပါဟု ယောက်ျားဖြစ်သူက မေးလိုက်သည်။

'ကျွန်မ ရှင်ကို စိတ်ကုန်သွားပြီ' ဟု ဇနီးသည်က ပြန်ဖြေသည်။ 'တို့ အေးအေးဆေးဆေး ဆွေ့ဆွေ့ကြရအောင်ကွာ' ဟု ယောက်ျား က ပြောသည်။ ဇနီးသည်က . . .

'မလိုဘူး၊ လုံးဝ မလိုတော့ဘူး' ဟု အပြတ် ပြောလိုက်သည်။ တယ်လီဖုန်းဖြင့် စုစုပေးအေးခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့သည်မှာ နှစ်လ သုံးလခန့် ကြာခဲ့သည်။ အဘွားကြီးဘက်က ချပြီးသော သန့်ဌာန် ကို မဖျက်ပေ။ ဤသို့ဖြင့် ယောက်ျားဖြစ်သူက မိန်းမလိုအင်ကို လိုက်လျောသည့် အနေဖြင့် ကွာရှင်းစာချုပ်ကို လက်မှတ်ရေးထိုး ပေးလိုက်ရသည်။ အဘိုးကြီး ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့။

'တကယ့်ကို ထိတ်လန့်စရာကောင်းတဲ့ ဖြစ်ရပ်ပါပဲ။ ခုဖြစ်တဲ့ကိစ္စ က လင်မယားပြတ်စဲတဲ့ကိစ္စလောက်သာ မဟုတ်ဘူးရှင်။ အဖေနဲ့ အမေက အဆင်မပြေကြတော့ လင်မယားကွာရှင်းကြမယ့်အနေ တွေးခဲ့ ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ကြိုတင်တွေးဆထားခဲ့တာပဲ ဆိုပါတော့။ ကြုံလာရင် ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ရမလဲ ဆိုတာလည်း ပြင်ဆင်ထားခဲ့ပါ။ လင်မယား ကွဲကြတဲ့ ကိစ္စလောက်လေးနဲ့ ကျွန်မ စိတ်ထိခိုက်စရာ အကြောင်း မရှိပါဘူး။ ခုဖြစ်ရတဲ့ ပြဿနာက အမေက အဖေ့ကို စွန့်ပစ်သွားရုံတင် မကဘူး။ သမီးဖြစ်တဲ့ ကျွန်မကိုပါ စွန့်လိုက်တာမို့။ ဒါကြောင့် စိတ်ထိခိုက်ရတာ' ဟု ပြောသည်။

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ 'ခါတိုင်းမတော့ ကျွန်မက မေမေဘက်က အမြဲတမ်း ရပ်ခဲ့သလို မေမေဘက်မှာ ရှိခဲ့တာ။ ခုတော့ မေမေက ဖေဖေကိုကော၊ ကျွန်မကိုပါ ဟင်းရွက်ကန်စွန်းလို စွန့်သွားခဲ့တယ်လေ။ စာလေး တစ်ကြောင်းတောင်

နေဖော်မရခဲ့ဘူး။ ကျွန်မ စိတ် အရမ်းထိခိုက်ခဲ့ရတယ်။ မေမေ့ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင်လည်း နာကြည်းမိတယ်။ ပြဿနာတွေ ဖြေရှင်းဖို့ ဘယ်သူတွေနဲ့ ဘယ်လိုကြိုးပမ်းခဲ့ပါသလဲလို့ ကျွန်မ စာရေးပြီး မေးကြည့် တယ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေက စာမပြန်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်မနဲ့လည်း မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်ဘူးလို့ ပြောတယ်။

သုံးနှစ်ခန့်မျှ သားအမိတွေ ကွဲကွာနေခဲ့ကြသည်။ ဆွေမျိုးတွေ၏ နာရေးကိစ္စနှင့် တခြားကိစ္စများတွင်လည်း မဆံ့ဖြစ်ကြ။ ဤသို့ဖြင့် သမီးဖြစ်သူသည် ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွား၊ ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်ကျောင်း ရတော့၏။ သူ၏ မိဘနှစ်ပါး ကဲ့ချိန်တွင် တက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ် ကျောင်းသူမျှသာ ရှိသေးသည်။ ကျောင်းမှလည်း နှုတ်ထွက်လိုက်ရ၏။ ယခုတော့ သူ ဘွဲ့ရပြီးပြီ။ လျှပ်စစ်အော်ဂင် သင်တန်းပြ ဆရာမတစ်ဦး ဖြစ်နေပြီ။ သူ့မိခင်ကတော့ မူကြိုကျောင်းတွင် အင်္ဂလိပ်စာ ပြုလျက် ရှိသည်။

မိမိအနေဖြင့် ဘာပြောရမှန်းပင် မသိလောက်အောင် ဖြစ်နေ သဖြင့် သမီးကို ဘာမှ ပြန်မပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း မိခင်ဖြစ်သူက ဖြောင့်ချက်ပေးသည်။ 'ဘယ်လိုဘယ်နည်း ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာတော့ ပြောမနေချင်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာရဲ့ မူလအစကတော့ ဘောင်းဘီတစ်ထည်ကြောင့်ပဲ' ဟု မိခင်ဖြစ်သူက ပြောလိုက်သည်။

'ဘောင်းဘီတို့ တစ်ထည်ကြောင့်... ဟုတ်လား' ဟု သမီးဖြစ်သူ က တအံ့တဩ ရေရွတ်လိုက်၏။ သူလည်း ကျန်တော့နည်းတဲ့ အံ့အား သင့်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ မိခင်ဖြစ်သူကို နောက်ထပ် ဘာမျှ ဆက်ပြော ချင်စိတ် မရှိတော့သည်တိုင် သိချင်သော အကြောင်းအရာကို သိရလို သိရငြားဖြင့် မေးမြန်းကြည့်လိုက် သည်။ သားအမိနှစ်ယောက် အနက်ရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်လျက် အနီးအနားရှိ ကော်ဖီဆိုင်သို့သွားကာ လက်ဖက်ရည်အေး သွားသောက်ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် သမီးဖြစ်သူသည် အောက်ဖော်ပြပါ ဇာတ်လမ်းကို ကြားနာရလေတော့၏။

သားရေဘောင်းဘီတို့ရောင်းသော ဆိုင်ကလေးမှာ မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့ တွင် ရှိလေသည်။ ဟမ်းဘာဂ်မြို့မှ ရထားဖြင့် တစ်နာရီသာသာ ခုတ်မောင်းသွားလျှင် ထိုမြို့လေးသို့ ရောက်သည်။ ထိုဆိုင်ကို အဘွားကြီး ၏ ညီမဖြစ်သူက နတ်လမ်းညွှန်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

'သားရေဘောင်းဘီတို့ ဝယ်မယ်ဆိုရင် အဲဒီနေရာက ဘူမိနက်သန် နေရာမှန်ပဲ။ လက်ရာလည်း ကောင်းတယ်။ ရေခဲနှုန်းလည်း ချိုသာတယ်' ဟု ညီမဖြစ်သူက ပြောဖူးသည်။

သို့ဖြင့် အမျိုးသမီးကြီးသည် ယောက်ျားအတွက် အမှတ်တရ လက်ဆောင်ပစ္စည်းဖြစ်သော သားရေဘောင်းဘီတို့ဝယ်ရန် အလို့ငှာ ရထားဖြင့် ခရီးထွက်ခဲ့လေသည်။ ရထားထဲတွင် လူလတ်ပိုင်း ဂျာမန် ဇနီးမောင်နှံလည်း စီးနင်းလိုက်ပါလာသည်။ ထို ဂျာမန်ဇနီးမောင်နှံက အင်္ဂလိပ်စကား မပီတိလာဖြင့် ပြောသည်။ 'ကျွန်မ အမှတ်တရပစ္စည်း အဖြစ် ဂျာမန်လူမျိုးတွေဝတ်တဲ့ တောင်တက်ဘောင်းဘီ ဝယ်ချင်လို့ပါ' ဟု ဂျပန်အမျိုးသမီးက ပြောသည်။ 'ဘယ်ဆိုင်မှာ ဝယ်မလို့လဲ' ဟု ဂျာမန်ဇနီးမောင်နှံက မေးသည်။ ဂျပန်အမျိုးသမီးက ဆိုင်နာမည်ကို ပြောပြလိုက်၏။ ထိုအခါ ဂျာမန်လူမျိုး ဇနီးမောင်နှံက 'ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီဆိုင်က အကောင်းဆုံးပဲ' ဟု ထောက်ခံစကားပြော၏။ အမျိုးသမီးကြီး လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားသည်။

သာယာလှပသော နွေဦး နေ့လယ်ခင်းဖြစ်သလို မြို့ကလေး ကလည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော မြို့ဟောင်းကလေးဖြစ်၏။ မြို့လယ်ကောင်တွင် မြို့ကို ဖြတ်သန်းစီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းကလေး ရှိသည်။ တာရိုးပေါ်တွင် မြက်ခင်းစိမ်းများ ရှိသည်။ လမ်းတွေက ကျောက်စရစ်လမ်းတွေ ဖြစ်သည်။ ကြောင်တွေကလည်း နေရာအနှံ့မှာ ရှိသည်။ အမျိုးသမီးကြီးသည် ကဖေးဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ဝင်ပြီး အဆာပြေ အဖြစ် ကော်ဖီတစ်ခွက်နှင့် ဟမ်းဘာဂ်ကို မှာပြီး စားသောက်သည်။

အမျိုးသမီးကြီးသည် ကော်ဖီလက်ကျန်ကို မော့သောက်လိုက် သည်။ ဆိုင်ထဲမှာရှိသော ကြောင်ကလေးနှင့် ဆော့ကစားနေခြင်းကိုလည်း

ရပ်လိုက်သည်။ ဆိုင်ရှင်ဖြစ်သူသည် သူမအနားသို့ ရောက်လာပြီး ဘာကိစ္စနှင့် ဒီမြို့ကလေးသို့ ရောက်လာသလဲဟု မေးမြန်းနေသည့် အတွက် ဖြစ်သည်။ သားရေဘောင်းဘီတို ဝယ်ချင်သဖြင့် ရောက်လာ ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြန်ဖြေလိုက်၏။ ဆိုင်ရှင်က စာရွတ်လွတ်တစ်ခု ပေါ်တွင် သားရေ ဘောင်းဘီတိုများ ချုပ်လုပ်ရောင်းချသည့်နေရာကို ပြောပုံနှင့်တကွ နတ်လမ်းညွှန်လိုက်လေသည်။

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်' ဟု ဂျပန်အမျိုးသမီးက ပြန်ပြောလိုက် လေသည်။

ကျောက်စရစ်လမ်းမပေါ်တွင် လျှောက်လာရင်း အမျိုးသမီးကြီး၏ စိတ်ထဲတွင် ယခုလို စဉ်းစားနေမိ၏။ တစ်ယောက်တည်း ခရီးသွားရတာ တယ်အဆင်မပြေပါလားဟူသော အတွေးဖြစ်သည်။ သူ့အသက် ၅၅ နှစ် ရှိပြီ။ သူ့ဘဝတွင် တစ်ယောက်တည်း ခရီးသွားခြင်းသည် ယခုအကြိမ် သည် ပထမဆုံးအကြိမ်။ ယခု ပြည်ပခရီးစဉ်တွင် သူ့အနေဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ ပျင်းရိခြင်းများ မခံစားခဲ့ရပေ။ မျက်စိထဲတွင် မြင်မြင်သမျှသည် အသစ်အဆန်း တွေချည်း။ တွေ့သမျှ ဆုံသမျှ လူတွေသည်လည်း ဖော်ရွေကြသည် ချည်း။ တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ မခံစားဖူးသေးသည့် မတွေ့ကြုံရသေးသည့် အာရုံထူး၊ ခံစားမှု ထူးများကို ခံစားသိ ရှိလိုစိတ်များလည်း တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်နေသည်။ သူ အင်မတန် ချစ်ခင်သော၊ အဦးဆုံးနေရာတွင် ရှိသည်ဟု ယူဆထားသော လင်သား၊ သမီးနှင့် အိမ်ဂေဟာတို့သည် ယခုအခါတွင် ကမ္ဘာ၏ တစ်ဖက်ခြမ်းမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ ထိုအထေးမှာ ရှိနေသူများကို ဒုက္ခ ဘာမျှ ဆက်မပေးချင်တော့။

သားရေဘောင်းဘီတိုများ ရောင်းသည့်ဆိုင်ကို လွယ်လွယ်ကူကူ ရှာဖွေတွေ့သည်။ ဆိုင်မှာ ခပ်ကျွတ်ကျွတ် ခပ်သေးသေးဖြစ်သည်။ ခရီးသွား ပြည်သူလူထုတွေ အလွယ်တကူ သတိပြုမိစေသည့် ဆိုင်အမည် နှင့် အမှတ်တံဆိပ်ကိုလည်း ရေးထားခြင်းမရှိ။ ဆိုင်ထဲတွင်မူ ဘောင်းဘီ

တွေ မျိုးစုံနေအောင် ခင်းကျင်းပြသထားသည်။ အမျိုးသမီးကြီးက ဆိုင်တံခါးကို ဖွင့်ပြီး အထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

ဆိုင်ဝန်ထမ်းနှစ်ယောက်မှာ အဘိုးကြီးတွေ ဖြစ်ကြသည်။ နှစ်ယောက်သား အတိုင်းအထွာကို စာအုပ်ထဲမှာ ရေးမှတ်ရင်း လေသံ သဲ့သဲ့ဖြင့် ပြောဆိုနေကြသည်။ ကန့်လန့်ကာ နောက်ကွယ်တွင်မူကား ဘောင်းဘီချုပ်လုပ်သည့်နေရာ အခန်းကျယ်ရှိသည်။ အပ်ချုပ်စက် လည်ပတ်သံများကို ကြားနေရသည်။

'ဘာ အကူအညီ ပေးရမလဲ ခင်ဗျာ' ဟု ခပ်ကြီးကြီးတစ်ယောက် က မေးလိုက်သည်။

'သားရေဘောင်းဘီတို ဝယ်ချင်လို့ပါရှင်' ဟု အမျိုးသမီးကြီးက အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

'အဲဒါမှ ပြသနာပဲဗျာ၊ သေဆုံးသွားသူအတွက် ဘောင်းဘီတိုကို ကျွန်တော်တို့ မချုပ်ပေးပါဘူး'

အဘိုးကြီးက စကားလုံးကို သေချာချာရွေးသုံးပြီး ပြောလိုက်သည်။

'ကျွန်မယောက်ျား မသေသေးပါဘူးရှင်' ဟု အမျိုးသမီးကြီးက ခိုင်ခိုင်မာမာ ပြောသည်။

'ဟုတ်ပါပြီ ဟုတ်ပါပြီ ခင်ဗျာယောက်ျား မသေသေးဘူး ရှိတယ်ပဲ ထားလိုက်ပါတော့။ ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်စကား သိပ်မတတ်ကျွမ်းလို့ အမှားပါရင် ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် တစ်ခုပြောချင်ပါတယ်။ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားယောက်ျားကို ဆိုင် ခေါ်မလာနိုင်ဘူး ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ သားရေဘောင်းဘီတို မရောင်းနိုင်ပါဘူး ခင်ဗျာ' ဟု အဘိုးကြီးက ဖြည်းဖြည်းလေးလေး ပြောလိုက်၏။

'ဘာဖြစ်လို့ပါလဲရှင်' ဟု အမျိုးသမီးကြီးက နားမလည်နိုင်သဖြင့် မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

'အဲဒါကတော့ ဆိုင်ရဲ့ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းပါပဲ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် တို့ ချုပ်လုပ်လိုက်တဲ့ သားရေဘောင်းဘီတိုတွေဟာ ဝတ်ဆင်မယ့်လူနဲ့

ကွက်တီ ဖြစ်နေ မနေ ကြည့်ရပါတယ်။ မတော်တာမျှရင် တော်အောင် ပြုပြင်ပေးပါတယ်။ ငြိမ့်မှ ရောင်းချပါတယ်။ ဒီလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်လာခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း တစ်ရာကျော်ခဲ့ပါပြီ။ ဆိုင်ရဲ့ ကောင်းသတင်းဂုဏ်ပုဒ်ကို ဒီစည်းကမ်းနဲ့ပဲ ထိန်းသိမ်းခဲ့တာပါပဲ'

'ဒါတော့ ဒါပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မအနေနဲ့ သားရေဘောင်းဘီတို့လေး တစ်ထည်ဝယ်ဖို့ ဟမ်းဘာဂ်ကနေ ဒီမြို့လေးကိုလာတာ နေ့ဝက် ကြာပါ တယ်'

'ဟုတ်ကဲ့၊ ဝမ်းနည်းပါတယ်' ဟု အဘိုးကြီးက ပြောသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ဝမ်းနည်းသည့် အမူအရာများ ထင်ဟပ်လျက် အဘိုးကြီး က ဆက်ပြောသည်။

'ကျွန်တော်တို့က ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘက်လိုက်ပြီးတော့ စည်းကမ်း ဖောက်ဖျက်တာမျိုး မလုပ်ပါဘူး။ ဒီကမ္ဘာကြီးဟာ ဘာမှ မသေချာတဲ့ မရေရာတဲ့ ကမ္ဘာကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ယုံကြည်သက်ဝင်မှုနဲ့ ပြုလုပ်လိုက်လို့ မြတ်ဖို့ရာ မလွယ်ပေမယ့် နှိုးနှိုမိဖို့ကတော့ လွယ်ကူလှပါတယ်'

ဂျပန်အမျိုးသမီးကြီးက သက်ပြင်းရှည်ကြီးချပြီး တံခါးဝတွင် ရပ်နေတော့သည်။ အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းမှနေ၍ ဘယ်လို လွတ်မြောက်အောင် လုပ်ရပါမလဲဟု ကြံဆနေသည်။ အဘိုးကြီး နှစ်ယောက်အနက် ခပ်ကြီးကြီးက ခပ်ငယ်ငယ်တစ်ယောက်ကို အခြေအနေ အရပ်ရပ်အား ရှင်းပြနေ၏။ ခပ်ငယ်ငယ်တစ်ယောက်က တအင်းအင်းနှင့် ခေါင်းညိတ်နေ၏။ အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်မှာ ကိုယ်ခန္ဓာ ဖွဲ့စည်းပုံ အနေအထား ကွဲပြားနေလင့်ကစား မျက်နှာအမူအရာကတော့ တစ်ထပ်တည်းဖြစ်သည်။

'ဒီလိုလုပ်ရင်ကော မရဘူးလားရှင်၊ ကျွန်မယောက်ျားနဲ့ အလုံး အဖန်တူတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဆိုင်ထဲ ခေါ်လာခဲ့မယ်လေ။ သူ့ကို သားရေဘောင်းဘီတို့ ဝတ်ခိုင်းမယ်။ ရှင်တို့က ကြည့်ကောင်းအောင် ပြင်ပေးပေါ့။ ရှင်တို့ ကျေနပ်ပြီဆိုရင် အဲဒီဘောင်းဘီတို့ကို ကျွန်မတို့ ပြန်ရောင်းပေါ့ရှင်' ဟု အမျိုးသမီးကြီးက အဆိုပြုလိုက်သည်။

ခပ်ကြီးကြီး အဘိုးတို့က အမျိုးသမီးကြီးကို စိုက်ကြည့်သည်။ အလွန်အမင်း အံ့အားသင့်သော အကြည့်မျိုး။

'ဟုတ်ကဲ့... ခင်ဗျား၊ ခင်ဗျားတင်ပြတဲ့ အစီအစဉ်က ဆိုင် စည်းကမ်းနဲ့ မကိုက်ညီပါဘူး။ ခင်ဗျားခေါ်လာမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်က ခင်ဗျား လင်ယောက်ျား မဟုတ်ပါဘူး။ ပြောချင်တဲ့သဘောကတော့ သားရေ ဘောင်းဘီတို့ဝတ်တဲ့ လူဟာ ခင်ဗျားယောက်ျား မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့အချက် ပါပဲ။ ဒီလူနှစ်ယောက်ဟာ တခြားစီဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိထားကြတယ် လေ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ လူစားတိုးပြီး ဘောင်းဘီချုပ်တာ မလုပ်ပေး နိုင်ပါဘူး'

'အို... ရှင်တို့ မသိကျိုးကျွန် နေပေးလိုက်ရုံပါပဲ။ ကျွန်မ ခေါ်လာတဲ့ လူကို ရှင်တို့က ဘောင်းဘီတို့ ရောင်းလိုက်တယ်။ သူ့အီကမှ တစ်ဆင့် ကျွန်မ ပြန်ဝယ်လိုက်တယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ မဖြစ် ဖြစ်တဲ့ နည်းနဲ့ ရောင်းပေးပါရှင်။ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်မ ဂျာမနီကို နောက်တစ်ခေါက် ပြန်မရောက်နိုင်တော့ပါဘူး။ တကယ်လို့ ကျွန်မ အနေနဲ့ အခုချိန်မှာ သားရေဘောင်းဘီတို့တစ်ထည် မဝယ်ဖြစ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် နောက်နောင်လည်း ဘယ်တော့မှ သားရေဘောင်းဘီတို့ ဝယ်ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး'

'ဟင်း... ' ဟု အဘိုးကြီးက ရေရွတ်လိုက်လေသည်။ စက္ကန့် အနည်းငယ်မျှ စဉ်းစားနေသည်။ ငြိမ့်မှ တခြားအဘိုးတို့ကို လှည့်ပြီး ဂျာမနီ ဘာသာစကားဖြင့် ပြောလိုက်၏။ အဘိုးကြီးနှစ်ယောက် စကားအချို့အချ ပြောနေကြသည်။ နောက်ဆုံးမှ ခပ်ကြီးကြီး အဘိုးတို့က ယခုလို ပြောလိုက်သည်။

'ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ခြွင်းချက်... တကယ် ခြွင်းချက်ပါပဲ။ ခင်ဗျား သဘောပေါက်ထားရမှာက ဒီသားရေဘောင်းဘီတို့ရောင်းတဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ မသိထားဘူးဆိုတာပါပဲ။ ဂျပန်ပြည်က နေပြီး ကျွန်တော်တို့ဆီ လာပြီးတော့ သားရေဘောင်းဘီတို့ လာအပ်တာ

မရှိသလို ကျွန်တော်တို့ ဂျာမန်တွေကလည်း သားရေဘောင်းဘီတိုတွေ မရောင်းချခဲ့ပါဘူး။ ကဲ... ကဲ... ကျေးဇူးပြုပြီး ခင်ဗျားယောက်ျားနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်တူတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်သာ ရှာပေတော့၊ ကျွန်တော် ညီက သဘောတူလိုက်ပါပြီဗျာ'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်' ဟု အမျိုးသမီးက ပြောလိုက်သည်။ ပြီးမှ ကျန်အဘိုးကြီးကိုလည်း ဂျာမန်ဘာသာစကားဖြင့် ကျေးဇူးဥပကာရ တင်ရှိကြောင်း ပြောသည်။

ကျွန်တော့်ကို ဇာတ်ကြောင်း ပြန်ပြောနေသည့် ကျွန်တော့်ဇနီးသည်၏ သူငယ်ချင်း အမျိုးသမီးသည် လက်နှစ်ဖက်ကို စားပွဲခုံပေါ်တင်ထား၏။ သူ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ အေးစက်နေပြီဖြစ်သော ကော်ဖီကို ကျွန်တော် မော့သောက် လိုက်သည်။ မိုးက တဖျောက်ဖျောက် ရွာနေဆဲ။ ကျွန်တော့်ဇနီးသည်၏ အရိပ်အယောင် လုံးဝ မတွေ့ရသေး။ ကျွန်တော် နှင့် သူမိတ်ဆွေတို့ ယခုလို စကားလက်ဆုံကျလိမ့်မည်ဟု သူ လုံးဝ ထင်ထားမည် မဟုတ်ချေ။

'ကဲ... အဲဒီတော့၊ ခင်ဗျားအဖေနဲ့ လုံးတူဒေါက်တူ ပုံစံတူ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေလိုက်တယ် ဆိုပါတော့ဗျာ' ဟု ဇာတ်သိမ်းပိုင်း သိလိုသော ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

'ဟုတ်ကဲ့ရှင်' သူက ခံစားမှုကင်းသော အမူအရာဖြင့် ပြောသည်။

'မေမေဟာ ခုံတန်းလျားမှာ ထိုင်ပြီးတော့ ဖေဖေနဲ့ လုံးတူဒေါက်တူ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေခဲ့တယ်။ သူ့ရှာဖွေတဲ့ လူကိုလည်း ရလိုက်တယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို တွေ့လိုက်တာနဲ့ ဘာမှ ပြောမနေတော့ဘဲ အပ်ချပ်ဆိုင်ရှိရာကို အတင်းဆွဲခေါ်သွားတော့တာပါပဲ။ အဲဒီလူမမျှာ အင်္ဂလိပ်လိုတောင် စကားတစ်ခွန်း ပြောချိန် မရလိုက်ပါဘူး'

'အတင်းအဓမ္မ လက်ဆွဲတာဆိုတော့ ဗလက္ကာရ လုပ်တာပဲ' ဟု ကျွန်တော်က အရွှန်းဖောက်လိုက်သည်။

'ဘယ်လိုဖြစ်သွားတယ် မပြောတတ်ပါဘူးရှင်။ အိမ်မှာရှိစဉ်တုန်း ကတော့ မေမေဟာ ကြွေးသိက္ခာရှိတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ' ဟု ပြောရင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ပြီးမှ ယခုလို ဆက်ပြောပြန်သည်။

'ဆိုင်ရှင်က သူစိမ်းယောက်ျားကို အကြောင်းစုံ ရှင်းလင်းပြောပြ လိုက်တယ်။ သူစိမ်းယောက်ျားကလည်း ဝမ်းပန်းတသာနဲ့ပဲ ဖေဖေ ကိုယ်စား ဆောင်ရွက်စရာရှိတာတွေကို ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပါတယ်။ သူက သားရေဘောင်းဘီတိုကို ဝတ်ကြည့်လိုက်တယ်။ ယောက်ျားသုံးယောက် သားဟာ ဘောင်းဘီတိုကို ဟိုဆွဲ သည်စေ့ လုပ်နေကြသလို နှုတ်ကလည်း ဂျာမန်လို ဆိုသည်းနေကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ နာရီဝက်လည်းကြာရော ချုပ်လုပ်တာ ပြီးသွားပါတော့တယ်။ အဲဒီ အခိုက်အတန့်မှာပဲ မေမေဟာ ဖေဖေကို ကွာရှင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့တာပါပဲ'

'ခဏ... ခင်ဗျားပြောတာ ကျွန်တော် သဘောမပေါက်ဘူး။ အဲဒီ မိနစ်သုံးဆယ်မှာ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့လို့လဲဗျာ' ဟု ကျွန်တော်က မေးလိုက်၏။

'ထူးထူးထွေထွေတော့ မရှိပါဘူး။ ဒီ ဂျာမန်သုံးယောက်ဟာ ဖားဖို လိုပဲ တဟ်ဟ် အော်သည်းနေကြတယ်လေ'

'ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားအမေက ဘာလို့ ခင်ဗျားအဖေနဲ့ ကွာရှင်းချင်ရ တာလဲ'

'အဲဒါ ပြောရခက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မေမေကိုယ်တိုင် ဘယ်လို ဖြစ်သွားခဲ့တယ်ဆိုတာ သူ့ဘာသူ မသိခဲ့ဘူးလေ။ မေမေစိတ်တွေ ထွေနေတယ်။ နောက်ကျီနေတယ်။ မေမေ မှတ်မိနေတာ သိနေတာက သားရေဘောင်းဘီတို ဝတ်ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲမှာ အော်ဂလီဆန် လာတယ်။ အဲဒီစိတ်က ဖေဖေနဲ့ တိုက်ရိုက်ပတ်သက် နေတယ်။ မေမေအနေနဲ့ မနှစ်မြို့တဲ့၊ ရွံ့မုန်းတဲ့စိတ်ကို တားဆီးလို့ မရတော့ဘူး။ သားရေဘောင်းဘီတိုဝတ်ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အသားအရေ ကွဲပြားတာကလွဲလို့ ခြေထောက်၊ ခြေသလုံး၊ ဝမ်းဗိုက်နဲ့ ဆံပင်တွေဟာ ဖေဖေနဲ့ တစ်ပုံစံတည်းပဲ။ ဘာမှ မခြားဘူး။ အဲဒီလူဟာ ဘောင်းဘီတို

ဝတ်နေရတာ ဝမ်းသာ ကြည်နူးနေတဲ့ ပုံပဲ။ ကလေးလေး တစ်ယောက်လို မြူးကြွနေတယ်။ မေမေဟာ အဲဒီလူကိုကြည့်ရင်း သူ့စိတ်ထဲမှာ မချွင်းမလင်းဖြစ်နေတဲ့၊ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်နေတဲ့ အကြောင်းကိစ္စတွေဟာ တဖြည်းဖြည်းချင်းဆိုသလို ရှင်းလင်း ပီပြင်လာတော့တယ်။ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ မေဖေကို မုန်းတီးနေတယ် ဆိုတာ နားလည် သဘော ပေါက်လာတာပဲ’

ကျွန်တော့် ဇနီးသည် ပြန်ရောက်လာသည်။ မိန်းမသားနှစ်ယောက် အတင်းအဖျင်း ပြောနေချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် သားရေဘောင်းဘီတို အကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိသည်။ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ညစာ စောစောစားကြသည်။ အဖျော်ယမကာ နည်းနည်း ဖိုဝဲသည်။ စောစောက ကြားရသည့် ဇာတ်လမ်းက ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ ရှိနေဆဲ။

‘ဒါဖြင့် ခင်ဗျားအနေနဲ့ အမေကို မုန်းမသွားဘူးလား’

ကျွန်တော်ဇနီးသည် လစ်သည်နှင့် ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည်။

‘မမုန်းပါဘူးရှင်။ ကျွန်မတို့သားအမိ နီးနီးကပ်ကပ် မရှိကြတော့ ပေမယ့် မေမေကို အပြစ်တင် ရန်ရွာတာတို့ ဘာတို့ မလုပ်ချင်ပါဘူး’

‘ဘာလို့လဲ... သားရေဘောင်းဘီတိုကိစ္စ ပြောပြလိုက်လို့လား’

‘အဲသည်လို ဖြစ်မယ် ထင်တာပဲ။ မေမေက ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ မေမေကို မမုန်းရက်တော့ပါဘူးရှင်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ မပြောတတ်သလို အဲဒီလို မမုန်းတီးတော့တဲ့ အကြောင်းကိုလည်း ရှင်းမပြတတ်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါတော့တယ်။ ဒါကလည်း ကျွန်မတို့တစ်တွေဟာ မိန်းမသား ဖြစ်နေတာကလည်း တစ်ကြောင်းဆိုရင် မမှားပါဘူး’

‘အေးဗျာ... တကယ်လို့ သားရေဘောင်းဘီတိုကိစ္စကို ခဏ မေ့ထားလိုက်ပြီး ခဏတစ်ခုထွက်သွားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မိမိကိုယ်မိမိ ရွာဖွေတဲ့ ဖြစ်ရပ်လို့ သိထားရင်ကော ခင်ဗျားအမေကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါဦးမလား’

‘ဒါဆို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး။ ခွဲဖြစ်ရတဲ့ကိစ္စရဲ့ တရားခံက သားရေ ဘောင်းဘီတိုကြောင့်ပဲရှင်’ ဟု အမျိုးသမီးက မဆိုင်းမတွ ပြောသည်။

သားရေဘောင်းဘီတိုလေးတစ်ထည်။ သူ့ဖခင် လုံးဝ မရရှိ လိုက်သည့် သားရေဘောင်းဘီတိုလေးတစ်ထည် အကြောင်း ကျွန်တော် စဉ်းစားနေမိ၏။

Haruki Murakami ၏ Lederhosen ကို ပြန်ဆိုသည်။

တိုဘို အဘဲ (Kobo Abe)
(၁၉၂၄-၁၉၉၃)

သ္မဝတ္ထုရှည်ကြီးတွေကို ဘာသာပြန်ပြီးဖြစ်လို့ အဘဲဟာ နိုင်ငံတကာ အဆင့်ကို ရောက်ရှိခဲ့ပါပြီ။ အဲဒီ ဝတ္ထုရှည်ကြီးတွေထဲမှာ ကမ်းစပ် သဲသောင်ကုန်းက မိန်းမ၊ တခြားလူရဲ့ မျက်နှာ၊ နှစ်နာဆုံးမွှားခွဲရတဲ့ မြေပုံ၊ ရေခဲခေတ် လေးခေတ် အကြားတို့ ပါဝင်တယ်။ အခုပြောမယ့် ခြင်္သေ့အင်္ကျီအင်္ကျီအင်္ကျီ နောက်ပိုင်း ဝတ္ထုရှည်တွေမှာ ဖွံ့ဖြိုး ခဲ့ထွင်ခဲ့တဲ့ အဘဲဟာတွေကို အကျဉ်းနည်းနည်းအားဖြင့် ဖတ်ရှုနိုင်ပါတယ်။ 'ပိုးအိမ်' ရဲ့ အဘဲဟာ ခပ်ကွဲကွဲ ပုံကြမ်းလေးတစ်ခုပါ။ ဒီပုံကြမ်းဟာ 'နှစ်နာ ဆုံးမွှားခွဲရတဲ့ မြေပုံ' ဝတ္ထုရှည်မှာ အချောကိုင်ပြီး ပန်းချီကားကြီးအဖြစ် ပုံပေါ်လာပါတယ်။

အဘဲ ဟာ (ကမကော) ရဲ့ ဩဇာ အလွမ်းခံရပါတယ်။ သူဟာ ဂန္ထဝင် ဂျပန်စာပေ အစဉ်အလာက ခွဲထွက်ခဲ့တာ မှန်သော်လည်း ပြီးခဲ့တဲ့ ရာစုက ဂျပန်စာရေးဆရာတွေရဲ့ လမ်းကို မလိုက်ပါဘူး။ ဒီစာရေးဆရာ တွေဟာ အစဉ်အလာ ဂန္ထဝင်တွေက ခွဲထွက်ပြီး အနောက်တိုင်း ခေတ်ပေါ် စာပေနောက်ကို မခွဲတမ်း ပူးကပ်လိုက်ပါသွားခဲ့ကြသော်လည်း သူကတော့ အဲဒီလို မလုပ်ခဲ့လို့ တစ်ကိုယ်တော် အထီးကျန် ပညာတတ် တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ သူဟာ မစူးစမ်းရသေးတဲ့ စာပေနယ်ပယ် တွေမှာ ကိုယ်ပိုင်လမ်းကို ထွင်ယူခဲ့တယ်။

အဘဲရဲ့ စာတွေဟာ နေ့စဉ် အလွန်ရှင်းသလို မြင့်မားလှတဲ့ ကိုယ်ပိုင် အဓိပ္ပာယ် ထွေပြားမှုလည်း ရှိတယ်။ အဘဲရဲ့ ကဗျာဆန်တဲ့ သိမ်မွေ့မှုများမှာ ထူးခြားတဲ့ အပိုင်းဟာ ခြင်္သေ့အင်္ကျီ မွန်းတည့်နေရဲ့ ပူပြင်းတောက်ပမှု သက်သက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်။ ဟာနီယာရဲ့ အမှတ်တံဆိပ်ဖြစ်တဲ့ မည်းနက်တဲ့ အမိုက်မှောင်နွဲ့တော့ ပြောင်းပြန်ပဲ။ တကယ်တော့ ဂျပန်စာပေသမိုင်းမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် တစ်ထောင်က 'ဂင်ဂျီပုံပြင်' က ဖြိုး ဂျပန်စာပေ အစဉ်အလာရဲ့ အလွန် အမင်း စိုထိုင်းမှုကို အောင်အောင်မြင်မြင် ပယ်ရှားနိုင်တဲ့ စာရေးဆရာ ရှာရ ခက်လှပါတယ်။ အဘဲရဲ့ နေ့စဉ်မှာ တိုပြတ်ပြတ် ပြောတာနဲ့ မာကျောဟန်ပါတာ တချို့ ရှိသော်လည်း သူ့ရဲ့ ဂျပန်စာ နေ့စဉ်ဟာ 'ကောင်းသော ဂျပန်စာ နေ့စဉ်' ပါလို့ ပြောမယ့်လူတွေထဲမှာ ကျွန်တော် က ရွေးဆုံးကပါ။

ဂျပန်စာရေးဆရာ မိနိုမ ဇာ နိုဒါနိုတစ်ခုမှ

ဝိုးအိမ်

နေ့ဟာ သေငယ်စောနဲ့ မြောနေပြီ။ လူတွေ အိမ်ကို သုတ်သုတ် ပြန်ကြတဲ့ အချိန်။ ကျွန်တော့်မှာတော့ သွားစရာ နေစရာ မရှိ။

အိမ်တွေကြားက လမ်းကြားကလေးမှာ ကျွန်တော် ဖြည်းဖြည်းချင်း လမ်းလျှောက်နေမိတယ်။ အံ့ဩ၊ အံ့ဩ၊ အံ့ဩစရာ... အိမ်တွေ များစွာ။ ဘယ်အိမ်မှ... အိမ်တစ်လုံးမှ ငါ့အတွက် မဟုတ်။

အပေါ့သွားဖို့ တယ်လီဖုန်းတိုင်ကို ကျွန်တော် မှီလိုက်တော့ မြေကြီးပေါ်မှာ ခွေနေတဲ့ ကြိုးစတစ်စ တွေ့ရတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြိုးဆွဲချသေချင်တယ်။ ကြိုးက စပ်ဖြဲဖြဲနဲ့ ကျွန်တော့်လည်ပင်းပေါ် မျက်လုံးရောက်နေတယ်။ ညီအစ်ကို အနားယူကြပါစို့တဲ့။ ဘုရားရေး... ဟုတ်တယ်။ ငါ အနားယူချင်တယ်။ ဘယ်နှယ် အနားယူနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒီကြိုးစနဲ့ ငါ ညီအစ်ကို မတော်ဘူး။ ဒါ့အပြင် ကျွန်တော့်မှာ ဘာကြောင့် အိမ် မရှိသလဲဆိုတာ လက်ခံနိုင်လောက်တဲ့ အကြောင်းပြချက် မတွေ့သေးဘူး။

နေ့တိုင်းမှာ ည ရှိတာပေါ့။ ည မှောင်လာတဲ့အခါ ကျွန်တော် အနားယူရမယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအတွက်တော့ အိမ်တစ်လုံး လိုတယ်။ ဘယ်အိမ်မှ ကိုယ့်အိမ်မဟုတ်တော့ အနားယူဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ဟား... အကြံပေါ်ပြီ။ ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လှည့်စားနေတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကျွန်တော့်မှာ အိမ်မရှိဘူးဆိုတာ

မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်အိမ်ဟာ ကျွန်တော့်အိမ်လဲ မေ့နေတာသာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဟုတ်တယ်။ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဥပမာ... ဒီအိမ် ဆိုပါစို့။ ကျွန်တော် ဖြတ်သွားတဲ့ နေရာရှေ့မှာ ရပ်ရင်းပေါ့။ ဒါဟာ ငါ့အိမ်မဟုတ်ဘူးလို့ ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်သလဲ။ တကယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်အိမ်လို့ ယူဆစရာ အကြောင်းထူး မရှိပါဘူး။ ဘယ်အိမ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုပါပဲ။ ဒီအိမ်ဟာ ကျွန်တော့်အိမ် မဟုတ်ဘူးလို့လည်း သက်သေမပြနိုင်ပါဘူး။ နောက်တော့ သတ္တိတွေ တက်ကြွလာပြီး တံခါးကို ခေါက်လိုက်တယ်။

ကံကောင်းထောက်မရွာ ခပ်ဟဟဖြစ်နေတဲ့ ပြတင်းပေါက်ရဲ့ အခြားတစ်ဖက်မှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ ပြုံးနေတဲ့မျက်နှာ။ ခင်မင် ဖော်ရွေပုံရရဲ့။ ကျွန်တော့်နုလုံးသားဟာ မျှော်လင့်ချက် လေဟင်္ဂပြီး အလဲတစ်ခုလို လွင့်ကာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း တဖျပ်ဖျပ် ခါနေတော့တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ပြုံးပြီး လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်လို သူမကို နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။

‘ကျွန်တော့်ကို မေးခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့... ဒါ ကျွန်တော့်အိမ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် အံ့ဩနေပါတယ်’

ရွတ်တရက် သူမမျက်နှာ တင်းမာသွားပြီး -

‘ဒါက ဘာလဲ... ရွှင် ဘယ်သူလဲ’

ရွှင်းပြမလို့ စဉ်းစားပါတယ်။ နောက်တော့ မျှော်လင့်ချက်မရှိဘူး ဆိုတာ သဘောပေါက်သွားတယ်။ ဘာပြောရမလဲဆိုတာ မသိတော့ဘူး။ ကျွန်တော် ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြဿနာမဟုတ်ကြောင်း သူမ လက်ခံလာ အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ အခု နည်းနည်း ကမူးမူးထိုးဖြစ်လာတယ်။

‘ဒါ ကျွန်တော့်အိမ်မဟုတ်ဘူးလို့ ခင်ဗျား တင်းခံနေရင် ခင်ဗျား သက်သေပြစေချင်တယ်... ဒီမှာကြည့်’

သူမ ကြောက်သွားပုံရတယ်။ ဒါ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ပျက်စေတယ်။

‘မဟုတ်ကြောင်း သက်သေ မပြနိုင်ရင် ဒါ ကျွန်တော်အိမ်ပဲလို့ ယူဆရ မှာပဲ’

‘ဒါပေမဲ့... ဒါ ကျွန်မအိမ် ဖြစ်နေတာပဲရှင်’

‘ဒါ ဘာကို ဆိုလိုချင်တာလဲ၊ ခင်ဗျားအိမ် ဖြစ်တယ်ဆိုရုံမျှနဲ့ ကျွန်တော့်အိမ် မဟုတ်ဘူးလို့ အဓိပ္ပာယ် မထွက်ပါဘူး။ သဘောတူ ပါသလား’

အဖြေ မထွက်လာတော့။ နောက် အမျိုးသမီးမျက်နှာဟာ တံတိုင်း တစ်ခုလို ဖြစ်သွားပြီး ပြတင်းပေါက်ကို ပိတ်လိုက်တယ်။ ဒါဟာ အမျိုးသမီး မျက်နှာပေါ်က အပြုံးနောက်မှာ ဖုံးထားတဲ့ အစစ်အမှန် တရားပဲ။ တံတိုင်းတစ်ခု။ တစ်စုံတစ်ခုဟာ ကျွန်တော် မပိုင်ဘူး။ ဘာကြောင့်ဆို တခြားလူတစ်ယောက် ပိုင်ဆိုင်လို့ပဲဆိုတဲ့ ဆန်းကြယ်တဲ့ ယုတ္တိဗေဒကို ဒီ အသွင်ပြောင်းမှုက အခိုင်အမာပြုနေတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့်... ဘာကြောင့်... ဘာကြောင့် အရာဝတ္ထု အားလုံးကို တခြားသူတွေ ပိုင်ဆိုင်နေကြသလဲ။ ဘာကြောင့် ငါ မပိုင်ရ သလဲ။ ဘယ်သူမှ မပိုင်တဲ့ အရာ တစ်ခုခု မရှိနိုင်တော့ဘူးလား။ စက်နံ့ဝင်း ထဲမှာ ရှိနေတဲ့... ဒါမှမဟုတ် လမ်းအောက်မှာ မြှုပ်တော့မယ့် ကွန်ကရစ် ပိုက်လုံးဟာ ကျွန်တော့်အိမ်ပဲလို့လည်း ထင်ယောင်မှားမိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပိုက်လုံးတွေဟာ တစ်ယောက်ယောက်ပိုင်မယ့် လမ်းကြောင်း ပေါ်ကို အမြဲပဲ ရောက်သွားတယ်။ မကြာခင် ကျွန်တော့်ဆန္ဒနဲ့လည်း မဆိုင်၊ ကျွန်တော်နဲ့လည်း ဘာမှ မပတ်သက်ဘဲ ပျောက်ကွယ်သွားကြ တော့တာပဲ။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း ကျွန်တော့်အိမ် မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားတဲ့ တစ်စုံတစ်ခုအဖြစ် အသွင်ပြောင်းကုန်ကြတာပါပဲဗျာ။

ဒါဖြင့် ပန်းခြံ ခုံတန်းကလေးကရော၊ ကောင်းပါတယ်၊ ပြဿနာ မရှိပါဘူး။ ဒါဟာ တကယ်ပဲ ကျုပ်အိမ်ဖြစ်ရင်၊ သူဟာ တုတ်ချောင်းနဲ့ ရောက်လာပြီး ကျုပ်ကို မောင်းမထုတ်ရင်... ဘယ်သူဘယ်ဝါရယ်လို့ အတိအကျ မဟုတ်တဲ့ လူတိုင်း ပိုင်ဆိုင်တာ သေချာသပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူက ပြောတယ်။ ‘ဟေး... ဝရံ၊ ပို့ပစ်လိုက်မယ်။ ဒီခုံတန်းဟာ လူတိုင်းပိုင်ဆိုင်တယ်။ ဘယ်သူဘယ်ဝါရယ်လို့ အတိအကျမဟုတ်ဘူး။’

သေချာတာကတော့ မင်းတို့လို ကောင်မျိုးတွေ မပိုင်ဆိုင်ဘူး ဆိုတာပဲ။ မင်းလမ်း မင်း သွားစမ်း။ ကျိုကို ကန့်လန့်၊ ကန့်လန့်၊ မလုပ်နဲ့၊ ဥပဒေရဲ့ တံခါးပေါက်တွေထဲ ပြိုပြီး ငါတို့ရဲ့ မြေအောက်ခန်းလေးထဲ ပို့ပစ်လိုက်မယ်။ လမ်းပေါ် ဘယ်နေရာမှာ ရပ်ရပ် မင်း ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်တာပဲ’

လှည့်လည်သွားလာနေတဲ့ ကျွေးကွေးကြောင်း သူတို့ပြောနေတာ ဟာ ကျွန်တော့်ကို ဆိုချင်တာပဲလား။

နေ့ဟာ ရှုပ်သိမ်းသွားပြီ။ ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်တယ်၊ လျှောက်တယ်။

မကွယ်ပျောက် မပြောင်းလဲဘဲ မြေမှာ အမြစ်တွယ်နေတဲ့၊ မရွေ့လျားတဲ့ အိမ်တွေကြားမှာ တည်မြဲနေတဲ့၊ မျက်နှာတစ်ခုမှ မရှိတဲ့၊ ထာဝစဉ် ပြောင်းလဲနေတဲ့ ကြားတစ်ခု၊ လမ်း။

မိုးဟာ စုတ်တံတစ်ခုလို လမ်းကို အမွေးထစေတယ်။ နှင်းဟာ လမ်းကို ဘီးရာတစ်ခုလို ကျယ်ပြန့်စေတယ်။ လေဟာ လမ်းကို ကုန်သယ်ခါးပတ်တစ်ခုလို လိမ့်စေတယ်။ လမ်းလျှောက်နေဆဲ ကျွန်တော့်အတွက် အိမ် ဘာကြောင့် မရှိသလဲ။ ဒါတောင်မှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာကြောင့် သတ်မသေသေးသလဲဆိုတာ ခုထက်ထိ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နားမလည်သေးဘူး။

ဟေး... ဘယ်သူလဲ။ ငါ့ခြေထောက်ကို ဒီလို ခွာမရအောင် ဆွဲကပ်ထားတာ ဘယ်သူလဲ။ ဒါ ကြီးဆွဲချသေသူရဲ့ ကြီး ဖြစ်ခဲ့ရင် အလျင်လိုစရာ မလိုပါဘူး။ လွယ်ပါတယ်။ ကျုပ်ကို တွန်းမပို့ပါနဲ့။ မဟုတ်ဘူး၊ တခြားဟာပဲ။ ဇေးကပ်ကပ် ငိုချည်မျှင်တစ်စပ်၊ ကျွန်တော် ကိုင်ပြီး ဆွဲယူလိုက်တော့ ရှူးဖိနပ်အင်ကြောင်းထဲက ထွက်လာတယ်။ ရယ်စရာပဲ။ ခပ်ဆန်းဆန်းလို့ တွေးမိတယ်။ ဒီကြိုးစကို ရစ်လေရစ်လေ ထူးထူးဆန်းဆန်းတစ်ခု ဖြစ်လာလေပဲ။ တဖြည်းဖြည်း ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ကျုံ့လာတယ်။ မြေကြီးပေါ်မှာ မတ်တတ် မရပ်နိုင် တော့ဘူး။ ကမ္ဘာဝင်မိုး စောင်းသွားသလား၊ မြေဆွဲအားရဲ့ လားရာ ပြောင်းသွားသလားလို့တောင် တွေးပြီး အံ့ဩမိပါရဲ့။

နောက်တော့ ရှုမိုနပ် ကျွတ်ကျပြီး မြေကြီးပေါ် ဘုတ်ခနဲ ကျသွားတယ်။ ဒီတော့မှ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ နားလည်တော့တယ်။ ကမ္ဘာဝင်နိုးဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော့် ခြေထောက်တစ်ဖက် တိုသွားတာပါပဲ။ ကြီးစကို ရစ်လေ ရစ်လေ ကျွန်တော့် ခြေထောက်ဟာ ပြေထွက်လာလေ။ သိုးမွေး အကိစ္စက အစပြေနေတဲ့ လက်မောင်းလိုပေါ့။

ကျွန်တော် လုံးဝ မလှုပ်ရှားနိုင်တော့။ ကျွန်တော် အသေလို ငြိမ်နေတယ်။ အရူးအမူး ဖြစ်လာတယ်။ အဇ္ဈအမူးဖြစ်နေတဲ့ လက်ထဲက ချည်မျှင်စ၊ ကျွန်တော့်ခြေထောက်ဖြစ်တဲ့ ချည်မျှင်စဟာ သူ့ကိုယ်ပိုင်ဆန္ဒနဲ့ စတင် လှုပ်ရှားစ ပြုလာတယ်။ ကျွန်တော့်လက်ထဲက လွတ်ထွက်ပြီး မြေကြီးပေါ် ကျသွားတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်တော့် ကိုယ်ခန္ဓာကို မြေတစ်ကောင်လို ရစ်ပတ်ပါလေရော။ ဘယ်ဘက်ခြေထောက် လုံးဝ ပြေထွက်သွားတဲ့အခါ ချည်မျှင်စဟာ ညာဘက်ခြေထောက်ကို သူ့ဘာသာ ကူးပြောင်းသွားတယ်။ မကြာခင် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးကို ပိုးအိတ်နဲ့ ဇွပ်ထားပြီး ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ခန္ဓာဟာ အဖြည့်ခံရဆဲ၊ ပြေထွက်ဆဲ။ အထဲကနေ ဖြည့်ပေးနေရတဲ့ အိတ်ပေါ့။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော် သေပြီး ကြေဖြန်းသွားပြီ။

အထဲမှာ ဘာမှ မရှိတဲ့ ပိုးအိမ်ကြီးတစ်ခုပဲ ကျွန်တော့တယ်။

ဟင်း . . . အခုတော့ အဆုံးသတ်မှာ ကျွန်တော် အနားရပြီလေ။ ဝင်လူဆဲ နေရောင်မှာ ပိုးအိမ်ဟာ တလက်လက် တောက်ပနေတယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင်အိမ်။ ဘယ်သူမှ ကျွန်တော့်ကို အနှောင့်အယှက် မပေးနိုင်ဘူးဆိုတာ သံသယရှိဖို့ မလိုဘူး။ ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော့်မှာ အခု အိမ်တစ်လုံးရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအိမ်ကို လာစရာ ကျွန်တော် ဆိုတာတော့ မရှိတော့ဘူး။

ပိုးအိမ်အတွင်းမှာ အချိန်ဟာ ရပ်တန့်နေတယ်။ အပြင်မှာ မှောင်လာပေမယ့် ဒီထဲမတော့ နေဟာ ဝင်လူဆဲအချိန်မှာတောင် ကောင်းကင်က ညနေခင်း လောင်ကျွမ်းနေတဲ့ အရောင်စုံတွေဟာ နံရံထဲ

စိမ့်ဝင်ပြီး ပြာထွက်နေကြတယ်။ ဒီလောက် ထင်ရှားပြီး တစ်မူထူးနေတာ တစ်ခုကို သူ သတိမပြုမိဘူးလို့ မျှော်လင့်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။ သူ ကျွန်တော့်ကို တွေ့သွားတယ်။ ရထားလမ်းဆုံနဲ့ လူသွားလမ်းကြားမှာ ကျွန်တော် ပိုးအိမ်ဖြစ်သွားတာကို တွေ့ရှိတယ်။ ပထမတော့ သူ စိတ်ဆိုးသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက် မကြာခင်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ရှားရှားပါးပါး တွေ့ရတာ ဖြစ်တယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်ယူသွားတယ်။ ခဏလောက် အဲဒီအထဲမှာ လူ့လှိုမ့်ပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော်ဟာ သူ့ကလေးလေးရဲ့ ကစားစရာ ပိုးလေးထဲကို ပြောင်းထည့်တာ ခံလိုက်ရပါတော့တယ်။

Kobo Abe စိတ် Red Cocoon အိတ်ဆေးကို ပြန်ဆိုသည်။

ဇော်နတ်ဇော်
စံပယ်ဖြူ၊ ဩဂုတ် ၂၀၉၇

ဟနိယ ယုတကဲ (Haniya Yutake)

ဟနိယ ယုတကဲသည် ဂျပန်နိုင်ငံ၏ အတွေးသစ်၊ အရေးသစ် စာရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ၁၉၇၀ ပြည့် ဝန်းကျင်တွင် သူ၏ ဝတ္ထုတိုများကို စုစည်းပြီး 'အမှောင်ထု၏ မြင်းနက်' အမည်ရှိ စာအုပ်ကို ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ 'အာကာသ ကြေးမုံပြင်' သည် 'ဂျပန်နိုင်ငံ၏ အရေးသစ်' အမည်ဖြင့် **ဂျော့ဖရိုဘောင်းနီ** အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုထုတ်ဝေသော စာအုပ်မှ ထုတ်နုတ်၍ ပြန်ဆိုရေးသားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အာကာသ ကြေးမုံပြင်

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် မသိအောင် ဖုံးထားချင်တဲ့ မှောင်မည်းတဲ့၊ လက်မခံချင်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်မျိုး လူတိုင်းမှာ ရှိကြတယ်ဆိုတာ သံသယဖြစ်ဖွယ် မရှိပါဘူး။ တခြားလူတွေလိုပဲ ကျွန်တော့်မှာလည်း ဒီလို လျှို့ဝှက်ချက်မျိုး ရှိတာပဲ။ ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ဟာ အိမ်မက်တွေထဲမှာ အလည်သွားလေ့ရှိတဲ့ နေရာတွေနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်။ ဒါဟာ ဟိုး... လွန်ခဲ့တဲ့ အချိန်တွေတုန်းကပါ။ အတော်ကြာ ကြီးစားခဲ့ပြီးတဲ့နောက် အိမ်မက်ရဲ့ အစမှာပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းနိုင်တဲ့နည်း တွေ့ခဲ့ပါပြီ။

ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက်ကတော့ အဲဒီနေရာကလေးဟာ လေးထောင့်စပ်စပ် အခန်းကျဉ်းကလေးတစ်ခုပဲ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ ရှည်လျားမည်းမှောင်တဲ့ လှေကားတစ်ခုရဲ့ အခြေမှာပါ။ အမိုးနိမ့်နိမ့် ကျဉ်းကျဉ်းကျွတ်ကျွတ်ကလေးပဲ ဖြစ်မယ် ထင်တယ်လို့ ကျွန်တော် တမင်ပြောခဲ့တာပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆို ကျွန်တော် လုံးဝ ရှင်းပြလို့ မဖြစ်တဲ့အကြောင်း တချို့ကြောင့် အဲဒီနေရာကို အလည်သွားတိုင်း အနက်ရောင် ဆင်းရဲဒုက္ခ နာကြည်းမှုတွေ ကျွန်တော့်ကို ဖုံးအုပ်လာလို့ပါပဲ။ ဒီခံစားချက်ကြောင့် ဒီလို သွားလည်တာကို (ဖြစ်နိုင်ရင်) ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် မသိအောင် လျှို့ဝှက်ထားချင်တာ ဖြစ်လာရတယ်။ နောက်ဆုံးရလဒ်ကတော့ ဒီနေရာကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပုံဖော်

ကြည့်ဖို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်တော့မှ ခွင့်မပြုခဲ့တာပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် မသိအောင် ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖုံးထားချင်တဲ့ ဆန္ဒဖြစ်စေတာကတော့ ဒီ မလူးသာ မလွန်သာ အခန်းကျဉ်းကလေးရဲ့ ကျောဘက်က ကျွန်တော်ကို မျက်နှာမူထားတဲ့ ခပ်ကြီးကြီး ကိုယ်လုံးပေါ်ကြည့်မှန်တစ်ချပ်ပါ။ ဒီအခန်းလေးဟာ ကျဉ်းလွန်းလို့ အထဲ ဝင်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ခြေတစ်လှမ်း နှစ်လှမ်းထက် ပိုပြီး လှမ်းစရာ နေရာမရှိဘူး။ ဒီကြည့်မှန်ဟာ ရိုးရိုးမှန် မဟုတ်ဘူး။ အိပ်မက်ထဲမှာသာ ဖြစ်နိုင်တဲ့ ကြောက်မက်ဖွယ် ကြည်လင်မှုမျိုးရှိတယ်။ သူ့ဆီက ထူးဆန်းတဲ့ အလင်းရောင် ထွက်နေတာဟာ နက်မှောင် ပြောင်လက်နေတယ်။ တခြားကမ္ဘာ လောကတွေကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်မြင်နိုင်တယ်။

ကျွန်တော် ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ မှန်ဆိုတာ မကောင်းဆိုးဝါး ကိရိယာဆိုတဲ့ ခံစားချက်မျိုး ခံယူခဲ့တယ်။ ညရဲ့ သေဆုံးမှုမှာ ကျွန်တော် မှန်ကို ကြည့်မယ်။ မှန်အောက်က ဖယောင်းတိုင်ရဲ့ ဝါကျင့်ကျင့် မီးတောက်အရောင်ဟာ မှန်မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ တဖျပ်ဖျပ် လင်းလက်နေတယ်။ အရိပ်မည်းကြီးတွေဟာ ကျွန်တော် မျက်လုံး၊ ပါးစပ်တွေကို ဖုံးထားနိုင်လောက်အောင် ကြီးသပေ။ ဒီအရိပ်မည်းကြီးတွေကို တကယ် အပေါက်ဖောက်ဖို့ဆိုတာ မျှော်လင့်ဖို့ စိတ်ကူးဖို့တောင် မဖြစ်နိုင်တာမို့ ကျွန်တော်ဟာ အမိုင်းအစိုင်း မိစ္ဆာတစ္ဆေနဲ့ အမြစ်တွယ်နေတဲ့ အကုသိုလ်တွေကို ရှင်းရှင်းကြီး ရုတ်တရက် မြင်လာရတယ်။ ဒါကြောင့် တမင်တိတ်တိတ်နေပြီး လျှို့ဝှက်လိုက်ပါတော့တယ်။

ဒီလို ကျွန်တော်ကိုယ်တွင်းမှာ လုံးဝ ပြောင်းလဲသွားစေဖို့ အောက်မှာ တောက်နေတဲ့ ဝါကျင့်ကျင့် ဖယောင်းတိုင်မီးကလေးပဲ လိုတာပါ။ အချိန်မပြောင်းဘဲနဲ့ (ရုတ်တရက် ချက်ချင်းဆိုသလို) ကျွန်တော်ရဲ့ ဖြစ်တည်မှု တန်ဖိုး၊ အနှစ်သာရ အားလုံး ပြောင်းလဲသွားစေတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါး တစ်ကောင်ပဲလို့ ယူဆတဲ့ သီဒိုရို ဖြစ်လာစေဖို့ ဒီမီးတောက်ကလေးပဲ လိုတာပါ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် သုံးသပ်ခဲ့သလိုပဲ မှန်ဆိုတာ မှန်မှန်

ကန်ကန် ထင်ဟပ်တဲ့ ကိရိယာတစ်ခု၊ လုံးဝ ထပ်တူဖြစ်တဲ့ ပုံရိပ်ကို အစားထိုးပြတဲ့ ကိရိယာတစ်ခုမျှသာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါထက်မက စိတ်စွမ်းအားတွေ အားလုံးကို စုစည်းပြီး ကြည့်နိုင်ခဲ့ရင် ထိုဖောက်မြင်နိုင်တဲ့ မကောင်းဆိုးဝါး ကိရိယာတစ်မျိုး ဖြစ်လာတယ်။ သတိပေးချက်မရှိဘဲ ပဉ္စလက်တန်နိုးနဲ့ မှန်ရွေ့မှာ မရှိတဲ့ သက်ရှိတွေရဲ့ ဖြစ်တည်မှုတွေကို မော်ပြလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ဒါဟာ ထင်ဟပ်တာ မဟုတ်တော့ဘူး။

ဒါကြောင့် အဲဒီလို စိတ်ခံယူချက်မျိုး ရှိနေတဲ့ အချိန်တုန်းက မှန်ကို အလွန်အလွန် ထိရောက်တဲ့ မိစ္ဆာ မကောင်းဆိုးဝါး ကိရိယာအဖြစ် ထင်မြင်ခဲ့တာ သဘာဝကျပါတယ်။

အိပ်ပျော်ခြင်း အမှောင်ထု ပင်လယ်ထဲကို နစ်မြုပ်သွားတာနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အိပ်မက် အခန်းကျဉ်းကလေးထဲကို ဆင်းသွားတော့တာပဲ။ ပြီး နက်မှောင်တဲ့အရောင် ထွက်နေတဲ့ မှန်ရွေ့မှာ ရပ်မယ်။ မှန်ထဲက ကျွန်တော်မျက်နှာပုံရိပ်ကို အာရုံအားလုံး စုစည်းပြီး ကြည့်မယ်။ မှောင်မည်းတဲ့ ပြင်ပကို စိုက်ပြီး ကြည့်မယ်။ ဒီ လျှို့ဝှက်မှန်နဲ့ ပဟေဠိဆန်တဲ့ နက်ရှိုင်းမှုထဲမှာ ကျွန်တော်ရွာနေတာ၊ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ပြီး သိတာကတော့ ကျွန်တော်သမိုင်းနဲ့ နောက်ခံ ဘဝ အဖြစ် အပျက်တွေထဲက တစ်နေရာရာမှာ ကျွန်တော်သိစိတ်ရဲ့ ပုံစံငယ်တစ်ခု ကိုမျှော့ တွေ့မလားဆိုပြီး ဇွတ် ကြိုးစားကြည့်နေတာပါ။ ဖောက်ထွင်းမြင်မှန်နဲ့ နီးနိုင်သမျှ အနီးဆုံးရပ်ပြီး မျက်နှာချင်း ဆိုင်မယ်။ မှန်ထဲက ကျွန်တော်ရဲ့ အညိုရောင် သူငယ်အိမ်ကွင်းနဲ့ အလယ်က တစ္ဆေဆန်တဲ့ သူငယ်အိမ်ပေါက်ကို စိုက်ကြည့်မယ်။ အနက်ရောင် စကြဝဠာထဲကို ကွင်းရစ် ကွင်းရစ်တွေအဖြစ် ပျံ့နဲ့ ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့ မီးတောက် အလင်းရောင် စက်ဝန်းတွေလို ဒီသူငယ်အိမ်တွေဟာ တောက်ပနေကြတယ်။ ဒီဟာကိုသာ ထိပ်ကနေ ဖောက်ကြည့်နိုင်ရင် ဒီ မည်းနက်တဲ့ လိုဏ်ခေါင်းရဲ့ အခြေမှာ အနှစ်သာရ ငါ ဆိုတာကို ကွဲကွဲပြားပြား မြင်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တွေးကြည့်လေ့ ရှိပါရဲ့။

မျက်စိကို လက်နဲ့အုပ်ပြီး သူငယ်အိမ်တွေနေရာကိုသာ ဖွင့်ထားလိုက်တယ်။ ပါးတွေကိုလည်း လက်နဲ့ ဖုံးလိုက်တယ်။ ပြီး အနက်ရောင် လိုက်ခေါင်းရဲ့ ချိုင့်ဝှမ်းထဲမှာ မှိန်ပျံ့ပျံ့ လင်းနေတဲ့ အလင်းရောင်ကို စိုက်ကြည့်တယ်။ အားလုံးကို ထည့်ပိုးထားတဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်း တွင်းတစ်တွင်းပေါ့။ မျက်လုံးအလွန်မှာ သီးသန့်ထွန်းလက်နေတဲ့ ချိုင့်ထဲမှာများ အနှစ်သာရ ငါ ဆိုတာ ကြာရှည် ဆက်တိုက်အသွင်နဲ့ ဖမ်းမိနိုင်မလား ထင်မိရဲ့။ တကယ်တော့ ဒါကို ရှင်းရရင် အာရုံသိမှုဟာ သိစိတ် ဖွေးဖွားခြင်းအသွင်နဲ့ မဟုတ်ဘဲ ပြောင်အပြန် သိစိတ် ပြည့်စုံခြင်းအသွင်နဲ့ ပေါ်လာရင် ပိုကောင်းမှာပဲ။

အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးပမ်းပြီးတဲ့အဆုံး (ကျွန်တော့်အဖို့ ခိုးနိုးတော့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဝန်ခံရမယ်) နောက်ဆုံးပိတ် တစ်ညမှာ ပုံသဏ္ဍာန် တစ်ခုဟာ အကောင်အထည် ဖြစ်လာတယ်။ စကြဝဠာအနက်ကြီးကို ဖြတ်ပြီး မှန်မျက်နှာပြင်ပေါ်ကို လျှောကျလာတဲ့ တဖျပ်ဖျပ်လှိုင်းလို လင်းလက်လက် ခပ်ဝါးဝါး ပါးပါး အနေအကြောင်းလေးပေါ့။ ခေါင်းကို မှန်နဲ့ အနီးဆုံး ကပ်ပြီး အသေအချာ ကြည့်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် မျက်စိရွေ့မှာ တိုက်ချိတ် ပွင့်နေတဲ့ စက်ဝိုင်းပုံ ကတ္တရာရောင် လိုက်ခေါင်းငယ်ရဲ့ ထိပ်ကို စောင်းစောင်းလေး တည်နေတဲ့ တုတ်ချောင်းပုံ အရာတစ်ခုကို တွေ့ရတယ်။ အသေးစိတ် သေချာ ကြိုးစားပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ဒါဟာ ကျွန်တော့် အညိုရောင် သူငယ်အိမ်ကွင်းတွေ ထဲမှာ အံ့ကိုက်စွပ်ပြီး တိုးထွက်နေတာ တွေ့ရတယ်။ တကယ်တော့ ဒါ အာကာသထဲကို မြင့်တက်သွားတဲ့ သစ်ပင်တစ်ပင်ရဲ့ အကိုင်းတစ်ပင်ပဲ။ ဒါကိုကပ် အတော် ထူးဆန်းနေပြီ။ ဒါထက်ပိုပြီး အံ့ကြရတာက အဲဒါနဲ့ အပြိုင် အခြား တုတ်ချောင်း တစ်ချောင်း ရှိနေတာပဲ။ ပိုပြီးသေးတယ်။ သွယ်တယ်။ ဟိုနေရာ ဒီနေရာမှာ အခေါက်ကွာနေတာကြောင့် အဖြူနဲ့ အမည်း အကွက် အကွက် ဖြစ်နေတယ်။ ဒီ ပိုသေးတဲ့ တုတ်ချောင်း ကလေးက ထိပ်မှာ အဖုကလေးတွေရှိတယ်။ တစ်ဖက်စွန်းမှာ ရုတ်တရက် သူ့ကိုယ်သူ မြင့်တင်လိုက်တယ်။

မေ့လျော့နေပြီဖြစ်တဲ့ ဇီဝမူလတွေကို ပြန်လည်ဖော်ထုတ်မယ့် ဟိုး ရှေးပဝေသဏီ အတိတ်က သတ္တဝါတစ်ကောင်ရဲ့ အကြွင်းအကျန်ပေါ့။ လေထဲကို တဖြည်းဖြည်း တိုးဝင်စပြုလာပြီလေ။ နားမလည်နိုင်တော့ဘဲ အံ့ကြွထိတ်လန့်လာတာကြောင့် အသက်ရှူရပ်မတတ် နည်းနည်းကလေး မှ မျက်လုံးမည့်ဘဲ လင်းယုန်တစ်ကောင်လို စောင့်ကြည့်နေမိတယ်။ မကြာခင် ကျွန်တော့် မျက်စိရွေ့မှာပဲ ဒီ ခပ်ဝါးဝါးပုံပန်းဟာ တီကောင် ကလေး တစ်ကောင် ဖြစ်လာတယ်။ သူ့ခေါင်းဟာ လေထဲကို ဦးညွတ်နေပြီး ကိုယ်ခန္ဓာကတော့ အက်စ် ပုံသဏ္ဍာန် ကွေးကောက်နေတယ်။ ရှည်ထွက်လိုက် တွန့်လိမ်လိုက် ရစ်လိုက်နဲ့ ပုံပြောင်းပြီးတဲ့နောက် သူ့ရည်မှန်းချက်ကို ရောက်သွားတယ်။ အခြေခံကို ဟန်ချက်အဖြစ် အသုံးပြုကာ စတင် ပြန်တယ်။ ဖြည်းဖြည်းချင်း ရွေ့ကို ရွေ့လျားပြီး ကိုယ်ခန္ဓာကို လေထဲ မ တင် လိုက်တယ်။

ဒီ အက်စ် ပုံသဏ္ဍာန် ခပ်သေးသေး တီကောင်ကို မျက်လုံးမခွာ တမ်း စိုက်ကြည့်ရင်း ကြက်သေ သေနေမိတယ်။ ဒီသတ္တဝါဟာ ဟင်းလင်း ပြင်ထဲကို မမြင်မကန်း စမ်းသလိုတိုးရင်း မှန်ထဲမှာ ပေါ်နေတဲ့ ကျွန်တော့် သူငယ်အိမ် ကတ္တရာမည်းရောင် လိုက်ခေါင်းရဲ့ အနားတွေဆီကို ရောက်လာတယ်။ ကန့်လန့်ဖြတ်လိုက်တယ်။

အဲဒီနောက် ဗဟိုကွင်းကို သုံးကြိမ် ခပ်စောင်းစောင်း ဖြတ်ပြီး အလုပ်လုပ်လိုက်တဲ့အခါ တီကောင်ငယ်ကလေးဟာ အိုဇီဂါပုံအဖြစ် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ရစ်ခွေလိုက်တယ်။ ဒီ အနေအထားသစ်မှာ ခေါင်းနဲ့ အမြီးပိုင်းတွေဟာ နီးကပ်သွားတယ်။ တစ်ခါ ဖြည်းဖြည်းချင်း ခေါင်းကို မ ကာ ကိုယ်ခန္ဓာကို ငြိမ်စေပြန်တယ်။ ခေါင်းဟာ လေထဲကို ညွှန်လျက် ပဲ။ ဒါဟာ ထူးဆန်းထင်ရှားတဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ပဲ။ တီကောင်ဟာ လူအဖြစ်အနေ တွေ့ တုံ့ပြန်မှုတွေကို သိဖူး ကြုံဖူးတယ်လို့ ယူဆကြရင် ဒီအနေအထားမှာ ရပ်သွားရတာဟာ တစ်ခုခု မှားတယ်လို့ တွေးမိပြီး ရုတ်တရက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားရသလိုမျိုး။ ဒါမှမဟုတ် ဦးနှောက် မရှိတဲ့ အပိုက်အတန်ကို ပြုသလိုမျိုး။

မစဉ်းစားဘဲ လက်မြောက်ပြီး မှန်ကို လက်နဲ့ တတောက်တောက် ခေါက်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို အာရုံစိုက်လာအောင် လုပ်သလိုမျိုး။ ပြီးတော့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပဲ မျက်နှာကို မှန်ဘက် တိုးကပ်လိုက်တယ်။ ဒီ ခေါင်းသေးသေးလေးထဲက တစ်ဖက်သား သိစိတ်ကို အကောင်းဆုံး နေရာက စစ်ဆေးကြည့်တော့မလို့ပေါ့။ အခုထိ ဟင်းလင်းခွင်ထဲကို ဦးတည်ဟန် ပုံမျိုးကို ထိန်းထားဆဲပါပဲ။ နောက်တော့ လေထဲကို ဦးတည်ထားတဲ့ အမှပျော့လေးတွေနဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်း ခေါင်းပိုင်းဟာ ကျွန်တော်ရှေ့မှာပဲ ကျွန်တော်ဆီကို တည့်တည့် လှည့်ပြီး မျက်နှာမှတယ်။ သူ့ရဲ့ ဖွင့်ထားတဲ့ ပါးစပ်၊ ထူးဆန်းတဲ့ ခပ်ခွက်ခွက် အပိုင်း။ အဲဒီအထဲမှာ ကျွန်တော်အထင် စားထားတဲ့ အစာတွေ၊ ချွန်နေတဲ့ အစွယ်ကလေးတွေ ကို ကောင်းကောင်း မြင်ရတယ်။ အတွေးတွေ တိုးဝေ့လာကြပြီး ပါးစပ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အိပ်မက်ထဲမှာ ပြောမိတယ်။ 'ဘယ်လောက် မယုံနိုင် စရာ ကောင်းတဲ့၊ စိတ်ကူးယဉ် ဆန်လိုက်တဲ့ ခုန်ကူး ပြောင်းလဲလဲ၊ ငါ့အသိစိတ်ရဲ့ ပုံစံငယ်ကနေ တီကောင်အဖြစ်ကို အင်း... အိပ်မက်ထဲ မှာသာ ဖြစ်နိုင်တဲ့ အံ့ဖွယ်ဆက်စပ်မှုပဲ'

အဲသလိုပြောရင်း လက်တစ်ဖက်နဲ့ မေးစေ့ကို အကြောင်းပဲ့ ပွတ်သပ်လိုက်မိတယ်။

အဲဒီမှာ ဘယ်တုန်းကမှ ကျွန်တော်မထင်မိတာ တစ်ခု ဖြစ်လာ တယ်။ ကျွန်တော် လက်ဝဲ၊ လှုပ်ရှားမှုဟာ ပြောင်းပြန် မမှန်မကန် မှန်ထဲမှာ ထင်ဟပ်သွားသလိုပဲ။ မှန်ထဲမှာ လက်အကြီးကြီး ဖြစ်လို့၊ အမွှေးကြမ်း ထူရပျစ်၊ အစွယ်တွေလို လက်သည်းရှည်ရှည်တွေနဲ့၊ ပုတုတ်တုတ် လက်ချောင်းတွေနဲ့၊ ဒီလက်ဟာ မှန်ရဲ့ထိပ် လက်ယာဘက် ထောင့်စွန်းမှာ ပုံပေါ်လာတယ်။ တစ်ခါတည်း လက်ဝဲအောက်ခြေကို ဦးတည်ကာ အောက်ဘက်ကို ခပ်စောင်းစောင်း ထောင့်ဖြတ်မျဉ်းအတိုင်း ရွေ့လျားတော့တယ်။ ဒီလက်ကြီးရဲ့ လှုပ်ရှားမှုဟာ ကျွန်တော်အာရုံကို ဆွဲညှိထားသလိုပဲ တစ်စက္ကန့်ရဲ့ အစိတ်အပိုင်းကလေးတောင်မှ အကြည့်

ကို မလွှဲမယ့်ခဲ့ပါဘူး။ ဒီလက်ရဲ့ အမွှေးကြမ်းကြီးတွေက ကျွန်တော် အနာဂတ် ဘဝဟာ တိရစ္ဆာန်မိုင်းလို့ နိမိတ်ပေးနေတယ် ထင်ရဲ့။ ဒီလက်ကြီးဟာ မှန်ထဲက ကျွန်တော်မျက်နှာနဲ့ ထိလိုက်သမျှ မျက်နှာရဲ့ မှန်ပွားပွားပုံပန်း၊ ခေါင်းထိပ်ပိုင်း၊ နားရွက်၊ နဖူး အားလုံး ပြေဖြူစက်ပိုင်းကို ကြည့်မိင် ဘော့ဖျက်နဲ့ ဖျက်လိုက်သလို နည်းနည်းချင်း နည်းနည်းချင်း ပျောက်ကွယ်ပြီး မှန်မျက်နှာပြင်ရဲ့ နက်မှောင်ပြောင်လက်မှုထဲမှာ ပျော်ဝင် သွားတော့တယ်။

ကျွန်တော်ဖြစ်တည်မှုရဲ့ အနစ်သာရကို ဖော်ပြနေသလိုမျိုး မျက်စိရွေ့မှာ ငှားရှုရှု တောက်ပြောင်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေ၊ အိုမိဂါပုံ ချွေပြီး မှန်ထဲက ကျွန်တော် အညိုရောင် သူငယ်အိမ်အတွင်းကို ရစ်ပတ်ထားတဲ့ တီကောင်ငယ်၊ ဒါလည်း လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ချွေပြီး အိပ်မက်တစ်ခု လိုပါပဲ။ နောက်တော့ တဆတ်ဆတ်ခါနေတဲ့ အမွှေးကြမ်းကြီးတွေနဲ့ ဒီလက်ကြီးလည်း လက်ဝဲထောင့်စွန်း ထောင့်ဖြတ်မျဉ်းအတိုင်း လျှော့ကျ သွားတော့တယ်။ မှန်ရဲ့ ကတ္တရာမှောင်ပြင်ပေါ်မှာ ဘာအရိပ်အယောင်မှ မကျန်ရစ်ခဲ့။

အခုတော့ ဒီမှန်မှာ ပဟောဠိဆန်တဲ့ ငြိမ်သက်မှုသာ ရှိတော့တယ်။ ကျွန်တော် ချက်ချင်း ထရပ်၊ လက်မြောက်ပြီး ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း၊ မျက်ပုတ် မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ကျွန်တော် လှုပ်ရှားမှုတွေ မှန်မှာ လုံးဝ မထင်တော့။

အဲဒီညကစပြီး ရွက်စရာကောင်းလွန်းလို့ ကိုယ့်အတ္ထကိုတောင် မသိအောင် ဖုံးထားချင်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် တည်ရှိရာနေရာဟာ ဒီအခန်းနဲ့ ဒီမှန် ဖြစ်လာတော့တာပဲ။ မနှစ်မြို့စရာကောင်းလှတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ရှိရာ နေရာ ဖြစ်တာမို့ မသွားတော့ပါဘူးလို့ ဘယ်လိုပဲဆုံးဖြတ် ဆုံးဖြတ် နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသွားဖို့ ထိန်းမထားနိုင်တော့ဘူး။ မှန်ရွေ့တည်တည်ရပ် လျှာထုတ်၊ ကြောက်စရာမျက်နှာတွေ လုပ်ပြ၊ လက်မြောက် ပြ မှန်ကို ငြိမ်းခြောက်သလို လုပ်ပေမယ့် ဘာမျှ မထင်

တော့ ကျွန်တော့်မှာ ရွှိသမျှ စွမ်းရည်တွေ၊ အရည်အချင်းတွေ အားလုံး ဒီရေကျမှမှာ မော့ပါသွားပြီး မှန်မှာ ထင်စရာ ဘာမှ မကျန်တော့ သလိုမျိုး၊ ဒါကြောင့် 'ဒီရေကျမှန်' လို့ စ ခေါ်လိုက်တယ်။ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ရှင်းလင်း ပြတ်သားတဲ့ 'ဘာမှ မရှိမှု' က လွဲလို့ ဘာကိုမှ မထင်ဟပ်တဲ့ ဒီမှန်ရှေ့မှာ ခဏခဏ ရုပ်မိသေးတယ်။ အမွှေး အမှင်တွေနဲ့ ဒီလက်မည်းကြီးဟာ တားမြစ်ခြင်း၊ အယူသည်းခြင်း ဆိုတာတွေကို အပြီးသတ် သင်္ကေတပြုဖို့ မျက်စိရှေ့မှာ ရုပ်အကောင် အထည် ပေါ်လာခဲ့သလားလို့ စဉ်းစားမိတဲ့ အထိပါပဲ။ ဟိုး အနာဂတ် မှာတောင် မကျော်လွန်နိုင်တဲ့ အကန့်အသတ် တစ်ခုကိုကျော်ပြီး မေးခွန်း ထုတ်ခဲ့လာခဲ့တယ်။ တခြား ဖြစ်နိုင်တဲ့ အခြေတစ်ခုကတော့ ကျွန်တော့် ဖြစ်တည်မှုရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဟာ အမှိုက်မှောင်ကြီး၊ အာကာသ ဒီရေကျမှန်ကြီးကို နှိုးဆွတဲ့ အခြေခံအုတ်မြစ် တချို့ ရှိနေတယ် ဆိုတာပါပဲ။

ဥပမာဆိုရင် ကျွန်တော် ဆင်ခြင်ကြည့်တယ်။ ဘယ်လောက် စောင့်စောင့် ဘာပုံရိပ်မှ မထင်ဟပ်တော့တဲ့ မှောင်မည်းတဲ့၊ တားမြစ် ထားတဲ့ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ရှေ့ အိပ်မက်ထဲမှာ ရပ်ရင်းပေါ့။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အနှစ်သဘာဝကိုက မှောင်မည်းမှုနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတယ်ဆိုတာ အခြေခံ အဆိုတစ်ခု မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ဥပမာဆိုရင် ယုန်တစ်ကောင်ကို အဖြူခံ ပေါ်မှာ အနက်စင်းကျား အဆင်တစ်ခုကို ကြည့်ခိုင်းပြီး မြင်လွှာကို စစ်ဆေးကြည့်ရင် ဒီအဆင်ဟာ ကူးသွားပြီး မြင်လွှာပေါ်မှာ စွဲနေတာကို ရှင်းရှင်း လင်းလင်း တွေ့ရမှာပဲ။

ဒါပေမဲ့ တစ်ကွေ့တစ်ဆစ်မတော့ ကျွန်တော့် အခြေခံသိစိတ်ရဲ့ မြစ်ပေါ်တိုးတက်မှုနဲ့ ဆက်စပ်နေပါတယ်။ ဒီအမှောင်ထုရဲ့ အနှစ်သာရ ကို ကျွန်တော် တစ်ချီလောက် ကောင်းကောင်း မျက်နှာချင်း ဆိုင်သင့် တယ်။ အဲသလို ဆိုင်ပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ ရက်စက်တဲ့အချိန်ရဲ့ 'လက်ခုပ် ထဲက ရေ' ဘဝကို အခြောက်တိုက် ကျရောက်ရပြန်ဦးမပေါ့။

တစ်ခါ ပိုပြီး ကွာလှမ်းတဲ့ နောက်ထပ် ဥပမာတစ်ခုကို ကြည့် ကြရအောင်။ တစ်ကမ္ဘာလုံး တစ်ကြောတည်း တည်ရှိနေတဲ့ ခေတ်မှာ

ခေတ်တစ်ခေတ်ရဲ့ အကန့်အသတ်တွေကို ကျော်ပြီး နောက်ခေတ် တစ်ခေတ်ကို ပုံသန်းဖို့ အတွင်းသားဟာ ဘယ်လောက် ခက်မာခက်မာ၊ မျက်နှာစာ အသားဟာ ဘယ်လောက် ထူထူ၊ ကျွန်တော် အလွယ်တကူ မောက်ထွင်းနိုင်လိမ့်မယ်။ ရွှေလျားမှုကို တားမယ့် အတွင်းသားမရှိ ဟင်းလင်းခွင်ဟာ အတားအဆီးမဲ့ လလာပြင် အစုအဝေးဆိုတဲ့ စိတ်ကူး စိမ့်ဝင်လို့လေ။ ဖြစ်တည်မှုရဲ့ တစ်ခုတည်းသော မညီမျှတဲ့ဘက်ဟာ အနက်ရောင် ခဲပြား၊ ငြိမ်ငြိမ်နေ ချေမှုန်းခံရဆိုတဲ့ နားလည်မှု ဓားချွန်ဟာ ကျွန်တော့်စိတ်ကို ထွင်းဖောက် ဝင်းလက်သွားတဲ့အချိန် မဟုတ်ပါလား။

ဒါတွေဟာ ကျွန်တော့် အိပ်မက်တွေထဲမှာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်လာတဲ့ အတွေ့တွေပေါ့။

ကနဦး မှောင်မှိုက်မှုဆီကို ပြန်လှည့်သွားတာဟာ ကျွန်တော့်ကို ရက်ရက်စက်စက် အားအင်ကုန်ခန်း နှုန်းခွဲနေစေပေမယ့် မှန်ကြည့်တုန်း ပါပဲ။ ကြည့်ချင်တုန်းပါပဲ။ ကျွန်တော့်ဟာ ဘယ်လိုမှ ပုံမပေါ် မထင်ဟပ် တော့တဲ့ 'ဒီရေကျမှန်' နဲ့ ကပ် ရပ်တယ်။ ပြီး နည်းနည်းလေးမှ အလင်း မလက် မလှုပ်ရှားတဲ့ ထူထဲထဲအမှောင်မြင်လွှာကို ထိကပ်ပြီး ကြည့်မိ တယ်။

ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံးဟာ အမှိုက်မှောင်ကို ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်ခြင်း ခံစားမှုနဲ့ ဖုံးအုပ်သွားတယ်။ ဒီခံစားမှုထဲမှာ ခံစားမှု မှန်သမျှရဲ့ အရောင်အသွေးစုံ ရောမွှေ ပါဝင်တယ်။ ဆင်းရဲ နာကျင်မှုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အထီးကျန် ငြိမ်ငြိမ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မခံရင်နိုင်တာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒေါသဖြစ်တာ၊ ဖူးစမ်းချင်တာ၊ ယစ်မှုးတာတွေတောင် ပါရဲ့။

'ငါ့အတ္တရဲ့ ဖော်ပြမှုတွေမှာ ဒီရေကျခေတ်ရဲ့ အခြင်းအရာတွေ ပါချင်ပါနေမှာ' လို့ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် တီးတိုးပြောလိုက်တယ်။ လူမသုံးတဲ့ မှန်အစွန်းကို ကပ်သွားရင်းပေါ့။ ဒီနောက်တော့ အိပ်မက်ထဲမှာ အမြဲလိုလို မပျော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် အသွင်ပြောင်းသွားလေ့ရှိတယ်။ ကျွန်တော် ဟာ စန္ဒကူးသားအနက်နဲ့ အနားသတ်ထားတဲ့ ကြောဝှင် အမြင့်ကြီးရဲ့

အစွန်းမှာ ထိုင်နေတယ်။ နောက်ကိုကြည့်လိုက်ရင် မျက်စိရွေ့မှာ တစ်မျှင်တစ်ခေါ် အမှောင်ပြင်ကျယ်ကြီးကို တွေ့ရမယ်။

မပြောပြနိုင်လောက်အောင် ကြာသွားပြီးတဲ့နောက် အမှောင် အပိုင်း အစ ဝဲဂယက်တွေ စုပုံပြီး အမှောင်ပြင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ မထင်မရှား လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးတွေ ထလာတယ်။ မျက်စိနဲ့ မမြင်နိုင်လောက် အောင် သေးငယ်တဲ့ လှိုင်းအစွန်းတစ်ခုက တစ်ခုကို ခိုက်ခတ်တုန်ခါရင်း ပေါ်လာတဲ့ ရွေ့လျားမှုလိုလို၊ လှူမျက်စိနဲ့ မမြင်နိုင်လောက်အောင် ဝေဝါးတဲ့ မရေမတွက်နိုင်တဲ့ လက်မောင်းတွေထဲမှာ အမှောင်ထုကြီးဟာ ရောက်နေလို့ လိုလို... ကျယ်ပြောလှတဲ့ အမှောင်သမုဒ္ဒရာပြင်ကြီးဟာ အတွင်းကနေ ပြည့်ပြီး ဖောင်းကားလာတယ်။ မြင့်မားတဲ့ အနားစွန်းကနေ လှိုင်းကြည့်ရင် ဒီ အမှောင်ထုပ်လယ်ရဲ့ အောက်ခြေမှ အောက်ခြေ ကနေ အပေါ်ကို ပေါ်လောပေါ်လာတဲ့ အသွင်မဲ့ အသွင်တွေရဲ့ ခပ်ဝါးဝါး ပုံပန်းကို မြင်ရပါရဲ့။ အမှောင်စတွေ ကျွန်တော်တို့ကို ဝဲဂယက် ထလာတဲ့ အခါ အနီးကပ်ပြီး သေချာကြည့်နိုင်တယ်။ တုတ်ချောင်းပုံ မျဉ်း ပါးပါးလေးတွေ တစ်ခုတစ်ခု ထပ်ပြီး ကန့်လန့်ဖြတ်နေကြတယ်။ ရွှင်ခြင်း နဲ့ သေခြင်းကြား နယ်ခြားကွက်လပ် အမှောင်ထဲမှာ မဖွင့်မပိတ်တဲ့ မျက်လုံးကျဉ်း ပုံပန်းမျိုး ခပ်မူန့်မူန့်ဖြစ်နေတယ်။ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ရဲ့ အထဲကို ကျွန်တော်ကြည့်ရင် ကျွန်တော်နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် တည့်တည့်ကို ဒီမျက်လုံး ရောက်လာတယ်။ ခံစားမှုမရှိ၊ တုံ့ပြန်မှုမရှိ၊ သံမဏီသားလို ဖော်ပြမှုမဲ့စွာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။

အား... နောက်ဆုံးတော့ ငါ့ ရင်္ဂါလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တီးတိုး ပြောလိုက်တယ်။ စိတ်ဆွဲတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါး ကိရိယာကို စောင့်ကြည့်နေ တာဟာ မှန်ရဲ့ ဟိုဘက်မှာလည်း ရှိနေသကဲ့။ စိတ်ကူးပုံဖော်ခြင်းဟာ မှန်ရဲ့ ဒီဘက်မှာလည်း ရှိနေတယ်။ မျက်စိရွေ့တည့်တည့် အောက်မှာ အာကာသ အမှောင်ထု ကြည့်မှန်ကို မြင်ရအောင် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို လှည့်လိုက်တယ်။ မှန်ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ကိုင်ရင်း သတိမထားမိဘဲ

ကျွန်တော့် ကျောကုန်းကို အိုဖီဂါပုံ ကွေးလိုက်တယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ကို အဲဒီလိုပဲ ကွေးလိုက်တော့ ကျွန်တော့် အောက်တည့်တည့်ကို ကျွန်တော် မြန်မြင်ရတယ်။ ဒီ ကွေးနေတဲ့ တီကောင်ရဲ့ အပိုင်းနှစ်ပိုင်းကို အသုံးပြုပြီး ကာလ ဒေသ အားလုံးနဲ့ ရှိရှိသမျှ အတွေးအခေါ်တွေကို အောင်မြင်စွာ တွက်ချက်လိုက်နိုင်သလိုပါပဲ။

Haniyu Yutake ၏ Cosmic Mirror ကို ပြန်ဆိုသည်။

ခော်နတ်ခော်
မြတ်လေးမဂ္ဂဇင်း၊ () ၁၉၈၇

ယူကီတို မိနိုမ (Yukio Mishima) (၁၉၂၅-၁၉၇၀)

‘ယူကီတို မိနိုမ’ သည် ဆာမူရိုင်း သူရဲကောင်းအနွယ် မိသားစုမှ မွေးဖွားလာခဲ့သည်။ မိနိုမအား ‘ဂျပန်ပြည်၏ ဟဲမင်းဝေး’ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ‘ဂျပန် နော်မန်မေးလား’ ဟူ၍ လည်းကောင်း တင်စား၍ ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ ဟဲမင်းဝေးနှင့် နှိုင်းယှဉ်ခြင်းမှာ အတိုက်အခိုက် အသတ်အပုတ်နှင့် ကျားကျားလျားလျား လုပ်ရသော အလုပ်များ၌ ဝါသနာကြီးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ နော်မန်မေးလားနှင့် နှိုင်းယှဉ်ခြင်းမှာ လူသိထင်ရှားအောင် ပေါ်ပင်ပြုလုပ်တတ်သော အလေ့များကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဂျပန်နိုင်ငံတွင် ထင်ရှားသော အမျိုးသားဝါဒီ အဖြစ် လည်းကောင်း၊ မော်ဒန်ဂျပန်စာပေ ဖန်တီးရှင်အဖြစ် လည်းကောင်း ထင်ရှားကျော်ကြားသူ ဖြစ်ပါသည်။ တိုကျိုမြို့တော်တွင် ငယ်စဉ်က ပညာ စတင် သင်ကြားခဲ့သည်။ နောက် တိုကျို အင်ပီရီယယ်လ်တက္ကသိုလ်မှ ဥပဒေဘွဲ့ရရှိခဲ့ပြီး ဘဏ္ဍာရေးဌာန၌ အမှုထမ်းခဲ့သည်။ ကျောင်းသား ဘဝမှာပင် စာပေများ ရေးသားခဲ့ရာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် နောက်ခံ အချစ်ဇာတ်လမ်း ဝတ္ထုလက်ရာ ‘ပန်းခြံတော’ (A Forest In Fall Bloom) မြင့် လုံးချင်း လောကသို့ ခြေချလာသည်။ စင်စစ် သူသည် စစ်ကြို ခေတ်ကတည်းက နာမည်ကျော် ရှိမန်တစ် စာရေးဆရာ ဖြစ်သည်။ သူ၏ ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိများပါသော ‘အမှတ်တစ်ခု၏ ဝန်ခံချက်’ (Confes-

sions of a Mark) ဝတ္ထုရှည်ကို ထုတ်ဝေခဲ့ရာ နာမည်ကျော် စာရေးဆရာ ဖြစ်လာသည်။ ယင်းဝတ္ထုသည် ‘ပထမ နာမ်စား ဝတ္ထု’ (I Novel) လက်ရာ ဖြစ်သည်။ ခဲတင်းပွင့်လင်းသည်၊ စကားလုံးကြွယ်ဝသည်။ ထို့နောက် ‘သင်္ဘောပျက်ခြင်း’ (Shipwreck) လုံးချင်း ဝတ္ထုရှည်မှ အစပြု၍ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုလတ် များစွာ နိုင်ငံခြားဘာသာဖြင့် ပြန်ဆိုထုတ်ဝေခဲ့ရသည်။ ‘တားမြစ်ထားသော အရောင်များ’ (Forbidden Colors) လုံးချင်းဝတ္ထု မှာလည်း ထင်ရှားခဲ့သည်။ သူ၏ အကောင်းဆုံး ဝတ္ထုရှည်အဖြစ် ‘ရွှေမဏ္ဍပ်ဘုရားကျောင်း’ (The Temple of the Golden Pavilion) ကို သတ်မှတ်ခဲ့သည်။ ၁၉၆၀ ခုနှစ် တစ်ဂိုက်တွင် နီဗဲလ်စာပေဆု လျာထားခြင်း ခံခဲ့ရသော်လည်း ဂျပန် စာရေးဆရာကြီး ကာဝါဘတအား နှေးချယ်ခဲ့ကြသည်။ ဝတ္ထုရှည် ၁၆ ပုဒ်၊ ဝတ္ထုတို ၈၀ ပုဒ်၊ ပြဇာတ် ၃၃ ပုဒ်၊ ခရီးသွားစာပေ တစ်အုပ်နှင့် အက်ဆေး ဆောင်းပါးလက်ရာ များစွာ ရေးသားပြုစုခဲ့သည်။ တစ်ဖက်တွင်လည်း ရုပ်ရှင် ဒါရိုက်တာ၊ သရုပ်ဆောင်၊ အဆိုတော်၊ နပမ်းသမား၊ အလေးမသမား၊ ဂျူဒို၊ ကာရာတေးသမား စသည်ဖြင့် ဘဝမျိုးစုံ ကျင်လည် လှုပ်ရှားခဲ့သည်။

မိနိုမသည် ခံစားမှု ဗုံးစွပ်စွပ်အန်တတ်သော အရေးအသား ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်တွင် ဂျပန် စစ်ရေးစစ်ရာခေတ် ကာလကို သမင်လည်ပြန်ကြည့်ရင်း ဂျပန်နိုင်ငံ၏ လောကီရေးရာဘက်တွင် ဇောင်းပေးနေထိုင်မှုကို ပြက်ရယ်ပြုတတ်သည်။ ၁၉၇၀ ခုနှစ်တွင် ဟာရာကီရီနည်း (ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝမ်းဗိုက်ကိုခွဲ၍ အဆုံးစီရင်နည်း) မြင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ နောင် ဂျပန်စာပေလောကတွင် ‘မိနိုမ စာပေဆု’ (Mishima Prize) ဟူ၍ ၁၉၈၉ ခုနှစ်မှ စတင် ချီးမြှင့်ခဲ့ပါသည်။

ဤဝတ္ထု အရေးအသားမှာ ကွယ်လွန်သူ ဂျပန်စာရေးဆရာ ယူကီတို မိနိုမ (အမည်ရင်း) ဟီရာတိုကကီ မိတာကေ (၁၉၂၅-၁၉၇၀) ရေးသော Fountains in the rain ကို မြန်မာပြန်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်တို့ အကြားမှ ကတောက်ကဆတ် ဖြစ်မှုကို အသောဖောက်၍ ရေးသားထားသည်။ လူငယ်တို့၏ သဘောအရ မိမိကိုယ်ကို အလေးထား၍ အရာရာကို ကြည့်မြင်တတ်ပုံကို ဖော်ထုတ်ထားပြီး မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်ချက် နည်းတတ်ပုံ၊ ဂနာမငြိမ်တတ်ပုံတို့ကို ဖော်ထုတ်ပြခဲ့သည်။ ရေပန်းများမှာ ပြောင်းလဲနေတတ်သော ရည်ရွယ်ချက်၊ စီးပိုင်းမှုများ၊ ကာမတဏှာ စသည်တို့ကို ပေါ်စေသော သင်္ကေတများ ဖြစ်လာသည်။ မိန့်မ အရေးအသားများတွင် အသောဖောက်ရေးသားခြင်း နည်းလှသည်။ အခြားသော အချက်တစ်ခု သတိထား၍ ကြည့်ရသည်မှာ မိန့်မ၏ ရေးဟန်ဖြစ်သည်။ ဇာတ်လမ်းကို ပြန်ပြောနေသူ၏ အနေအထားမှ ဇာတ်ကောင်တစ်ဦး၏ အနေအထားသို့ ရောက်သွားတတ်ပုံ ကို သတိထား ကြည့်ကြစေချင်ပါသည်။

မိုးရေထဲက ရေပန်းများ

ကောင်ကလေးကတော့ မိုးရွာထဲမှာ ကောင်မကလေးကို တွဲပြီး လမ်းလျှောက်လာရတာ စိတ်ပျက်လှပါပြီ။ ကောင်မကလေးကလည်း သဲအိတ်လို လေးပျို။ တောက်လျှောက် ငိုလို့လည်း နေသေးတယ်။

သိပ်မကြာသေးခင်က မရန်နီအုဒ္ဓိ အဆောက်အအုံအောက်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ကောင်ကလေးက ကောင်မကလေးကို သူနဲ့ အဆက် ဖြတ်တော့မယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ သူ့ဘဝမှာတော့ ပထမဆုံး အကြိမ် မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ အဆက်ဖြတ်တာပဲ။

သူကတော့ အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ မျှော်တွေးနေခဲ့တာကြာပြီ။ ခုတော့ အတွေးဟာ တကယ် ဖြစ်လာရတာပဲပေါ့။

ဒီလိုလုပ်ချင်လို့ကို သူကလည်း ကောင်မကလေးကို ချစ်ခဲ့တာ၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း ချစ်ဟန်ဆောင်ခဲ့တာ။ ဒီအတွက်ပဲ ကောင်မကလေး ပြောသမျှကို သူက အလေးမထားခဲ့တာ။ ဒီအတွက်ပဲ သူက ကောင်မကလေးနဲ့ အိပ်ရဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ။ အိပ်ခဲ့ရပြီဆိုတော့လည်း သူ့အစီအစဉ် တွေ အထမြောက်သလောက် ဖြစ်သွားတော့ သူ့အနေနဲ့ ကောင်မကလေးကို သူပြောချင်တာ ထုတ်ပြောဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဒီတော့လည်း သူက ပြောပိုင်ခွင့်ရှိသွားတဲ့ သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့ပါးစပ်က ပြောလိုက်ဖို့ပဲ လိုတယ်။ ရာဇသံ ဖေးလိုက်သလိုမျိုးပေါ့။

'နင်နဲ့ ငါ အဆက်ဖြစ်ဖို့ အချိန်တန်ပြီ'

အဲဒီစကားလုံးတွေကတော့ မိုးကောင်းကင်ကြီးတောင် တစ်စစ် ကွဲထွက်သွားနိုင်လောက်ပါရဲ့။ ဒီစကားလုံးတွေကိုလည်း သူက မြတ်နိုး လှတယ်။ သူတို့ချင်း ဖြစ်နေတာတွေကို သိသိချည်းနဲ့တောင် မြတ်နိုး နေတယ်။ အဲဒီစကားလုံးတွေကလည်း ကမ္ဘာကြီးမှာ ပြောဆိုနေကြတဲ့ စကားတွေနဲ့ ဘာမှ မတူဘူး။ အင်မတန် ခွဲခြားသတ္တိရှိတယ်။ အင်မတန် ပြောင်မြောက်တယ်။ လေးကိုင်းက လွတ်လိုက်တဲ့မြားလို ယောက်ျားပီပီ ယောက်ျားတွေပါးစပ်က တည်တည်ချည်း ပြောရမယ့်စကား။ ယောက်ျား တစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြတ်ပြတ်ပြောရမယ့် စကား။

'နင်နဲ့ ငါ အဆက်ဖြစ်ဖို့ အချိန်တန်ပြီ'

ပြောပြီးတော့ အာကီယို စိတ်ထဲမှာ တာဝန်မကျေသလိုမျိုး ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ သူ့အနေနဲ့ ပီပီပြင်ပြင် ရှင်းရှင်း လင်းလင်း ပြောဖို့ ကောင်းတယ်။ ခုတော့ သူပြောလိုက်သံက ရင်ကျပ် ပန်းနာဖြစ်လို့ အာခေါင်ထဲ ခွဲကျပ်နေတဲ့ အသံမျိုးနဲ့ကိုး။ အဲသလိုဖြစ်မှာ စိုးလို့ မပြောခင် ဘီလပ်ရည်ကို အသာလေး စုပ်သောက်ရင်း လည်ဆောင်း ရှင်းလိုက်သေးတာ။ ဒါပေမဲ့ မအောင်မြင်ဘူး။

အဲဒီတုန်းက သူ့အနေနဲ့ အတော်ကလေး စိုးရိမ်နေတာက သူပြောတာကို ကောင်မကလေး မကြားလိုက်မှာကိုပဲ။ မကြားလိုက်လို့သာ သူ့ကို ပြန်ပြောပါဦးလို့ ဆိုရင်တော့ သူ့အဖို့ လဲသေလိုက်ရုံပဲ ရှိတော့တယ်။ တကယ်တော့ နှစ်ကာလ အတော်ကြာအောင် ရွှေ့ ဥမယ်လို့ မျှော်နေ ခဲ့တဲ့ ငန်းတစ်ကောင်ဟာ တစ်နေ့ ရွှေ့ ဥလိုက်ပေတဲ့ ဘယ်သူမှ မတွေ့ ရခင် ဥက ကွဲသွားတာမျိုး ဖြစ်သွားမယ်။ ဒီတော့ နောက်တစ်ခါပြန်ပြီး ရွှေ့ ဥပြုရဦးမှာလား။

ကံကောင်းတယ်ပဲ ပြောရမှာ။ ကောင်မကလေးက သူပြောတာ ကြားသွားတယ်။ သူပြောလိုက်တာကို ကောင်မကလေးက ကြားသွားလို့ သူက ထပ်မပြောရတော့။ အတော်ကိုကောင်းတဲ့ ကံလို့ ဆိုရမယ်။

အာကီယိုရဲ့ အတွေးထဲမှာတော့ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ အထေးကနေ လှမ်းပြီး ငေးကြည့်နေခဲ့ရတဲ့ တောင်တန်းကြီးကို ဖြတ်ကျော်သွားလိုက် ခဲ့ရသလို ဖြစ်နေမိတယ်။

သူပြောတာကို ကောင်မကလေး တကယ်ပဲ ကြားလိုက်တယ် ဆိုတာ ဘာမှ တွေ့ပြီးနေစရာ မလိုဘူး။

မိုးရွာတော့ ပြတင်းပေါက်တွေကို ပိတ်ထားတယ်။ ဆိုင်ထဲမှာ လာပြီး စားသောက်တဲ့ လူတွေရဲ့ ပြောဆိုနေသံတွေ၊ ဇွန်းသံ ပန်းကန် သံတွေ၊ ငွေသိမ်းစက်ဖွင့်သံ ပိတ်သံတွေ၊ အသံမျိုးစုံနဲ့ သောသောည နေတာ။

ဝလုံးဝထွေးနဲ့ အာကီယို ပြောလိုက်တာကို မာဆကို ကြားလိုက် ရတယ်ဆိုတာ သူ့မျက်လုံးကို ကြည့်တာနဲ့ သိရတာပဲ။ မာဆကိုက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမထားဘဲ သူ့ရဲ့ မျက်လုံးတစ်စုံနဲ့ ငေးကြည့်နေတာ။ မျက်လုံးကို ပြုစုပြီး ကြည့်နေရှာတာ။ ပြဿနာက ဖြစ်လာခဲ့ပြီကိုး။ နဂိုလို ပြန်မဖြစ်နိုင်အောင် ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ မျက်လုံးအစုံဟာ ဖြစ်လာခဲ့တဲ့ ပြဿနာရဲ့ အစိတ်အပိုင်း ဖြစ်လာရတာပေါ့။ ဒီတော့ ရုတ်တရက် မျက်လုံးထဲ မျက်ရည်တွေ လိမ့်ဆင်းလာတယ်။

ကောင်မကလေးက ရှိတ်ကြီးတငင်လည်း မငိုရွာဘူး။ အော်ကြီး ဟစ်ကျယ်လည်း မငိုဘူး။ မျည်ရည်တွေသာ သွင်သွင်ကြီး လိမ့်ကျ လာတာ။

အာကီယိုကတော့ ထုံးစံအတိုင်း တွေးကြည့်မိတယ်။ ဒီနှုန်းနဲ့သာ မျက်ရည်တွေကျနေရင်တော့ မကြာခင်ကုန်သွားလိမ့်မယ်လို့။ စိတ်ထဲ မှာတော့ လန်းဆန်းနေတယ်။ ဒီတော့လည်း သူ့အစီအမံကို ပြန်တွေး ကြည့်နိုင်နေတာပေါ့။ သူ စီမံ ကြံစည်ထားတဲ့အတိုင်း အားလုံးဖြစ်တာပဲ။ အကြံအစည်ကို အကောင်အထည် ဖော်နိုင်ခဲ့တာပဲ။ ဒီတော့လည်း ဒါကို အောင်မြင်မှုတစ်ရပ်လို့ ခေါ်ရလိမ့်မယ်။ သို့ပေတဲ့လည်း အကြောင်း အကျိုး ဆက်စပ်လို့ ဖြစ်ရတာမျိုးလို ဖြစ်တော့ ဖြစ်နေသေးတယ်။

သူ့ရှေ့မှာက မျှင်ရည်အရွဲသားနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်၊ ဝါက အစီအမံ မဟုတ်တော့ဘူး။ တကယ့်ကို ဖြစ်နေပြီ။ တကယ့်ကို စွန့်ပစ်ခံရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်။ ငါ အာကီယိုက စွန့်ပစ်လိုက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်။

ခက်တာက မာဆကို မျက်ရည်ကျနေပုံက အတော်ကြာသွား ပေတဲ့ လျော့မသွားသေးဘူး။ ဒီတော့လည်း ကောင်ကလေးက ဘေးဘီမှာ ရှိနေတဲ့ လူတွေကိုကြည့်ပြီး နည်းနည်း စိတ်ပူလာတယ်။

ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ခပ်မတ်မတ်ထိုင်နေတဲ့ မာဆကိုဟာ သူဝတ်ထားတဲ့ မိုးရေကာအင်္ကျီ အရောင်နုနုကို ချွတ်မပစ်သေးဘူး။ အထဲက ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီအနီရောင်တိုတော့ မိုးရေကာအင်္ကျီရဲ့ လည်ပင်းပိုင်း နားလောက်မှာ တွေ့ရတယ်။ စားပွဲရဲ့ နှုတ်ခမ်းကို သူ့လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ကိုင်ထားတယ်။ အားရပဲရဲ ကိုင်ထားပုံရတယ်။ သူထိုင်နေတဲ့ ပုံစံက ရွှေမယ့်ပုံမရဘူး။

မာဆကိုက ရွှေတည်တည်ကိုသာ ငေးကြည့်နေတယ်။ မျက်ရည် တွေတော့ အတားအဆီးမရှိ ကျနေရှာတာပေါ့။ အိတ်ထဲက လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်ပြီး သုတ်ပစ်မယ့်ပုံလည်းမပေါ်ဘူး။ အသက်ရှူ လိုက်တိုင်း လည်ချောင်းသံကလေး ထွက်လာတတ်တာကဖြင့် ရှုမိနပ် အသစ်များ ဝတ်တဲ့အခါ အသံမြည်သလိုပဲ။ ကျောင်းသူဆိုတော့ သူ့ နှုတ်ခမ်းကို သက်သက် မဆိုးဘဲ ထားတယ်။ အဲဒီနှုတ်ခမ်းတွေမှာ ဝေဒနာတွေ ပေါ်လာတယ်။ မာဆကို နှုတ်ခမ်းတွေဟာ မရပ်မနား တုန်ခါနေရှာတယ်။

ဆိုင်ထဲမှာ စားသောက်နေကြတဲ့ အသက်ကြီးကြီးပိုင်းကတော့ စပ်စုတဲ့အနေနဲ့ သူတို့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ တောထင် တောင်ထင် ထင်တဲ့ကြည့်ပုံမျိုးနဲ့ ကြည့်ကြတော့ အာကီယိုစိတ်ထဲမှာ အနောင့်အယှက် ဖြစ်မိတာပေါ့။ သူက အခုမှ သူ့ကိုယ်သူ ရင်ကျက်လှပြီရယ်လို့ ထင်စ ရှိသေးတာကိုး။

မာဆကိုတစ်ယောက် ခုလောက် မျက်ရည်တွေ ကျနိုင်တာ ကတော့ အံ့ဩစရာပါပဲ။ နည်းနည်းကလေးမှ လျော့မသွားသေးဘူး။ အာကီယိုက ကောင်မကလေး မျက်ရည်ကျနေတာကြည့်ပြီး စိတ်ကုန် လှပြီ။ ဒီတော့ ကုလားထိုင်ဘေးနားမှာ သူထောင်ထားတဲ့ ထီးရဲ့ အဖျားဘက်ကို ငေးလို့သာနေတော့တယ်။ ကြမ်းပြင်က ကျောက်ပြား ရောင်စုံကလေးတွေ ခင်းထားပေတဲ့ သိပ် ခေတ်မီလှတယ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီကြမ်းပေါ်မှာ မိုးရေစက်တွေကြောင့် နောက်ကျိကျိနဲ့ ရေခိုက်ကလေးတောင် ဖြစ်နေတယ်။ ရေခိုက်ကလေးကို ကြည့်ရတာ တောင် မာဆကို မျက်ရည်တွေလို့ မြင်လာမိတယ်။

ဖြုန်းခနဲ အာကီယို လက်ဖက်ရည်ဖိုးရှင်းပြီး ထရပ်လိုက်တယ်။ ဇွန်လရဲ့ မိုးက မှန်မှန်ကြီးရွာနေတာ သုံးရက်တောင် ရှိပြီပဲ။ မရန်နီအိုချီ အဆောက်အအုံထဲက ထွက်လို့ သူက ထီးဖွင့်လိုက်တဲ့အခါ ကောင်မလေးဟာ သူ့နောက်က ကပ်ပြီး လိုက်လာရှာတယ်။ ဘာမှတော့ မပြောဘူး။ ကောင်မလေးမှာ ထီး ပါမလာဘူး။ ဒီတော့လည်း သူ့အနေနဲ့ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ ကောင်မလေးကို ထီးအောက် ခေါ်ရတော့ တာပေါ့။ ဒီတော့ သူက သက်ကြီးရွယ်အိုတွေကို သွားပြီး သတိရလိုက်မိ တယ်။ အသက်အရွယ်တွေ ကြီးလာကြလို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အကြားမှာ ဘာမှ တပ်မက်မှုတွေ မရှိကြတော့ပေတဲ့ ဘေးလူမြင်ကောင်း အောင် တတ်တဲ့သွားကြတာမျိုး တွေးကြည့်လိုက်မိတယ်။ ခု သူ့လည်း အဲဒီလိုပဲ နေမှာပဲ။ အဆက်ပြတ်တော့မယ်လို့ ပြောထားတဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်နဲ့ အတူတူ ထီးတစ်လက်တည်း ဆောင်းလာတာကတော့ ဘေးလူ အမြင်ကောင်းရုံပဲ။ ဒီတော့ မိုးဖိုးရှင်းရှင်းနဲ့ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ရတော့မှာပဲ။ ဟုတ်ပဲ။ အာကီယိုက မိုးဖိုးရှင်းရှင်းပဲ ကြိုက်တာကိုး။ ဒီလိုနဲ့ နန်းတော်ကြီးရှိရာဘက် ဦးတည်လျှောက်လာကြရင်း အာကီယိုစိတ်ထဲမှာ သူနဲ့ပါလာတဲ့ မျက်ရည်အိုးကို ဘယ်နှုန်းထားခဲ့ရ ပါ့မလဲလို့သာ တွေးနေမိတော့တယ်။

အဲဒီတုန်း နေ့တေးတေးနဲ့ သူ့ဘာသာ အတွေးတစ်ခု ရလိုက်မိတယ်။ မိုးရွာနေတုန်းလည်း ရေပန်းတွေက ရေတွေ ပန်းနေတာပဲလားလို့။

ဘယ်လိုကဘယ်လို ဒီရေပန်းအကြောင်း သူ တွေးမိလိုက်တာတုံး။ ခြေလှမ်း လေးငါးလှမ်းလောက် ဆက်လျှောက်သွားလိုက်ရင်း အထိအတွေ့ တစ်ခုကိုလည်း သတိထားမိလိုက်ပြန်တယ်။

ကောင်မကလေးရဲ့ မိုးရေကာအင်္ကျီကို ထိနေတာ သူ သတိထားလိုက်မိတယ်။ အင်္ကျီသားက ခပ်ကြမ်းကြမ်းရယ်။ ထီးအောက်မှာ ကျပ်ကျပ်ညပ်ညပ် အတူဆောင်းလာကြတော့ ကောင်မကလေးရဲ့ မိုးရေကာအင်္ကျီကို သွားပြီး ထိထိနေတယ်။ ထိမယ့်သာ ထိနေတယ်။ ဘာခံစားချက်မှ အထိအတွေ့မှ မပါသလို ဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ ခုနက တွေးနေမိတဲ့ ရေပန်းတွေအကြောင်း ယုတ္တိနည်းလမ်းတကျ နိဂုံးဆွဲယူနိုင်ဖို့ ပြန်ပြီး စဉ်းစားပြန်တယ်။

ဟုတ်ပါ။ မိုးရေထဲက ရေပန်းတွေ။ ဒီတော့ သူက မာဆကိုရဲ့ မျက်ရည်တွေနဲ့ ရေပန်းက ရေတွေ ထွက်နေတာကို ယှဉ်ကြည့်လိုက်မိတယ်။ မာဆကိုတောင် တွေးကြည့်ရင်း သူ့ကိုယ်သူ ရေပန်းနဲ့ ယှဉ်ကြည့်မိလိမ့်မယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ရေပန်းတွေဆိုတာက ဒီရေကိုပဲ အကြိမ်ကြိမ် အပြန်ပြန် အလှန်လှန် သုံးနေတာ။ ကောင်မကလေး တစ်ယောက်အနေနဲ့ မျက်ရည်ကျတယ်ဆိုတာက ရေတွေကို သုံးပစ်လိုက်တာမျိုး ပြန်ပြီး အကြိမ်ကြိမ် သုံးလိုရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ လူတစ်ယောက် အနေနဲ့ကတော့ ဘာမှ အကန့်အသတ်မထားတဲ့ ရေပန်းကို ယှဉ်လို့ မဖြစ်တာ သေချာတယ်။ ဒီလိုတွေးမိတော့လည်း မာဆကို သဘောပေါက်သွားပုံရတယ်။ အငိုရပ်သွားတယ်။ ဒီအခါကျတော့မှလည်း အာကီယို အနေနဲ့ မာဆကိုကို တစ်နေရာရာမှာ ထားပစ်ခဲ့နိုင်မှာကိုး။ ပြဿနာ တစ်ခုက ခုလို မိုးထဲလေထဲ ရေပန်းတွေက ပုံမှန် ရေပန်းနေကြပါ့မလား ဆိုတာပဲ။

အာကီယိုကတော့ ဘာမှမပြောဘဲ လျှောက်နေတယ်။ မာဆကိုကတော့ အာကီယိုရဲ့ ထီးအောက်မှာပဲ လိမ်ဖည်လိမ်ဖည်နဲ့ ပါလာတယ်။

ရှိုက်တော့ ရှိုက်နေတုန်းပဲ။ အာကီယိုအနေနဲ့ မာဆကို ကို ပ ထုတ်ဖို့ မလွယ်တော့ သူ့သွားတဲ့နောက် ခေါ်လာရတော့တာပဲ။

ဒီမိုးနဲ့ ဒီမျက်ရည်တွေနဲ့ဆိုတော့ အာကီယိုစိတ်ထဲမှာ တစ်ကိုယ်လုံး စိုစွတ်နေသလိုပဲ။ မာဆကိုကတော့ ဟုတ်သပေါ့။ သူက မိုးရေကာ ဘွတ်မိနပ် အဖြူ ဝတ်ထားတာကိုး။ အာကီယိုအဖို့မှာတော့ သူ့မိနပ်ထဲက ခြေစွပ်တွေ ခေ့စိုနေလေတော့ သူ့ခြေထောက် နှစ်ဖက်စလုံးဟာ ရေမှတ်တွေ ပတ်ထားခံရသလို လေးနေတာ။

ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာတော့ လူတွေခွင်းနေသေးတယ်။ ရုံးသူရုံးသားတွေ ထွက်မလာကြသေးဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်သား လမ်းမြတ်ကူး လိုက်ကြပြီး နန်းတော်ကျုံးကို ဖြတ်ဆောက်ထားတဲ့ ဝဒါကူရ တံတားဘက် ဦးတည်လာခဲ့ကြတယ်။ တံတားလက်တန်းတွေက ရှေးကအတိုင်း သစ်သားတွေနဲ့ပဲ။ တိုင်ထိပ်တွေမှာက ဘုလုံးချွန်ချွန်တွေ ရှိတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် တံတားအဆုံးရောက်လို့ ဘယ်ဘက်များ လှည့်ကြည့်လိုက်ရင် ကျုံးထဲမှာ ရေတူးနေတဲ့ ငန်းတစ်ကောင်ကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။ ကျုံးရဲ့ တခြားဘက်မှာတော့ ဟော်တယ်က ထမင်းစားခန်းကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။ စားပွဲခင်းက အဖြူတွေခင်းထားပြီး ကုလားထိုင်တွေကတော့ အနီရောင်ပဲ။ ခုလို မိုးရွာနေတော့လည်း မှန်တံခါးကနေ အတွင်းဘက်ကို သိပ်တော့ သဲသဲကွဲကွဲ မြင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်သား တံတားကို ဖြတ်လျှောက်လာလိုက်ကြတယ်။ နန်းမြို့ဖိုးတို တားထားတဲ့ ကျောက်တုံးတွေ အကြားက ဖြတ်လျှောက်လိုက်ပြီး ဘယ်ဘက်ထဲက ပန်းခြံကလေးထဲ ဝင်လိုက်ကြတယ်။ ပန်းခြံထဲမှာက ရေပန်းတွေလည်း ရှိနေတယ်။

မာဆကိုကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ငိုနေတုန်းပဲ။

ပန်းခြံထဲမှာက အနောက်တိုင်းဆန်ဆန် ဆောက်ထားတဲ့ နွေရာသီစံအိမ်လိုမျိုး တစ်ခုလည်း ရှိနေတယ်။ အဲဒီအဆောက်အအုံရဲ့ အမိုးအောက်မှာ ခုံတန်းလျားကလေးတွေ ရှိတယ်။ အဆောက်အအုံရဲ့ ဘေးဘက်တွေမှာကလည်း ယင်း လိုက်ကာလိုမျိုးတွေ တပ်ထားတော့

အထိုက်အလျောက်တော့ မိုးရေကို တာထားသလို ဖြစ်နေတယ်။ အာကီယိုက အဲဒီ ခုံတန်းလျားလေးတစ်ခုပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ လက်ထဲက ထီးကိုတော့ မပိတ်သေးဘူး။ မာဆကိုကလည်း သူ့ဘေးနား ဝင်ပြီး ခပ်စောင်းစောင်းကလေး ထိုင်လိုက်တယ်။ ဒီတော့ အာကီယိုက မိုးရေက အကိုဖြူ ဝတ်ထားတဲ့ မာဆကိုရဲ့ လက်မောင်းနဲ့ ရေစိုနေတဲ့ ဆံပင်တွေပဲ မြင်ရတော့တယ်။ ဆံပင်ကိုလည်း ဆီလိမ်းထားတော့ မာဆကိုရဲ့ ခေါင်းပေါ်မှာ မိုးရေစက်တွေဟာ ပြန့်ကျဲနေတယ်။ ငိုတာကတော့ ငိုနေတုန်းပဲ။ သူက မျက်လုံးဖွင့်ထားသေးပေတဲ့ သတိမေ့နေတဲ့ လူလိုပဲ။ ဘာမှ မြင်ပုံမရဘူး။ ဒီတော့ အာကီယိုက မာဆကိုဆံပင်ကို အသာဆောင်ဆွဲလိုက်ရင် ကောင်းမလားလို့ တွေးလိုက်မိတယ်။ သတိကလေး ပြန်လည်လာအောင်လို့ပါ။

မာဆကိုကတော့ ငိုတာ မရပ်နိုင်သေးဘူး။ ရှင်တော့ ရှင်းပါ တယ်။ သူ့အနေနဲ့က အာကီယိုပေးစပ်က အခုလို သူငိုနေတာနဲ့ ပတ်သက် လို့ ပြောစေချင်နေတာပဲ။ ဒါကတော့လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အာကီယို အနေနဲ့က သူ့သိက္ခာလည်း သူက ထိန်းရဦးမှာကိုး။ သူက အဆက်အသွယ် ဖြတ်ကြောင်း စကားတစ်ခွန်း ပြောပြီးကတည်းက ဘာမှကို ထပ်ပြီး မပြောတော့ဘူး။ မလှမ်းမကမ်းမှာတော့ ရေပန်းတွေက အားပေးတရုကို ရေတွေ ပန်းနေကြတယ်။ မာဆကိုကတော့ လှမ်းကြည့်မယ့်ပုံ မပေါ်ဘူး။

သူတို့ထိုင်နေရာက တည့်တည့်ကြည့်လိုက်ရင် ရေပန်းသုံးခု တွေ့ရနိုင်တယ်။ တစ်ခုက ကြီးကြီး၊ နှစ်ခုက သေးသေးရယ်။ တစ်ခုနောက်တစ်ခု စီတန်းနေကြသလိုပဲ။ မိုးက ရွာနေလေတော့ ရေပန်းက အသံကို သိပ်မကြားရဘူး။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကြည့်ရတော့လည်း ရေပန်းက ရေတွေ ဖြာပြီး ပန်းနေပုံက သိပ် ကြည်ကြည်လင်လင် မတွေ့ရဘူး။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ လူသူလေးပါး ဘာမှမမြင်ကြဘူး။ ရေပန်းရဲ့ တခြားတစ်ဖက်က မြက်ခင်းကို တားထားတဲ့ စည်းမိုးအနိမ့်ကလေးတွေကတော့ မိုးရေစက်တွေအကြားမှာ စိမ်းတောက်လို့သာ နေတော့တာပဲ။

ပန်းခြံရဲ့အပြင်ဘက်မှာတော့ အမိုး အဖြူ အနီ၊ အဝါ စတဲ့ အရောင်တွေနဲ့ ဘတ်စ်ကားတွေ၊ ကုန်တင်ကားတွေ သွားလာနေကြလေရဲ့။ ယာဉ်ထိန်းတဲ့မီးတိုင်က မီးနီလင်းလာတဲ့အခါမှာတော့ ထင်ထင်လင်းလင်း မြင်ရပေတဲ့ မီးစိမ်းလင်းလာတဲ့အခါ ရေပန်းက ပန်းထွက်နေတဲ့ ရေတွေအကြားမှာ ပျောက်သွားတတ်တယ်။

အဲဒီလိုထိုင်နေကြပြီး ဘာမှ မပြောကြတော့ ကောင်ကလေးမှာ ဘာရယ်လို့ ပြောမပြန်နိုင်တဲ့ ဒေါသတစ်မျိုး ဖြစ်လာမိတယ်။ ဒီလို ဒေါသဖြစ်လာတော့လည်း စောစောက သူ့ကျေနပ်မိတာတွေကောင်ပျောက်သွားတော့တယ်။ ခက်တာက သူ့အနေနဲ့ ဘာကို ဒေါသထွက်နေတယ်ဆိုတာ မပြောပြနိုင်တာပဲ။ သိပ်မကြာခင်တုန်းကပဲ သူ့ဘာသာ သဘောကျနေသေးတာ။ ခုတော့ မြန်းဆို စိတ်ထဲက ဘာမှန်းမသိဘဲ မကျေမချမ်းဖြစ်ပြီး သောက ပင်လယ်ဝေသလို ဖြစ်လာတယ်။ ဒီတစ်သက်တော့ ငိုနေတာ ရပ်မယ့်ပုံမပေါ်တဲ့ မာဆကို တစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဘယ်မှာ ထားပစ်လို့ရမယ် ဆိုတာလည်း တွေးမရဘူး။

ဒီကောင်မကလေးကိုလား ဒီပြဿနာ ကျုပ်ရှင်းပစ်ရင် ဖြစ်ပါသော်ကောဗျာလို့ အာကီယိုက သူ့ဘာသာ ပြောလိုက်မိတယ်။ ရေပန်းတွေ အောက်ထဲ အသာပစ်ထည့်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲ။ ကိစ္စကို ပြတ်ရောပဲလို့ တွေးလိုက်တယ်။ ဒီလိုတွေးမိပြန်တော့လည်း ခုနက စိတ်ထဲဝမ်းမြောက်နေမိတာကလေးတွေ ပြန်ရောက်လာပြန်တယ်။ ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးပြန်ဘူး။ ရွာနေတဲ့ မိုးရယ်၊ ကျနေတဲ့ မျက်ရည်တွေရယ်၊ သူ့ရှေ့မှာ အတားအဆီးကြီးလို ဖြစ်နေတဲ့ ညိုနေတဲ့ တောငှက်ပြင်ရယ်က သူ့ကို တကယ်ပဲ မကျေမချမ်း ဖြစ်နေစေခဲ့တယ်။ သူ့ကို ဘေးကျပ်နံကျပ် ဖြစ်အောင် အဘက်ဘက်က ဝိုင်းပြီး ကွပ်ညှပ်နေသလိုပဲ။

ဒေါသကလည်း ထွက်နေသမှ ကောင်မကလေးကို ဒုက္ခသာ ရောက်စေချင်တော့တာ။ ဒီတော့လည်း ဘယ်လိုမှ သူ့ကို ကျေနပ်အောင် လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကောင်မကလေးတစ်ယောက် မိုးရေအောက်မှာ ခွဲခွဲစိုစို ရှိမှ၊ ရေပန်းတွေကို မြင်ရင် မြင်မှပဲ။

ဒီတော့ သူက ရုတ်တရက် ထပြီး ပြေးပါလေရော။ နောက်တွေ ဘာတွေ သိပ်ကြည့်မနေတော့ဘူး။ ကျောက်လမ်းကလေးအတိုင်း ခြေကုန် သုတ်ပြေးပြီး ရေပန်းတွေကို ဝိုင်းထားတဲ့ လူသွားလမ်းကလေးထိပ် ရောက်အောင် ပြေးတော့တာပဲ။ အဲဒီကနေ ရေပန်းတွေအားလုံးကို တွေ့ရတာကိုး။ အဲဒီကမှပဲ အာကီယို ရပ်တော့တယ်။

ကောင်မကလေးကလည်း မိုးရေတွေထဲမှာ ပြေးလိုက်လာတယ်။ အာကီယိုနဲ့ ဝင်မတိုးမိအောင်လည်း သတိထားနေရရှာသေးတယ်။ လက်ထဲမှာကိုင်ထားတဲ့ ထီးကိုလည်း ဂရုစိုက်နေရသေးတယ်။ မိုးရေစက် တွေရော၊ မျက်ရည်တွေရောနဲ့ဆိုတော့ ကောင်မကလေးမျက်နှာဟာ ဖြူဖျော့ဖျော့တောင် ဖြစ်နေရှာတယ်။

'ဘယ်သွားမလို့လဲ' လို့ ကောင်မကလေးက အမောတကောနဲ့ ဖေးလိုက်တယ်။

တကယ်တော့ အာကီယိုက ပြန်ဖြေဖို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကောင်မကလေးက အဲဒီလိုမှ ဖေးပါမလာလို့ စောင့်သလို ဖြစ်နေတယ်။

'ရေပန်းတွေကို ကြည့်စမ်း၊ နင် ငိုချင်သလောက် ငို၊ အဲဒီ ရေပန်း တွေကိုတော့ မမိဘူး' လို့ ပြောချလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ဆောင်းထားတဲ့ ထီးကို နောက်ဘက် အသာစောင်း လိုက်ပြီး ရေပန်းတွေကို နှစ်ယောက်သား အတော်ကြာအောင် ကြည့်နေမိ ကြတယ်။ ဒီတော့လည်း မျက်လုံးချင်း ဆိုင်နေစရာ အကြောင်း မရှိ တော့ဘူး။ ရေပန်းက သုံးခု၊ အလယ်က ဟာက နည်းနည်းပိုမြင့်တယ်။ ဘေးနှစ်ဖက်က နည်းနည်းနိမ့်တယ်။ ကြည့်ရတာ ဘေးမှာ ကိုယ်ရံတော် ချထားသလိုပဲ။ ရေပန်းက ရေတွေက ရေပန်းအောက်ခြေမှာရှိတဲ့

ကန်ကလေးတွေထဲကို ကျနေပေတဲ့ မိုးစက်တွေကလည်း ကျနေတော့ ရောနေတယ်။ ဒီတော့လည်း ပြောရင် ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး။ ရေပန်းအသံ ထက် ခပ်လှမ်းလှမ်းက ဖော်တော်ကားအသံကို ပိုပြီး ကြားနေရတယ်။ ရေပန်းက ရေကျသံတွေကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က လေထုထဲတင် ပျောက်ကုန်တာပဲ။ ဒီတော့ အတော်ကလေးကို ဂရုစိုက်နားထောင်မှပဲ ကြားရလိမ့်မယ်။

ရေပန်းတွေထဲမှာ ရေထွက်ပုံက ဒီလို၊ ပထမဆုံး အောက်ဘက် က အနက်ရောင်ကျောက်နဲ့ လှုပ်ထားတဲ့ ရေကန် ခပ်တိမ်တိမ်ကလေး ထဲမှာ ရေပွက်ကြီးပွက်လာပြီး ရေစက်ကလေးတွေ ဖြစ်တတ်တယ်။ ရေစက်ကလေးတွေက ပတ်ပတ်လည်က ရေစီးမြောင်းကလေးထဲ အဆက်မပြတ် ကျသွားတယ်။ ရေကန်ကလေးတွေရဲ့ အလယ်ကောင်က ရေပန်းကြီးကတော့ အပေါ်ကိုပဲ ပန်းတယ်။ အဲဒီ ဘေးဘက်က ရံထားတဲ့ ရေပန်းခြောက်ခုကတော့ ခပ်စောင်းစောင်း ပန်းထုတ်နေကြတယ်။

အလယ်ကောင်က ရေ ပန်းထုတ်နေတဲ့ ရေပန်းက အမြဲလို အမြင့်ညီညီ ပန်းနေတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ လေတွေဘာတွေ မတိုက်တဲ့ အခါမျိုးမှာ ရေတွေက အပေါ် မီးခိုးရောင်သမ်းနေတဲ့ မိုးသားတွေဆီကို တည့်တည့်မတ်မတ်ကြီး ပန်းထုတ်တတ်ပေတဲ့ အနိမ့်အမြင့် တော့ ကွာတယ်။ အမြင့်ဆုံး ဖောက်သွားတဲ့အခါမှာတော့ ရေတွေက ဖြာပြီး အောက်ကို ပြန်ကျလာတတ်တာပေါ့။

ရေပန်းက ပန်းထုတ်လိုက်လို့ အမြင့်ဆုံးရောက်သွားတဲ့နေရာမှာ မီးခိုးရောင်သမ်းနေတဲ့ တိမ်ရိပ်လိုဖြစ်နေတယ်။ ခပ်မှောင်မှောင် အဖြူရောင်မျိုးလည်း ရောနေတယ်။ ရေခိုး၊ ရေမှုန်တွေနဲ့ဆိုတော့ ရေနဲ့တောင် သိပ်မတူချင်တော့ဘူး။ အလယ်က ရေပန်းကြီးထိပ်မှာလည်း ရေအမြှုပ်တွေ များလွန်းတော့ မိုးရေထဲမှာ နှင်းကျထားသလိုပဲ။

အာကီယိုကတော့ အဓိကရေပန်းကြီး သုံးခုထက် ဘေးအထိ ပန်းထွက်နေတဲ့ ရေပန်းတွေကို ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားတယ်။

အထူးသဖြင့် အလယ်ကောင်က ရေပန်းအကြီးကြီးတွေ ရေတွေ ပန်းထုတ်တာများဆိုရင် ဘေးက ခံထားတဲ့ ကျောက်ရေကန်လေးရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေတောင် ကျော်သွားတတ်တယ်။ ရေတွေဟာ ဖြာငြိ အပေါ် တက်သွားတတ်ပေတဲ့ ချက်ချင်းဆိုသလို ဖြန့်ကျလာတယ်။ အဲဒီလို ရေပန်းက ရေတွေ အဘက်ဘက်မှာ ကျနေလေတော့ တစ်နေရာ တည်းမှာ အာရုံစိုက်လို့ မဖြစ်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာတာပေါ့။ အာကီယိုရဲ့ စိတ်က ခုနကအထိတော့ သူ့အတူ ရှိနေပေတဲ့ မပြောမဆို ပန်းထွက်နေတဲ့ ရေတွေနောက်ကို ပါသွားလေတော့ရဲ့။ ရေတွေနဲ့အတူ လွင့်မျောသွားတော့တယ်။

အလယ်ကောင်က ရေပန်းတိုင်ကြီးကို ကြည့်လိုက်တုန်းကလည်း အဲသည်လိုပဲ။ ပထမတစ်ချီ ကြည့်လိုက်တုန်းက ရေထဲမှာ အပြစ်ဆိုစရာ မရှိတဲ့ ရုပ်တုကြီးတစ်ခုလိုပဲ။ ငြိမ်သက်နေသလိုပဲ။ သေသေချာချာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်တော့မှ ဖောက်ထွင်းမြင်ရတဲ့ တစ္ဆေများလိုပဲ။ အောက်ဘက်ကနေ အပေါ်ကို ရွေ့နေတယ်။ ရေပန်းတိုင်ကြီးထဲမှာ ရေတွေဟာ ထိပ်ဘက်အထိ ပြည့်ပြည့်လာတာများ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု အစားထိုးလိုက်သလိုပဲ။ မဆုံးနိုင်တဲ့ အစားထိုးမှုကြီးတစ်ခုလိုပဲ။ ဒါပေတဲ့ လည်း အမြင့်ဆုံးတစ်နေရာ ရောက်ရင်တော့ ရပ်သွားရမှာပေါ့။ သဘောကျဖို့ ကောင်းတာက အောက်ဘက်က အမြဲတက်လာတဲ့ ရေတွေပဲ။ ရပ်တန့်သွားတယ်။ ပြီးဆုံးသွားတယ်ဆိုတာ မရှိသလိုကိုး။

ကောင်မကလေးကို ကြည့်စေချင်လို့ ရေပန်းတွေဆီ ခေါ်လာ ပေတဲ့ ကောင်ကလေးကိုယ်တိုင် ရေပန်းတွေကြည့်ရင်း အဆန်းတကြယ် ဖြစ်နေမိတယ်။ ငေးမောရင်း တဖြည်းဖြည်း အထက်ကို မော့ကြည့်မိလိုက် တော့ မနားတမ်းရွာနေတဲ့ မိုးကောင်းကင်ကို မြင်လိုက်ရတယ်။ ဒီတော့ လည်း အခြေအနေအရပ်ရပ် ပြောင်းလဲသွားဖို့ အကြောင်းထဲ စိတ်က ရောက်သွားပြန်တယ်။

ဒီတော့ သူ့မျက်စိကောင်စပ်မှာတောင် မိုးရေတွေ စိုလာတယ်။ သူ့ခေါင်း အထက်မှာ မိုးသားတွေ အစုလိုက်အပြုံလိုက် ဖြစ်နေ

တယ်။ မိုးကတော့ အရွာမရပ်နိုင်သေးဘူး။ အရပ် ရှစ်မျက်နှာဟာ မိုးရေတွေနဲ့သာ ပြည့်နေတော့တာပဲ။ သူ့မျက်နှာပေါ်ကျနေတဲ့ မိုးစက်တွေ ဟာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ တွေ့ရတဲ့ အနီရောင် အုတ်တိုက်အမိုးပေါ်ကျနေတဲ့ မိုးစက်တွေ၊ ဟော်တယ်တွေပေါ်ကျနေတဲ့ မိုးစက်တွေနဲ့ အတူတူပဲ။ အဖွေး အမှင်မရှိလို့ အကာအအိမ်မရှိတဲ့ သူ့မျက်နှာနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ တွေ့ရတဲ့ အမိုးမရှိတဲ့ အဆောက်အအုံကတော့ အပေါ်ကကျနေတဲ့ မိုးစက်တွေကို ခုခံကွယ်ကာလိုပဲ မပေါ်ဘူး။ မိုးစက်တွေကို ကာကွယ်မနေတာ ဒီနှစ်ခုပဲ ရှိတယ်လို့ ပြောရမယ်။ မိုးရေစက်တွေဘက်က ပြောရရင်တော့ သူ့မျက်နှာ ရယ်။ အမိုးမရှိတဲ့အဆောက်အအုံပေါ်က သစ်တလင်းတွေရယ်ဟာ အတူတူပဲ။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ သူ့မျက်စိရွေ့က ရေပန်းတွေဟာ သူ့စိတ်ထဲမှာ ပျောက်ပျက်သွားတယ်။ တစ်ချိန်တည်းလိုမှာပဲ မိုးရေထဲက ရေပန်းတွေဟာ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုလို မြင်လာ တယ်။ မဆုံးနိုင်တဲ့ အသုံးမကျမှုကြီးပဲ။

မကြာခင်မှာပဲ စောစောက သူထုတ်ခဲ့တဲ့ ပြက်လုံးတွေ၊ ထွက်ခဲ့တဲ့ ဒေါသတွေကို သူ မေ့မပြုလာတယ်။ မြည်းဖြည်းချင်း သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။ ဗလာလိုဖြစ်လာတယ်။

ဗလာပဲ။ မိုးရေနဲ့ပဲ ဖြည့်ရလိမ့်မယ်။

ရည်ရွယ်ချက်မရှိတော့ဘဲ အာကီယိုက စပြီး လျှောက်ထွက်လာ လိုက်တယ်။

'ဘယ်သွားဦးမှာလဲ' လို့ ကောင်မကလေးက ကောင်လေး နောက် အင်္ဂါလိုက်လျှောက်လာရင်း မေးလိုက်တယ်။ လက်ထဲမှာလည်း ထီးကို ကိုင်ထားသေးတယ်။

'ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ၊ ဟုတ်လား၊ ငါ့ဟာငါ ဘယ်သွားသွား စောစောကတည်းက ငါ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောပြီးပြီပဲ မဟုတ်ဘူးလား'

'နင် ငါ့ကို ဘာပြောလို့တဲ့'

ကောင်ကလေးက ကောင်မကလေးကို အလန့်တကြား ကြည့်လိုက်တယ်။ ကောင်မကလေးမျက်နှာမှာ မိုးတွေ စိုနေပေတဲ့

မျက်ရည်တွေကိုတော့ မိုးရေတွေက ဆေးကြောပစ်လိုက်ခဲ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့ မျက်လုံးတွေက နီနေသေးတော့ ကောင်မကလေး ငိုထားမှန်း သိနေရ သေးတယ်။ သူ့အသံကတော့ ခုနကလို လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မဟုတ်တော့ဘူး။

‘ဘာလဲ၊ ငါ့ကို ဘာပြောလို့တုံး ဆိုတာ။ နင်နဲ့ ငါနဲ့ အဆက်မြတ် တော့မယ်လို့ ခုနကလေးတင် ငါပြောခဲ့တာ’

အဲဒီတုန်းမှာပဲ ကောင်မကလေးရဲ့ နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်း မိုးရေ တွေထဲမှာ အဖေလျှာပန်းချီတွေ၊ နီညိုရောင် ပန်းပွင့် ခပ်သေးသေးတွေ ပွင့်နေတယ်။ မြက်ခင်းပေါ်မှာ၊ ဟိုမှာ၊ . . . သည်မှာ။

‘တကယ်ပဲ နင်ပြောလိုက်သလား။ ငါတော့ မကြားမိပေါင်’ လို့ ကောင်မကလေးက ပြန်ပြောတယ်။ ကောင်မကလေး အသံကတော့ ပုံမှန်ပဲ။ ကောင်မကလေးကတော့ အံ့အားသင့်လို့ကို မဆုံးနိုင်ဘူး။ လေးငါးလှမ်းလောက် ကြီးစားပြီး လျှောက်လိုက်ရင်း မေးလိုက်ပြန်တယ်။

‘ဒါဖြင့် ဘာလို့ငိုနေတာတုံး။ ငါတော့ နားကို မလည်နိုင်ဘူး’ ကောင်မကလေးက ချက်ချင်းမပြောဘူး။ ရေတွေစိုနေတဲ့ သူ့ လက်ကလေးနဲ့ ထီးလက်ကိုင်ကိုပဲ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ကိုင်ထားတယ်။

‘မျက်ရည်တွေက သူ့ဘာသာ ကျလာတာပဲ။ ဘာရယ် မဟုတ်ဘူး’ ကောင်မကလေးဟာ ဒေါသ အကြီးအကျယ် ထွက်လာပြီး ကောင်မကလေးကို အော်ပစ်လိုက်ချင်တယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်နေတုန်းမှာ ပြုန်းခနဲ နှာခေါင်းထဲမှာ ယားလာလို့ အားရပါးရ ချေလိုက်တယ်။

အင်း. . . ငါ့ကိုယ်ငါ ဂရုမစိုက်ရင် အအေးတော့ မိတော့မှာပဲ လို့လည်း သူက တွေးလိုက်မိတယ်။

Yukio Mishima ၏ Fountains in the rain ကို ပြန်ဆိုသည်။

ဖြင့်သန်း
မြားနတ်မောင်၊ ၂၀၀၁ ဇူလိုင်

**ခေါက်ခေါက် အိမ်ရှေ့က တယ်သုလဲ
(ထူးဆန်းသော ရွှေဆံထိုးလေး)**

တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ နွေရာသီ ည ၈ နာရီ အချိန်ခန့်တွင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုနေရာတွင်ကား ပူလောင်အိုက်စပ်ခြင်း အလျင်း မရှိပေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုနေရာသည် တောင်ပေါ်မြို့လေး၏ နွေရာသီ အပန်းဖြေဟိုတယ် အခန်းတစ်ခု ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

မိုးလေသာသည် နေ့ခင်းနေ့လယ်ဆိုပါက ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် ကျယ်ပြောလှသည့် အစိမ်းရောင် ဂေါက်တွင်း ကြီးနှင့် စီတန်းပေါက်ရောက်နေသော တောတန်းကလေးအပြင် ဟိုးအဖေဆီမှ ပြာမောင်းသည့် တောင်တန်းအထပ်ထပ်ကိုပါ လှမ်း၍ မြင်နေရပေသည်။ သို့ပါသော်လည်း ယခုအခါ ညအချိန်ဖြစ်နေသည်က တစ်ကြောင်း၊ စောစောပိုင်းကတည်းက မြူများ ဆိုင်းနေသည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် ပိန်းပိတ်အောင် မမှောင်လျက် မှီနေပေသည်။ ပြတင်းပေါက်၏ အပြင်ဘက်တွင် မီးရောင်ကိုမင်၍ လာရောက် နားနေ ကြသော ပိုးကောင်များကိုသာ ဟိုတစ်စက်၊ သည်တစ်စက် မြင်နေကြရ လေသည်။

အခန်းထဲ၌ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် မှီနေခဲ့ကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး အသက် ၂၅ နှစ်အရွယ်။ အိမ်ထောင်မပြုရသေးသော အပျိုများပင်

ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်၏အမည်မှာ ယူကီကိုး ဖြစ်သည်။ မြို့ပေါ်မှ သူငွေတစ်ဦး၏ သမီး ဖြစ်ပြီး လွန်ခဲ့သော ဆယ်စုနှစ်ခန့်ကပင် အပန်းဖြေ ရန် ဤဟိုတယ်သို့ ရောက်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မျက်နှာခိုင်းခိုင်း၊ မျက်လုံး ပြူးပြူး၊ နှုတ်ခမ်းပါးကလေးနှင့် အတော်စွာမညှပ် ခုလေသည်။

နောက်တစ်ယောက်မှာ စိတ်သဘောထား ဖြူစင်နိုးသားပုံရသည့် ဖူမိအံဖြစ်သည်။ ယူကီကိုးနှင့် ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီး ယခု ထက်တိုင် အခင်အမင်မပျက် ဆက်ဆံနေခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဖူမိအံသည် ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နေပြီး ယခုအခါ ကုမ္ပဏီမှ ခွင့် ၁၀ ရက်ခန့် ယူကာ မိဘများထံ ပြန်အံ့ဆံ့ဆဲပင်ဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက် ယူကီကိုးထံမှ စာ ရောက်လာသောကြောင့် ဤဟိုတယ်သို့ လာရောက် နှုတ်ဆက်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ယူကီကိုးက အတင်းပုဆာနေသော ကြောင့် ယနေ့တစ်ညတော့ သူမနှင့်အတူ အိပ်ရပေလိမ့်မည်။ မနက်ဖြန် နံနက်ကျမှ စောစောထကာ မိဘများရပ်ရွာကို ဆက်သွားရန် ကြံရွယ် ထားခဲ့မိလေသည်။

စောစောကတည်းကပင် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရှေးဖြစ်နောက် ကြောင့်ကအစ ထွေရာလေးပါး စကားကောင်းနေခဲ့ကြလေသည်။

တံခါးခေါက်သံက ဆက်တိုက် ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ သို့သော် လည်း ထိုအသံမှာ ခပ်ပြင်းပြင်းတော့မဟုတ်။ အားတုံ့အားနာ ဖြစ်နေ သည့်ပုံ ရလေသည်။

'ဘယ်သူများပါလိမ့်' ဟု ပြောကာ ယူကီကိုးက ထရပ်လိုက်ပြီး ဖူမိအံ၏ မျက်နှာကိုကြည့်သည်။ ဖူမိအံလည်း မတွေ့တတ်အောင် ဖြစ်၍ ကြောင်အမ်းအမ်းနှင့် ကြည့်နေလေသည်။ ထိုစဉ် အခန်းတံခါး အပြင်ဘက်မှ စကားသံများ ကြားလာရလေသည်။

'အခန်းချင်း ကပ်လျက်ကပါ။ မေတ္တာရပ်ခံချင်တာလေးတစ်ခု ရှိလို့ပါ'

အသက်အရွယ် အတော်ရနေပြီဖြစ်သော အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် ၏ အသံပင် ဖြစ်သည်။ ယူကီကိုးက တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရာ ထင်သည့်

အတိုင်းပင် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး တံခါးဝတွင် ရပ်နေလေသည်။

ထမင်းစားခန်းနှင့် ဧည့်ခန်းတို့တွင် မကြာခဏ ဆုံမိသောကြောင့် ယူကီကိုးက ထိုအဒေါ်ကြီး၏ မျက်နှာကို မှတ်မိနေလေသည်။ လင်ယောက်ျား ဆုံးပါးသွားပြီးနောက် ထိုအဒေါ်ကြီးသည် ကျန်ရှိနေသော ပိုက်ဆံများဖြင့် ယခုကဲ့သို့ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ခန်းထွက်လာသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သိထားပြီးဖြစ်သည်။

'ဘာများ မေတ္တာရပ်ခံချင်လို့ပါလဲ'

'ပြောရမှာ အားတော့နာပါတယ်ကွယ်'

'ပြောသာ ပြောပါ။ မပြောဘဲနဲ့တော့ ကျွန်မတို့ ဘာသိမှာလဲ'

'အမှန်တော့ အဒေါ် မနက်ပြန် ပြန်ဖို့ပါကွယ်။ အပြန်စရိတ် အတွက် ပိုက်ဆံမလောက်ဖြစ်နေတယ်။ ဒီကီမလာခင်က ဟိုတယ် အခန်းခကို မှားပြီး တွက်ခဲ့လို့ အခုတော့ အဒေါ်မှာ ပိုက်ဆံမလောက် တော့ဘူးလေ။ အိမ်ကို သံကြိုးရိုက်ပြီး မှာမယ်ဆိုရင်လည်း ပိုက်ဆံ ဒီကီရောက်လာတဲ့ အထိ နောက်ထပ် နှစ်ရက် သုံးရက်လောက် ဆက်နေရဦးမယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ငါ့တူမတို့ သဘောကျမယ်ဆိုရင် ဒီပစ္စည်း ကလေးကို ဝယ်ပါလားကွယ်'

အဒေါ်ကြီးသည် အားတုံ့အားနာနှင့်ပြောရင်း လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်လာသော ပစ္စည်းလေးကို ဖြန့်ပြလိုက်သည်။ ဆံထိုးကလေး တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ ရွှေရောင် တလက်လက်တောက်ပနေပြီး သုံးလက်မ ခန့် ရှည်လိမ့်မည်။ မီးခြစ်ဆံသာသာ၊ မျက်ခုံးမွေးဆွဲခဲတ် မရှိတူရှိပင် ဖြစ်သည်။

လုံးဝန်းသော ခေါင်းပေါ်တွင်ကား လှပသော ကနုတ်ပန်းကလေး များကို ထုထွင်းထားလေသည်။

'ဟယ်... လှလိုက်တာ၊ ခဏလောက် ယူကြည့်မယ်နော်'

ယူကီကိုးသည် ဆံထိုးလေးအား လှမ်းယူလိုက်ပြီး အခန်း၏ အလယ် ဇီရောင်အောက်သို့ သွားကာ သေချာစွာခိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ထိုဆဲထိုးလေးမှာ လုံးဝ ချော့ညော်ကင်းစင်ပြီး စင်းလက်တောက်ပနေသည့် အပြင် အလေးချိန်လည်း စီးသောကြောင့် ရွှေ အတော်များများ ပါဝင်နေပုံရလေသည်။ ယူကီကိုးအဖို့ ထိုရွှေသားထက် ဆဲထိုးပေါ်တွင် ခေတ်ဆန်ဆန် ထုထွင်းထားသော ကနုတ်ပန်းလက်ရာကလေးကို ပို၍ သဘောကျနေမိလေသည်။

ဖူမိအဲသည် ထိုဆဲထိုးလေးအား ဝေးကြည့်ရင်း ယူကီကိုးအား တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

'မဝယ်နဲ့၊ အတုကြီးများလား မသိဘူး ယူကီကိုး။ မင်းကို သူဌေးသမီးဆိုတာ သိလို့ လာလိမိတာပဲ ဖြစ်ရမယ်'

သို့ပါသော်လည်း ယူကီကိုးသည် ဖူမိအဲ၏ သတိပေးစကားကို နားမဝင်ဘဲ ယခုကဲ့သို့ မေးလိုက်သည်။

'ဒါ ဘယ်လောက် ဖေးရမလဲ'

'ယန်း ငါးထောင်လောက်ရရင် တော်ပါပြီ'

ယူကီကိုးက စားပွဲပေါ်ရှိ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ယန်းငွေ ၅၀၀၀ ကို အလွယ်တကူ ထုတ်ယူလိုက်သည်။ သူဌေးသမီးဖို့ အသုံးအဖို့ကြီးသည်ဟု ဆိုသာသော်လည်း ယူကီကိုးသည် မိမိကြိုက်နှစ်သက်မိပြီဆိုပါက ငွေကို မနှမြောတတ်ပေ။ သို့နှင့် ငွေစက္ကူများကို နှစ်ခေါက် ခေါက်ကာ အခေါ်ကြီး၏ လက်သို့ ကမ်းလိုက်သည်။

'ကဲ... ဟုတ်ပြီလား'

'ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ငါ့တုမကြီးရယ်၊ ငါ့တုမရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် အခေါ် မနက်ပြန် ပြန်လို့ရတော့မယ်။ ဘုန်းကြီးပါစေ၊ သက်ရှည် ပါစေစကွယ်'

အခေါ်ကြီးသည် ပိုက်ဆံခေါက်ကိုကိုင်ရင်း ဆုတွေ တသီကြီး ပေးနေလေသည်။

'ဒီလောက်လည်း ကျေးဇူးတင်နေစရာ မလိုပါဘူး။ ဒါနဲ့ ဒီဆဲထိုးလေးက ဘယ်လိုသုံးရမှာလဲ'

'ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ ရှင်းပြရတာပေါ့ကွယ်။ ဒီဆဲထိုးက သိပ် ထူးဆန်းတယ်ကွယ်။ အခေါ် ငယ်ငယ်တုန်းကပေါ့၊ နိုင်ငံခြားကို အပျော်ခရီး ထွက်တုန်း ဒါလေးကို ဂျစ်ပစီတွေဆီက ရခဲ့တာ။ ပြီးတော့ သူတို့က ဒီဆဲထိုးလေးမှာ ထူးခြားတဲ့ အစွမ်းသတ္တိနဲ့တယ်လို့ ပြောကြတယ်'

'အခေါ်ပြောတာက စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းလာပြီ၊ ဘယ်လို ထူးခြားတဲ့ အစွမ်းသတ္တိမျိုးလဲ အခေါ်ရဲ့'

'လူကို ခေါ်နိုင်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိလို့ ဆိုတာပဲကွယ်။ ဆဲထိုးကလေး ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ စိုက်ပြီး အပ်ချည်ကြိုးနဲ့ချည်၊ ကျန် အပ်ချည်ကြိုး အစွန်းတစ်ဖက်မှာတော့ ပိုးကျိုင်းကောင်ရဲ့ ခြေထောက်ကိုချည်ပြီး (ဘယ်သူ ဘယ်ဝါရေ လာပါတော့) လို့ အော်ခေါ်ရမတဲ့'

'ဟယ်... အဲဒီလို ခေါ်လိုက်တော့ အခေါ်ခံရတဲ့လူက ဘယ်အချိန် လောက်မှာ ရောက်လာတာတဲ့လဲ'

'အဲ... ပိုးကျိုင်းကောင်ကလေးက ဝင်အပ်ကို ကြိုးဆုံးသွားအောင် ရစ်ပတ်ပြီးတဲ့အချိန်မှာ သေချာပေါက် ရောက်လာတယ်လို့ ဆိုတာပဲ'

'ဟယ်... အတော် စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတာပဲ။ ဒါနဲ့ အခေါ် ဒီလောက်အသုံးကျတဲ့ ဆဲထိုးကလေးကို ရောင်းပစ်တာ မနှမြောဘူးလား'

'မနှမြောတော့ပါဘူးကွယ်။ ဒီလိုကွဲ့ ငါ့တုမရဲ့၊ အဲဒီလူခြားတဲ့ အစွမ်းသတ္တိကို ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်အတွက် တစ်ကြိမ်ပဲ သုံးလို့ ရတယ်လေ'

'ဟယ်... အဲဒီ စည်းမျဉ်းကြီးကလည်း...'

'မယုံမမိနဲ့ ငါ့တုမ။ အခေါ်တောင် တစ်ခါပဲ ခေါ်ချင်တဲ့လူကို ခေါ်လို့ရတယ်။ နောက်ပိုင်း ဘယ်လိုခေါ်ခေါ် မရတော့ပါဘူးကွယ်'

သို့နှင့် အခေါ်ကြီးသည် ဆုတောင်းစကားများကို အထပ်ထပ် အကြိမ်ကြိမ် ပြောဆိုရင်း အခန်းတွင်းမှ ငြိမ်သက်စွာ ထွက်ခွာသွား လေတော့သည်။ သို့နှင့် အခန်းထဲတွင် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သား စောစောကကဲ့သို့ စကားဆက်ပြောနေကြပြန်လေသည်။

'ဒီအခေါ်ကြီး အတည်ပေါက်နဲ့ လူဝတ်စားတွေခင်းပြီး လိမ်ရောင်း သွားတာပဲ။ ယူကီကိုးကလည်း အားနာတတ်လွန်းပါတယ်'

'မဟုတ်ရပါဘူးကွယ်။ ဖူမိအဲစ် မတားခင်ကတည်းက ဒါလေးကို မြင်မြင်ချင်း ဝယ်ချင်စိတ်ပေါက်သွားတာ။ ဒီပေမဲ ကြည့်စမ်း၊ မလှဘူးလား' ဆံထိုးလေးသည် မီးရောင်အောက်တွင် တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပ၍ နေတော့သည်။ ထို့အပြင် တိုင်းတစ်ပန်းမှ လွန်စွာ ရွေးကျသော အမိတ် အငွေ့များက လွမ်းနေသယောင်လည်း ထင်ရပေသည်။ ဖူမိအဲစ်က ခေါင်းကလေး တဆတ်ဆတ်ညှိတ်ပြီး ပြောသည်။

'ကိုယ်လည်း ဒီပစ္စည်းလေး တန်ဖိုးရှိမှန်း ခန့်မှန်းမိပါတယ်။ ကိုယ် မလိုချင်တော့ဘူးဆိုရင်လည်း အချိန်မရွေး ပြန်ရောင်းလိုရနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီလို ပြန်ရောင်းတဲ့အခါကျရင်သာ ဒီပစ္စည်းကလေးရဲ့ အစွမ်းသတ္တိ ဆိုတဲ့ နောက်ကြောင်းကို ထည့်မပြောမိဖို့ သတိထားရမှာပေါ့'

'အဲဒီ အခေါ်ကြီးကတော့ တကယ့်ကို အစွမ်းထက်တယ်လို့ ပြောသွားတာပဲ'

'အဲဒီအခေါ်ကြီးက ဘယ်သူ့ကိုများ ခေါ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မေးကြည့် မိခဲ့ရင် ကောင်းမှာနော်'

ဖူမိအဲစ်က ယခုအခါကျမှ နောင်တရသလို ပြောလာလေသည်။ သို့သော် အချိန်နှောင်းခဲ့ပေပြီ။ အတင်းအဓမ္မ သွားနှိုးရာလည်း အားနာဖို့ ကောင်းသည်။

ယူကီကိုးသည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်သို့ ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်လိုက် ပြီးနောက် ပြတင်းပေါက်ဝဆီသို့ ငေးကာ ဤသို့ပြောလာလေသည်။

'ကဲ... ကဲ၊ ဒီရွှေဆံထိုးကလေး တကယ် စွမ်းမစွမ်း ကြည့်ကြ ရအောင်'

'ယူကီကိုးစံက တကယ်ပဲ ယုံနေတာလား။ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ် မရှိပါဘူး သူငယ်ချင်းရယ်။ ဒါပေမဲ့ စမ်းမယ်ဆိုရင်လည်း စမ်းကြည့်ကြ တာပေါ့။ ဒါနဲ့ ဘယ်သူ့ကို ခေါ်ကြည့်ကြမှာလဲ'

'ဟုတ်သားပဲ... ယာဇာဝါးစံ ဆိုရင် မကောင်းဘူးလား။ ဖူမိအဲစ် လည်း သူ့ကို သိနေတာပဲ'

အမှန်တော့ ယူကီကိုးစံသည် ထိုနာမည်ကို အမှတ်မထင် သတိရ လိုက်ခြင်းတော့ မဟုတ်ပေ။ ယူကီကိုးသည် လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်ခန့်က ပါတီတစ်ခုတွင် ဖူမိအဲစ်၏ မိတ်ဆက်ပေးမှုကြောင့် ယာဇာဝါးစံနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ကြပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ယာဇာဝါးစံ၏ ချစ်ရေးဆိုမှု ကြောင့် သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ချိန်းတွေ့ခဲ့ကြပြီးပေပြီ။ ယာဇာဝါးစံသည် အရပ်မြင့်မြင့်၊ နှာတံပေါ်ပေါ်နှင့် အတော်ကြီး ခွဲညားသောသူ ဖြစ်ရုံမျှမက ဉာဏ်ပညာလည်း ထက်မြက်ပေသည်။

ယခုတလော ယာဇာဝါးစံ၏ သတင်းအစအနကို မကြားရသည် မှာ အတော်ကလေး ကြာသွားခဲ့လေပြီ။ အလုပ်များ ချုပ်နေ၍လား၊ သို့တည်းမဟုတ် အခြားမိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် ချစ်ကြိုက်၍ မိမိအား ပစ်ခွာသွားလေပြီလားဟု တွေးကာ ယူကီကိုးသည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ စိတ်မအေးနိုင်အောင် ဖြစ်နေရပေသည်။

သို့ဖြစ်သည့်တိုင် မိန်းကလေးကစ၍ ယာဇာဝါးစံအား တွေ့ချင်လို့ ပါရှင်လို့ ပြောရမှာလည်း ခက်နေခဲ့လေသည်။ သို့ဖြင့် ဤရွှေဆံထိုးကလေး ၏ အစွမ်းသတ္တိကိုသုံးကာ ယာဇာဝါးစံအား လှမ်းခေါ်၍ ရလျှင် ဟန်ကျ ပေလိမ့်မည်ဟု တွေးလိုက်မိသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

'တခြား တစ်ယောက်ယောက်ကို ခေါ်ပါလားကွာ'

ဖူမိအဲစ်က မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားပြီး ရုတ်တရက် ဟန့်တား လိုက်သော်လည်း ယူကီကိုးက သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မြင်မည့် လက္ခဏာ မပြချေ။

'သူ့ကိုပဲ ခေါ်ကြပါစို့ကွာ။ သူကလွဲလို့ တခြား ဘယ်သူ့ကိုခေါ်ချင် သေးလို့လဲ၊ စောစောက အခေါ်ကြီးကို မြန်ခေါ်ကြည့်ချင်တယ် ဆိုရအောင်ကလည်း သူ့နာမည်ကို မမေးခဲ့မိတော့ အခက်သား'

ယူကီကိုးက ရွှေဆံထိုးကို ဝယ်ခဲ့သူသည် မိမိသာဖြစ်၍ မိမိ

စိတ်ကြိုက် ခေါ်ခွင့်ရှိသည်ဟူသော လေသံမျိုးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။
ပြီးနောက် ပြတင်းပေါက်ကို သွားဖွင့်လိုက်ပြီး မှန်း၏ အပြင်ဘက်တွင်
နားနေသော ပိုးကျိုင်းကောင်ကလေးတစ်ကောင်အား ဖမ်းယူလိုက်သည်။

'ဟွန်း... အနီးနားကပ်ကြည့်မှ ပိုးကောင်တွေဟာ ပိုပြီး ရွံစရာ
ကောင်းပါလား'

ဖူမိအဲက စိတ်မပါသလို ပြောလိုက်သည်တိုင် ယူကီကိုးက
စမ်းသပ်မှုတွင် အသည်းအသန် စိတ်ဝင်စားနေသည်။ ပိုးကောင်ကို မိမိ
လက်ဖြင့် ဖိကိုင်ထားပြီး...

'အပ်ချည်ကြီးနဲ့ ချည်ပေးပါလားကွယ်' ဟု ဖူမိအဲအား တောင်းပန်
ကာ ပိုးကောင်၏ ခေါင်းပိုင်းကို ချည်စေပြီး ကျန်တစ်စကို ရွှေဆံထိုးတွင်
ချည်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆံထိုးကလေးအား ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့
စိုက်လိုက်သည့်အခါ အခေါ်ကြီးပြောသည်အတိုင်း ပြင်ဆင်ပြီး
သွားတော့သည်။

'ကဲ... ကဲ ပိုးကောင်လေးရေ မဖတ့််ရဲ့ မိတ်ဆွေ ယာဇာဝါးစံကို
ခေါ်ပေးပါလားကွယ်'

အစပိုင်းတွင် ပိုးကျိုင်းကောင်လေးသည် အပြင်ဘက်သို့ ထပ်
ပြေးရန် ကြိုးစားကြည့်သေးသည်။ အပ်ချည်ကြီးကို ရုန်းမထွက်
နိုင်သည့် အဆုံးတွင်မှ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လှည့်ပတ် သွားလာ
နေတော့သည်။ မြန်သည့်အခါ မြန်သလို နှေးသည့်အခါလည်း နှေးသည်။
သို့နှင့် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဆံထိုးကလေးအား ရစ်ပတ်လာခဲ့လေရာ ဗဟိုသို့
တဖြည်းဖြည်းချင်း နီးကပ်လာလေတော့သည်။ ထိုစဉ် ဖူမိအဲက ဆိုလာ
ပြန်သည်။

'တော်ကြပါစို့ကွယ်၊ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ ကိစ္စကို'

'ကိုယ်ကတော့ စိတ်ဝင်စားတယ်၊ ဘာလဲ ဖူမိအဲစံက ဆံထိုးလေးရဲ့
တန်ခိုးသတ္တိကို မယုံဘူးလား'

'ဒါပေါ့၊ သာမန်လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ။
ဘယ်လို ဆက်စပ်မှုမျိုးမှ မရှိတာ...'

'ဘာလဲ... ဖူမိအဲစံက ယာဇာဝါးစံကို မုန်းလို့လား'

'အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ရပါဘူးကွယ်'

'ဒါဆိုရင်လည်း အသာ ငြိမ်ပြီး ကြည့်နေပေါ့။ ကိုယ်တော့ မှန်မမှန်
စမ်းကြည့်ချင်တယ်'

ယူကီကိုး၏ မျက်ဝန်းများမှာ ဝင်းလက်လာကြသည်။ ဘယ်လိုမှ
တားလို့ မရတော့သည့်အဆုံးတွင် ဖူမိအဲလည်း ရေငုံနှုတ်ပိတ် နေလိုက်
ရသည်။

အခန်းတစ်ခုလုံး ငြိမ်ကျနေသည့်အတွက် ပိုးကျိုင်းကောင်ကလေး
ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ နင်းသွားသည့် ကတတ်ကတတ် ဟူသော အသံကိုသာ
ကြားနေရသည်။ သို့နှင့် ဆံထိုးကလေး၏ အနီးသို့ ပို၍ပို၍ နီးကပ်
လာတော့သည်။ အချိန်တွေ ကုန်ဆုံးလာသည်နှင့်အမျှ ပိုးကျိုင်းကောင်
ကလေးက နီးကပ်လာသလို ရွှေဆံထိုးကလေးနှင့် နီးလာသည်နှင့်အမျှ
အချိန်တွေကလည်း တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးလာခဲ့သည်။ ယူကီကိုးမှာလည်း
ရင်တလှုပ်လှုပ်တုန်ကာ တကယ်ပဲ ယာဇာဝါးစံ ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု
ဖျော်လင့်နေခဲ့ပေသည်။ ဘေးမှ စိတ်မသက်မသာဖြစ်ကာ အောင့်အည်း
ပြီး ထိုင်ကြည့်နေသော ဖူမိအဲက ဆိုလာသည်။

'ဟင်... ယူကီကိုး၊ ဒါကို အဆုံးအထိ စောင့်ကြည့်မယ်
ဆိုပါတော့'

'ဒါပေါ့၊ အခုလောက် သည်းခံပြီး စောင့်ကြည့်လာပြီးမှ ဘယ်
ရပ်ပစ်လို့ ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ဟော ကြည့်စမ်း၊ ပိုးကောင်လေး ရွှေဆံထိုးနဲ့ ထိဖို့
နည်းနည်းပဲ လိုတော့တယ်'

ပိုးကောင်ကလေး ဆံထိုးနားသို့ ကပ်သွားခဲ့ချေပြီ။

ထိုစဉ် တံခါးခေါက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး
တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ယူကီကိုး၏
မျက်နှာသည် ဖျော်လင့်ချက်ဖြင့် ဝင်းလက်၍လာခဲ့လေတော့သည်။

သို့သော် ဖူမိအဲ၏ မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် သွေးဆုတ်သွားသူအလား ပြာနှမ်း၍ လာလေသည်။ ထို့နောက် ဇူးရှုကျယ်လောင်သော အသံကြီးဖြင့် အော်လိုက်လေတော့သည်။

‘ဆက်မလုပ်ပါနဲ့...’

ထို့နောက် လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ပိုးကျိုင်းကောင်လေးအား ဖိတုတ် ထားလိုက်သည်။ ယူကီကိုလည်း ဖူမိအဲ၏ အမူအရာကြောင့် တအံ့တမြဲ ဖြစ်သွားပြီး မေးလိုက်သည်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ’

‘ယာဇေးဝါးစံ လာမှာမဟုတ်ဘူး။ လာစရာလည်း အကြောင်းမရှိ တော့ဘူး’

အခန်းတံခါးခေါက်သံက ခပ်သဲ့သဲ့ကလေး ဆက်၍ ပေါ်ထွက် နေပြန်လေသည်။

‘အခုပဲ တစ်ယောက်ယောက် တံခါးလာခေါက်နေပြီ မဟုတ်လား။ ဖူမိအဲစံက ဘာဖြစ်လို့ သူ မလာနိုင်တော့ဘူးလို့ အတပ်ပြောနေရတာလဲ’

‘သူ သေသွားလို့ပေါ့’

‘ဟင်... မဟုတ်က ဟုတ်က။ ယာဇေးဝါးစံ သေသွားတဲ့အကြောင်း ကို ဖူမိအဲစံ တစ်ခါမှ မပြောဖူးပါဘူး’

တံခါးခေါက်သံက ဖွင့်ပေးပါဟု တောင်းပန်နေသည့်အလား တုန်ယင်၍ နေလေတော့သည်။ ထို့နောက် ဖူမိအဲ၏ နှုတ်ဖျားမှ ဖြည်းညင်းစွာ ပြောလာလေသည်။

‘ကိုယ် သတ်လိုက်တာလေ။ သူ... သူ ကိုယ်နဲ့ အချစ်ကြီး ချစ်လာခဲ့ပြီးမှ... မင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ကိုယ့်ကို အဆက်ဖြတ်ပြီး မင်းကို ချစ်နေဆိုခဲ့တယ်လေ။ သိပ်ရက်စက်တဲ့လူ။ အဲဒီ သစ္စာမဲ့တဲ့ ယောက်ျားကို လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်တုန်းက သူနဲ့ အပျော်ခန်းထွက်ရင်း ကိုယ်ကိုယ်တိုင် အဆိပ်ခတ်ပြီး သတ်ခဲ့...’

ဖူမိအဲသည် ဝမ်းနည်းပက်လက်နှင့် ရှိုက်ကြီးတင်င် ငိုကြွေးကာ

နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ လက်ကိုင်ပဝါထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော ပိုးကျိုင်းကောင်နှင့်တကွ ရွှေဆံထိုးကလေးကိုပါ ကြမ်းပြင်မှ နှုတ်ယူလိုက် သည်။ ထို့နောက် မြန်တင်းပေါက်ကို သွားဖွင့်ကာ ပြင်ပအမှောင်ထု အတွင်းသို့ ထိပ်စွည်းအားလုံးကို လွှင့်ပစ်လိုက်လေတော့သည်။

မကြာခင် ဖူမိအဲ၏ ငိုရွှိုက်သံများ ရပ်စဲသွားကာ အခန်းတစ်ခုလုံး ကြောက်မမန်းလိလိ ငြိမ်ကျသွားတော့သည်။ စောစောက ကြားနေရသော တံခါးခေါက်သံသည်လည်း ပေါ်မလာတော့။ တံခါး၏ အပြင်ဘက်တွင် လည်း လူလူနဟူ၍ တစ်ခုမှ မတွေ့ရတော့ပေ။

Hoshi Shin Ichi ၏ A Strange Clip ဝတ္ထုကို ဝေဖန်ဘာသာမှ တိုက်ရိုက်ပြန်ဆိုသည်။

ရဲဖြလွင်
Faces | ၂၀၀၁ ဒီဇင်ဘာ

ကိုဘယရှိ တကိုဂျီ (Kobayashi Takiji) (၁၉၀၃-၁၉၃၃)

ကိုဘယရှိ တကိုဂျီ ကို ၁၉၀၃ ခုနှစ်တွင် မွေးဖွားခဲ့ပြီး လက်ဝဲစာပေအုပ်စုတွင် ထင်ရှားသော စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဖခင်အဖွဲ့ဝင်များနှင့် စာပေအနုပညာ လှုပ်ရှားမှုများတွင် ပါဝင်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။ ယခု စာတိုရှည်ကလေးသည် သူ၏ ဝတ္ထုတိုများအနက် အကောင်းဆုံးလက်ရာ master piece အဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်း ခံရသည်။ အသက် ၃၀ အရွယ်တွင် အကျဉ်းစံဘဝဖြင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။

စာတိုရှည်လေး

ညနေစောင်းတွင် မိုးကောင်းကင်မှာ ပြောင်းလဲသွားသည်။ မြူတစ်စကလင်းခနဲ ဖြစ်သွားရာ မြူတစ်စမှ ဟုတ်ရဲ့လားပင် ထင်ရသည်။ အနုမတူများပြားလှသော သုံးမြောင့်ပုံ လှိုင်းတွေက တပြန့်တလျား ပင်လယ်ကြီးကို ဖြတ်သန်းရင်း ရွေ့လျားနေကြသည်။ ရုတ်တရက် လေက ခွက်တိုင်တွေကို ဖြတ်ရင်း အော်ဟစ်ညည်းညူစ ဖြစ်လာသည်။ ကုန်စည်တွေပေါ်အုပ်ထားသော တာပေါလင်စများ၏ အောက်ခြေမှာလည်း သင်္ဘောကုန်းပတ်နှင့် သွားရိုက်မိ၍ တဖျပ်ဖျပ် လွင့်နေလေသည်။

ဤပုံ လှိုင်းများ၏ ထိပ်ဆုံးပိုင်းတွင် မကြာမီ တအားကုန်လှုပ်ရှားလာပြီး သူတို့၏ လှိုင်းခေါင်းဖြူများဖြင့် ပင်လယ်မျက်နှာပြင်တစ်ဝန်းကို ပတ်ဖြန်းလိုက်လေသည်။ ကမ္ဘာမြေပေါ်ဝယ် ယုန်ပေါင်းထောင်သောင်းချီ၍ ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးတစ်ခုပေါ် အလျင်အမြန် ပြေးလွှားနေကြသည်နှင့် တူသည်။ ဤသည်မှာ ခမ်းချတက လေမုန်တိုင်းများထဲက တစ်ခုခုတော့ ကျရောက်လာမည့် ရှေ့ပြေးနိမိတ်ဖြစ်၏။ ဒီရေကျလာသည်မှာ အလွန်လျင်မြန်လွန်းနေသည် မဟုတ်လား...

သင်္ဘောမှာ ပင်လယ်ပြင်တွင် ပုခက်လွှဲသလို ခါယမ်းစ ပြုလာသည်။ ခမ်းချတက လေမုန်တိုင်းကို သင်္ဘော၏ လက်ယာဘက်မှ ခုတ်မြင်နေရသေးသည်။ သို့သော် ရုတ်တရက် ကမ်းခြေဘက်မှ ပေါ်ပေါက်

လာပြန်သဖြင့် သင်္ဘောသားများနှင့် ငါးဖမ်းသမားများသည် အတော်ကို လှုပ်ရှားသွားလေသည်။ သူတို့၏ ခေါင်းပေါ်မှနေ၍ သတိပေး ဝီစီမူတ်သံ တစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူတို့အားလုံး ငြိမ့်ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့် နေကြသည်။ ခေါင်းတိုင်မှာ လှုပ်ယမ်းလာပြီး အဆက်မပြတ် တချွတ်ချွတ် မြည်လာသည်။ သူတို့တစ်တွေကို အဲဒီအောက်တွင် လာရောက် ရုပ်နေ ကြရန် သတိပေးသလို ဖြစ်နေလေသည်။ မယုံနိုင်အောင်ပင် မြည်သံတွေ က ပိုကျယ်လာသည်။ ရေပိုက်ခေါင်းကြီးမှ ရေတွေ ဖြန်းခနဲ ကျလာ သလားပင်။ သင်္ဘောသည် နောက်ဘက်သို့ စောင်းကျလာသည်။ သတိပေးဝီစီသံသည် တစ်ခါတစ်ရံ ထူးဆန်းဖွယ်ရာ ပိုမို ဖူးရှုလာသည်။ အချိန်ကြာကြာ သတိပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ပင်မသင်္ဘောကြီးမှ အတော် အလှမ်းဝေးဝေး ငါးဖမ်းထွက်သွားသည့် လှေများသည် မုန်တိုင်း ကို ဖြတ်၍ အိမ်သို့ ပြန်နှင့်ကြသည်။

အဲဒီမနက် စောစောပိုင်းက ဆယ်မိုင်လောက် ဝေးသည့်နေရာ တွင် ကျောက်ချရပ်ထားသော အခြားသင်္ဘောတစ်စီးမှနေ၍ မုန်တိုင်း လာမည်ဆိုသော သတိပေးချက်ကို သူငွေက လက်ခံရရှိပြီးသား ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ လှေများ ထွက်သွားကြလျှင် ချက်ချင်း ပြန်ခေါ်ဖို့ လည်း အကြောင်းကြား ပေးထားသည်။ အဆခဝ ပြောခဲ့သည်မှာ...

'အရာရာဟာ သေးငယ်သောကိစ္စ ဖြစ်ပါစေ၊ အကယ်၍ တို့တစ်တွေ သတိပေးလိုက်နိုင်မယ်ဆိုရင်... ဒီလို လုပ်ငန်းတွေကို ပြီးပြတ်အောင် အမြဲတမ်း ဆောင်ရွက်လိုက်တာပဲဆိုတာ မင်း တွေ့မိ ရမယ်လေ။ ခပ်ချတာက မုန်တိုင်း လာတိုင်း ဒီလိုပဲ တို့တစ်တွေ ကျော်ဖြတ် လာခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား'

ဤသို့သော သတင်းပို့ချက်သည် ရေဒီယိုအော်ပရေတာမှ တစ်ဆင့် ပေါက်ကြားလာတတ်သည်ပင်။

သင်္ဘောသားတစ်ယောက်က သူ့နားထဲ မြည်ဟိန်းပြီး ကြားလိုက် ရသော အော်ပရေတာ၏ မုန်တိုင်းလာတော့မည်ဟူသော အသံကြောင့် ထ ပြောလိုက်သေးသည်။

'လူတွေဟာ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနဲ့ အသက်ရှင်နေရမလဲဆိုတာ တွေးရမှာပဲ မဟုတ်လား...'

'လူတွေ အသက်ရှင်နေဖို့လား...'

'ဟုတ်တယ်'

'ဒါပေမဲ့ အဆခဝ ကတော့ တို့ကို လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘယ်တော့မှ တွေးမှာမဟုတ်ဘူး'

ညနေစောင်းခါနီးတွင် ပဲ့စင်ဆီမှ အော်ဟစ်သံကြီးတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုအချိန်တွင် ယောက်ျားသားများသည် သင်္ဘော ကုန်းပတ်ပေါ်ရှိ အခန်းများဆီသို့ သွားရသော လှေကားဆီ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးသွားနေကြသည်။ နှစ်မြှုပ်လုနီးဖြစ်နေသော လှေနှစ်စင်းကိုလည်း မြင်လိုက်ကြရသည်။ ယင်း လှေနှစ်စင်းမှာ ကြီးတန်းလန်းနှင့်ဖြစ်ကာ လှုပ်ရှားယိမ်းထိုးနေသည်။ သူတို့ အနားရောက်သောအခါ သင်္ဘော၏ အခြားတစ်ဖက်တွင် နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ဖြင့် လှိုင်းလုံးကြီးများက ပင့်တင် လိုက် ရိုက်ချလိုက်ဖြင့် ဖြစ်နေသည်။ ထိုစဉ် တစ်ဟုန်ထိုး အော်ဟစ် ပြေးတက်လာသော ဧရာမလှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံး ရုတ်ခြည်း ထွက်ပေါ် လာသည်။ အလွန် နီးကပ်နေသော်လည်း သူတို့မှာ ဘာမှ လုပ်မရ ဖြစ်နေ ရှာသည်။ လူတိုင်း လူတိုင်းမှာ စိတ်ထဲတွင် တင်းမာနေကြသည်။ သင်္ဘော ကုန်းပတ်ပေါ်မှ ကြီးတစ်ချောင်း ပစ်ချပေးလိုက်သည်။ သို့သော် မမီမကမ်း ဖြစ်ကာ ရေထဲသို့ ဖြုန်းခနဲ ကျသွားသည်။ ရေမြေတစ်ကောင် ကွေ့ကောက်လိမ်ကျစ်သွားသလိုပင်။ ပြန်ဆွဲတင်ကာ အကြိမ်ကြိမ် လှမ်းပစ်ချပေးနေရသည်။ သင်္ဘောဆီမှ အော်သံအားလုံးမှာ တစ်သံတည်း ဖြစ်သွားလေသည်။ သို့သော် ဘာအဖြေမှ မရသေး။ မျက်နှာများမှာမှ မျက်နှာဖုံးတပ်ထားသည့်နှင့် တူကာ မျက်လုံးများ မတွေ့ဘဲ ဖြစ်နေကြ သည်။ မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံး ကြည့်ရသည်မှာ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ခက်ထန်နေပြီး နှလုံးသားများကို မာကျောသွားစေသည်။

နေဝင်ရီတရောအချိန်လောက်တွင် လှေနှစ်စင်းမှအပ အခြား လှေများ ဘေးကင်းစွာ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ သူတို့ခမျာ ဘာမှ

မသိကြ။ လှေများထဲမှ တစ်စင်းမှာ ရေများ ပြည့်နေသဖြင့် ကျောက်ချ လိုက်ရသည်။ ပြီးမှ သင်္ဘောသားတစ်ယောက်က အခြားလှေတစ်စင်းနှင့် ပြောင်းချည်လိုက်သည်။ ၎င်းလှေမှ သင်္ဘောသားတစ်ယောက် ပျောက်နေ လေသည်။

သူငွေမှာ ဒေါသထွက်ကာ တုန်လှုပ် ချောက်ချားနေသည်။ သူသည် ငါးဖမ်းသမားများ၏ အခန်းသီသို့ သတိဖြင့် ဆင်းချသွားသည်။ နောက် ချက်ချင်း ပြန်တက်လာသည်။ ငါးဖမ်းသမားများက သူနိမ့်နိမ့်သော အကြည့်များဖြင့် သူ့အား ဝိုင်းကြည့်လိုက်သောကြောင့် ပြန်တက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ပျောက်နေသော လှေကို ခွဲခွာကြသည်။ သင်္ဘောကိုလည်း ဆက်လက်ခိုက်မောင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ လူ လေးငါးခြောက်ယောက် ပျောက်သွားခဲ့ရပြီး သူတို့ကို အစအနပင် မတွေ့ ရတော့ပေ။ သို့သော် လှေနှင့် အခြားအရာများ ပျောက်ဆုံးသွားလျှင်တော့ ဤသို့ ဖြစ်ခြင်းအတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။

ပျောက်သွားသော လှေကား ပြန်မရတော့။ ငါးဖမ်းသမားများက ပျောက်သွားသော လှေများ၏ ပစ္စည်းများကို ပြန်လည်စုစည်းကြပြီး သူတို့ မိသားစုရှိရာ လိပ်စာများကို ဓာပွေကြသည်။

အရာရာသည် ဆိုးပြီးရင်း ဆိုးဝါးလာခဲ့လေတော့သည်။ ဤသည် မှာ သည်အလုပ်များ၏ စိတ်မချမ်းသာဖွယ်ရာများပင် မဟုတ်လား။ သူတို့ခမာ အလုပ်သာ လုပ်နေကြရသည် စိတ်ထဲမှာတော့ ခံစားနေကြ ရသည်။ ပျောက်ဆုံးသွားသော သူများ၏ အိတ်များထဲမှ ဆွေမျိုးတော်စပ် သူများ၏ လိပ်မူထားသော ပါဆယ်ထုပ်များ၊ စာများကိုလည်း တွေ့ရှိ ရလေသည်။ လူတစ်ယောက်၏ ကျန်ရစ်သော ပစ္စည်းများထဲတွင်မူ မှတ်စု သဏ္ဍာန် ရေးထားသော လက်ရေခေခပ်ညှပ်နှင့် စာတစ်စောင်ကို တွေ့ရ သည်။ သေသေချာချာ ကြည့်မိတော့ ခဲတံဖြင့် အမြန် ရေးသားထားသည် ကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုစာကို သင်္ဘောသားများ တစ်ယောက်လက်

တစ်ယောက်ကမ်းရင်း ဝိုင်းဖတ်ကြသည်။ စာလုံးတစ်လုံးချင်းကို သူ့ဘာသာ ကြိုးစားပမ်းစား ပေါင်းစေနေရသည်ပုံ တွေ့ရလေသည်။ သို့သော် စိတ်ဝင်စားစရာ ရေးထားသည်။ ဖတ်ကြည့်ပြီး ခေါင်းတခါခါ ဖြစ်ကြရသည်။ ဤစာမှာ ထိုလူ၏ ကလေးသီက စာတစ်စောင် ဖြစ်နေ လေသည်။

သင်္ဘောသားတစ်ယောက်သည် စာရွက်တွေ့သီမှ ခေါင်းထောင် လာပြီး ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

'ဒါတွေ အားလုံးဟာ အဆခဝ ကြောင့် ဖြစ်သွားခဲ့ရတာပဲ'

'ဒီလို လူဆင်းရဲတစ်ယောက် သေသွားရတယ်ဆိုတာ တို့ တကယ် သိရင် သူ့ကိုတောင် လက်စားချေရမယ်... ဟင်း'

သူ့နောက်မှ သန်မာထွားကျိုင်းသည့် လူတစ်ယောက်၏ ကျယ်လောင်သောအသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ခပ်တိုးတိုး ပြောလေ့ရှိသော ပခုံးပိုင်းပိုင်းနှင့် ငါးဖမ်းသမားကလေးတစ်ယောက် က...

'ကျွန်တော်တို့ အဆခဝ ကို ရိုက်နှက်ပစ်ရလိမ့်မယ်'

'ဒီစာ သိပ်မကောင်းဘူး၊ ငါ့အိမ်ကိုတောင် လွှမ်းလာစေတယ်ကွ' နောက်တစ်ယောက်က ဝင်ပြောလာသည်။

'ဒီမှာ ကြည့်စမ်း...'

ထွားကျိုင်းသည့် သင်္ဘောသားက ပြောသည်။

'တကယ်လို့ အဲဒီ အဆခဝ ဆိုတဲ့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ လူကို ဂရုမစိုက်ရင် တို့ကို ခုတုပေးလိမ့်မယ်။ အေး... တို့ကိုယ်တို့ ဂရုစိုက် ရတော့မယ်'

တစ်ယောက်သော သင်္ဘောသားကတော့ ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ခူးထောက်လျက် ထိုင်နေရင်း သူ့လက်မ လက်သည်းများကို ကိုက်လျက် ပြောသမျှ စကားလုံးတိုင်းကို နားထောင်နေရှာသည်။ ပြီးမှ မှတ်ချက် ချသည်။

‘ကျွန်တော် သွားမယ်၊ အဲဒီ ခိုင်းခိုင်းကြမ်းကြုတ် ရက်စက်လှတဲ့ လူဆီမှာပဲ သွားလွဲဖို့ အချိန်ရောက်လာပြီလေ...’

သူတို့အားလုံး ငြိမ်သွားကြသည်။ သို့သော်... စိတ်သက်သာရာ တော့ ရသွားကြသည်။

သုံးရက်ကြာပြီးနောက် ဟာကိုမရှေးသဘောသည် သူ၏ ပုံမှန် အနေအထား ပြန်ရောက်လာပြီး ဖောက်ဆုံးသွားသော လှေများလည်း ပြန်ရောက်လာလေသည်။ သို့ဖြင့် သဘောပေါ်၍ အားလုံး လုံခြုံစိတ်ချစွာ လိုက်ပါကြရတော့သည်။

မုန်တိုင်းကြောင့် သူတို့လှေများကို ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ဖြစ်သွား ခဲ့ရသည်။ သူတို့မှာလည်း ကလေးများ လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းစွပ်သလို အကူအညီမဲ့ကာ သေဖို့ ပြင်ဆင်နေရလေသည်။ ငါးဖမ်းသမားများက လည်း သေဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေရပြန်သည်။

သူတို့လှေများသည် ခပ်ချတခ ကမ်းရိုးတန်းပေါ်တွင် လှိုင်းရိုက် ပြီး သွားတင်နေစဉ် သူတို့အား ရုရှားလူမျိုးတချို့က ကယ်တင်ခဲ့ကြလေ သည်။ ရုရှားများသည် မိသားစုအားဖြင့် လေးယောက်ပဲ ရှိသည်။ ပြောရလျှင် လူတိုင်း လူတိုင်း အကြင်နာတရား ရှိကြ၏။ ကူညီစရာမရှိ ကူညီကြ၏။ သူတို့ ကယ်တင်လိုက်ရသော သင်္ဘောသားများ သည် သူတို့အတွက် ပထမဆုံး ကြုံတွေ့ဖူးသော နိုင်ငံခြားသားအဖြစ် မှတ်တမ်းတင်ရပေဦးမည်။ ဆံပင်အရောင်၊ မျက်လုံးအရောင် အားလုံး ကွဲပြားခြားနားနေကြသည်။ ပြောလိုက်သော စကားများမှာလည်း သဘော ပေါက် နားလည်ဖို့ ခက်ခဲနေကြသည် မဟုတ်လား။ သင်္ဘောသားများအဖို့ ထူးဆန်းအံ့ဖွယ် အတွေ့များပင် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သေးသည်။ ထိုမိသားစု အားလုံးသည် သူတို့လိုပင် လူသားများ ဖြစ်ကြသည်ဆိုသော အတွေ့ များ ဖြစ်သည်။

သင်္ဘောပျက် သင်္ဘောသားများ ရောက်ရှိနေသော သတင်းကြောင့် လူများသည် ရွာထဲမှ စုရုံးထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုနေရာသည် ဂျပန်

ငါးဖမ်းသမားများ ငါးဖမ်းသည့် ရေပိုက်နက်နှင့် အတော် အလှမ်းဝေး သော နေရာဖြစ်လေသည်။

သူတို့သည် ထိုနေရာတွင် နှစ်ရက်ကြာမျှနေပြီး သက်သာလာကြ သည်။ ပြီးမှ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

‘တို့တစ်တွေ ပြန်မလာချင်ကြဘူး... ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလို ငရဲ ရောက်ပြီးမှ ဘယ်ပြန်လာချင်ပါ့မလဲ’

သူတို့၏ ပုံပြင်ဇာတ်လမ်းသည် ဤတွင် နိဗ္ဗိတံသည်ဟု ပြော၍ မရသေးပေ။ သူတို့တွင် လျှို့ဝှက်ထားသော စိတ်ဝင်စားစရာ တစ်ခု ရှိနေပေသေးသည်။

တစ်နေ့ မီးဖိုဘေးတွင် ဝိုင်းထိုင်ရင်း စကားစမြည် ပြောနေကြ သည်။ ထိုစဉ် ရုရှား လေးငါးယောက် ဝင်လာသည်။ သူတို့နှင့်အတူ တရုတ်လူမျိုးတစ်ယောက်လည်း ပါလာသည်။ ရုရှားတစ်ယောက်မှာ မျက်နှာကြိုးကြိုး အညှီရောင် မုတ်ဆိတ်တိုတိုနှင့် ဖြစ်ပြီး ခြေဟန် လက်ဟန်ဖြင့် စကားတွေ ပလုတ်ပလောင်း ပြောလာသည်။ သူတို့ မျက်နှာရေတွင် လက်များဖြင့် ဝှေ့ယမ်းပြနေသော်လည်း ထို ရုရှား ပြောသည်ကို ဘာမှ နားမလည်ပေ။ ထို့နောက် ရုရှားက ဝါကျ တစ်ကြောင်း ပြောလိုက်ရာ တရုတ်လူမျိုးက သူ့နှုတ်ခမ်းကို သပ်ပြီး ဂျပန်လို ပြောလေသည်။ စကားလုံးများမှာ ရောနှောနေသဖြင့် ထူးဆန်းသည့် ဂျပန်စကားလုံးများ ထွက်လာလေသည်။ စကားလုံးများမှာ အရက်မူးသမားပြောသလို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး လိပ်ပြီး ထွက်လာသည်။

- ‘သေချာတယ်၊ မင်းတို့မှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူး’
- ‘ဒါ မှန်ပါတယ်’
- ‘မင်းတို့ဟာ ဆင်းရဲသားတွေပဲ’
- ‘ဒါလည်း မှန်ပါတယ်’
- ‘ဒါကြောင့် မင်းတို့ဟာ ပစ္စည်းမဲ့တွေ၊ နားလည်တယ်မို့လား’
- ‘ဟုတ်ပါတယ်’

ရုရှားသည် ပြီးရင်း ဟိုလျှောက် သည်လျှောက် လျှောက်နေလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ရုပ်ငြိမ်း သူတို့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သေးသည်။

‘ချမ်းသာတဲ့လူ... သူက မင်းကို ဒီလိုလုပ်မယ်။ (သူ့လည်ပင်းကို ညှစ်ပြသည်)။ ချမ်းသာတဲ့လူဟာ ပိုပြီး ဝလာပြီးရင်း ဝလာမှာပဲ။ (သူ့ခိုက်ကြီးကို ဖြည့်သည်) မင်းကတော့ ဘယ်လိုမှ မကောင်းစားဘူး။ မင်းဟာ ပိုပြီး ဆင်းရဲလာမယ်။ နားလည်ရဲ့လား။ ဂျပန်ဟာ မကောင်းဘူး။ အလုပ်သမားတွေကတော့... (မျက်နှာကို ဆွဲပြပြီး သူ့ကိုယ်သူ နာမကျန်းဖြစ်နေသော လူလို လုပ်ပြလိုက်သည်) လူတွေဟာ အဲဒီလို ဖြစ်သွားအောင် လုပ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ (စိတ်ကြီးဝင်ကာ လမ်းလျှောက်နေသူပမာ လျှောက်ပြနေလေသည်)။

သင်္ဘောသားကလေးများသည် သူ့ကိုကြည့်ပြီး အလွန် သဘောကျကာ ဖျော်ရွှင်နေကြသည်။

‘ဒါ မှန်တယ်။ ဒါ မှန်တယ်’ ဟု ပြောရင်းလည်း ရယ်လိုက်ကြသည်။

‘အလုပ်သမားတွေဟာ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဒီလိုပုံမျိုး မဟုတ်ဘူး။ (စောစောက နာမကျန်းနေပုံမျိုး လုပ်ပြပြန်သည်) ဒီပုံမျိုးက မကောင်းဘူး။ ဟောဒီလို ပုံမျိုးကွ။ (ဤတစ်ကြိမ်တွင် ပုံစံပြောင်းသွားသည်။ ရင်ဘတ်များကို ကျော့လျက်၊ မာနတစ်ခွဲသားနှင့် လျှောက်ပြလေသည်) နောက်... ဒီလိုပုံမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူးကွ။ (အိုမင်းမစွမ်းသော သူတောင်းစား တစ်ယောက်လို လုပ်ပြသည်) ဟောဒီလိုလေ... မကောင်းဘူးလား။ နားလည်ရဲ့လား။ ဟော့ဒီ ရုရှားနိုင်ငံမှာ အလုပ်သမားတွေဟာ ဟောဒီလို ပုံမျိုးကွ (မာနတစ်ခွဲသားနှင့်) တို့ ရုရှားတွေမှာ အလုပ်မလုပ်တဲ့လူ မရှိဘူး။ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့ လူတွေလည်း မရှိဘူး။ မင်း လည်မျိုကို ညှစ်မယ့် လူလည်း မရှိဘူး။ နားလည်လား။ ရုရှားဟာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ နိုင်ငံမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူ ဘာပြောပြော အဲဒါ လိမ်ညာပြီး ပြောနေကြတာ...’

သူတို့အားလုံး ဇဝေဇဝါ ဖြစ်သွားကြသည်။ ကြောက်စရာတဲ့ အနီရောင်တဲ့။ သူပြောသွားသည်များကို နားမလည်ကြချေ။ သို့သော်

အနီရောင်ပဲထား။ အဲဒီထဲက အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုကို သူတို့ မခံစားနိုင်သော်လည်း အမှန်တရားတော့ ဖြစ်နေလေသည်။

‘နားလည်ရဲ့လား... တကယ်ရော နားလည်ကြရဲ့လား’

ရုရှား နှစ်ယောက် သုံးယောက်ကလည်း ဗလုံးဗထွေး ပြောနေကြလေသည်။ တရုတ်ကလည်း သူတို့ပြောသမျှ နားထောင်ပြီး ဂျပန်လို အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ပြန်ပြောပြသည်။

‘လူတွေကြားထဲမှာ အလုပ် မလုပ်တဲ့လူဟာ ဘာအကျိုးကျေးဇူးမှ မရဘူး။ ပစ္စည်းမဲ့တွေဟာ အဲဒီလို လူတွေပါပဲ။ (လည်ပင်းကို ဆုပ်လိုက်ပြီးနောက်) ဒါဟာ မကောင်းဘူး။ မင်းဟာ ပစ္စည်းမဲ့တစ်ယောက်၊ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ တစ်ရာ၊ တစ်ထောင်၊ ငါးထောင်၊ တစ်သောင်း... အေး... အားလုံး ဒီလိုပဲတွေပဲ။ (ကလေးများနှင့်အတူ လမ်းလျှောက်နေပုံ၊ သူလက်များကို လှဲရင်း) နောက် ကျန်းမာသန်စွမ်းလာမယ်။ လုံးခြံစိတ်ချ ရပြီပေါ့ကွာ။ (သူ့လက်မောင်း ကြွက်သားများကို ညှစ်ပြသည်) မင်းဟာ ဆုံးရှုံးစရာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။ နားလည်ရဲ့လား’

‘နားလည်ပါတယ်’

‘ဂျပန်ဟာ မကောင်းသေးဘူး။ အလုပ်သမားတွေက ဒီပုံမျိုး ဖြစ်နေတယ်။ (ခါးကိုင်ပြီး ခခယယ လုပ်နေရသည့်ပုံ) လူတွေဟာ ဟောဒီလို မလုပ်နိုင်ဘူး။ (လက်သီးဆုပ်သလိုလုပ်ပြီး သူ့ဘေးမှ လူကို ထိုးပစ်လိုက်သည့်ပုံ) ဒါလည်း မကောင်းသေးဘူးကွ။ ဟောသည်လိုမျိုးမှ... (တိုက်ကို မတ်မတ်ထားပြီး ရွှေ့ကို တန်းသွားသည့်ပုံ) နောက်... သူ့ဘေးမှ လူကို ထိုးပစ်ပြီး ကန်ကျောက်ပစ်လိုက်သည့်ပုံ) လူတွေဟာ ဟောသည်လို လုပ်စရာမလိုဘူး (ပြေးလွှားနေသည့်ပုံ)။ ဂျပန်ဟာ အလုပ်သမားတိုင်းပြည်၊ သိပ်ကောင်းတဲ့ တိုင်းပြည်၊ ပစ္စည်းမဲ့တိုင်းပြည်၊ နားလည်ရဲ့လား’

‘နားလည်တယ်။ နားလည်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ နားလည်ပါတယ် ခင်ဗျား’

ထို့နောက် ရုရှားကြီးသည် ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်အသံများ ထွက်လာပြီး အကတစ်မျိုးဖြင့် စတင် ကနေပါတော့သည်။

'ဟေ့၊ ဂျပန်အလုပ်သမားတွေ၊ ဒီလို လုပ်တတ်သလား (သူတို့ထံ ကို မတ်ထားပြီး ထိုးသတ်တော့မည့်ပုံ) သိပ်ဝမ်းသာဖို့ကောင်းတယ်၊ ရုရှား တွေအားလုံး ဝမ်းသာကြတယ်။ ဘရာဇီးလ်ကော... နောက်... က၊ မင်းတို့သင်္ဘောဆီ မင်းတို့ ပြန်ကြတော့၊ မင်းတို့သင်္ဘောမှာ မင်းတို့ ဒီလို လုပ်လို့ မရဘူး (ဂုဏ်ယူစွာဖြင့်) မင်းတို့ဟာ ပစ္စည်းခွဲတွေ၊ ဟောသည်လို လုပ်ကွ၊ (လက်ငွေထိုးဟန်လုပ်ပြရင်း၊ လက်တွေ လှုံ့ပြရင်း၊ တိုးတက် သွားသည်ပုံ) ဘယ်လောက် စိတ်ချရသလဲ၊ ဒါဆို... မင်းတို့ နိုင်ပြီ၊ နားလည်လား... '

'ကျွန်တော်တို့ နားလည်ပါတယ်'

ငါးဖမ်းသမားကလေးမှာ စိတ်လှုပ်ရှားလာပြီး ဘာသာပြန်ပေး နေသော တရုတ်၏ လက်များကို သွားရောက်ဆုပ်ကိုင် ဆွဲယမ်းနေတော့ သည်။ ပြီးတော့...

'ကျွန်တော်တို့ ဒီလို လုပ်မယ်၊ သေသေချာချာကို လုပ်မယ်ဗျာ'

သင်္ဘောသား အကြီးအကဲက အနီရောင်ဆိုသည်မှာ ဘာလဲဟု တွေးနေမိသည်။ ကြောက်စရာကောင်းသော အရာများကိုလုပ်ရန် တိုက်တွန်းနေသည်ဟုလည်း တွေးမိသည်။ လှည့်ပြားမှုများလား၊ စင်စစ် ရုရှားကြီးသည် ဂျပန်များကို လုံးဝ အရှုံး လုပ်ပစ်လိုက်ခြင်းပင်။

ထို့နောက် ရုရှားကြီးသည် တစ်စုံတစ်ရာ အော်ပြောရင်း သူ့လက် များကို ကမ်းပြီး သင်္ဘောသားများအား ပွေ့ဖက်လိုက်လေသည်။ နောက်... အမွှေးအမှင် ထူထပ်လှသော သူ့မျက်နှာကြီးဖြင့် ဖိကပ်ထား လိုက်သေးသည်။ ဂျပန်သင်္ဘောသားများမှာ ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီ ဖြစ်သွားကြပြီး ခေါင်းကို နောက်သို့ အတင်းခွာပစ်ရသည်။ ဘာလုပ်ရမှန်း ပင် မသိ ဖြစ်သွားကြသည်။

သင်္ဘောသားများသည် ထိုပုံပြင်ဇာတ်လမ်းကို ဝိုင်းဝန်းနားထောင်

နေရင်း ထပ်ကာထပ်ကာ နားထောင်ချင်လာကြသည်။ တံခါးဆီသို့လည်း လှမ်းလှမ်းကြည့်ရသေးသည်။ နောက်... ငါးဖမ်းသမားများကလည်း ရုရှားများအကြောင်း သောင်းပြောင်းထွေလာ ပြောလာကြသဖြင့် သူတို့ စိတ်ထဲတွင် အပြည့်အဝ ခံစားမိကြလေသည်။ သူတို့သည် စက္ကူပေါ်မှ စွန်းထင်းသွားသော အကွက်များ ဖြစ်သွားခဲ့ကြလေသည်။

'ဟေ့... ဒီမှာ၊ ပြောလို့ မဝသေးဘူးလား'

သင်္ဘောသား အကြီးအကဲက လှမ်းပြောသည်။

ဤသို့သော ပုံပြင်ဇာတ်လမ်းများကို သင်္ဘောသားများသည် စိတ်ထဲ ဖွံ့ဖြိုးနေသည်ကို တွေ့နေရလေသည်။ သင်္ဘောသားတစ်ယောက်၏ ပခုံးကို လှမ်းပုတ်လိုက်လျှင် သူက အားလုံး ပြန်ပြောပြရင်း... သူ ဘယ်လောက် တန်ဖိုးရှိသလဲ ဖြစ်သွားလေတော့သည်တကား... ။

Modern Japanese Short Stories မှ Kobayashi Takiji ၏
The Cannery Boat ကို ဆီလျော်အောင် ပြန်ဆိုသည်။

တကယ်လို့ ငါသာ နင်ဆိုရင်

'တကယ်လို့... ငါသာ'
 'ဘာပြောတယ်'
 'ဪ... တကယ်လို့ ငါသာ နင် ဖြစ်ခဲ့ပြီး နင်က ငါ
 ဖြစ်ခဲ့ရင်... လို့'
 'ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ... နင် ဘာပြောနေတာလဲ၊ ငါသိပြီ'
 'နင် မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား...'
 'သိပ်မှတ်မိတာပေါ့'
 'ငါတို့ ငယ်ငယ်လေးတုန်းကဆို အဲဒီစကားကို ငါတို့နှစ်ယောက်
 အမြဲပဲ ပြောခဲ့ကြတာလေ။ နင် မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား'
 'အေးပါဟယ်၊ ငါ မှတ်မိပါတယ်'
 'မနွေတစ်နေ့ကလို့ပဲလို့ ထင်ရတယ်နော်'
 'ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်တွေက ဟိုးအဝေးကြီးမှာ ကျန်ခဲ့ပြီလေ...'
 'ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မနွေတစ်နေ့တုန်းကလို့ပဲလို့
 ခံစားလို့ ရနေသေးတာပဲ မဟုတ်လား'
 နှစ်တစ်နှစ်ရဲ့ ကုန်ဆုံးသွားတော့မယ့် နွေရက်များ။ ဖျော့တော့တဲ့
 ဆောင်းရာသီနေ့ရောင်က ဆေးရုံပြတင်းပေါက်ကတစ်ဆင့် လျှော့ခနဲ
 စီးဝင်လာပြီး လူနာခုတင်ပေါ် အလင်းလဲ့လဲ့ ဝေဖြာကျနေလေရဲ့။

လူနာခန်းထဲမှာတော့ လူ နှစ်ယောက်တည်းသာပဲ ရှိနေခဲ့ပါတယ်။ သူတို့
 နှစ်ယောက်ဟာ သက်တူရွယ်တူတွေဆိုပေမယ့် ကြည့်ရမိရင်ရ သလောက်
 တော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကြား ဆယ်နှစ်လောက် အသက်ကွာခြားမှု
 ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ ထင်မှတ်ရပုံပါပဲ။ ခုတင်ပေါ် လှဲနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်
 ကတော့ဖြင့် ဟောဒီ လူ့ဘဝကြီးထဲမှာ သိပ်ပြီး ကြာကြာရှည်ရှည်
 မနေရလောက်တော့ပါဘူး ဆိုတာကလည်း တကယ့်ကို သိသာလွန်း
 နေခဲ့ပါပြီ။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားသာ စိတ်ဆန္ဒရှိခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ ဒါကို
 'သေမင်းရဲ့အရိပ်' လို့ ခင်ဗျား ပြောချင် ပြောနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ အဝါရောင်
 သမ်းနေတဲ့ သူ့ခန္ဓာကိုယ် အရေပြားတွေက သွေ့ခြောက်ရှင်ရေလို့ နဂိုနေ
 စိုပြည်မှုတွေ ပျောက်ဆုံး၊ သူ့ရဲ့ မျက်လုံးတွေ အတွင်းထဲ ပိန်နှူချိန်ဝင်၊
 အသက်ပဲ့ပဲ့။

ခုတင်နံ့ဘေးက ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်
 ကတော့ဖြင့် လူနာမိန်းမနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီး ပြောရရင် တကယ့်ကို ဆန့်ကျင်
 ဘက်ပါပဲ။ သူက သိပ်လှတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ သူ ဝတ်စားထားတဲ့
 လှပကြော့ရှင်းလှတဲ့ အကောင်းစားဝတ်စုံတလည်း ဆေးရုံလူနာခန်းနဲ့
 နည်းနည်းကလေးမှ မလိုက်ဖက်ပါဘူး။ အရောင်တဖျပ်ဖျပ် ထွက်နေတဲ့
 သူ့ လက်ချောင်းက ပတ္တမြားလက်စွပ်ရယ်။ သူ့လည်တိုင် ရင်ညွန့်ပေါ်က
 ပုလဲလည်ဆွဲရယ်။ အဲဒါတွေကို သူက တကယ့်ကို သက်သေသင့်သက်သာ
 သဘာဝကျကျကလေး ဆင်ယင်ဝတ်စားထားခဲ့တာပါ။ ဒါတွေဟာ သူ
 ကိုယ်တိုင်ရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့တယ်လို့တောင် ထင်မှတ်နေပါ
 သေးရဲ့။ သူဟာ ပြည့်စုံကြွယ်ဝသူ မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာကို ထင်ရှား
 သည်ထက် ထင်ရှားအောင် သက်သေထူနေခဲ့သလိုပါပဲ။

'ငါတို့... ငါတို့နှစ်ယောက်ဟာ အမြဲပဲ သူငယ်ချင်းကောင်းတွေ
 ဖြစ်ခဲ့ကြတာပဲနော်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လားဟင်'

လူနာမိန်းမရဲ့ စကားသံက လေသံတိုးတိုးလေးထက် နည်းနည်းမှ
 မပိုနိုင်တော့ဘူး။ နံ့ဘေး ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်နေတဲ့ မိန်းမအဖို့တော့

သူ့ကိုယ်ကို ရှေ့ကို ညွတ်တိုင်းထားပြီး အဲဒီပြောစကားလေးကို ကြားလိုက်ရအောင်လို့ နားစိုက်ထောင်နေရတယ်။ ပြောသမျှ စကား အကုန်လုံးကိုတော့ သူ မကြားရဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဟိုတစ်ဖက်သား ဘာပြောချင်နေတယ် ဆိုတာကို မှန်းဆလို့ ရနိုင်လောက်ရုံတော့ သူ ကြားပါတယ်။

‘အေးပါတယ်.. ဟုတ်ပါတယ်။ ငါတို့က အမြဲတမ်း သူငယ်ချင်း ကောင်းတွေပါ..’

သူက အဲဒီစကားကို ခပ်ကျယ်ကျယ်လေး ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ခပ်သွက်သွက်လေး ခေါင်းပြန်ညိတ်ပြနေမိတယ်။ ဟိုတစ်ဖက် သား ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ကြားသွားရအောင်လို့ပါ။

‘ငါ အရမ်းဝမ်းသာတာပဲဟယ်’

လူနာမိန်းမက သူ့ သူငယ်ချင်းရဲ့ လက်ကို စမ်းပြီး ရမ်းပြီး တရွေ့ရွေ့ လှမ်းကိုင်တယ်။ ပြီးတော့ ဖျစ်ညစ်ပြီး ဆုပ်ကိုင်ထားဖို့ ကြိုးစားရှာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက သိပ်ကို နှမ်းနယ်လွန်းနေခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ သူ့ဟာ သူ့ သူငယ်ချင်းရဲ့ လက်ချောင်းကလေးတွေကို ထိရုံလေးထိထားရုံလောက်သာ တတ်နိုင်ပါတော့တယ်။

‘သနားဖို့ကောင်းလိုက်တာ ယူကိုရယ်..’

ခုတင်နဲ့ဘေး ကပ်ထိုင်နေတဲ့ မိန်းမရဲ့ ပါးစပ်ပေါက်ကနေ တီးတိုး မြည်တမ်းသံ ပြုတ်ကျလာလေရဲ့။ သူ့ သူငယ်ချင်းရဲ့ လက်ချောင်းလေး တွေကို ပြန်ပြီးတော့ ဆုပ်ဆုပ်ထွေးထွေး ဖျစ်ညစ်ထားမိတယ်။ နေဝင် သွားပြီး အခန်းလေးထဲ ချက်ချင်းပဲ မှောင်ကျလာတော့တယ်။

(၂)

‘ငါတော့ ချစ်သူတွေနေပြီ’ လို့ ယူကိုက ပြောလိုက်တယ်။

မိကီက ‘ဟဲ့.. နင် ဘာပြောလိုက်တယ်..’

‘ငါတော့ ရေရေလည်လည် မိတဲ့ ဘဲတစ်ပွေ တွေ့ထားပြီလို့ ပြောနေတာ’

တယ်လီဖုန်းကတစ်ဆင့် ကြားရတဲ့ ယူကိုရဲ့ စကားသံကို နားထောင်ရင်း မိကီက သူ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူရဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံကို သူ့စိတ်အာရုံထဲ ဖမ်းယူပုံဖော်ကြည့်နေမိတယ်။

‘အိုး.. ထိတ်စရာ လန့်စရာပါပဲလား’

တကယ် မခံစားရပေမယ့် စိတ်ဝင်စားမှုအပြည့်နဲ့ သူ စကား ပြန်ပြောမိတယ်။

‘သတိထားမိသွားတာ သိပ်မကြာသေးဘူးဆိုတာလည်း ငါ သိပါတယ်။ ပြီးတော့..’ ယူကိုက စကားဆက်ဖို့ရာ တွန့်ဆုတ်နေသလို ထင်ရတယ်။ ပြီးတော့မှ ‘ဒါကြောင့် နင်နဲ့အတူတူ ငါ စကိတ်စီး ထွက်ဖြစ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ တွေးပြီး ငါက စိတ်ပူနေတာ’

‘အိုး.. တကယ်ပဲလား’

‘ငါ.. အရမ်းကိုပဲ စိတ်မကောင်းပါဘူးဟယ်။ နင့်ကို ငါ ကတိပေးထားပြီးသား ဆိုတာကိုလည်း ငါ သိပါတယ်’

‘စိတ်ပူမနေစမ်းပါနဲ့ အခြားသူတွေ အများကြီး မှီနေသေးတဲ့ဥစ္စာ’

‘မိကီ၊ ငါ တကယ်ကို စိတ်မကောင်းပါဘူးဟာ’

‘ရတယ်၊ ဒီကိစ္စ ခေါက်ထားလိုက်၊ ဒါနဲ့.. နင် အဲဒီလူနဲ့ တစ်နေရာရာ သွားမလို့ပေါ့နော်၊ ဟုတ်လား’

‘အေး..’

‘ကောင်းပါတယ်၊ နင် ပျော်ရွှင်ပါစေလို့ ငါ မျှော်လင့်ပါတယ်’

‘ကျေးဇူး နှင့် ပျော်ရွှင်ပါစေလို့ ငါကလည်း မျှော်လင့်ပါတယ်’

‘တူတူပဲပေါ့ဟာ’

‘ကောင်းပြီလေ.. နှင့် တအားကြီး မသောက်ဖြစ်အောင်လို့ တော့ သတိလေးထားဦးနော်၊ သိရဲ့လား..’

‘အေးပါ၊ အေးပါ.. ဒီတစ်ခါဆိုရင်တော့ ငါ့ကို ပြုစုဖို့ရာ ငါ့အနားမှာ နှင့် မှီမနေနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား’

‘နောက်မှ တွေ့ကြစို့နော်’

'ဘိုင်...'

မိကီက ဖုန်းခွက်ကို အသာပြန်ချထားလိုက်ပြီး အိပ်ခန်းထဲ တန်းဝင်သွားခဲ့တယ်။ အခန်းထဲရောက်တော့ သူ့အဖေ့ရဲ့ ဘရန်ဒီ ပုလင်းကို ယူမော့သောက်ချပစ်လိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ငြိမ်သက် သွားအောင်လို့ ကြိုးစားရပါတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ အေးဆေးသွားအောင် လုပ်ဖို့ရာ သူ့ကို အကူအညီပေးမယ့် တစ်စုံတစ်ခု လိုအပ်တယ်လေ။

သူ့ရာ ယူကိုပါ နှစ်ယောက်စလုံး အသက် နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်စီ ရှိကြပါပြီ။ မူလတန်းကတည်းကစလို့ နှစ်ယောက်လုံး တစ်ကျောင်းတည်း တစ်ခန်းတည်း အတူတူ တက်လာခဲ့ကြတာပါ။ နှစ်ယောက်လုံးရဲ့ အဖေ တွေကလည်း ဆရာဝန်တွေချည်းပဲ။ ပြီးတော့ အဲဒီ အဖေနှစ်ယောက်စလုံး ကလည်း ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်နေခဲ့ကြပြန်တာဆိုတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်ဟာ သူတို့ဘဝရဲ့ အချိန်တွေ အတော်များများမှာ နှစ်ယောက် သား အတူတူ နီးနီးစပ်စပ်ယှဉ်တွဲလို့ ရှိနေနိုင်ခဲ့ကြပါတယ်။ သူတို့က သူငယ်ချင်းတွေဆိုတာထက် သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်နဲ့ ပိုတူနေခဲ့ကြလေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး ကတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လုံးဝညီညီ ခြားနားခဲ့ပါတယ်။

မိကီက အများကြီး ပိုပြီး ပြင်းပြထက်သန်တဲ့ စိတ်နေစိတ်ထား ဖွဲ့စည်းမှုမျိုး ရှိတယ်။ ယူကိုကတော့ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ် အေးအေးနွဲ့နွဲ့ လေး ပြီးတော့ မိကီက သူ့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ ဖြစ်မြောက် အောင်မြင်ဖို့ အတွက်ဆိုရင် သူ့ရဲ့ သူငယ်ချင်းကို အသုံးချဖို့ရာ ရင်းလိုက်ဖို့ရာ ဝန်လေး တတ်သူတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ခဲ့ဘူး။ တကယ်တော့ သူတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှုသက်တမ်း အဲ့သည်လောက်ထိ ရှည်ရှည်ကြာကြာ ခိုင်မြဲနေခဲ့တယ် ဆိုတာကလည်း မိကီကိုယ်တိုင်က အဲ့သည်လိုပဲ လိုလားနေခဲ့၊ ဖြစ်နေစေချင်ခဲ့လို့သာပါ။ ဘယ်နေရာကို သွားကြမယ်၊ ဘာလုပ်ကြမယ် အားလုံး အားလုံးဟာ မိကီ ဆုံးဖြတ်သမျှ သာ အတည်ဖြစ်ခဲ့တာ ချည်းပါပဲ။ ယူကိုတစ်ယောက်ကတော့

နောက်လိုက် သက်သက်မျှသာ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုအနေအထားလေးကို သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက ကျေနပ်ကျေနပ် နှစ်သက် လက်ခံနေခဲ့ကြ တာပါပဲလို့ ထင်မှတ်ရပါတယ်။

သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကလည်း မြောင့်မြောင့်ကို ဆန့်ဆန့်ကျင်ကျင် ကွဲလွဲနေပြန်တယ်။ မိကီရဲ့ တက်ကြွပြီး ပေါက်ကွဲ လွယ်တဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားက သူ့ကို သာမန်ထက်ပိုပြီး မြင်းချက်မမို့ ထူးထူးကဲကဲ လှပသူတစ်ယောက်လို့ ထင်မြင်ရလောက်အောင် ပြုလုပ် ဖေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ယူကိုကတော့ ဆွဲဆောင်မှုမရှိသူ့ရယ်လို့ အတိအကျ မဟုတ်ပေမယ့်လည်း မိကီလို တောက်တောက်ပပ ပြုံးပျိုး ပြက်ပြက် မဖြစ်ခဲ့တာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ယူကို ဝတ်စားတတ်တဲ့ အဝတ်အထည်တွေကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ ဘယ်တော့မဆို အမြဲတမ်း သပ်ခွင်းခွင်း သပ်ရင်ရင် အရောင်တွေချည်းပဲ မဟုတ်လား။ မိကီနဲ့တော့ဖြင့် နည်းနည်းကလေးမှ မတူပါ။ အဲဒါကြောင့်မို့ သူတို့နှစ်ယောက် အတူတူ ယှဉ်တွဲလျက် ရှိနေခဲ့သမျှ အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်းမှာ ယူကိုဟာ မိကီရဲ့ ပုံပုံစားစား သာလွန် ထင်ရှားမှုကို ပေါ်လွင်သည်ထက် ပေါ်လွင်လာစေ အောင်လို့ ဖြည့်ဆည်းပေးနေခဲ့ရသူ တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

သောက်ချလိုက်တဲ့ ဘရန်ဒီက သူတန်ခိုးသူ ပြည်းပြည်းချင်း ပြုလာတဲ့အခါမှာတော့ မိကီဟာ ယူကိုအပေါ် ဒေါသတွေ စိမ့်စိမ့် ထွက်နေမိတော့တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် အတူတူ စက်တိမ်းသွားကြဖို့ ပြောထားခဲ့ကြပြီးသားပဲ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့မှ ယူကိုက အဲဒါကို တမင်ဖျက်ချပစ်လိုက်တာ မဟုတ်လား။ တကယ်လို့ စက်တိမ်းခန်းကို သူတို့နှစ်ယောက် အတူတူ ရောက်သွားခဲ့ကြမယ်ဆိုရင်လည်း ခဏ ကလေးနဲ့ မိကီအနားမှာ ယောက်ျားလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည် အုံခဲ့ သွားတော့တာပဲမို့ တကယ်တမ်း သူ့မှာ ယူကိုအတွက် ဘာမှ အချိန် ပေးနိုင်တော့တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့။

မိကီက ဖန်ခွက်ကို ပြန်ချ၊ နံပါတ်တစ်ခုကို ကောက်လှည့်တယ်။ 'ဟေး... အာကီကာဝါလား... ငါ့ပါ။ မိကီပါ'

အာကီကာဝါဟာ မိကိုကို မြတ်နိုးသူ အများကြီး.. အများကြီး တွေထဲက တစ်ယောက်ပါ။

'ဟေ့... နင် ယူကိုရဲ့ ငနဲကို သိလား။ နင် သိတယ်မဟုတ်လား၊ ပြောစမ်းပါ။ နင်က ယူကိုရဲ့ အစ်ကို ဝမ်းကွဲပဲဟာ...'

'အင်း... ငါစဉ်းစားလို့ရသလောက်ကတော့ အိုကာဇာကီ ဆိုတဲ့ကောင်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်'

'ဘာ... အိုကာဇာကီ၊ ဟုတ်လား'

'အေး... သူက ယူကိုအစ်ကိုရဲ့ သူငယ်ချင်းလေ။ ပြီးတော့ နင် သိလား။ အခု သူတို့နှစ်ယောက် အတူတူ လျှောက်လည်ကြဖို့တောင် ဒီတ်လုပ်ထားပြီးပြီလို့ ငါကြားတယ်'

'ဒါနဲ့များဟယ်... နင် ငါ့ကို ဘာကြောင့် လာမပြောပြရတာလဲ' မိကီက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး။

'ဟ... သူတို့က ဒီလောက်အရေးပါလိမ့်မယ်လို့မှ ငါက မထင်တာ။ ကဲ... ကဲ၊ ထားပါတော့။ ဒါဆို အခု ငါပြောပြမယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက်က နောက်အပတ်ထဲမှာ ခန့်တိုလေးတစ်ခုလောက် အတူတူ ထွက်ဖြစ်ကြလိမ့်မယ်တဲ့'

'ဘယ်လို... ဘယ်လို၊ သူတို့နှစ်ယောက်က အဲဒီ အခြေအနေ ထိတောင် ရောက်နေပြီ ဟုတ်ရဲ့လား။ ငါတော့ ဘယ်လိုမှ နားမလည် နိုင်တော့ပါဘူး။ သူတို့ ဘယ်ကို သွားကြမယ်ဆိုတာလေး တစ်ချက် လောက် ငါ့ကို စုံစမ်းပေးစမ်းပါဟယ်။ လုပ်ပေးမယ် မဟုတ်လား'

'ဘာကြောင့်...'

'အဲဒီ အိုကာဇာကီဆိုတဲ့ ငနဲကို တစ်ချက်လောက် တွေ့ချင် မြင်ချင်လို့ပါ'

'ဘာအတွက်ကြောင့် မင်းက သူ့ကို တွေ့ချင် မြင်ချင်နေရတာ လဲကွ'

'ဩ... ယူကို အတွက်ပါကွယ်။ ယူကိုက ယောက်ျားတွေ

အကြောင်း ဘာမှ သိပ်သိတာမဟုတ်ဘူးလေ။ ပြီးတော့ ဘာမဟုတ်တဲ့ အကောင်စားမျိုးတွေက ယူကိုကို အဖူးလုပ်သွားမှာကိုလည်း ငါက မခံနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့်ပါဟာ။ ဒါကြောင့် ငါက အဲဒီကောင်ကို တွေ့ဖူး မြင်ဖူးချင်တာပါ'

'ကောင်းပြီလေ။ ငါလုပ်ပေးပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်း စက်တီဇီးတော့ လာရမယ်နော်။ လာမယ် မဟုတ်လား'

'လုပ်စရာရှိတာ လုပ်စမ်းပါကွာ။ အိုကေ... ' ပြောလိုက်ပြီး ဖုန်းခွက်ကို ပြန်ချထားလိုက်တယ်။

'အံ့ဩဖို့ကောင်းလိုက်တာ...'

ဟိုတယ် ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲ ယူကို မြတ်လျှောက် ဝင်လာတဲ့ အချိန်၊ အခန်းထဲက ဆိုဖာတစ်လုံးမှာ ထိုင်လို့ သူ့ကို လက်ဝှေ့ယမ်း နှုတ်ဆက်နေတဲ့ မိကီကို မြန်းစားကြီး တွေ့လိုက်ရတော့ ယူကို တိုးတိုးလေး ညည်းမိသွားတယ်။

'မိကီ၊ နင် ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ...'

'စက်တီဇီးခန်းမှာ နင်းတွေ တအားကျနေလို့ ပိတ်လိုက်ရတယ် လေ။ အဲဒါနဲ့ပဲ ငါတို့လည်း ငါတို့ရဲ့ အစီအစဉ်တွေကို ချက်ချင်း ပြောင်းပစ်လိုက်ရတယ်။ အံ့ဩစရာပဲနော်၊ ဒီနေရာကို နင်တို့လည်း ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ငါ လုံးဝ မထင်ထားခဲ့မိဘူး'

'တကယ်ပဲလားဟင်... တိုက်ဆိုင်လိုက်တာနော်'

'တကယ်ပါဟယ်၊ တို့နှစ်ယောက်လုံး ဆဌမအာရုံ ဆိုတာမျိုး ရနေခဲ့လို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ သိလား...'

လုံးဝ အပြစ်ကင်းစင်ဟန်ဆောင်ပြီး မိကီက ပြောပါတယ်။

'ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ နင့်လူက ဘယ်မှာပါလိမ့်'

'သူ... ကားသွားထိုးနေတယ်၊ အို... အို... ဟိုမှာ... ဟိုမှာ သူ့ရောက်လာပြီ'

ခရီးသွား သားရေအိတ်ကို လက်တစ်ဖက်မှာ ဆွဲကိုင်ထားရင်း အသက် နှစ်ဆယ့်ငါး၊ နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်လောက်ရှိမယ့် ချောမော ခွဲညားတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် အခန်းထဲ ဝင်လာတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ အသိဉာဏ်ထက်မြက်တဲ့ပုံပါ။ ဆေးကျောင်းတက်နေသူ ဆရာဝန် လောင်း တစ်ယောက်လို့ ယူကုန် သူတို့ကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တယ်။

'နင်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ကိစ္စတွေထဲ ငါ ဘာမှ ဝင်မရွံ့ပါဘူးနော်' မိကီက လှပတဲ့ အပြုံးလေးတစ်ပွင့်နဲ့အတူ ပြောပါတယ်။

'အဲသလိုမဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ ငါတို့က တစ်ယောက် တစ်ခန်းစီပါ သက်သတ်စီ တည်းကြမှာပါ'

စိတ် ကသိကအောက် ဖြစ်သွားတာကို ဖုံးကွယ်ဖို့ တစ်ချက် နှစ်ချက် ရယ်လိုက်ရင်း ယူကုန်က ပြန်ပြောတယ်။

'အို... တကယ်ပဲလားဟင်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာတွေ ဖြစ်လာဦးမလဲ ဆိုတာ ဘယ်သူက ပြောနိုင်မှာမို့လဲ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ကောင်းပြီ လေ။ အခြားသူတွေနဲ့လည်း တွေ့ကြဦးမယ့်ဥစ္စာ၊ ဒီည ပါတီလေးတစ်ခု လောက် လုပ်ကြရအောင်လေ။ ငါ ဟိုဘယ်မှာ အခန်းငှားထားလိုက်မယ်။ ဟေ့... နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး လာရမှာနော်'

မိကီက အိုကာဇာကို အဲဒီလိုအပြော၊ အဲဒီလို အကြည့်တွေနဲ့ ဖမ်းထိန်းထားလိုက်တယ်။ အဲဒီလူ မငြင်းနိုင်ခဲ့ပါဘူး။

'ကောင်းပြီလေ၊ မင်းက ဒီလောက် ချည်ပြီးတုပ်ပြီး ပြောနေမှ တော့...'

အဲဒီလူက စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေတဲ့ အပြုံးနဲ့ စကားစ ပြောပါတယ်။ အဲဒီအချိန် ခဏကလေးမှာပဲ မိကီဟာ သူတော့ အဲဒီ လူတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ကြွေဆင်းသွားခဲ့ရပြီဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူ သိလိုက်ရတော့တယ်။ ယူကုန်နဲ့ ရည်စားကို မိကီကြည့်ရသလောက် ကတော့ အရှက်အကြောက် ကြီးမယ့်ပုံပါ။ ဒါပေမဲ့ သိပ်ကြီး အခိုင်းထည် သက်သက်၊ အဖြူထည် သက်သက် ယောက်ျားတစ်ယောက်တော့လည်း

ဟုတ်ဟန်မတူပါဘူးလို့ မိကီက တွေးပါတယ်။ ခရီးလွန်အောင် သွားကြဖို့ အထိလည်း သူ မရည်ရွယ်ခဲ့ပါဘူး။ မိကီကိုယ်တိုင်လည်း အဲဒီအတွက် အဆင်သင့် မဖြစ်ခဲ့သေးပါဘူး။

သန်းခေါင်ယံချဉ်းနေပြီ။ ပါတီပွဲက မပြီးသေးဘူး။ အရက် သိပ်မသောက် တတ်သေးတဲ့ ယူကုန်တစ်ယောက်တော့ သူ့အခန်းသူ စောစောစီးစီး ပြန်တက်သွားခဲ့ပြီ။ မိကီကတော့ သူတို့ရဲ့ တခြား... တခြားသော သူငယ်ချင်းများအားလုံးကို ခေါက်ထားလိုက်ပြီး အိုကာဇာကိုနဲ့သာ တစ်ချိန်လုံး ရောနေခဲ့တော့တာပါ။ ဒါက တစိတ်တစ်ပိုင်းအားဖြင့် အရက် နည်းနည်း မူးနေခဲ့တာကြောင့်ဖြစ်ပြီး တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းအား ဖြင့်ကတော့ ယူကုန်အပေါ် မနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်နေခဲ့တာကြောင့်ဆိုတာ ဘာမှ သံသယဖြစ်စရာ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ညဟာ တဖြည်းဖြည်း ရင့်အို လာတာနဲ့အမျှ သူဟာ အိုကာဇာကို အပေါ်မှာ မတွန်းမလှန်နိုင် ယိမ်းယိုင် ပြိုကျနေခဲ့ပြီဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်သိနေခဲ့တော့တာပါ။

အခန်းထဲ ပြန်ရောက်လို့ အိပ်ရာပေါ် လှဲချနေလိုက်ပေမယ့်လည်း သူ အိပ်လို့ မရနိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒီအချိန် ယူကုန် အိုကာဇာကိုတို့ နှစ်ယောက် အကြား ဘာတွေ... ဘာတွေများ ဖြစ်ပျက်နေမှာပါလိမ့်။ စိုးစိုးရိမ်ရိမ် တွေးတောနေမိရင်း သူ အိပ်လို့မရဘူး။ ယူကုန်ဘဝ တစ်လျှောက်မှာ အဲဒါမျိုး တစ်ခါမှ မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူးဆိုတာကိုလည်း သူက သိသိကြီးနဲ့ သူ့အတွေ့တွေကို သူ မထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့လေဘူး။ မနာလို ဝန်တိုစိတ်က ငေါက်ခနဲ ခေါင်းထောင်ထလာတယ်။ ဆိုကြပါစို့။ အိုကာဇာကိုက ယူကုန်အခန်းကို ကူးသွားပြီး ယူကုန် တစ်ယောက် ဘယ်လိုများနေသေးလဲ သွားကြည့်တယ် ဆိုကြပါစို့။ ဝိုင်တွေအများကြီး သောက်ချစ်လိုက် ပြီးတဲ့နောက် ယူကုန်တစ်ယောက် နေလို့မှ ကောင်းပါရဲ့လား၊ စိတ်ပူပြီး သွားကြည့်နေမယ်ဆိုပါစို့။

သူ မခံစားနိုင်ပါဘူး။ လှဲနေရာကနေ ဝုန်းခနဲ ထ ရပ်မိတယ်။

ညဝတ်အင်္ကျီပါးပါးလေး ဝတ်ထားလျက်နဲ့ပဲ အခန်း အပြင်ဘက် ကော်ရစ်ဒါတစ်လျှောက် တိတ်တိတ်လေး တိုးထွက်လာနေမိတော့တယ်။ အိုကာဇာကီရဲ့အခန်း ဘယ်နေရာမှာ ဆိုတာကိုလည်း သူ သိထားပါတယ်။ အဲဒီ လူက သူ့အခန်းနံပါတ်ကို နောက်ဘိတ်ဆုံးကျမှ ယူသွားခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ဖြစ်ရပ်က... အဲဒီလူအခန်းနဲ့ ယူကီအခန်းက အထပ်ချင်း မတူနိုင်ဘူး ဖြစ်နေခဲ့တာလေး။ ကံကြမ္မာရဲ့ လှည့်ကွက် တစ်ခုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူရဲ့အခန်းက မိကီအခန်းနဲ့ကျတော့ တစ်ထပ်တည်း အတူတူ။

ဒီးရောင်ပျံပျံ ချိုင်းနေတဲ့ ကော်ရစ်ဒါတစ်လျှောက် မိကီ တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာခဲ့တယ်။ အခန်းတချို့ရှေ့ ဖြတ် အလျှောက်မှာ မောင်နံနစ်ဖော် ချစ်တင်းနှောနေကြတဲ့အသံ သဲ့သဲ့ ကြားရပြီး သူ့ သွေးခုန်နှုန်းတွေ မြန်ဆန်လာခဲ့ပါတော့တယ်။ သူ... တကယ်ပဲ ဒါမျိုး လုပ်သင့်ပါရဲ့လား။ တကယ်လို့ သူ ဒါကို ရှေ့ဆက်တိုးမယ်ဆိုရင် ဘယ်သောအခါမှ နောက်ပြန်လှည့်လို့ ရုခိမ့်မယ် မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့... ဒါပေမဲ့ပေါ့လေ။ ဒီလို အခါအခွင့် မျိုးကလည်း နောက်တစ်ခါ ထပ်ရရှိဆိုတာ လွယ်တာမှ မဟုတ်တာ။ အဲဒီအချိန်မှာ သူဟာ အဲဒီလူရဲ့ အခန်းရှေ့မှာ တိတ်တိတ်ကလေး ခြေစုံရပ်နေခဲ့မိပါပြီ။ ယူကီနဲ့ ပတ်သက်သမျှ အရာရာ အားလုံးကို သူမေ့သွားတယ်။ သူ စိတ်ထဲ မှီနေခဲ့သမျှ တစ်ခုတည်းသောအရာက သူရယ်။ အဲဒီ လူတစ်ယောက်ရယ်။ ဒါပဲ ဒါပဲ ရှိတယ်။ သူ့နားကို တံခါးရွက် မှာ ကပ်ထားပြီး အထဲကို နားစွင့်မိတယ်။ ဘာအသံမှ မကြားရချေဘူး။ တိတ်ဆိတ်... တိတ်ဆိတ်... တိတ်ဆိတ်လို့။ လက်တစ်ဖက်ကို လေထဲ မြှောက်ယူလိုက်ပြီး အခန်းတံခါးကို အုပ်အုပ်တိုးတိုးလေး ခေါက်လိုက် တယ်။

နောက်တစ်နေ့ မနက် နံနက်စောစောစော စားဖို့ ဆင်းလာကြတော့ ယူကီက နည်နည်း နောက်ကျနေခဲ့ပါတယ်။

‘ဆောဖီနဲ့ပဲကွယ်၊ နည်းနည်း အိပ်ပျော်သွားတယ်’
မိကီနဲ့ အိုကာဇာကီတို့နှစ်ယောက် ထိုင်နေကြတဲ့ စားပွဲခုံဆီ လှမ်းလျှောက်လာရင်း အပြုံးလေးတစ်စုံအတူ သူက ပြောပါတယ်။
‘ညက လူစခွဲကြတော့ ဘယ်အချိန်လောက် ရှိသွားပြီလဲဟင်’
‘ဆယ့်နှစ်နာရီလောက်တော့ ရှိနေပြီ’
အေးအေးဆေးဆေးလေး လက်တန်း ပြန်ဖြေလိုက်တဲ့ ပုံစံမျိုး ဖြစ်အောင် အားထုတ်ရင်း အိုကာဇာကီက ပြောတယ်။
‘တော်သေးတာပေါ့နော်၊ ပြီးတဲ့အထိ မနေမိလို့’
ယူကီက သစ်သီးဖျော်ရည်တစ်ခွက် မှာလိုက်ပါတယ်။
‘ညက ရောက်လာကြတဲ့သူတွေ အားလုံး လူကောင်း သူကောင်း တွေချည်းပါပဲနော်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လားဟင်’
သူက အိုကာဇာကီမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောနေတယ်။
ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူကတော့ သူ့ကို မြန်မကြည့်ဘဲ မျက်လုံးချင်း မဆုံမိအောင် ရှောင်နေလေရဲ့။ မိကီက ဝင်ပြောတယ်။
‘ယူကီ... နင့်ကို ငါ ပြောစရာတစ်ခု ရှိနေလို့’
‘ဘာများပါလိမ့်’
‘ငါတို့ လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပြီ သိလား’
ယူကီက မိကီကို လုံးဝ ဗလာသက်သက်၊ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်သွားတဲ့ အကြည့်မျိုးနဲ့ ငေးငေးငူငူ ကြည့်နေမိတာ မိနစ်ပေါင်း အတော်ကြာပါတယ်။
‘ငါတို့... ဟုတ်လား။ “ငါတို့” ဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲ’
နောက်ဆုံးတော့ သူက မေးလိုက်ပါတယ်။
‘အိုကာဇာကီနဲ့ ငါပဲလေ။ မနေညက တစ်ညလုံးလုံး ငါနဲ့ သူနဲ့ အတူတူရှိနေခဲ့ကြတာ’
ဒါဟာ မိကီက သူ့ကို ရယ်စရာပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ယူကီက ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်ပါတယ်။ သူ့မျက်နှာမှာ အရောင်

မျိုးစုံ၊ ခံစားချက်မျိုးစုံ ပြေးလွှားဖြတ်သန်းသွားလေရဲ့။ အဲဒီတစ်ခဏ မှာတော့ သူ့ကြည့်ရတာ သတိလစ် မေ့မြောသွားတော့မလို ပုံမျိုးပါပဲ။ ဆတ်ခနဲ ကတုန်ကယင် ထရပ်လိုက်ပြီး အခန်းအပြင်ဘက် ပြေးထွက် သွားခဲ့ပါတော့တယ်။

‘မင်း သူ့ကို ဒီလောက်တောင် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းကြီး ဖွင့်ပြောပြလိုက်ဖို့ မကောင်းပါဘူး’

အိုကာဇာကီက ခါးခါးသီးသီး ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိကီကတော့ သူ့ခေါင်းကိုသူ ဘယ်ဘယ်ညာညာ ယမ်းခါလိုသာ နေခဲ့တော့တာပါပဲ။

‘အနှေးနဲ့အမြန်ဆိုသလို သူ သိတော့ သိရမှာပဲ မဟုတ်လား’
ထိုင်ခုံနောက်ဘက်ကို ကျောမို့ ထိုင်ချလိုက်ရင်း သူက ပြန်ပြော လိုက်ပါတယ်။

‘ကဲ... ဒါနဲ့... သူ့ကိစ္စ ခဏထားလိုက်ပါဦးလေ။ ကိုယ်တို့ကိစ္စပဲ ကိုယ်တို့ ပြောကြရအောင်။ ယူ... ကိုယ်တို့ ဖေဖေကို ကိုယ်တို့ ကိစ္စ အတွက် ဘယ်တော့လောက် လာပြောမှာလဲ ဟင်’ မိကီက ပြုံးပြုံးလေး မေးလေရဲ့။ အဲဒီနောက် မိနစ်သုံးဆယ်လောက် ကြာသွားတော့ မိကီနဲ့ အိုကာဇာကီတို့နှစ်ယောက် ဟိုတယ် စားသောက်ခန်းထဲက ပြန်ထွက် လာခဲ့ကြချိန်၊ သူ့ရဲ့ ရှိရင်းစွဲ ထုံးစံ ရက်စွဲ ချွံ့အပြုံးလေးနဲ့ စောင့်နေစွာတဲ့ ယူကို ကို သူတို့နှစ်ယောက် တွေ့ကြရပါတယ်။

‘ခုနတုန်းက ဖြစ်ခဲ့သမျှအတွက် ငါတောင်းပန်ပါတယ်။ ငါ အရမ်းအံ့ဩသွားလို့ပါ။ နင်တို့နှစ်ယောက်ကို ငါက အရင်ဆုံး အဦးဆုံး ‘ကွက်ဂရက်ကျူလိတ်’ လုပ်ပါရစေနော်။ နင်တို့နှစ်ယောက်ဟာ အရမ်းကို လိုက်ဖက်ညီတဲ့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ငါ ယုံကြည် ပါတယ်’

ယူကိုက တည်ကြည်ခိုင်မာတဲ့ လေသံနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟယ်။ ငါတို့ရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ကို နင် လာဖြစ်အောင် လာရမယ်နော်’

‘လာမှာပါ။ စိတ်ချ။ ငါ့အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် လက်ထပ်ရတော့မှာမို့ ငါ အရမ်းဝမ်းသာပါတယ်။ ဒီထက် ပိုကောင်းတာ ဆိုလို့ ဘာများ ရှိဦးမှာလဲကွယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား’

အိုကာဇာကီက မျက်နှာကို အောက်ငုံ့ချထားပြီး မဟာပထဝီ မြေကြီးကိုပဲ ထေးထေးစိုက်စိုက် ကြည့်နေလေတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မိကီ ကတော့ ဝမ်းသာအားရ ရယ်နေတယ်။

နောက် သုံးလကြာတော့ သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်လိုက် ကြတယ်။

(၃)

မိကီက ယူကိုရဲ့ အိပ်ရာပေါ်မှာ ခွေခွေလျော့လျော့လေး ငြိမ်ငြိမ် သက်သက် လဲလျောင်းလို့ ‘ယူကို... ငါ ဒီဖွင့်လိုက်ရတော့မလားဟင်’ တိုးတိုးလှမ်းမေးတယ်။

‘ကောင်းသားပဲ’ နှမ်းနှမ်းနယ်နယ် ခေါင်းညိတ်ပြနေမိရင်း ယူကိုက ပြန်ပြောပါတယ်။ မိကီက ဒီဖွင့်လိုက်တော့ အေးအေးမြမြ ဖြာကျလာတဲ့ အခန်းမီးအလင်းအောက်မှာ ယူကိုကို ကြည့်ရတာ ခါတိုင်းထက် ပိုပြီး မျော့တော့နေသလိုပါပဲ။

‘နင့်ကို ငါ ဒီနေရာမှာပဲ ထားထားရတဲ့အတွက် ငါ စိတ် မကောင်းပါဘူး’

‘နင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ကိစ္စ မရှိပါဘူးဟာ။ နင့်အတွက် ငါက တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့တာဆိုလို့ ဒီတစ်ကြိမ် ဒီတစ်ခါ ပထမဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့’

‘မှားတယ်။ ငါ့အတွက်ဆို လိုအပ်သမျှအားလုံး နင် လုပ်ပေးခဲ့ တာပါဟာ။ တကယ်လို့ အခုလည်း နင့်အတွက်သာ မဟုတ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ငါက ဘာဖြစ်လို့ လက်မထပ်ဘဲ နေရဦးမှာလဲ’

‘မှန်ပါတယ်’ မိကီက တိုးတိုးလေး ညည်းတွားနေသလိုမျိုး ပြန်ပြောပါတယ်။

'ဒါပေမဲ့ တကယ်လို့သာ နင် လက်မထပ်ဘဲ နေလိုက်မယ်ဆိုရင် ကော၊ ပိုမကောင်းဘူးလားဟင်'

'မဟုတ်သေးပါဘူး'

ယူကိုက သူ့ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက် ခါယမ်းပြီး ပြောတယ်။

'ငါ့ဘဝမှာ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းတဲ့အချိန်တွေ မရှိ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သာယာကောင်းမွန်တဲ့ အချိန်အခါတွေလည်း အများကြီး ရှိနေခဲ့ဖူးတာပဲ မဟုတ်လား'

'သူက ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲဟင်။ ငါတော့ ခုချိန်ထိ ဘာမှ မပြောတတ်သေးဘူး'

'သိပ်တော့ မဆိုလှပါဘူး။ သူလည်းပဲ သူနည်း သူ့ဟန်နဲ့သူတော့ ငါ့အပေါ် ကောင်းရာပါတယ်'

ယူကိုက ပြန်ပြောတယ်။ သူ့အသံက အားမရှိလှ ပေမယ့် နွေးထွေးညင်သာမှုနဲ့ ပြည့်လျှမ်းလို့။

(၄)

'သမီးကို ဘာတွေ လာပြောနေကြတာလဲ'

ယိုရှိုကိုက သူ့မိဘတွေကို ပြန်အော်တယ်။ အိုကာဇာကီနဲ့ မိကီတို့နှစ်ယောက်သား ပြောနေဆိုနေမိတာတွေကို ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ ရပ်ထားလိုက်ကြရတော့တယ်။

'အခုကိစ္စမှာ သမီးနဲ့ ပတ်သက်တာ ဘာတစ်ခုမှ မပါဘူး။ နားလည်လား ကဲ၊ ထ၊ သွားတော့၊ သမီး အခန်းထဲ သမီး ပြန်ဝင်နေပါ' အိုကာဇာကီက ခက်ခက်ထန်ထန် ပြောလိုက်တယ်။

'သမီးရဲ့ ဝိယာနီ သင်ခန်းစာတွေကို သမီး လေ့ကျင့်ရတော့မယ့် အချိန်ပဲမဟုတ်လား' မိကီက ဝင်ပြောတယ်။

'ကဲ . . ကဲ၊ သွား။ သမီးရဲ့ဆရာမ ရောက်မလာသေးခင် သမီးရဲ့ သင်ခန်းစာတွေ သွားပြီး လေ့ကျင့်နေပေါ့'

'အခု သမီးအသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိပြီ။ သိတယ်မဟုတ်လား' ယိုရှိုကိုက သုန်သုန်မှုန်မှုန် ပြန်ပြောတယ်။

'သမီးကို ကလေးလေးတစ်ယောက်ကို ဆက်ဆံသလိုမျိုး ဆက်ဆံ နေစရာ မလိုတော့ဘူး'

ယိုရှိုကို အခန်းထဲက ထ ထွက်သွားတယ်။ အိုကာဇာကီက သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှူသွင်းပြီး မသက်မသာ ပင့်သက်ချမိတယ်။ ယိုရှိုကိုက သူ့ခေါင်းလေးကို တံခါးပေါင်တစ်ဖက်စွန်းမှာ မှေးတင်ထားလိုက်ပြီး မေးနေပြန်တယ်။

'အန်တီယူကိုက အခု သူ့ယောက်ျားနဲ့ ကွာရှင်းတော့မလို့ဆို ဟုတ်လား'

'ယိုရှိုကို . . .'

မိကီက သူ့သမီးကို စူးစူးဝင်းဝင်း စိုက်ကြည့်တယ်။ ယိုရှိုကိုက လျှာကလေး တစ်လစ်ထုတ်ပြီး လှစ်ခနဲ ပျောက်ကွယ်သွားတော့တယ်။

'ဒီကောင်မလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာတွေ ဘယ်လို ဆက်လုပ်ရ မလဲဆိုတာတောင် ငါ မသိတော့ပါဘူး'

အိုကာဇာကီက မသက်မသာ မချိပြီး ပြုံးရင်း ပြောလိုက်တယ်။

'ယူကိုကလည်း တစ်မှောင့်၊ သူ့အတွက်လည်း ကိုယ်တို့ တော်တော်ကို စိတ်ပူပန်ရတယ်'

'ဟုတ်ပါ . . . ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စ ယူကို ကိုယ်တိုင်ကကော ဘယ်လို များ တွေးထားသလဲ မသိပါဘူး'

'သူပြောတာကတော့ တတ်နိုင်ရင် သူ မကွဲချင်ပါဘူးတဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဆာ့ချီအိုလေးက ရှိနေသေးတယ်မဟုတ်လား'

'သူတို့ မကွဲကြဘဲ ခုပုံစံအတိုင်း ဆက်ပြီး နေသွားလေလေ၊ ကလေးအတွက် ပိုပြီး ဆိုးလာလေလေပဲလို့ ကိုယ်တော့ ထင်တာပဲ'

'ကျွန်မလည်း အဲဒါပဲလို့ပဲ ပြောတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုပြောရ တာကလည်း နည်းနည်းတော့ ခွဲကျတာပေါ့။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို သွဲ့စေ့ပေးခဲ့ကြတာကလည်း ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား'

‘ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ’

အိုကာဇာကီက တဆတ်ဆတ် ခေါင်းညိုနေလေရဲ့။

သူက အခုတော့ ဖီကီအဖေဖေ့ ဆေးရုံမှာ တာဝန်ခံ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့ပါပြီ။ ဆေးရုံကလည်း သူ အလုပ်ဝင်ခါစ အချိန်ကထက် နှစ်ဆလောက် ပိုပြီး ကြီးမားလာခဲ့ပြီ။

ယူကိုက အသက်သုံးဆယ်အရွယ် ရောက်လာတဲ့အထိ တစ်ကိုယ်တည်းသာပဲ ရှိနေခဲ့လေတော့ အိုကာဇာကီနဲ့ ဖီကီတို့နှစ်ယောက်က ယူကိုကို ဟာတိုရို ဆိုသူ တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ပေးခဲ့ကြတော့တာပါပဲ။ ဟာတိုရိုက သူတို့နဲ့ သက်တူရွယ်တူပါ။ အဲဒီဆေးရုံမှာပဲ အလုပ်ဆင်းနေတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ။ သူဟာ အရည်အသွေး အစွမ်းအစ တွေ အများကြီးရှိနေတဲ့ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ တစ်နေ့မှာတော့ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ ထင်ရှားကျော်ကြားသူ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့လည်း လူတိုင်းလူတိုင်းက သူ့အပေါ် မျှော်လင့်ထားခဲ့ကြပါတယ်။ ယူကိုကတော့ လက်ထပ်ဖို့ရာ စိတ်အားထက်သန်ခြင်း လုံးဝ မရှိခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူက ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကြီးပြင်းဆန်နေတာမျိုးလည်း မရှိခဲ့တဲ့အတွက် နောက်ဆုံးတော့ ဖီကီတို့လင်မယားနှစ်ယောက် ကြီးဆွဲရာ အလိုက်သင့် ဝင် က ခဲ့ရတာပါပဲ။ သုံးနှစ်ကြာတော့ သားကလေး ဆာ့ချီအိုကို ဖွေးတယ်။ ယူကိုနဲ့ ဟာတိုရိုတို့ နှစ်ယောက်သား ကြည့်ရတာလည်း ဖျော်ဖျော်ရွှင်ရွှင် ရှိကြပုံပါပဲ’

‘ဟာတိုရိုဟာ အဲသလိုကောင်စားမျိုးလို့ ကိုယ် ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့ဖူးဘူး’ အိုကာဇာကီက ခါးသက်ရွံ့ရွံ့စွာ ပြောလိုက်တယ်။

‘အဲဒီကောင်မျိုးကို ဒီလောက်ကြာကြာ သည်းညည်းခံပြီး နေလာခဲ့တဲ့ ယူကိုကို ငါ သနားမိတယ်။ ကိုယ်တို့ ဒီကောင့်ကို မောင်းထုတ်ပစ်ရမှာပဲ’

လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလတုန်းက ယူကိုဟာ ဆေးရုံကို ရောက်လာပြီး အိုကာဇာကီကို လာတွေ့ပါတယ်။ ယူကိုက ပြောတယ်။ ဟာတိုရိုမှာ

မယားငယ်ရှိနေတယ်တဲ့။ အဲဒီ မယားငယ်ကို တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ဝယ်ပေးပြီး ထားတယ်တဲ့။ သူ စိုးရိမ်မိတာက အဲဒီတိုက်ခန်းကို ဟာတိုရို ဝယ်တုန်းက ဆေးရုံပိုက်ဆံတွေကိုများ သူ တလွဲသုံးခဲ့မိလေသလား စိတ်ပူနေလို့ပါတဲ့။ အိုကာဇာကီတစ်ယောက် အထိတ်တလန့် အံ့အားသင့်ခဲ့ရတော့တယ်။

‘ဘာကြောင့် အဲဒီအကြောင်းကို စေစောစီးစီး လာမပြောရတာလဲကွာ’

‘ဒါက ကိုယ်နေကိုယ်တာ ပြဿနာ မဟုတ်လား။ ကျွန်မ ဒီကနေ့ ဒီအကြောင်း လာပြောတာကလည်း ဆေးရုံအတွက် စိတ်ပူပန်လို့သာပါ’ ယူကိုက ပြန်ပြောတယ်။

ဟာတိုရိုဟာ ဆေးရုံပိုက်ဆံ ဒေါ်လာလေးသိန်းလောက် အလွဲသုံးစား လုပ်ထားခဲ့တယ်ဆိုတာ စစ်ဆေးတွေ့ ရှိရပြီးတဲ့ နောက်မှာတော့ သူ့ကို အလုပ်က ထုတ်ပစ်လိုက်ဖို့ ကလွဲပြီး တခြား ဘယ်လို နည်းလမ်းတစ်ခုကိုမှ ပြင်ဆင်ရွေးချယ်စရာ မရှိခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီလို မဖြစ်ခင် တစ်လလောက် အလိုကတည်းက ဟာတိုရိုဟာ သူ့ရဲ့ နေအိမ်နဲ့ ဝင်းခြံကို ကြိုပြီး ပေါင်ထားခဲ့တာပါ။ သူ့ကို အလုပ်က ထုတ်ပယ်ပစ်လိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ သူဟာ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ ရုတ်တရက်ကြီး တိမ်းရှောင်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါတော့တယ်။ ယူကိုဟာ သားငယ်လေး ဆာ့ချီအိုကို ခေါ်ပြီး ဆွေမျိုးတွေဆီ သွားနေခဲ့ရတယ်။

‘ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ အဲဒီကောင်ကို ပြန်မတွေ့ရမချင်းတော့ ယူကိုက ကွာရှင်းပြတ်စဲမှုကို လုပ်လိမ့်ဦးမယ် မဟုတ်ဘူးနော်’

‘ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ အဲသည့်လောက်အထိ တာဝန်မဲ့နေလို့ ရသလားကွယ်’

‘အစစ်ပဲ... ယူကိုက သိပ်သနားဖို့ ကောင်းတယ်’ အိုကာဇာကီက သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ပြောမိတယ်။

'အရာရာအားလုံး အခြေတကျ ပြန်ဖြစ်သွားတဲ့အချိန်လောက် အထိပေါ့။ ယူကိုနဲ့ သူ့ရဲ့သားကလေးကို ငါတို့အိမ်မှာ ခေါ်ထားလိုက်ကြရအောင်'

'ဟုတ်တယ်၊ ဒီလိုပဲ လုပ်ကြရအောင်'

'ဒါပေမဲ့ ခက်နေတာတစ်ခုက ဟာတို့ရဲ့ ဘယ်မှာပုန်းနေသလဲ ဆိုတာ ကိုယ်လည်း မသိဘူး'

'မဟုတ်ဘူးကွ၊ အခုဆို သူက ဆင်းရဲသွားပြီ မဟုတ်လား၊ အဲသည်လို မိန်းမအမျိုးအစားတွေက ယောက်ျားတစ်ယောက် ဒီလို ဖြစ်သွားပြီဆိုရင် ပြန်လှည့်ကြည့်မှာတောင် မဟုတ်တော့ဘူး'

'ဒါလည်း ဟုတ်တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့...'

အဲဒီအချိန် အခိုက်အတန့်ကလေးမှာပဲ အိမ်ရှေ့တံခါးကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း တဘုန်းဘုန်း ထုနှက်နေတဲ့အသံကို သူတို့ ကြားလိုက်ကြရတယ်။ အိုကာဇာကီနဲ့ ဖီကီတို့နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တအံ့တဩနဲ့ လှမ်းကြည့်နေမိကြတယ်။

'ဘယ်သူလဲ မသိဘူး'

'ဖီကီရှေ့... အိုကာဇာကီရှေ့...'

အပြင်ဘက်က အသံက အထဲကို ရောက်လာတယ်။

'ဟာ... ယူကိုပါလား'

'တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲဟေ့' အိုကာဇာကီက တံခါးဆီ အပြေး အလွှား ရောက်သွားပြီး ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်တော့ ယူကိုတစ်ယောက် အခန်းထဲ အလဲလဲအပြုပြု ပုံကျလာတော့တယ်။ ရင်ခွင်ထဲမှာတော့ ဆာ့ချီအိုလေးကို ပွေ့လျက်သား။

'ဘာဖြစ်လာတာလဲ'

အိုကာဇာကီက ယူကိုကို ပွေ့ထူလိုက်တော့ ယူကိုလက်မောင်း ထဲမှာ သွေးအလိမ်းလိမ်းနဲ့ အသက်မရှိတော့သလိုမျိုး ငြိမ်သက်နေတဲ့ ဆာ့ချီအိုလေးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

'သူ့... သူ့... သူတော့ ရှားသွားပြီ။ သူက ပြောတယ်။ ငါတို့ အားလုံး အတူတူ သေလိုက်ကြရအောင်တဲ့။ ငါတော့ ဓားပြောင်နဲ့တုံး...'

'ဖီကီ... မြန်မြန်လုပ်၊ အိမ်ခန်းထဲ ရွေ့ရအောင်'

အိုကာဇာကီက ကလေးကို ရွေ့ခနဲ ကောက်ယူပွေ့ချီလိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့ ဆင်ဝင်ကို ဖြတ်လို့ ပြေးတော့တယ်။

'ယူကို... ယူကို... နင် ဘယ်လိုနေသေးလဲဟင်'

'ငါ... ငါ...'

ယူကိုဟာ ရုတ်တရက် ဖြူဖွေး ဖျော့တော့သွားခဲ့ပြီး ဆိုဖာ ထိုင်ခုံပေါ် အရပ်ကျိုးပြတ် ပုံလဲကျသွားတယ်။ ဖီကီက ယူကိုကို ကမူးရှူးထိုး ပွေ့ချီထားလိုက်ပြီး သူ့ယောက်ျားကို တအားအော်ခေါ်ပါတယ်။

'မြန်မြန်လာပါ။ ဒီမှာ... ယူကိုမှာလည်း ဒဏ်ရာတွေနဲ့'

'ဘယ်မှာ... ဘယ်နေရာမှာလဲ'

အိုကာဇာကီ အပြေးကလေး ရောက်ချလာတယ်။

'သူ ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှာ'

'ငါ နေကောင်းပါတယ်။ ဆာ့ချီအိုလေးရော၊ ဆာ့ချီအိုလေးရော' ယူကိုက မျက်လုံးတွေ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပြီး အိုကာဇာကီရဲ့လက်ကို တင်းတင်း ဖျစ်ညှစ်ရင်း ပြောတယ်။

'ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့ ယူကို... သူ ကောင်းသွားလိမ့်မယ်။ ဖီကီ၊ သွား... သွား။ ဝီရိယက ပတ်တီးစတွေ သွားယူလာခဲ့'

'ဟုတ်ကဲ့...'

'ကိုယ် ဆေးရုံကိုလည်း တယ်လီဖုန်း လှမ်းဆက်ထားပြီးပြီ။ အရေးပေါ်ကား အခုပဲ ထွက်လာနေပြီ'

ဖီကီက ပတ်တီးစတွေယူဖို့ ပြေးထွက်သွားတယ်။ ဘာအသံတွေ ပါလိမ့်လို့ သိချင်စိတ်နဲ့ အခုမှ ရောက်လာပြီး ရင်ကြည့်နေမိတဲ့ ယုံရိုကို တစ်ယောက်ကတော့ တံခါးကိုဖို့ရပ်ရင်း မှူးနောက်ဝေသီနေလေရဲ့။

'အခု... အခု... ဒီနေရာမှာ သမီး လုပ်ပေးနိုင်တာ ဘာများ ရှိသလဲဟင်' သူက သူ့အဖေကို တွန့်တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ကြောက်ရွံ့စွာ မေးနေတယ်။

'ဟုတ်ပြီ၊ သမီးက ဝင်းတံခါးဝကိုသွား။ ဆေးရုံကားရောက်လာ မှာကို သွားစောင့်နေ'

'ဟုတ်ကဲ့...'

ယိုရွိုက် အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်ကနေ အပြင်ဘက် ဖြတ်ထွက်သွား တော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ စူးစူးရှရှ တစ်ချက်အော်မြည် လိုက်ရင်း အိမ်ရှေ့ခန်းထဲ ခရောသောပါး ပြန်ပြေးဝင်လာတယ်။

'ဟဲ့... ဘာဖြစ်လာပြန်ပြီလဲ'

ယိုရွိုက်ဖျက်နာမှာ သွေးတစ်စက်မှ မရှိတော့သလိုမျိုး ဖြူဖွေး ဖျော့တော့လို့။ သူတစ်ကိုယ်လုံး ကတုန်ကယင်။ နောက်တော့မှ တစ်ခုခု စကားပြန်ပြောဖို့ရာ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းချုပ်လို့ ရသွားတယ်။

'အပြင်ဘက်မှာ သူ လဲကျနေတယ်'

အိုကာဇာကီ အိမ်အပြင်ဘက် ပြေးထွက်သွားတော့ အိမ်ရှေ့ ပန်းခြံထဲမှာ ပြုလဲကျနေတဲ့ ဟာတိုရိုကို သူ တွေ့ရတယ်။ သူ သေနေပြီ။ သူ့နံဘေးနားမှာတော့ သွေးတွေ စွန်းပေနေသေးဆဲ ဓားမြှောင် တစ်ချောင်း။

'ကြောက်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ၊ ကြောက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ...'

မိကီက တုန်တုန်ယင်ယင် ပြောနေရင်း မေ့မြောလှမတတ် တုန်လှုပ် ချောက်ချားနေမိတယ်။ ယိုရွိုက် ကို အိမ်အပေါ်ထပ်မှာ သွားတက်နေဖို့ ပြောလိုက်ပြီး ယူကိုအနား ပြန်ပြေး လာထိုင်ကာ ယူကိုလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားတယ်။

အရေးပေါ် လူနာတင်ကားက ငါးမိနစ်အတွင်း ရောက်လာခဲ့ ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆာ့ချီအိုလေးရဲ့ ဒဏ်ရာက သိပ်နက်လွန်းနေတယ်။ သူကလေးအတွက် တစ်စုံတစ်ခု ကောင်းရာမွန်ရာ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်

ပေးနိုင်ဖို့ သိပ်ကို နောက်ကျသွားခဲ့ပါပြီ။ အဲဒီညမှာပဲ သူကလေးရဲ့ ဘဝ တိုတိုကလေးဟာ အဆိုသတ်သွားခဲ့ပါတော့တယ်။

ကိစ္စဝိစ္စတွေ အပြီးသတ်သွားတော့ ယူကိုဟာ မိကီနဲ့ အိုကာဇာကီတို့နဲ့ အတူတူ လာနေပါတယ်။ သူ့ရဲ့ မိဘနှစ်ပါးနဲ့အတူ သူ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်း သော အစ်ကိုတို့ဟာလည်း ဆုံးပါးသွားခဲ့ကြပြီးပြီ မဟုတ်လား။ သူ့မှာ ဘယ်တစ်နေရာမှာမှ သွားခိုနေစရာ မရှိခဲ့ပါဘူး။

'နင် ဘယ်လိုနေသေးလဲဟင်'

ပန်းခြံထိုင်ခုံပေါ်မှာ နေဆာလှူရင်း မှေးငိုက်နေတဲ့ ယူကိုဆီ လှမ်းလျှောက်သွားနေရင်း မိကီက မေးတယ်။

'အများကြီး သက်သာပါတယ်၊ ကျေးဇူးပဲကွယ်'

'နင်ကြည့်ရတာ ဒီကနေ အများကြီး နေကောင်းလာတဲ့ ပုံပဲ'

'ကောင်းပါတယ်။ အသက်ရှင်နေရသေးတာလည်း ကောင်းတာပဲ။

အခုလို ဒီနေရာလေးမှာ နေပူဆာလှူရင်း ထိုင်နေရတာလည်း ကောင်းတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါ မသိနိုင်သေးတာတစ်ခုက ငါဟာ အခုလို နေကောင်းထိုင်သာ ရှိနေဖို့ရာ တကယ်ကော ထိုက်တန်ပါရဲ့လား ဆိုတာရယ်၊ ပြီးတော့... ဘယ်အချိန်လောက်ကျရင် ငါ...'

'ဟဲ့... ယူကို၊ ပေါက်တတ်ကရတွေ လျှောက်ပြောမနေပါနဲ့ကွာ'

'ငါပြောနေတာ အမှန်ပါ။ ငါ့ယောက်ျားရော၊ ငါ့သားကလေးရော နှစ်ယောက်စလုံး သေသွားခဲ့ကြပြီလေဟာ'

'နင် အဲဒီအကြောင်းတွေ ဘာမှ ထပ်တွေးမနေနဲ့တော့' မိကီက သူ့လက်ကို ယူကိုပန်းပေါ် လှမ်းတင်ထားလိုက်ရင်း ပြောတယ်။

'ငါ့ယောက်ျားကို ငါကိုယ်တိုင် သက်ပစ်လိုက်တာ မိကီ၊ နင် သိလား'

'ယူကို...'

'သူက ဆာ့ချီအိုလေးကို ဓားနဲ့ထိုးလိုက်တော့ ငါက သူ့ဆီက

စားပြောင်ကို အတင်းပြန်လှယူထားလိုက်တာ။ သူက ငါ့ဆီက ပြန်လာလှ သေးတယ်။ အဲ... ပြီးတော့၊ ငါ သူ့ကို အဲဒီခါးပြောင်နဲ့ တစ်ခါတည်း ထိုးစိုက်ပစ်လိုက်တာပဲ’

‘ငါ နားမလည်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအတွက်နဲ့တော့ နင့်ကို ဘယ်သူ တစ်ယောက်ကမှ အပြစ်တင်ကြလိမ့်မယ် မဟုတ်ပါဘူး’

‘ငါ အဲဒီအကြောင်း ခဲတွေကို မပြောပြခဲ့ဘူး။ နင်တို့ကိုလည်း ငါ ဘာမှ ဒုက္ခ မပေးချင်ပါဘူး။ ဆေးရုံကိုလည်း ဒီထက်ပိုပြီး မထိခိုက်စေ ချင်တော့ဘူးလေ’

‘နင်က ငါတို့အတွက် ဒုက္ခမဟုတ်ပါဘူး’

‘အခုတော့ ငါလည်း တော်တော်နေကောင်းလာပြီ။ ငါ တစ်နေ ရာရာကို ခံနိုင်လေး၊ ဘာလေး ထွက်ရရင် ကောင်းမလားလို့ တွေးနေတာ’

‘သိပ်ကောင်းတဲ့ အိုင်ဒီယာပဲ’

မိကီက ပြုံးရင်း ပြောလိုက်တယ်။

‘ငါတို့ အတူတူသွားကြရအောင်။ ဒီလိုလေ... ငါပြောတာက နင်နဲ့ငါနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း အတူတူသွားကြမယ်လို့ ပြောတာ။ တို့နှစ်ယောက် ဟိုး... ငယ်ငယ်လေးတုန်းကလိုမျိုးလေ’

‘သိပ်ပျော်စရာကောင်းမှာပဲနော်။ ဟိုး... ငယ်ငယ်လေးတုန်းက လိုမျိုး...’

‘အေးပေါ့ဟာ၊ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ရှိတဲ့ နေရာ၊ အိမ်နဲ့ ငွေတဲ့နေရာ။ သိပ်ကောင်းတာပေါ့’

သူတို့နှစ်ယောက်သား ရယ်မောလိုက်ကြတယ်။ ခဏနေတော့ ယူကိုဟာ ငှက်ဖျားတက်သလိုမျိုး ခိုက်ခိုက်... ခိုက်ခိုက် ချမ်းတုန်တက် လာတယ်။

‘နင် ဘာဖြစ်တာလဲ။ အအေးမိသွားလို့လားဟင်’

‘နည်းနည်းလေး ချမ်းစိန်မိနေပြန်တာလို့ တကယ်တော့ ငါက ဒီလို အိမ်အပြင်ဘက်နေရာမျိုးမှာ အခုလို အကြာကြီး ထိုင်နေဖို့ မကောင်း သေးဘူးနော်’

‘နင်က ဘာတစ်ခုမှ အရမ်းလုပ်လို့ မရဘူးလေ။ လာ... လာ၊ ထ။ တို့ အိမ်ထဲဝင်ကြစို့’

မိကီက ယူကိုလက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း တွဲထူပေးပါတယ်။

‘အခုနေ ခဏလောက် လှဲနေလိုက်ရရင် နင်အတွက် အကောင်း ဆုံးပဲ’

‘အေးပါ... ငါ နည်းနည်း ပင်ပန်းသွားလို့ပါ’

အဲဒီညမှာ ယူကို အဖျား နည်းနည်း တက်ပါတယ်။ သူ့ကို အိမ်ရာ ပေါ်မှာပဲ နားနားနေနေလေး နေခိုင်းထားရတယ်။ နည်းနည်းပါးပါး အအေးမိသွားရုံလောက်ပါပဲလေ။ ဒါပေမဲ့လည်း သူ့ရဲ့ အတွင်းစိတ်ခံစားမှု အခြေအနေအရ သူက ဘယ်လိုမှ ခံနိုင်ရည်မရှိတော့ပါဘူး။ အားလုံး ကုန်ခန်းသွားပုံပါပဲ။ သူဟာ ပြန်ပြီး နာလန်ထူလာရမယ့်အစား သိသိသာသာကို ဖျော့တော့ ကြုံလို့လာတော့တယ်။

‘သူ... ဘယ်လိုနေသေးလဲဟင်’

ယူကိုကို ဝင်ကြည့်ပြီး အခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာတဲ့ သူ ယောက်ျားကို မိကီက မေးပါတယ်။

‘မကောင်းဘူး။ ကိုယ်တော့ တော်တော်ကိုပဲ စိတ်ပူမိတယ်’

အိုကာဇာကီက ခေါင်းကို ခပ်လေးလေး ယမ်းခါရင်း သောက မကင်းတဲ့ မျက်နှာနဲ့ စကားပြန်ပါတယ်။

‘ခူလောလောဆယ် ဆေးရုံတင်ထားလိုက်ရင်တော့ သူ့အတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အခုလောက် အားနည်းနေတဲ့ အခြေအနေ မျိုးမှာ သူ့ကိုယ်ကို ဘာတစ်ခုမှ တွေးပူမနေစေချင်ဘူး’

‘အခု သူက ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်’

အိုကာဇာကီက ချက်ချင်း ပြန်မဖြေဘူး။ အချိန်တော်တော် ကြာသွားတဲ့အထိ စဉ်းစားနေသေးတယ်။

‘ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့... သူ့မှာ ဘာမှ မယွင်းသေးပါဘူး။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း သူနဲ့ပတ်သက်သမျှ အရာအားလုံး ယွင်းနေခဲ့ပြီလို့ပဲ’

ပြောရတော့မယ်။ ကိုယ်ပြောချင်တာက သူက ပြန်ပြီး နေကောင်းလာဖို့ ကို စိတ်အလိုမရှိတော့ဘူး။ သူ့မှာ အသက် ဆက်ရှင်သန်နေလိုတဲ့ စိတ်ဆန္ဒ လုံးဝ ပျောက်ကွယ် ကုန်ခန်းသွားခဲ့ပြီ။ အခုလို အနေအထားမျိုး မှာတော့ သူ့ကို ကိုယ်က အမှန်ပဲ အပြစ်မဆိုချင်ရက်တော့ပါဘူး’

‘ဒါပေမဲ့... ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ဟိုလေ...’

အဲဒီအချိန် အခိုက်အတန့်မှာ မိကီဟာ သူ့ရဲ့ ကြောက်ရွံ့မှုတွေကို စကားလုံးတွေအဖြစ် အသွင်ပြောင်းလဲပေးလိုက်ဖို့ရာ မတတ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။

‘သူ သေတော့မှာလို့ အစ်ကိုက ပြောပြနေတာမျိုးတော့ မဟုတ် ပါဘူးနော်၊ နော်... အစ်ကို’

‘ငါလည်း မသိဘူး’

အိုကာဇာကီက ပြောတယ်။ ပြီးတော့ မျက်လုံးတွေကို အောက်ကို ငုံ့ချထားလိုက်တယ်။

(၅)

‘ဒါတွေအားလုံး အဲဒီအချိန်ကစလို့ အစပြုခဲ့တာပဲပေါ့။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား’

မိကီက မေးတယ်။ ယူကိုက သူ့ရဲ့ မျက်လုံးတွေကို စေ့စေ့ တင်းတင်း မှိုတ်ထားလိုက်ပြီး လဲလျောင်းနေခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့မျက်လုံး တွေကို သူ ပြန်ဖွင့်တယ်။ မိကီရဲ့မျက်နှာမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာဖွေ နေသလိုမျိုး သူ မော့ကြည့်နေတယ်။

‘အိုကာဇာကီကို နှင့်ဆီကနေ ငါ ခိုးယူမိခဲ့တဲ့အချိန်က စလို့ အရာရာအားလုံး စတင်မှားယွင်းခဲ့တော့တာပါ။ နင်သိခဲ့တယ် မဟုတ် လား။ နင်တို့ အဲဒီ ဟိုတယ်ကို ရောက်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ငါ ကြိုသိနေ ခဲ့တယ် ဆိုတာကိုလေ။ ငါ တမင်တကာ ကြံပြီး လာစောင့်နေခဲ့တယ် ဆိုတာကိုလေ’

ယူကိုက ပြုံးရုံလေး ပြုံးပါတယ်။ မိကီက ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေတဲ့ ဆေးရုံအခန်းထဲ ဟိုဟိုသည်သည် ဝေ့ဝေ့လျှောက်ကြည့်နေ မိတယ်။

တကယ်လို့ ငါက နင်ဖြစ်ခဲ့ပြီး နင်က ငါဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်တဲ့။ ရယ်စရာမကောင်းဘူးလားဟင်။ တကယ်လို့ အဲဒီအချိန်တုန်းက အဲဒီ ဟိုတယ်ကို ငါ ရောက်မလာခဲ့ဘူးဆိုရင်... အခုလို ခုတင်ပေါ်မှာ လှဲနေရတဲ့သူက ငါဖြစ်ပြီး ဟောဒီနေရာမှာ အခုလိုထိုင်နေတဲ့သူက နင်ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမှာနော်’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူးဟာ’

ယူကိုက သဲ့သဲ့တီးတီးလေး ပြန်ပြောတယ်။ အဲဒီလို ပြောနေရင်း ချောင်းကလည်း ဆိုးနေလိုက်သေးတယ်။

‘နင် ဆိုတဲ့ မိန်းမက အဲဒီလိုစကားမျိုးတွေတောင် ပြောတတ် နေပြီကိုး’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ အခုဆို ငါက ဒီအကြောင်း... ဒီအကြောင်းကိုပဲ တစ်ချိန်လုံး တွေး တွေးနေခဲ့မိတာကြောင့်မို့ပါ။ နင်က သိပ်ချစ်ဖို့ ကောင်းတယ်။ ပြီးတော့ အရမ်းကြင်နာတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာတစ်ခုမှ နှင့်အတွက် တောင်းတောင်းမွန်မွန် မှန်မှန်ကန်ကန် ဖြစ်မလာဘူး။ အဲဒီ အချိန်မှာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ပြီး ဆိုးသွမ်းပျက်စီးနေတဲ့ ငါ့လို မိန်းမမျိုး ကျတော့ ဘဝမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် အောင်အောင်မြင်မြင် ဖြတ်သန်းလို့။ ဘယ်လိုပြောရမလဲဟင်... ဘယ်လိုပြောရမလဲဆိုတော့ ငါက နှင့်ဘဝရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုဝေ့တွေကိုပါ ခိုးယူခဲ့မိသလိုမျိုး...’

‘ဒါပေမဲ့ ငါပျော်ပါတယ်ဟာ’

ယူကိုက သူ့ခေါင်းကို ခပ်ငြိန်ငြိန် ခါယမ်းရင်း ပြောလိုက်တယ်။ ‘တကယ်...’

‘တကယ်ပါ။ နှင့်အတွက်ပဲ ငါက ဝမ်းနည်းနေတာ’

မိကီတစ်ယောက် အာရုံနောက်သွားလေရဲ့။

‘နင်က ဘာကြောင့် ငါ့အတွက် ဝမ်းနည်းနေတာလဲ’ သူ မေးမိတယ်။

'ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ့အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း သေတဲ့အခါ ငါက နံဘေးမှာထိုင်ပြီး စောင့်ကြည့်နေနေနိုင်တော့လို့ပေါ့'

ပြီးတော့ ယူကိုက ဆက်ပြောပါတယ်။

'ဒါဟာ လူ့ဘဝမှာ အခက်ခဲဆုံး အလုပ်တစ်ခုပဲလို့ နင် မထင်ဘူးလားဟင်'

ခေတ္တခဏအားဖြင့် မိကီ ငြိမ်ကျသွားခဲ့တယ်။ ယူကို ပြောသွားတဲ့ စကားလုံးတွေ အပေါ်မှာ အာရုံစိုက်လို့ အဓိပ္ပာယ်ဖော်ကြည့်နေမိတယ်။ ယူကိုက သူ့မျက်လုံးတွေကို ထိုင်းမှိုင်းငိုက်မျှင်းစွာ မှေးမှိုတ်ထားလိုက်တယ်။ တစ်စုံတစ်ခုတော့ အမှားကြီး မှားနေခဲ့လေပြီလို့ မိကီက မတွေ့မိလိုက်သေးခင် အချိန်ကလေးမှာပဲပေါ့။

တိုကာဇာကီ အခန်းထဲဝင်လာတယ်။ ခေါင်းကို ယမ်းခါပြီး သူပြောတယ်။ 'ဆော ဇီပဲကွာ. . .' သူတို့နှစ်ယောက် ဆေးရုံလူနာခန်းထဲကနေ အပြင် ကော်ရစ်ဒါဘက် လျှောက်ထွက်လာခဲ့ကြရင်း သူ စကားဆက်ပြောတယ်။

'မိကီ. . . မင်း တွေ့တယ် မဟုတ်လား။ သူ့ကြည့်ရတာ သူ့ဟာနဲ့ သူတော့ အရမ်းကို ငြိမ်းချမ်းနေတော့တာပဲနော်'

'ဟုတ်တယ်နော်. . .'

မိကီက တဆတ်ဆတ် ခေါင်းညိတ်နေမိတယ်။

'သူ သိပ်ကံကောင်းပါတယ်'

'မိကီ. . . မင်း ဘာပြောလိုက်တယ်'

'အို ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး'

မိကီက အခန်းလေးထဲ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်လျှောက်ဝင်သွားခဲ့တယ်။ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး တစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန် အဖော်ခွဲနေသလိုမျိုး သူ့စိတ်ထဲ ခံစားနေရတယ်။ လူနာခုံတင်ပေါ် တည်ကြည်အေးချမ်း ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေတဲ့ ယူကိုကိုပဲ သူ ငေးကြည့်နေမိပါတယ်။ အခုတော့ ယူကိုကို ကြည့်ရတာ ဘဝရဲ့ အနှစ်သာရအားလုံး ပြည့်ဝနေပုံပါပဲ။

'တကယ်လို့ ငါသာ နင် ဖြစ်ခဲ့ပြီး နင်သာ ငါဆိုရင်. . .' သူ တိတ်တိတ်လေး တီးတိုးရေရွတ်နေမိရင်း သူ့ ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်ပေါက်တွေ ဇီကျလာနေပါတော့တယ်။

Jiro Akagawa၏ If I were you ကို ပြန်ဆိုသည်။

နေရောင်ဖြာတဲ့နေရာ

ကျွန်တော့်အသက် နှစ်ဆယ့်လေးနှစ် ငြိပါပြီ။

ဆောင်းဦးရာသီမှာပေါ့၊ ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာရှိတဲ့ ဖျော်ပွဲစားရုံ တစ်ခုမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဆုံတွေ့ရတယ်။ ဒါသည်ပင် အချစ်ရဲ့ အစပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

မိန်းကလေးက ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပဲ ခေါင်းကိုမော့လိုက်ပြီး သူမရဲ့ မျက်နှာကို ကီမိုနိုလက်ရှည်တွေနဲ့ ဖုံးကွယ်ထားလိုက်တယ်။ သူမရဲ့ အမူအရာကို သတိပြုမိလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော့် အကျင့်ဆိုးကြီးကို ထပ်ပြီး လုပ်မိပြန်ပြီလို့ ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော် စိတ် မသက်မသာဖြစ်လာပြီး နာကျင်တဲ့အသွင်အပြင်ကို ဆောင်လိုက် မိပါတယ်။

- 'ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို စိုက်ကြည့်နေမိတယ် မဟုတ်လား'
- 'ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒါ ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး' သူမအသံက နူးညံ့ပြီး စကားလုံးတွေက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ချွင်ချွင်ပျပျပါးပါး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်သက်သာရာ ရသွားပါတယ်။
- 'မင်း အနှောင့်အယှက်တော့ ဖြစ်သွားတယ် မဟုတ်လား'
- 'ဟင့်အင်း၊ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့... တကယ်ပါ၊ မဖြစ်ပါဘူး'
- သူမရဲ့ ကီမိုနိုလက်ရှည်ကြီးကို ပြန်ချထားလိုက်တယ်။ သူမရဲ့

အမူအရာက သူမကိုယ်သူမ လူမြင်ခံဖို့ရာ ဒီလိုလုပ်လိုက်ရတာကို မော်ပြနေတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အဖေ ပင်လယ်ဘက်ကို ငေးကြည့် နေလိုက်တယ်။

ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ထိုင်နေတဲ့သူကို စိုက်ကြည့်နေတတ်တဲ့ အကျင့်ဆိုးကြီးတစ်ခု ကျွန်တော့်မှာ ကာလကြာရှည်တည်းက ရှိနေခဲ့ တယ်။ ဒီအကျင့်ကို ကျွန်တော့်ဘာသာ ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်ဖို့ မကြာခဏပဲ တွေးမိခဲ့ပါတယ်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့် ပတ်ပတ်လည် မှာ ရှိနေတဲ့သူတွေရဲ့ မျက်နှာတွေကို မကြည့်ရရင် စိတ်ခုကျ ရောက်ရ ကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော် သိနေတယ်။ ကျွန်တော် ဒါကို လုပ်နေ မိတယ် ဆိုတာ သိလိုက်ရတဲ့အခါတိုင်းမှာလည်း ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ပြင်းပြင်းထန်ထန် မုန်းတီးမိတဲ့စိတ်ကို ခံစားရပါတယ်။

ကလေးဘဝမှာ ကျွန်တော့်မိဘတွေနဲ့ အိမ်ကို ဆုံးရှုံးပြီးတဲ့နောက် တခြားသူတွေနဲ့ သွားနေရတုန်းက ကျွန်တော်ဟာ တစ်ချိန်လုံး တခြား သူတွေရဲ့ မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် အမြဲ လိုက်ကြည့်နေရတာကစပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့ ဒီအကျင့်ဆိုး စတင် စွဲကပ်လာတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော် ဒီနည်း ဒီပုံစံ ဖြစ်လာခဲ့တာ ဖြစ်မှာပဲလို့ တွေးမိပါတယ်။

ဒီအကျင့် ဖြစ်လာခဲ့တာ ကျွန်တော့်ကို တခြားသူတွေက ခေါ်ထား ပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဒီအရင် ကျွန်တော့်အိမ်မှာ နေကတည်းက ဒီအကျင့် ရှိနေခဲ့တာလားဆိုတာ ခွဲခြားဖို့ ကျွန်တော် တစ်ခါက ကြိုးစားခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်ဖို့အတွက် ဘာမှ ပြန်စဉ်းစားကြည့်လို့ မရပါဘူး။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းကလေးဆီက ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေကို ခွာလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကမ်းခြေပေါ်မှာ ဆောင်းဦးပေါက် နေရောင်မျှင် တွေ ပြန့်ကျဲနေတဲ့ နေရောင်ဖြာတဲ့ နေရာကလေးတစ်နေရာကို သတိထားမိလိုက်တယ်။ ဒီ နေရောင်ဖြာတဲ့ နေရာကလေးက ကာလ

ကြာရှည် မြုပ်နှံထားတဲ့ အောက်မေ့စရာတစ်ခုကိုလည်း ပြန်သတိရ စေခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော့်မိဘတွေ ဆုံးပါးကုန်ကြပြီးတဲ့နောက် ကျေးလက်က အိမ်တစ်အိမ်မှာ ကျွန်တော်ဟာ အဘိုးနဲ့ ဆယ်နှစ်နီးပါးလောက် နေခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော့်အဘိုးက မျက်မမြင်ပါ။ သူဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ အဲဒီအခန်းထဲက နေရာကွက်ကွက်ကလေးမှာပဲ ကျောက်မီးသွေး မီးအိုး ရှည်ရှည်ကလေးတစ်ခုကို ချထားပြီး ထိုင်နေခဲ့တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ သူ့ခေါင်းကို တောင်ဘက်အရပ်ဆီ လှည့်တတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မြောက်ဘက်ဆီကိုတော့ တစ်ခါမှ မလှည့်ဖူးဘူး။

တစ်ခါမှာတော့ အဘိုးရဲ့ အရပ်မျက်နှာ တစ်ဖက်တည်းဆီကို မျက်နှာလှည့်ထားတတ်တဲ့ အကျင့်ကို ကျွန်တော် သတိထားမိလာတယ်။ ပြီး ကျွန်တော်လည်း တော်တော်ကြီးကို စိတ်ပူမိလာတော့တာပဲ။ မကြာခဏဆိုသလို ကျွန်တော်ဟာ အဘိုးရှေ့မှာ အကြာကြီးထိုင်ပြီး အဘိုးမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါလောက်များ အဘိုးဟာ မြောက်ဖက်ကို လှည့်လေမလားလို့ စဉ်းစားရင်းနဲ့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အဘိုးဟာ တောင်ဘက်တစ်ဖက်တည်းကိုပဲ ကြည့်နေပြီး ငါးမိနစ်ကို တစ်ကြိမ်ကျ လျှပ်စစ် ကစားစရာ အရပ်တစ်ရပ်လို သူ့ခေါင်းကို ညာဘက်ကို လှည့်ကြည့်နေတတ်တယ်။

ဒီအဖြစ်က ကျွန်တော့်တို့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစေတယ်။ ဒါကို ကြည့်ရတာ လျှို့ဝှက် ထူးဆန်းနေသလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ တောင်ဘက်အရပ် ဆိုတာက နေရောင်ဖြာတဲ့နေရာ၊ ကျွန်တော်စဉ်းစားမိတာက ဒီ တောင် ဘက်အရပ်ဟာ မျက်ကန်းတစ်ယောက်အဖို့ နည်းနည်း ပိုပြီး လင်းလင်း ချင်းချင်းများ ရှိနေလို့လား ဆိုတာကိုပါ။

အခုအခါမှာတော့ ကျွန်တော်ဟာ ကမ်းခြေကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော် မေ့လျော့ထားမိခဲ့တဲ့ အဲဒီ နေပြည်ဖြာတဲ့ နေရာတစ်ခုကို ပြန်လည်အမှတ်ရ တွေးတော စဉ်းစားနေမိပါတယ်။

အဲဒီရက်တွေတုန်းက ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်အဘိုးရဲ့ မျက်နှာ ကိုပဲ စိုက်ကြည့်နေခဲ့တယ်။ သူ့ကို မြောက်ဘက်အရပ်ကို မျက်နှာမူစေ ချင်တဲ့ စိတ်ဆန္ဒနဲ့ပေါ့။ သူ့မျက်လုံး ကွယ်သွားပြီးကတည်းက ကျွန်တော် သူ့ကို အမြဲလိုလို စူးစိုက်ပြီး ကြည့်နေခဲ့တယ်။

ဒီဟာကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ လူတွေရဲ့ မျက်နှာကို သေသေ ချာချာ စောင့်ကြည့်တဲ့အကျင့် စွဲစေခဲ့တယ်ဆိုတာ အခု သဘောပေါက် လာပြီ။

ဒါဆို ကျွန်တော့်အကျင့်က ကိုယ့်အိမ်မှာကိုယ် နေကတည်းက ကျွန်တော်နဲ့အတူ စွဲနေခဲ့တာပဲပေါ့။ ဒါဟာ မဟုတ်မဟပ် ကောက်ကျစ်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကနေ ဖြစ်လာတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီအကျင့်ရှိနေတဲ့ အတွက် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် သနားတဲ့စိတ်ပဲ ရှိတာကို ကျွန်တော် သံသယကင်းကင်း ခံစားရပါတယ်။ ဒီလိုတွေ့မိလိုက်တာမို့ ကျွန်တော်ဟာ ပျော်ရွှင်သွားပြီး ထတောင်ခုန်လိုက်ချင်တယ်။ အားလုံးထက် ပိုတာက ကျွန်တော့် နှလုံးသားဟာ မိန်းကလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လိပ်ပြာသန့်သန့် ရှိချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ ပြည့်လျှံနေလို့ပါ။

မိန်းကလေးက ထပ်ပြောတယ်။
'ကျွန်မ ဒါမျိုး ကြုံဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ နည်းနည်း ရှက်တတ် တုန်းပဲ'

သူမရဲ့ စကားတွေက ကျွန်တော် သူမမျက်နှာကို ပြန်ပြီး သေစိုက် ကြည့်နိုင်ပါတယ် ဆိုတာကို ဖွင့်ဆိုပြနေပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ စောစော က မကောင်းတဲ့ အမူအရာမျိုး ပြခဲ့တယ်လို့ သူမ တွေးကို တွေးနေခဲ့မှာ ပါ။

ကျွန်တော် သူ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်မျက်နှာဟာ ဝင်းထိန်သွားတယ်။ သူမမျက်နှာကတော့ ရဲတွတ်သွားပြီး ကျွန်တော့်ကို အချင်းချင်းသာ သိန်းလည်တဲ့အကြည့်နဲ့ စိုက်ကြည့်နေတယ်။ 'ကျွန်မရဲ့ မျက်နှာဟာ နေ့တွေညတွေ ကြာလာတာနဲ့အမျှ ရှင့်အတွက် ထူးခြား

နေရောင်ဖြာတဲ့နေရာ

၂၆၀

ဆန်းသစ်နေတာတွေ လျှော့ပါးသွားမှာပါ။ အဲဒီတော့ ကျွန်မ ဘာမှ စိတ်ပူမနေတော့ဘူး' လို့ ကလေးတစ်ယောက်လို ပြောတယ်။

ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်း ဆက်ဆံရေးမှာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုတစ်မျိုး ရုတ်ခြည်း ပေါင်းစပ် ပါဝင်လာတယ်လို့ လည်း ကျွန်တော် ခံစားရတယ်။ ကမ်းခြေမှာ ရွှံ့တဲ့ နေရောင်ဖြာတဲ့ နေရာကလေးဆီ ဒီမိန်းကလေးကို အမှတ်ရ အောက်မေ့မှု၊ ကျွန်တော့်အဘိုးကို အမှတ်ရ အောက်မေ့မှုတွေကို ကျွန်တော်နဲ့အတူ သယ်ဆောင်ပြီး ထွက်သွားချင်တယ်။

Yasunari Kawabata ❀ A Sunny Place တို့ ပြန်ဆိုသည်။

စန်းစန်းဦး

ခေါင်ဖိုးပေါ်က အရူး

ဇာတ်ဆောင်များ

- ကတ်စုမ္မိမ ယိုရွှိတာယို - အဖူး၊ အသက် ၂၄ နှစ်
- ကတ်စုမ္မိမ စုဂျီယို - ယိုရွှိတာယိုရဲ့ ညီ၊ အသက် ၁၇ နှစ်
(အထက်တန်းကျောင်းသား)
- ကတ်စုမ္မိမ ဂိရကီ - သူတို့ရဲ့အဖေ
- ကတ်စုမ္မိမ အိုယိုရွှိ - သူတို့ရဲ့ အမေ
- တို့စကု - အိမ်နီးချင်း
- ကိချိုဂျီ - အစေခံ ယောက်ျား၊ အသက် ၂၀ နှစ်
- သီလရှင်တစ်ပါး - အသက် ၅၀ ခန့်

နေရာ - ကုန်းတွင်းပင်လယ်ထဲက ကျွန်းငယ်တစ်ကျွန်း

အချိန် - ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်

(စင်ပေါ်မှာ ကျွန်းပေါ်က အချမ်းသာဆုံး မိသားစု ကတ်စုမ္မိမတို့ရဲ့ အိမ်နောက်ဖေးကို မြင်ဆင်ခင်းကျင်းထားတယ်။ အပိုမြင့်မြင့်နဲ့အိမ်ကြီး။

ပြီးတော့ အိမ် အတော်များများကို ဝါးစည်းမိုးဘက်မှာ တွေ့ရမယ်။ အမိုးမြင့်ကြီး နောက်ဘက်မှာ တောင်ဘက်ကျွန်းစု နေရာသီရဲ့ စိမ်းလွင် တောက်ပနေတဲ့ ကောင်းကင်ကြီးရှိမယ်။ စင်ရဲ့ လက်ဝဲဘက်မှာ နေရောင်ကြောင့် တောက်ပနေတဲ့ ပင်လယ်ကို ဦးတို့ဝါးတား တွေ့ရမယ်။ မိသားစုရဲ့ သားကြီး ဩရသ ယိုရှိတာယိုကို အမိုးမြင့်ကြီးရဲ့ အစွန်းမှာ ကားရားခွထိုင်ကာ ပင်လယ်ကို ငေးကြည့်နေတာတွေ့ရမယ်)

- ဝိစုတီ ။ (အိမ်ထဲကလမ်းပြောတယ်) ယိုရှိတော့ အမိုးပေါ်မှာ ထိုင်နေပြန်ပြီ။ အပူလျှပ်တော့မှာပဲ။ နေကလည်း ရက်ရက်စက်စက် ပူသကောကွာ (အပြင်ထွက်လာတာ) ကိချိုရီရေ... ဘယ်မှာလဲကွ... ကိချိုရီရေ။
- ကိချိုရီ ။ (စင် ညာဘက်က ထွက်လာတာ) ဟုတ်ကဲ့။ ဘာများ အလိုရှိပါသလဲ ခင်ဗျာ။
- ဝိစုတီ ။ ယိုရှိတာယိုကို အောက်ဆွဲချလိုက်စမ်း။ ဦးထုပ်ကလည်း မပါ။ နေပူကြီးထဲ အပေါ်ကို ရောက်နေရတယ်လို့ကွာ။ အပူလျှပ်တော့မှာပဲ။ ဘယ်လိုများ အပေါ်ကို ရောက်သွား ပါလိမ့်။ စပါးကျီကနေများလား။ မင်းကို အရင်နေ့က ငါပြောထားတဲ့အတိုင်း စပါးကျီအမိုး ပတ်လည်မှာ နန်းကြီးတွေ ဆူထားရဲ့လားကွ... ပေး။
- ကိချိုရီ ။ ဟုတ်ကဲ့။ သခင်ကြီးပြောတဲ့အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း ဆောင်ရွက်ပြီးကြောင်းပါ ခင်ဗျာ။
- ဝိစုတီ ။ (စင်အလယ်က တံခါးဝနားလျှောက်လာကာ အမိုးပေါ် ကြည့်ပြီး) အမိုးပေါ်မှာ မင်း ဘယ်လိုရင်ခိုင်တာလဲ။ ငါလည်း မတွေ့ရပါလား။ အုတ်ကြွပ်ပြား ပူပူကြီးပေါ် မှာမှ ထိုင်နေရတယ်လို့ကွာ။ (ဟစ်အော်ပြီး) ယိုရှိတာယို၊ မင်း ဆင်းခဲ့ရင် ကောင်းမကွ။ အဲဒီပေါ်မှာနေရင် မင်း အပူလျှပ်ပြီး သေနိုင်သကွ။

- ကိချိုရီ ။ သခင်လေးရေ ဆင်းလာပါဗျာ။ သခင်လေး ဆက်နေ နေရင် ဖျားလိမ့်မဗျ။
- ဝိစုတီ ။ ယိုရှိ မြန်မြန်ဆင်းစမ်း။ အဲဒီပေါ်မှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ဆင်းခဲ့စမ်းလို့ ငါပြောနေတယ် (ကျယ်ကျယ်လောင် လောင် အော်ကာ) ယိုရှိ... .
- ယိုရှိတာယို ။ (စိတ်ဝင်စားမှု မပြုနိုင်ဖြင့်) ဘာ... . ဘာလဲ။
- ဝိစုတီ ။ 'ဘာလဲ' မဟုတ်ဘူး။ ကောင်းကောင်းဆင်းခဲ့ စမ်း။ ဆင်းမလာရင်တော့ တုတ်စာကျွေးရတော့မှာပဲ။
- ယိုရှိတာယို ။ (အကျင့်ပျက်ကလေးတစ်ယောက်လို ကာတွယ်လိုဟန် ဖြင့်) မဆင်းဘူး။ မဆင်းချင်ဘူးဗျ။ ဒီမှာဗျာ... . အဆန်း တကြယ် အံ့စရာ၊ ကွမ်ဝိယာနတ်ဘုရားရဲ့ ယင်ဆရာ လေး တိမ်တွေထဲမှာ ကလို့။ ပန်းရောင်ဝတ်ရုံနဲ့ နတ်သမီး တစ်ပါးနဲ့လည်း ကခုန်မြူးတူးလို့။ သူတို့က လာလှည့်လို့ ခေါ်နေပြီ။ (အားရပါးရအော်ကာ) စောင့်ဦး၊ ကျွပ်လာပြီ။
- ဝိစုတီ ။ မင်း အဲသလို လျှောက်ပြောနေရင် လျှောက်တော့မှာပဲ။ အရင်တစ်ခါကလည်း ဖြစ်ပြီးပြီ။ မင်းက ကျိုးလည်း နေသေး။ အချွေးအနမ်းနဲ့ မင်း မိဘတွေကို ဘာများ သောက ထပ်ပေးဦးမှာလဲကွာ။ ဆင်းခဲ့စမ်းပါ အဖူးရဲ့။
- ကိချိုရီ ။ သခင်ကြီးခင်ဗျာ။ သိပ်လည်း ဝေါသကြီးမနေပါနဲ့။ သခင်လေးက သခင်ရဲ့ အမိန့်ကို နာခံမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ပဲမုန့်ကြော် နည်းနည်းလောက် သခင်ကြီး ယူလာခဲ့ပေးပါ လား။ အဲဒါတွေ့ရင်တော့ သူ ဆင်းလာလိမ့်မပေါ့။ သူက ပဲမုန့်ကြော် ကြိုက်တာကိုး။
- ဝိစုတီ ။ မဟုတ်သေးပါဘူးလေ။ သင်း ဆင်းလာပြီးရင်တော့ တုတ်ရွာထားတာ ပိုကောင်းလိမ့်မပေါ့။ သင်းကို ကောင်းကောင်း နှာမှာကိုတော့ မစိုးရိမ်နဲ့ဟေ့။

ခေါင်မိုးပေါ်က တမူ

၂၆၅

ကိချိုရှိ ။ ရက်စက်လွန်းပါတယ်ဗျာ။ သခင်လေးက ဘာမှ နားလည်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သခင်လေးက မကောင်းဆိုးဝါးစိညာဉ်တွေ့ရဲ့ကြံ့ခာသက်ရောက်မှုအောက်မှာ ရှိနေတာကြီးကို...။

ဝိစုကိ ။ အမိုးပေါ်မှာ ဝါးလုံးကိုင်အစောင့်တွေထားပြီး သင်းကိုအောက် ဆွဲချရမလို့ ဖြစ်နေပြီ။

ကိချိုရှိ ။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို အောက် ဆွဲမချသင့်ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူက ဟွန်ဇန်ကျောင်းတော် အမိုးပေါ်လည်း လှေကားမပါဘဲ တက်ဖူးတာကိုးဗျ။ ဒီလို အမိုးနိမ့်နိမ့်ကတော့ သူ့အတွက် ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလွယ်ဆုံးအရာပေါ့ဗျာ။ သူ့ကို ဘယ်သူမှ ရုပ်သွားအောင် လုပ်လို့မရနိုင်ဘူး။

ဝိစုကိ ။ မင်းပြောတာ မှန်ချင်လည်း မှန်မပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သေမှာကိုတော့ သူ စိုးရိမ်သားကွ။ တကယ်လို့ သူ့ကို အိမ်ထဲထားပြန်ရင်လည်း ပိုဆိုးတော့မပေါ့ကွာ။ သူက ကြောင်နေတာကွ။ ဒါပေသိ သူက နေရာမြင့်မြင့်ကြီးတွေကို တက်နေကျပဲလေ။ စုဂျီယိုကလည်း ပြောတယ်။ တကမတ်စုထက် ဝေးတဲ့နေရာက လူတွေတောင် ယိုရှိတာယို ဖူးနေမှန်း သိကြသတဲ့ကွ။

ကိချိုရှိ ။ ကျွန်းပေါ်ကလူတွေ အားလုံးက သခင်လေးဟာ မြေခွေးစိညာဉ် ပူးနေတယ်လို့ ဆိုကြသဗျ။ ကျွန်တော်တော့ မယုံပေါင်။ မြေခွေးတစ်ကောင် သစ်ပင်တက်တာ ကျွန်တော်မှ မမြင်ဖူးတာကိုး။

ဝိစုကိ ။ မင်းပြောတာ မှန်တယ်။ အကြောင်းရင်းကို ငါ သိထားပြီးသားပါကွာ။ ယိုရှိတာယိုကို မွေးတုန်းက သိပ်စေ့ကောင်းတဲ့ ရိုင်ဖယ်တစ်လက် ဝယ်ဖြစ်သကွ။ ဝယ်ပြီး

၂၆၆

မိုးခင်းသိမ်း

တော့က ကျွန်းပေါ်က မျောက်တွေကို လိုက်ပစ်တော့ တာပဲ။ ငါထင်တယ်လေ... ခုနေခါမှာ မျောက်စိညာဉ် က သင်းကိုယ်ထဲမှာ လှုပ်ရှားနေပြီ ထင်တာပဲ။

ကိချိုရှိ ။ ဝါကို ကျွန်တော်လည်း တွေးမိသဗျ။ သစ်ပင်တွေပေါ်ကို သူ ဘာလို့ ဒီလောက် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တက်နိုင်တာလဲ။ သခင်လေးက လှေကားမပါဘဲ တက်နိုင်တာဗျ။ စကုက လွဲလို့ ပေါ့လေ။ သူကတော့ တကယ် သစ်ပင်တက်သမားပေကိုး။ သူကလည်း ယိုရှိတာယိုနဲ့ ယှဉ်ချင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဝိစုကိ ။ (နာကျင်စွာရယ်လျက်)ဒါ ဟာသလုပ်စရာ မဟုတ်ဘူး။ အမြဲတမ်းခေါင်မိုးပေါ်တက်နေတတ်တဲ့ သားတစ်ယောက် ရှိနေတာဟာ ရယ်စရာကိစ္စ မဟုတ်ဘူးကွ။ (ထပ်ပြီး အော်ပြန်တယ်) ယိုရှိတာယို၊ ဆင်းခဲစမ်း၊ ယိုရှိတာယို ခေါင်မိုးပေါ်မှာများ ရှိနေလို့ကတော့ ငါအော်သမျှ ဘာကမှ ကြားမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူက သိပ်အာရုံစိုက်နေတာကလား။ ငါတော့ အိမ်ပတ်လည်က အပင်တွေအားလုံး ခုတ်ပစ်လိုက်တော့မကွာ။ ဝါမှ ဒီကောင် အပင်မတက်နိုင်တော့မှာ။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ခေါင်မိုးတော့ ငါလည်း မတတ်နိုင်ဘူးကွာ။

ကိချိုရှိ ။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်တုန်းက ဝင်ပေါက်ရွှေမှာ ငျင်ကိုပင်တစ်ပင် ရှိတာ သတိရမိသေးသဗျာ။

ဝိစုကိ ။ ဟုတ်လိုက်လေကွာ။ ဒီကျွန်းပေါ်မှာတော့ အကြီးဆုံးအပင်တစ်ပင်ပဲ။ တစ်နေ့တော့ ယိုရှိတာယိုဆိုတဲ့ ကောင်က အပင်ထိပ်အထိ ချောချောမောမော တက်သွားပါလေရာ။ မြေကြီးကနေ ပေကိုးဆယ် အသာလေး မြင့်တဲ့ အကိုင်းပေါ် တက်ထိုင်နေလေရဲ့။ အိပ်မက်

ခေါင်မိုးပေါ်က တရား

၂၆၇

- မက်နေသလိုပါဘဲကွာ။ ငါ့မိန်းမနဲ့ ငါနဲ့ဆိုတာ ဒီကောင် အသက်ရှင်လျက် ပြန်ဆင်းလာမယ်လို့ကို မမျှော်လင့် ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခဏလည်းကြာရော သူက လျှောဆင်း လာတာပဲ။ ငါတို့လည်း အံ့ဩတကြီးနဲ့ ပြောကြဆိုကြ ပေါ့ကွာ။
- ကံချိုလို့ ။ ဒါတော့ ထူးထွေတည် အံ့ရာသော် ပါပဲဗျာ။
- ဝိစုကီ ။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ငါပြောတာပေါ့။ မျောက်ဝိညာဉ်ဟာ ဒီကောင့်ထဲမှာ လှုပ်ရှားနေပါပြီလို့ (ထပ်၍အော်ခေါ်) ယိုနှို၊ ဆင်းခဲ့စမ်း။ (အသံနိမ့်လျက်) ကံချိုလို့၊ မင်းပဲ တက်သွားပြီး ခေါ်ခဲ့စမ်းပါကွာ။
- ကံချိုလို့ ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအပေါ် တစ်ယောက်ယောက် တက်သွား တာနဲ့ သခင်လေးက စိတ်တိုမှာဗျာ။
- ဝိစုကီ ။ သူ စိတ်တိုလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူးကွ။ ဒီကောင့်ကို ဆွဲသာ ချခဲ့။
- ကံချိုလို့ ။ ဟုတ်ကဲ့ပါ သခင်ကြီး။ (ကံချိုလို့ လှေကားနောက်သို့ ဝင်သွား။ အိမ်နီးချင်း တိုစကု ဝင်လာ)
- တိုစကု ။ မင်္ဂလာနေ့ပါခင်ဗျာ။
- ဝိစုကီ ။ မင်္ဂလာနေ့ပါဗျာ။ ရာသီဥတုကလည်း ကောင်းပဲ။ မနွေက ခင်ဗျားပိုက်တွေနဲ့ ဘာများ မိသလဲဗျ။
- တိုစကု ။ မရပါဘူးဗျာ။ သိပ်မရပါဘူး။ ရာသီကုန်ပြီလေ။
- ဝိစုကီ ။ သိပ်နောက်ကျသွားတာလည်း ပြစ်နိုင်တယ်။
- တိုစကု ။ (ယိုနှိုတာယိုကို မော့ကြည့်ကာ) ခင်ဗျားသားက အမိုးပေါ် တက်ပြန်ပြီလား။
- ဝိစုကီ ။ ဟုတ်ပါ့ဗျာ။ ခါတိုင်းလိုပဲလေ။ ကျွန်က မကြိုက်လှဘူးဗျာ။ ဒါပေသိ အခန်းထဲ သော့ခတ်ထားပြန်တော့လည်း

၂၆၈

မိုးခင်းသိမ်း

- ဒီကောင်က ရေခဲနဲ့ဝေးတဲ့ ငါးလိုပဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်က သင်းကို သနားမိပြန်တော့ ဒီကောင်က အပြင်ဘက်ကို ထွက်တာနဲ့ ခေါင်မိုးပေါ် တန်းတက်တော့တာပဲ။
- တိုစကု ။ သို့သော်လည်းပေါ့ဗျာ။ သူက လူတွေကို ဒုက္ခပေးတာမှ မဟုတ်တာပဲ။
- ဝိစုကီ ။ သင်းကလား... ကျွန်တို့ကို ဒုက္ခပေးပေသပေါ့။ သင်းက အမိုးပေါ်တက်ပြီး ဟိုအော် သည်အော် လုပ်တော့ ကျွန်တို့ကို အရှက်ကွဲစေသပေါ့ဗျာ။
- တိုစကု ။ ဒါပေသိ ခင်ဗျားသား အငယ်ကောင် စုဂျီယိုကတော့ ကျောင်းမှာ အမှတ်ကောင်းကောင်းရနေတာပဲ။ ဒါတော့ ခင်ဗျားအတွက် စိတ်သက်သာစရာ မဟုတ်ပေဘူးလား။
- ဝိစုကီ ။ ဟုတ်ပါရဲ့။ သူကတော့ ကျောင်းသားကောင်း တစ်ယောက် ပဗျာ။ အဲဒါတော့ ကျွန်ကို စိတ်ကျေနပ်စရာ ဖြစ်စေ သပေါ့။ တကယ်လို့ နှစ်ကောင်လုံး ဖွဲ့နေရင်တော့ ကျွန် ဘယ်လို အသက်ရှင်ရမုန်းတောင် သိမှာ မဟုတ်တော့ ပါဘူး။
- တိုစကု ။ ဒါနဲ့ စကားမစပ်ဗျာ။ ကျွန်းပေါ်ကို သီလရှင်တစ်ယောက် လာမယ် ဆိုပါလားဗျ။ ခင်ဗျားသားအတွက် သီလရှင်က ဆုတောင်းပေးရင်ကော ခင်ဗျား လက်ခံနိုင်ပါ့မလား။ ခင်ဗျားဆီလာတဲ့ အကြောင်းရင်းက အဲဒါဗျာ။
- ဝိစုကီ ။ အရင်ကလည်း ဘုရားရှိခိုးပြီး ကျွန်တို့ ကြိုးစားပါဗျာ။ ဒါပေသိ ကောင်းတာဆိုလို့ ဘာကမှ မမြစ်ခဲ့ပါဘူးဗျာ။
- တိုစကု ။ ဒီ သီလရှင်က နတ်ဘုရားကျွမ်းပီယာကို ယုံတယ် ဆိုကိုးဗျ။ ဆန်းပေဆိုတာတွေအားလုံး ဒီသီလရှင်က လုပ်သတဲ့ဗျ။ လူတွေပြောကြတာက နတ်ဘုရားက သူ့ကို လမ်းညွှန်ပေး တယ် ဆိုကိုးဗျ။ ဒါကြောင့်မို့ သာမန်ဘုန်းကြီးတွေထက်

ခေါင်မိုးပေါ်တ စာဖူး

၂၆၉

- သူ့ရဲ့ ဆုတောင်းပစ္စုနာတွေက ပိုထိရောက်တယ် ဆိုပါ ကလား။
ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဘာကြောင့် ဒီသီလရှင်နဲ့ ကြိုးစား
မကြည့်ရတာလဲ။
- ဝိစုကီ ။ တောင်းဆိုလေ၊ ကျွန်တို့ ကြိုးစားကြည့်ကြသေးတာပဲ။
ဒီသီလရှင်ကို ဘယ်လောက် ပူဇော်ရမှာတဲ့လဲ။
- တိုစကု ။ ဝေဒနာရှင်မှာ အပမိုတာတွေ မပျောက်မချင်း သူ့ကို
တစ်ပြားမှ ပေးစရာ မလိုဘူးဗျ။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားသား
မှာ အပ ကင်းသွားရင်တော့ ခင်ဗျား သဒ္ဓါသလောက်
သူ့ကို လျှို့လိုက်ပေါ့။
- ဝိစုကီ ။ စုရီးယိုကတော့ ဆုတောင်းစာတွေကို သူ မယုံဘူးလို့
ပြောသဗျ။ ဒါပေသိ သီလရှင်ကိုလျှိုး ကြိုးစားတာဟာ
အကျိုးတော့ မယုတ်တန်ကောင်းပါဘူး။
(လှေကားကို သယ်ကာ ကိချိရို ဝင်လာပြီး ခြံစည်းနိုး
နောက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားစေ)
- တိုစကု ။ သီလရှင်ကို ကျုပ် သွားပြီး ပင့်ခဲ့မယ်။ ဒီအတောအတွင်း
ခင်ဗျားသားကို အမိုးပေါ်တနေ အောက်ချထားပေတော့။
- ဝိစုကီ ။ ခင်ဗျား စိတ်ပူပန်ဖော်ရတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်သဗျ။
(တိုစကု ထွက်သွားရာကို ကြည့်ကာ ထပ်၍အော်ခေါ်)
ယိုရို လိမ္မာလိုက်တဲ့သား၊ လူလေးဇေ့ . . ဆင်းခဲ့ပါကွာ။
- ကိချိရို ။ (အဲဒီအချိန်မှာ အမိုးပေါ် ရောက်နေ) ဟုတ်ပါရဲ့၊
သခင်လေးရယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ အောက်ကို ဆင်းခဲ့ပါ။
တကယ်လို့ ကြာကြာနေရင် ညကျ သခင်လေး ဖျားတော့
မပေါ့။
- ယိုရိုတာယို ။ (ကိချိရိုနဲ့ ဝေးရာကို ရွှေ့သွားကာ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအသွင်မှ ဗုဒ္ဓ
ဘာသာဝင်တစ်ယောက်တဲ့သို့ ရှိနေတယ်) ငါ့ကို မထိနဲ့။
နတ်သမီးတွေက ငါ့ကို လက်ယပ်ခေါ်နေပြီ။ မင်း ဒီနေရာ
ကို လာစရာအကြောင်း မရှိဘူး။ မင်း ဘာလိုချင်လို့လဲ။

၂၇၀

မိုးခင်းသိမ်း

- ကိချိရို ။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ ပြောမနေပါနဲ့ဗျာ။ ကျေးဇူးပြုပြီး
တော့ အောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါ။
- ယိုရိုတာယို ။ တကယ်လို့ မင်း ငါ့ကို ထိတာနဲ့ မကောင်းဆိုဝါးတွေက
မင်းကို မျက်စည်ကျအောင် လုပ်လိမ့်မကွ။
(ယိုရိုတာယိုရဲ့ လက်မောင်းကို အမြန်ဖမ်းချုပ်ပြီးလှေကား
မှ ဆွဲခေါ်လာစဉ် ယိုရိုတာယို ကျိုးကျိုးနွံနွံ လိုက်လာ)
- ကိချိရို ။ ဘာမှ ဖုကွမပေးပါနဲ့တော့ခင်ဗျာ။ တကယ်လို့ သခင်လေး
တစ်ခုခုလုပ်ရင် လိမ့်ကျပြီး နာကျင်ကုန်တော့မှာပေါ့ဗျာ။
- ဝိစုကီ။ ။ ဂရုတစိုက်လုပ်လော့။
(စင်အလယ်သို့ ကိချိရိုနောက်မှ ယိုရိုတာယို လိုက်လာ၊
ယိုရိုတာယိုမှာ သူ ညာခြေထောက်အား ဆာတာတာ
လုပ်နေ)
- ဝိစုကီ ။ (အော်လျက်) အိုယိုရို၊ ခဏလောက် ထွက်ခဲ့စမ်းပါဦး။
- အိုယိုရို ။ (အတွင်းမှ) ဘာဖြစ်တာလဲ။
- ဝိစုကီ ။ သီလရှင်ကို အကြိုလွတ်မလို့ကွ။
- အိုယိုရို ။ (ထွက်လာကာ) လုပ်ပေးရမှာပေါ့။ အကျိုးအကြောင်း
ဘာမှလည်း ရှင် မပြောပါလား။
- ဝိစုကီ ။ ယိုရိုတာယို ပြောပြောနေတယ် မဟုတ်လား။ နတ်ဘုရား
ကွမ်ပီယာနဲ့ စကားပြောရတယ်ဆို။ ဟုတ်ပါပြီလေ။
ဒီသီလရှင်ကလည်း ကွမ်ပီယာရဲ့ ဥပသက်ပေဘဲ။ သူ့ကို
ကူညီကောင်း ကူညီနိုင်ပေမပေါ့လေ။
- ယိုရိုတာယို ။ (မသက်မသာကြည့်လျက်) အဖေ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်
ကို အောက်ဆွဲချတာလဲဗျ။ အဲဒီမှာ အရောင်ငါးမျိုးနဲ့
တိမ်တွေဗျ။ လှမှ လှ။ ကျွန်တော်ယူဖို့ရာ ဝဲလှည့်နေ
ကြတာ . . .

- ဝိစုကိ ။ ငတုံး၊ တစ်ခါတုန်းကလည်း အရောင်ငါးမျိုးတိမ်ပါ၊ မင်းပြောတာလေး။ ပြီးတော့ အမိုးပေါ်က ခုန်ချရော။ ဒါကြောင့် မင်း ထော့ကုန်ဖြစ်ရတာ မဟုတ်လား။ ဒီနေ့ပဲ နတ်ဘုရား ကွပ်ပိယာရဲ့ သီလရှင်တစ်ပါး ဒီကို လာလိမ့်မယ်။ အမိုးပေါ် ထပ်မတက်နဲ့တော့။ (တို့ကေ သီလရှင်ကို ဦးဆောင်ပြီး ဝင်လာ၊ သီလရှင်ဟာ ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက် များမယ့်ဟန်နဲ့)
- တို့စကု ။ ဒါ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ သီလရှင်ပါပဲ။
- ဝိစုကိ ။ အား... မင်္ဂလာညနေခင်းပါဗျာ။ ဆရာလေး ရောက်လာလို့ ကျုပ်တော့ ဝမ်းမြောက်လှသဗျာ။ ဒီကလေးကတော့ဗျာ မိသားစာစုံလုံးကို ကျက်သရေ တုံးစေသဗျာ။
- သီလရှင် ။ (တစ်ချက်မျှ သာမန်ကာလှုံကာ ကြည့်ကာ) သူနဲ့ ပတ်သက်လို့ ရှင်အနေနဲ့ နည်းနည်းလေးမှ မစိုးရိမ် ပါနဲ့လေး။ နတ်ဘုရားရဲ့ ကူညီမှုငါးမမှုနဲ့ သူ့ကို ချက်ချင်း ကုသပေးရမပေါ့။ (ယိုရှိတာယိုကို ကြည့်ကာ) ဒီတစ်ယောက်လား။
- ဝိစုကိ ။ ဟုတ်ပါဗျာ၊ ဒီကောင်က နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ရှိပြီဗျ။ နေရာ ခပ်မြင့်မြင့်တွေကို တက်တာပဲ တတ်သဗျာ။
- သီလရှင် ။ ဒီလိုဖြစ်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။
- ဝိစုကိ ။ မွေးကတည်းက ဆိုပါတော့ဗျာ။ ကလေးကတည်းက အမြင့်တက်ချင်နေတော့တာကိုး။ လေးငါးနှစ်သား လောက်မှာ နတ်စင်အနိမ့်လေးပေါ်ကို တက်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဘုရားစင်အမြင့်ပေါ်ကို တက်တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ စင်အမြင့်ကြီးပေါ်ကို တက်တော့တာပဲ။ အသက် ခုနှစ်နှစ်သားလောက်မှာ သစ်ပင်တွေပေါ် စ

- တက်တယ်။ ဆယ့်ငါးနှစ်သားလောက်မှာ တောင်တွေရဲ့ ထိပ်ဖျားအထိ တက်ပြီး အဲဒီမှာ တစ်နေ့လုံး နေတော့ တာပဲ။ သူ့အပြောကတော့ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ၊ နတ် ဘုရားတွေနဲ့ စကားပြောကြဆိုကိုး။ သူ့ဖြစ်နေတာကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုထင်လဲဟင်။
- သီလရှင် ။ သံသယဝင်စရာ မရှိပါဘူး။ ဒါ မြေခွေးဝိညာဉ်ကြောင့် ဖြစ်တာတွေပါ။ သူ့အတွက် ကျွန်မ ဆုတောင်းပေးပါမယ်။ (ယိုရှိတာယိုကို ကြည့်ကာ) နားထောင်စမ်း။ ကျုပ်ဟာ ကွပ်ပိယာ နတ်ဘုရားရဲ့ တမန်တော်ပဲ။ ကျုပ်ပြောနေတာ အားလုံး နတ်ဘုရားဆီက လာတာပဲဟေ့။
- ယိုရှိတာယို ။ (စိတ် မသက်မသာဖြစ်ပြီး) နတ်ဘုရားကွမ်ပိယာလို့ ခင်ဗျား ပြောလိုက်သလား။ ခင်ဗျား သူ့ကို မြင်ဖူးသလား။
- သီလရှင် ။ (သူ့အား မျက်လုံးပြုစုကြည့်ကာ) မခန့်လေးစား မပြော စမ်းနဲ့။ နတ်ဘုရားကို ဘယ်လိုမြင်ရမှာလဲ ဟဲ့။
- ယိုရှိတာယို ။ (အလွန်အမင်း ဝမ်းမြောက်စွာ) ကျွန်တော်တော့ သူ့ကို အတော်များများ တွေ့ဖူးပါ။ သူက အဘိုးကြီးဗျ။ ဝတ်ရုံ ဖြူကြီးနဲ့၊ ရွှေသရဖူကို ဆောင်းလို့၊ သူက ကျွန်တော့်ရဲ့ အကောင်းဆုံး မိတ်ဆွေဗျ။
- သီလရှင် ။ (ဦးခိုင်မာမာ ပြောနေတာကို စိတ်ပျက် အံ့အားသင့် ဟန်နဲ့ ဝိစုကိအား စကားပြော) ဒါ မြေခွေးဝိညာဉ်ပဲ။ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့။ သိပ်အစွန်းရောက်လွန်းတဲ့ အဖြစ်ပဲ။ ကျွန်မ နတ်ဘုရားကို တိုင်တည်ရပေတော့မပေါ့။ (သီလရှင်က ထူးဆန်းထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ ဆုတောင်းစာ တစ်ပုဒ်ကို ရွတ်။ ယိုရှိတာယိုက ကိချိုရီနောက်မှာကွယ်ပြီး သီလရှင်ကို ဝေးကြောင်ကြောင်ကြည့်နေ။ သီလရှင်က စိတ်လှုပ်ရှားတဲ့ဟန်နဲ့ မြေမြင်ပေါ်မှာ သတိလစ်သွား

- အဲဒီ အတောအတွင်း သူ့ရဲ့ ခြေထောက်တွေကို မြှောက် ကာ သူ့ရဲ့ ထူးဆန်းလှတဲ့အဖြစ်ကို သူ့မြန်ကြည့်သလို ကြည့်နေ)
- သီလရှင် ။ (အသံပြောင်းကာ) ကျွန်ုပ်ဟာ နတ်ဘုရား ကွမ်ပိယာ ဖြစ်တော့သကဲ့သို့ (ယိုရွှိတာယိုကလဲ့လို့ ကျွန်လူများအားလုံး ဖူးတုပ်ကာ ကြည်ညိုသမှုနဲ့ အာမေဇိုင်ပြုကြ)
- သီလရှင် ။ (တည်ကြည်ခုံညားပြီး စိတ်မကောင်းဟန်နဲ့) ဒီမိသားစုရဲ့ သားကြီးဩရသဟာ မြေခွေးဝိညာဉ်ရဲ့ ထိန်းချုပ်မှု အောက်မှာ ရောက်နေတယ်။ သူ့ကို သစ်ပင်တစ်ပင်ရဲ့ အကိုင်းမှာ ချည်ထားရမယ်။ ထင်းရှူးချောင်းတွေနဲ့ ဖီးခိုးပိုင်းလုပ်ကာ သူ့ကို သန့်စင်စေရမယ်။ တကယ်လို့ မင်းတို့ အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ ပျက်ကွက်ရင် မင်းတို့အားလုံး အပြစ်ပေးခံရလိမ့်မကွဲ့။
(သီလရှင် နောက်တစ်ကြိမ် မေ့မြောသွား၊ အံ့အားသင့်သော အာမေဇိုင်သံများ ထွက်ပေါ်)
- သီလရှင် ။ (အဲဒီနေရာမှာ မှုမေ့ သတိလစ်သွားတာကို ဘာမှမသိလေဟန်နဲ့ ထကြည့်ကာ) ဘာများ ဖြစ်ကြတာပါလိမ့်။ နတ်ဘုရား ဘာမိန့်သွားသလဲ။
- ဂိဇုကီ ။ အံ့အားသင့်စရာ တစ်ခုပါပဲဗျာ။
- သီလရှင် ။ နတ်ဘုရားက မိန့်သွားတဲ့အတိုင်း ရှင်တို့ ချက်ချင်း လုပ်ကြတော့၊ နို့မဟုတ်ရင် ရှင်တို့ အပြစ်ပေးခံရ လိမ့်မယ်။ ရှင်တို့အတွက် ကျွန်မက သတိပေးရတာပါလေ။
- ဂိဇုကီ ။ (တစ်စုံတစ်ရာကို ချီတုံချီတုံ ဖြစ်ဟန်နဲ့) ကိချိုရေ ထင်းရှူးချောင်းတွေ သွားယူစမ်းကြာ။
- အိုယိုရှို ။ မဟုတ်သေးပါဘူးရှင်၊ ဒါ သိပ်ရှူးလွန်းတာပါကလား။ နတ်ဘုရားရဲ့ အမိန့်မှ ဟုတ်ပါ့မလား။

- သီလရှင် ။ ရှင်သား မခံစားရပါဘူးလေ။ သူ့ကိုယ်ထဲက မြေခွေး ဝိညာဉ်ပဲ ခံစားရမှာပါ။ ကောင်လေးကတော့ ဘာမှ ခံစားရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မြန်မြန်လုပ်ကြပါရှင်။ (ယိုရွှိတာယိုကို ခိုက်ကြည့်ကာ) နတ်ဘုရားရဲ့ အမိန့်ကို မင်းကြားလိုက်သလား။ သူက မိန့်တယ်လေ။ မနာကွင်ခင် မှာ ဝိညာဉ်ဟာ မင်းကိုယ်ထဲက ထွက်သွားလိမ့်မယ်။
- ယိုရွှိတာယို ။ အဲဒါ ကွမ်ပိယာရဲ့ အသံမှ မဟုတ်တာဘဲ။ ခင်ဗျားလို သီလရှင်မျိုးနဲ့ သူ စကားပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး။
- သီလရှင် ။ (သရော်တော်တော်ဖြင့်) ငါကလည်း မင်းလိုမျိုးမှ တွေ့ချင်တာ၊ ခဏလေး နေကြဦး။ နတ်ဘုရားကို ဒီလိုမျိုး မပြောရဘူးလေ။ မင်းဟာ သိပ်ဆိုးတဲ့ မြေခွေးပဲ။ (ကိချိုရီ ထင်းရှူးချောင်းတစ်ပွေ့နဲ့ ဝင်လာ၊ အိုယိုရှို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်)
- သီလရှင် ။ နတ်ဘုရားကို ဦးညွတ်မလား။ အပြစ်ပေးခံမလားဟေ့။ (ဂိဇုကီနဲ့ ကိချိုရီတို့ဟာ ထင်းရှူးချောင်းတွေနဲ့ စိတ်မပါ လက်မပါ ဖီးမွေးတော့တယ်။ ပြီးတော့ ယိုရွှိတာယိုကို ဖီးပုံဆီခေါ်လာ၊ ဖီးခိုးလုံးကြီးဆီ ခေါ်လာရာမှာတော့ အတင်းရုန်းကန်နေ)
- ယိုရွှိတာယို ။ အမေရေ... ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ်မလို့လဲဗျာ။ ဒီလို လုပ်တာ ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး... ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူးဗျာ။
- သီလရှင် ။ ဒါ သူ့ ပင်ကိုသံနဲ့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုယ်ထဲက မြေခွေးက ပြောနေတာ။ မြေခွေးပဲ ခံစားရမှာပါလေ။
- အိုယိုရှို ။ ဒါပေမဲ့ ရက်စက်လွန်းလှပါသရှင်။ (ဂိဇုကီနဲ့ ကိချိုရီတို့ဟာ ယိုရွှိတာယိုရဲ့ မျက်နှာကို ဖီးခိုးလုံးထဲနှစ်ဖို့ ကြိုးစားနေကြရဲ့။ ရုတ်တရက် အိမ်ထဲက

- စုဂျီယို ခေါ်နေတဲ့အသံ ကြားရတာ မကြာခင်ပဲ သူ ရောက်လာတော့တယ်။
သူ မရောက်ခင် ဖြစ်နေတာ တွေကို ငေးကြည့်နေလေရဲ့။
- စုဂျီယို ၊ ဒီမှာ ဘာများ ဖြစ်နေကြတာလဲဗျ။ မီးခိုးပွိုင်းတွေကကော ဘာအတွက် လုပ်နေကြတာလဲ။
- ယိုရှိတာယို ၊ (မီးခိုးပွိုင်းထဲမှာ ချောင်းဆိုးက သူ့ညီကို ကယ်ထင်ရှင် အလား ငေးကြည့်နေ) အဖေနဲ့ ကိချိန်တို့ကွာ... ငါ့ကို မီးခိုးပွိုင်းထဲ ထည့်နေကြသကွ။
- စုဂျီယို ၊ (စိတ်တိုလျက်) အဖေ၊ ဘာမှ အသုံးမကျတဲ့အလုပ်ကို ဘာလို့ လုပ်နေတာလဲအဖေ။ ဒီလိုမျိုးတွေ မလုပ်ဖို့ အဖေ့ကို ကျွန်တော် ခဏခဏ ပြောသား မဟုတ်လား။
- ဂီရက် ၊ ဒါပေမဲ့ကွာ နတ်ဘုရားရဲ့ လမ်းညွှန်သမ္မန္တ အလောက် အောင် ထူးတဲ့ သီလရှင်...။
- စုဂျီယို ၊ (စကားဖြတ်ပြီး) ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာဘဲဗျ။ အဖေ လုပ်တာက ရှေးတူးပေါတော လုပ်နေတာပဲ။ အစ်ကို့မှာ ကူကယ်ရာမဲ့ ဖြစ်နေပြီ။
(သီလရှင်ကို ထိမထင်ဟန်ဖြင့်ကြည့်ကာ မီးကို ဖိသတ် ပြီး ငြိမ်းလိုက်တယ်)
- သီလရှင် ၊ နေဦး...။ ဒီမီးဟာ နတ်ဘုရားအမိန့်နဲ့ လုပ်တာနော်။ (စုဂျီယိုကတော့ ပြက်ရယ်ပြကာ နောက်ဆုံး မီးပွားကို အပြီးသတ် ငြိမ်းလိုက်တယ်)။
- ဂီရက် ၊ (သတ္တိရှိလာဟန်နဲ့) စုဂျီယိုရား၊ ငါမှ မင်းလို ပညာ မတတ် တာကွာ။ မင်း ရှိနေရင်တော့ မင်းပြောတာတွေ အမြဲ နားထောင်သားပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီမီးက နတ်ဘုရား အမိန့်တော် ရှိတဲ့အတိုင်း လုပ်တာကွာ။ မင်း မငြိမ်းပစ် သင့်ဘူးပေါ့ကွာ။

- စုဂျီယို ။ မီးခိုးပွိုင်းက အစ်ကို့ကို ကုန်င်မှာမှ မဟုတ်တာ။ တကယ်လို့ အဖေက မြေခွေးကို မောင်းထုတ်ဖို့ ပွိုင်းတိုက်မှန်းသာ သိရင် လူတွေက ရယ်ကြလိမ့်မပေါ့။ တစ်နိုင်ငံလုံးက နတ်တွေက အအေးမိ နှာဖေးတာလေးတောင် ကုပေးနိုင် တာမှ မဟုတ်တာဘဲ။ ဒီသီလရှင်က ကလိန်ပြဲပဲဗျ။ သူလိုချင်တာ ပိုက်ဆံသက်သက်ပဲ။
- ဂီရက် ။ ဒါပေသီ ဆရာဝန်တွေကမှ မင်းအစ်ကို ကို ကုမပေး နိုင်တာ။
- စုဂျီယို ။ ဆရာဝန်တွေမှ ကုမရရင် ဘယ်သူမှ ကုလို့ ရမှာ မဟုတ် ဘူး။ ကျွန်တော် အဖေ့ကို အရင်ကတည်းက ပြောဖူး သားပဲ။ အစ်ကို့မှာ ဘာခံစားချက်မှ မရှိဘူး။ တကယ်လို့ သူ ခံစားခဲ့ရရင်တောင် အဲဒီအတွက် တစ်ခုခု လုပ်ပေးဖို့ပဲ ရှိတာ။ ဒါပေမဲ့ သူ အမိုးပေါ် တက်တက်နေတာလည်း ကြာလှပေါ့။ သူပျော်တာကိုး၊ ဘယ်သူမှ သူ့လောက် ပျော်မှာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်နိုင်ငံလုံး၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးပါလေ။ နောက်ပြီး အဖေတို့ အစ်ကို့ကို ကုလို့ ရရင်ကော သူ ဘာလုပ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။
သူက ၂၄ နှစ်ရှိပြီ ဘာမှလည်း သိတာမဟုတ်ဘူး။ ကကြီး ခခွေးတောင် သိတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့မှာ လက်တွေ့ အတွေ့အကြုံ မရှိဘူး။ သူ ကုသခံပြီးရင်လည်း မြေကျိုး နေတာ သိသွားတော့မယ်။ စိတ်အဆင်းရဲဆုံး လူ တစ်ယောက်လို ရှင်သန်နေတော့မယ်။ ဒါမျိုး အဖေ တွေ့ချင်သလား။ ဒါတွေ အဖေ သိပြီးသားပါ။ အဖေက အစ်ကို့ကို ပုံမှန်ဖြစ်စေချင်လို့ ကုချင်တာကိုး။ မိုက်ရှူးရဲ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ဗျာ။ ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်လာရင်လည်း ဒုက္ခခံဖို့ ကြည့်ကာ) တိုစကု၊ ခင်ဗျား ဒီအဘွားကြီးကို ဒီခေါ်လာ တာဆိုရင်လည်း ပြန်ခေါ်သွားဖို့ ကောင်းလိမ့်မဗျ။
- သီလရှင် ။ (ဒေါသတကြီး ဆဲရေးတာ) မင်းက နတ်ဘုရားရဲ့ နှုတ်မိန့် ကို မယုံတာ ဘဲ။ မင်းတော့ အပြစ်ပေးခံရတော့မယ်။ (အရင်ကလိပဲ ဂါထာကို စ ရတ်တော့တယ်။ ပြီးတော့

ကြည့်ကာ) တိုစကု၊ ခင်ဗျား ဒီအဘွားကြီးကို ဒီခေါ်လာ တာဆိုရင်လည်း ပြန်ခေါ်သွားဖို့ ကောင်းလိမ့်မဗျ။

သီလရှင် ။ (ဒေါသတကြီး ဆဲရေးတာ) မင်းက နတ်ဘုရားရဲ့ နှုတ်မိန့်ကို မယုံတာဘဲ၊ မင်းတော့ အပြစ်ပေးခံရတော့မယ်။ (အရင်ကလိုပဲ ဝါထာကို စ ရွတ်တော့တယ်။ ပြီးတော့ မူးမယုံလဲကျ၊ ပြန်ထပြီ၊ ပြောင်းလဲသွားတဲ့ အသံနဲ့ ပြောတော့တယ်) ကျွန်ုပ်ဟာ နတ်ဘုရား ကွပ်မိယာပဲဟေ့။ ဝေဒနာရှင်ရဲ့ညီဟာ သူ့တစ်ကိုယ်ကောင်းအတွက် ပြောနေတာပါကလား။ သူ့အစ်ကို ဝေဒနာသည်ကို ကုရင် မိသားစုခိုင်ဆိုင်သမျှ သူ့ရမှာကို သိသကိုး။ ဒီနှုတ်မိန့်ကို သံသယ မဖြစ်နဲ့ဟေ့။

စုဂျီယို ။ (စိတ်လှုပ်ရှားကာ သီလရှင်ကို ထုထောင်းတော့တယ်) ဒါ လိမ်ဆင်ကြီးပဲ၊ အယုတ်တမာမကြီးရဲ့။ (သီလရှင်ကို ရိုက်ပုတ်)

သီလရှင် ။ (ပြန်ရပ်ပြီး သူမရဲ့ မူလအသံကို ပြန်ပြောင်းပြောကာ) မင်း ငါ့ကို နာအောင်လုပ်တယ်။ ငရိုင်းရဲ့။

စုဂျီယို ။ ကလိန်မြဲမကြီး... လူလိမ်မကြီး။
တိုစကု ။ (သူတို့ကြားသို့ဝင်ကာ) နေပါဦး လူလေးရယ်၊ သွေးရှူး သွေးတန်း မလုပ်စမ်းပါနဲ့။

စုဂျီယို ။ (စိတ်လှုပ်ရှားနေတုန်း) ခင်ဗျားဟာ လူလိမ်၊ ခင်ဗျားလို မိန်းမကတော့ ညီအစ်ကိုချင်း ချစ်တဲ့ မေတ္တာကို ဘယ် နားလည်မလဲဗျ။

တိုစကု ။ ကျုပ်တို့ ခုပဲ သွားပါတာမယ်။ ဒါတွေဟာ သီလရှင်ကို ခေါ်လာတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ အမှားတွေပါ။

ဝိစုတီ ။ (တိုစကုကို ငွေအနည်းငယ်ပေးကာ) ခင်ဗျား ကျုပ် သားငယ်ကို ခွင့်လွှတ်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ သူက ငယ်ကလည်း ငယ်၊ စိတ်ကလည်း ခပ်ဆတ်ဆတ်ဗျ။

သီလရှင် ။ နတ်ဘုရားရဲ့ ဩဇာအောက် ငါရောက်နေတုန်း မင်း ငါ့ကို ကန်တယ်။ ဒီကနေ့ညအထိ မင်းအသက်ရှင်နေရင် ကံကောင်းပေါ့။

စုဂျီယို ။ လူလိမ်မကြီး။
အိုယိုရှို ။ (စုဂျီယိုအား နှစ်သိမ့်ကာ) တော်လောက်ပါပြီကွယ်။ (သီလရှင်သို့) ဒီလိုဖြစ်သွားတာ ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်။

သီလရှင် ။ (တိုစကုနဲ့ထွက်သွားကာ) ငါ့ကို ကန်တဲ့ ခြေထောက် ပုပ်သွားပါစေတော်။ (သီလရှင်နှင့် တိုစကု ထွက်သွား)

ဝိစုတီ ။ (စုဂျီယိုကို) မင်းလုပ်တာတွေကို အပြစ်ပေးခံရမှာ မကြောက်ဘူးလားကွာ။

စုဂျီယို ။ နတ်ဘုရားဟာ ဒီလို ကလိန်ကကျစ် မိန်းမအိုကြီးကို ဘယ်တော့မှ မပူဇော်ဘူးဗျ။ သူ အကုန်လုံး လိမ်နေတာ။

အိုယိုရှို ။ အစကတည်းက အမေ သူ့ကို မယုံတာ။ တကယ့် နတ်ဘုရား ပူးမှတော့ ရှူးရှူးနှမ်းနှမ်းတွေ လုပ်ပါ့မလား ကွယ်။

ဝိစုတီ ။ (ဘာမှ တောင်းဆိုမှု မပါဘဲနဲ့) ဟုတ်လိုက်လေကွား၊ ဒါပေမဲ့ စုဂျီယိုရေ... မင်း အစ်ကိုဟာ ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး မင်းအပေါ် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး ဖြစ်နေ တော့မှာပဲကွ။

စုဂျီယို ။ ဒါ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် အောင်မြင် လာတဲ့အခါ အစ်ကိုအတွက် တောင်ထိပ်မှာ မျှော်စင် တစ်ခု ဆောက်ပေးဦးမယ်။

ဝိစုတီ ။ (ရှုတ်တရက်) ယိုခိုတာယို ဘယ်ထွက်သွားပါလိမ့်။
ကိချိုဂျီ ။ (အမိုးပေါ် ညွှန်ကာ) အပေါ်ကို ရောက်သွားပြန်ပြီ။

ဝိစုတီ ။ (ပြုံးလျက်) ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်လေ။

(စိတ်လှုပ်ရှားစရာတွေ ပြီးသွားတော့ ယိုနှိုတာယိုဟာ အမိုးပေါ်မှာ လျှော့ချလိုက်၊ ပြန်တက်လိုက် လုပ်နေ။ အောက်က လူလေးယောက်ကတော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပြုပြီး ကြည့်နေကြလေရဲ့)

စုဂျီယို ။ ပုံမှန်လူတစ်ယောက်ဆိုရင် မီးခိုးလုံးထဲ ထည့်တာကို စိတ်တိုတော့မပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဖေကြည့်လေ၊ အားလုံးကို သူ မေ့သွားပြီ။

(သူ အော်ခေါ်လိုက်တယ်) ယိုနှိုတာယိုရေ။

ယိုနှိုတာယို ။ (သူ့ရဲ့ ရှေးကြောင်ကြောင်ရိုနေမှုတွေနဲ့ သူ့ညီကို ချစ်တာတွေ ရောကာ) စုဂျီယိုရေ၊ ငါ ကွမ်ပီယာကို မေးကြည့်တယ်။ သူ သီလရှင်ကို မသိဘူးလို့ ပြောသကဲ့။

စုဂျီယို ။ (ပြုံးလျက်) မင်းမှန်တယ်၊ နတ်ဘုရားက မင်းကိုပဲ ပူးမှာပေါ့။ သူ့လို သီလရှင်ကို ဘယ်ပူးမှာတုံး။ ရွှေဝါရောင် အလင်းတန်းတွေဟာ တိမ်တွေကြားက ဖြတ်ကာ အမိုးပေါ် ပြာကျနေတယ်)

စုဂျီယို ။ (အာမေဇိုတ်သံဖြင့်) သိပ်လှတဲ့ နေဝင်ချိန်ပဲကွာ။

ယိုနှိုတာယို ။ (နေရောင်ဟပ်လို့ သူ့မျက်နှာဟာ ဝင်းထိန်လို့) စုဂျီယိုရေ ကြည့်စမ်း... တိမ်တွေပေါ်မှာ ရွှေနန်းတော် တစ်ဆောင်။ မင်း မမြင်ဘူး မဟုတ်လား။ ဟော... ဟိုမှာလေး မြင်လား၊ ကြည့်စမ်း... သိပ်လှတာပဲ။

စုဂျီယို ။ (ဝမ်းနည်းလျက်) ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ ငါတွေ့တယ်။ ငါတွေ့ပါတယ်ကွ၊ လှမှ လှ။

ယိုနှိုတာယို ။ (ပျော်ရွှင်မှုနဲ့ဖြည့်ကာ) ဟိုမှာလေး၊ နန်းဆောင်ကနေ ဝီတသံကိုလည်း ငါ ကြားရသကဲ့။ ပလွေသံကွ၊ အားလုံးထဲမှာ ငါ့အကြိုက်ဆုံးပဲ၊ မလှပေဘူးလားကွာ။ (မိဘတွေကတော့ အိမ်ထဲဝင်သွားကြပြီ။ ရှုတဲ့ အစ်ကိုက

ခေါင်မိုးပေါ်မှာ၊ မရူးတဲ့ ညီက မြေပြင်မှာ ကျန်နေကြတာ ရွှေရောင်တောက်နေတဲ့ နေဝင်ချိန်ကို ကြည့်နေကြလေရဲ့။ ။

Kikuchikan စာ The Madman on the roof ကို ပြန်ဆိုသည်။

ခေတ်သစ် ဂျပန်စာပေ၏
ရသနှင့် အလှအပကို တွေ့ထိ ခံစားနိုင်ရန်အတွက်

ပြည်ထောင်
ကျော်လှိုင်ဦး
ညွှန်ကြား
မောင်ထွန်းသူ
နေဝင်းမြင့်
မြတ်သစ်
တော်နတ်တော်
မြင့်သန်း
ခဲမြေလွင်
လေကုန်တင်
ရဲဘုန်းခေါင်
စန်းစန်းဦး
မိုးပင်သိမ်း တို့၏ လက်ရာမွန် ဂျပန်ဝတ္ထုတိုများ စုစည်းမှု

